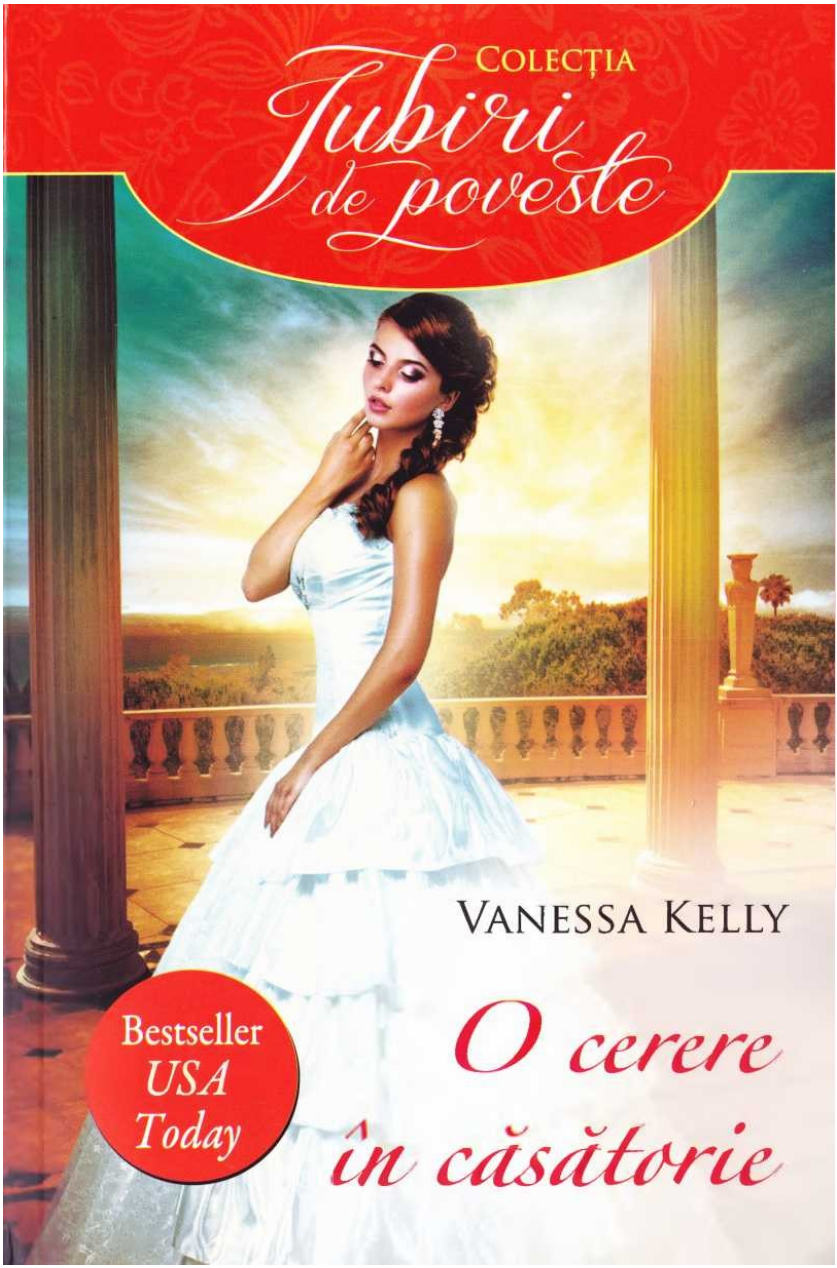
COLECȚIA
Iubiri de poveste
VANESSA KELLY
Bestseller USA Today
O cerere în căsătorie

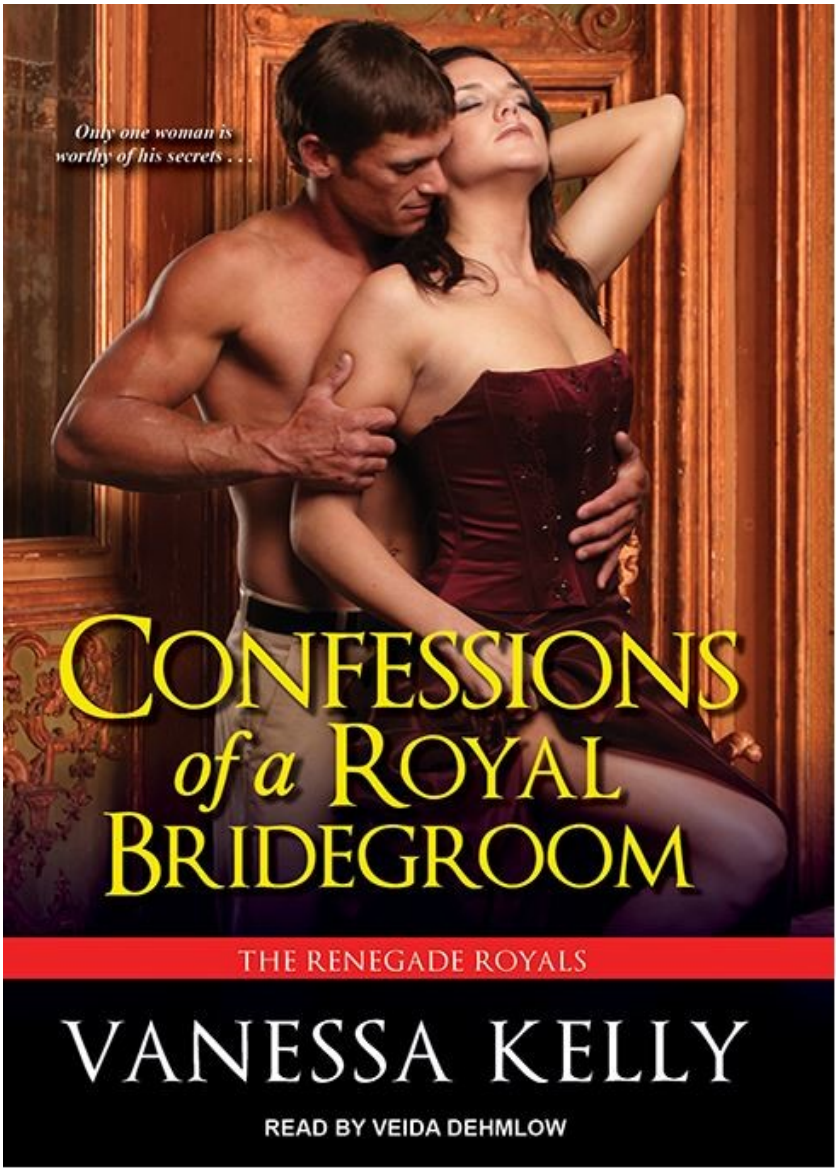
Only one woman is worthy of his secrets . . .
CONFESSIONS of a ROYAL BRIDEGROOM
THE RENEGADE ROYALS
VANESSA KELLY
READ BY VEIDA DEHMLOW

VANESSA KELLY

O cerere în căsătorie

Traducere din limba engleză

Adela Crăciun

Confessions of a Royal Bridegroom

2014

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial

Litera

2015 Grup Media Litera

Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KELLY, VANESSA

O cerere în căsătorie/Vanessa Kelly, trad.: Graal Soft.

— Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-887-3 I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31 135.1

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1815

Trecuseră şapte ani lungi, iar Griffin Steele era tot un păcătos, departe de a fi scăpat de piatra de moară care-i atârna greu de gât, cea care îi smulsese până şi ultimele fărâme de decenţă din suflet.

— Sunt sigură că totul a fost conceput astfel încât să corespundă cerinţelor tale, zise Madeline Reeves cu vocea ei plină de rezonanţe seducătoare. Eu, Lizzie şi Rebecca am parcurs cu atenţie toţi termenii, şi cred că am făcut treabă bună în ce priveşte problemele pe care le doreai rezolvate.

Buzele ei pline se topiră într-un zâmbet care spulberă orice nuanţă critică pe care ar fi putut s-o insinueze cuvintele ei.

Griffin îşi ridica privirea din acte către femeia care îi administra tripoul şi cu care împărţise patul odinioară. Madeline era de o frumuseţe statuară, brunetă cu ochi migdalaţi, şi dispunea de o senzualitate languroasă care îi masca mintea pătrunzătoare înclinată spre afaceri şi instincte extraordinare de trişoare. Totodată, în ciuda profesiei ei, era un monument de decenţă şi se număra printre puţinele persoane în care Griffin avusese încredere în viaţa lui. Răspunse provocării cu o înclinare a capului.

— Ştiu că termenii pot părea exageraţi, având în vedere relaţia noastră. De asemenea, ştiu că înţelegi şi motivul pentru care am insistat să fie atât de detaliaţi. Lăsă documentul să-i cadă pe birou cu un foşnet neliniştitor de pergament. Mă înşel cumva?

Zâmbetul lui Madeline se arcui uşor în colţul gurii.

— Nu, nu te înşeli. Tu nu te înşeli niciodată, nu-i aşa?

Griffin îşi reprimă un surâs amar şi îşi ascunse, printr-un zâmbet languros, emoţia produsă de remarca ei.

— Draga mea, mă flatezi, dar sunt convins că înţelegi prea bine de ce am insistat să-ţi pui în aplicare talentul pentru a-mi respecta termenii. Cel puţin în situaţia aceasta specială.

— Înţeleg.

Trăsăturile minunate ale lui Madeline se schimbară aproape imperceptibil, transformând-o din cea mai căutată curtezană din Londra într-o femeie de afaceri şireată.

— Dacă nu suntem în stare să ne demonstrăm capacitatea de a administra Eşarfa Aurie în conformitate cu termenii tăi, atunci nu vom putea niciodată să rămânem independenţi din punct de vedere financiar, şi nici nu le vom putea trata pe fete cu un minim de decenţă. Ştiu cât de important este pentru tine.

Se aplecă şi-şi sprijini o palma pe suprafaţa lustruită a biroului Chippendale, iar rochia ei roşu-închis, foarte frumos croită din mătase scumpă ca să îi scoată în evidenţă silueta magnifică, foşni.

— Nu voi permite să li se întâmple ceva fetelor, Griffin. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Ştiu sigur ca pot face asta şi-ţi sunt recunoscătoare.

Şi el era. Madeline şi noile ei partenere – femeile care munceau în tripoul lui – constituiau elementul-cheie al planului său de câştigare a libertăţii.

Griffin intenţionase demult să se descotorosească de Eşarfa Aurie. Rămăsese însă aici pentru că nu putuse accepta tratamentul brutal de care avuseseră parte fetele din partea fostului proprietar – nici „om” nu-i putea spune acelui individ, care se numea Paulson. Porcul acela nu făcuse nimic pentru a-şi proteja fetele de boli, sarcini nedorite sau bătăi din partea clienţilor. Tot el deţinuse, din păcate, şi Cormoranul, prima casă de jocuri pe care Griffin o achiziţionase şi fusese sursa averii şi a influenţei lui. Deşi Griffin nu-şi dorise decât sala de jocuri, se trezise şi cu tripoul pe cap. Asta nu însemna ca ar fi fost vreun sfanţ. Profitase din plin din punct de vedere financiar de aceasta ocazie – sigur, în termenii lui –, dar acum de abia aştepta să scape de o responsabilitate pe care nu şi-o dorise niciodată. Se întâmplase de prea multe ori, în anii de când sosise în Londra, să vadă femei distruse, tratate rău şi apoi aruncate cât colo de tot felul de bărbaţi care frecventau localuri precum Eşarfa Aurie. Propria mamă avusese un destin

asemănător. Tatăl lui Griffin provenise dintr-una dintre cele mai nobile familii din ţară, dar părerea lui era că omul nu se ridicase nici măcar la nivelul unei dâre de noroi scuturate de pe o cizmă de călărie.

— Griffin, s-a întâmplat ceva?

Privirea extrem de înţelegătoare a lui Madeline îl zdruncină mai tare decât vorbele ei. Griffin dădu a lehamite din mână şi se ridică în picioare pentru a-i sugera că întâlnirea lor luase sfârşit.

— Absolut nimic, draga mea. O să-l rog pe avocatul meu să se uite pe hârtii mai târziu, dar sunt convins că sunt în regulă. O să le putem semna în câteva zile. Zâmbi şi ocoli biroul pentru a-i oferi mâna lui Madeline. Îţi doresc tot norocul din lume, Mad. Ştiu că o să reuşeşti.

Se ridică în picioare cu eleganţa sinuoasă care îi fermecase pe mulţi. Madeline era înaltă, astfel încât putea să-l privească aproape direct în ochi.

— Ţi-ar face plăcere, poate, să sărbătorim încheierea afacerii? zise ea mieros, cu privirea ei catifelată sclipind mulţumită în chip de invitaţie.

Încă o dată, de dragul vremurilor trecute?

Vocea ei se undui atingându-i terminaţiile nervoase şi trezindu-le plăcut la viaţă. Odinioară ar fi răspuns cu promptitudine cântecului acestuia de sirenă. Abandonase patul lui Madeline cu luni în urmă, atât din cauza plictiselii, cât şi a reticenţei pe care o resimţea să amestece afacerile cu plăcerea. Medită o clipă asupra invitaţiei, bănuind că Madeline ar fi mai mult decât doritoare să ofere singură divertismentul. Dar partea aceea întunecată şi nemulţumită din el care împinsese lucrurile atât de departe în ultimul timp, partea care îl mâna să se îndepărteze de viaţa lui aşa cum era acum ieşi din nou la suprafaţă. Nici măcar nu era nevoie să-i spună vreun cuvânt. Madeline, sensibilă ca întotdeauna la schimbările lui emoţionale, îi citi răspunsul pe chip.

— Bine atunci, spuse ea pe un ton deloc dezamăgit. Aşa credeam şi eu. Pe cuvântul meu, Griffin, te transformi într-un călugăr. De trei zile nu te-a mai văzut nimeni vizitând vreo cameră. Sper ca nu ai de gând să te retragi pe vreun vârf muntos în Scoţia unde să mori de plictiseală, sau să te piteşti prin vreuna dintre mănăstirile ridicole

pierdute pe domeniile unchilor tăi. Madeline îşi lăsă privirea să plutească uşor de-a lungul trupului său. Ar fi o mare pierdere.

Îi zâmbi larg.

— Acum doar mă linguşeşti, şi ştii prea bine că sunt imun la astfel de vorbe.

Tocmai se pregătea să-i răspundă, când fu întreruptă de un ciocănit în uşă. Griffin nu mai apucă să-l invite pe respectivul, căci uşa se deschise şi năvăli înăuntru Tom Deacon. Griffin ridică din sprâncene întrebător. Administratorul afacerilor lui era cu câţiva centimetri mai înalt şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu, dar nu avea obiceiul să dea buzna în biroul lui Griffin fără să i se permită. Acum fruntea lui boantă era plină de riduri, ceea ce sugera că ceva îl tulburase pe individul acesta, care era mâna lui dreaptă.

Tom se opri în faţa biroului, aproape călcându-l pe Griffin pe degete. Spaţiul era suficient de strâmt, astfel încât Madeline trebui să se aşeze ca să nu fie storcită între cei doi bărbaţi.

Camera în care îşi avea Griffin biroul, de unde administrase sala de jocuri care înfrumuseţase partea aceasta a celebrei Jermyn

Street, nu era mare. Închisese Cormoranul cu doar câteva luni înainte, redând clădirii scopul iniţial, cel de locuinţe private, dar nu găsise că avea vreun rost să-şi mute biroul într-una din încăperile mult mai spaţioase de la etaj. De aici, Griffin putea monitoriza în continuare intrarea şi ieşirea oricui, precum şi în tripoul de alături, la care era conectat printr-un pasaj micuţ, plasat în mod convenabil chiar lângă uşa biroului. Silueta robustă a lui Tom şi agitaţia sa vădită umplură camera, parcă făcând pereţii sa se apropie.

Griffin oftă şi se mută pe partea opusa a biroului, aşteptând. Trebuie menţionat că Tom era un om care vorbea puţin, şi de cele mai multe ori nu servea la nimic ca vorbele să-i fie scoase cu deştele. După ce-i privi câteva secunde maxilarul încleştat din pricina unor evidenţi stimul! perturbatori, Griffin îşi pierdu răbdarea.

— Ai de gând să stai acolo ca un neghiob, sau ai de gând să-mi spui ce anume te-a dat aşa de tare peste cap? îl întrebă Griffin, uşor enervat.

Tom scrâşni din nou din dinţi de parcă ar fi mestecat o bucată de zgârci de oaie, dar catadicsi în cele din urma să spună ce avea pe suflet.

— E un copil. E un copil în holul de la intrare.

Griffin se blocă o secundă.

— Un copil? repetă el, exact ca neghiobul taman pomenit de el. În casa mea?

Unele dintre fete erau uneori lovite de riscul acesta specific profesiei, dar Griffin le găsea de fiecare dată un loc unde să se ducă pentru a trăi mai departe. În genul acesta de afacere, copiii nu prea aveau ce căuta.

Tom afişă un zâmbet sardonic.

— Da. Şi după câte se pare e chiar al tău.

Griffin porni în mare grabă către holul de la intrare.

— Dacă e să fiu sigur de ceva, îi aruncă el peste umăr lui Tom, e că n-are cum să fie copilul meu. Te asigur că am fost extrem de prevăzător în privinţa asta.

Cunoscând propria descendenţă lamentabilă, al naibii să fie dacă avea de gând să-şi împrăştie sămânţa cu o asemenea lejeritate nepăsătoare.

— Eu doar ţi-am repetat ce a spus băiatul care l-a adus, ripostă Tom. Doar n-am zis că-i

adevărat, nu?

— La naiba, aşa speram şi eu, bombăni Griffin.

Chiar şi aşa, tot nu se putea abţine să nu treacă în revistă toate paturile pe care le încălzise în urmă cu nouă luni. Câteva momente de reflectare rapidă îi confirmară ceea ce bănuia deja. În perioada aceea se culcase doar cu Madeline, şi putea jura pe orice că nu o lăsase gravidă.

Asta nu însemna că nu era posibil să se găsească vreo femeie întreprinzătoare sau disperată care să încerce să-i arunce lui responsabilitatea, în speranţa că îl va putea stoarce de bani. Reputaţia lui Griffin în materie de aventuri amoroase era exagerată. Era mult mai pretenţios decât l-ar fi considerat cineva, spre deosebire de Prinny sau alţi unchi de sorginte regală care nu se puteau abţine când vedeau vreo mândră nici dacă le-ar fi depins viaţa de asta. Totodată, Griffin îşi propusese ca niciodată să nu se culce cu o femeie dacă era băut. Învăţase de timpuriu că cine-şi pierde controlul va avea parte doar de necazuri. Când se întâmpla să bea un păhărel, o făcea fie singur, fie în cadru restrâns,

alături de cei câţiva oameni în care avea încredere.

Ieşi pe uşa căptuşită cu postav şi ajunse în holul de la intrare, în secunda următoare se opri brusc, iar Tom aproape se ciocni de spatele lui.

Da, chiar era un bebeluş. Înfăşurat într-o pătură albă, aşezat în coşul de paie încăpător pe care cineva îl lăsase în mijlocul podelei din gresie a holului. Griffin nu putea vedea pruncul de unde stătea, dar cu siguranţă îi putea auzi scâncetul. Care se transformă cu rapiditate într-un bocet de toată frumuseţea, ce se spărgea de tencuiala de pe pereţi, făcând pe toată lumea să tresară.

— Are plămâni foarte buni, observă Tom pe un ton acru.

Griffin rezistă impulsului de a-şi vârî degetele în urechi şi îl studie pe celălalt intrus. Lângă coş se afla un băieţandru care nu avea mai mult de zece ani, cu certitudine un vagabond, ce se foia de pe un picior pe altul şi şi mototolea nervos pălăria ponosită. În spatele băiatului stătea Phelps, servitorul şi omul bun la toate al lui Griffin, iar trăsăturile lui ascuţite afişau o expresie chinuită.

— Ce mama dracului se întâmplă? întrebă

Griffin suficient de tare cât să acopere plânsetele copilului. Pentru numele lui Dumnezeu, Phelps, de ce i-ai lăsat pe ştrengarii ăştia în casă?

— N-am putut să-l opresc pe băiat, domnule Griffin, spuse Phelps, scuturând neajutorat din umeri. S-a strecurat pe sub mâna mea înainte sa apuc să suflu vreo vorbă.

Griffin se întoarse spre vagabond. În ciuda mizeriei care îl acoperea, ochii băiatului scăpărau de inteligenţă şi de o curiozitate circumspecta. Nu putu să nu remarce şi felul în care privirea puştiului sărea prin toată încăperea, trecând în revistă sfeşnicele de perete temeinic lustruite şi alămurile de la uşi.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, zise Griffin sec.

Băiatul făcu ochii mari, încercând să pară nevinovat.

— N-am idee despre ce vorbeşti, şefule.

— Ba ştii foarte bine. Ia spune-mi tu acum cine eşti şi de ce ai adus copilul ăsta în casa mea.

Chiar atunci ţipătul pruncului atinse cote asurzitoare. Tom îşi afunda iute degetele în

urechi.

— Pe toţi dracii şi mama lor, Phelps! exclamă Griffin. Ia copilul de acolo şi fă-l să tacă. Nici nu-mi aud gândurile de tărăboiul asta.

Phelps, de altfel un bărbat capabil ce deţinuse la un moment dat o cârciumă cu o activitate extrem de agitată în Covent Garden, se retrase gesticulând ca în faţa unui atac.

— Să-mi fie cu iertare, domnule. Mi-e frică să nu-l scap. Nu m-am priceput niciodată la copii.

— Phelps, ai crescut o fiică, ai uitat? Munceşte chiar în casa asta. Sigur ai ţinut-o în braţe cel puţin o dată.

Griffin răspunse exasperat:

— Da, aşa-i, şi o iubesc ca pe viaţa mea, da' la fel de tare mi-a displăcut să o iau în braţe. Cu atât mai puţin când urla ca din gură de şarpe.

— Cre' că vrea să i se schimbe scutecu', observă băiatul cu înţelepciunea tranşantă a cuiva care a avut fraţi mai mici.

Griffin se întoarse spre Tom, care ajunsese până la uşa capitonată şi părea şi mai panicat

decât Phelps.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Griffin.

Îngenunche lângă coş. Trecuseră ani buni de când ţinuse un copilaş în braţe, dar presupunea că nu-şi pierduse îndemânarea. Crescuse în casa parohială a unchiului său din sălbaticul Yorkshire şi-şi petrecuse multe după-amiezi retras în bucătărie împreună cu menajera, doamna Patterson, o femeie bună şi singura figură maternă pe care o cunoscuse până atunci. Aceasta dispunea de un număr inepuizabil de nepoţi şi uneori apela la ajutorul lui când trebuia să aibă grija de vreuna dintre odrasle. Multe ierni sumbre stătuse lângă foc să legene pe genunchi un copilaş irascibil până adormea, asta în timp ce doamna Patterson se zorea să gătească.

— Zău aşa, ce-i cu harmalaia asta? şopti el în timp ce-i dădea cu grijă păturică pufoasă la o parte.

Din coş îl privi o feţişoară roşie şi tare nefericită, cu guriţa ţuguiată aşa cum fac bebeluşii când nu le convine ceva. Pruncul îşi trase sufletul şi-şi agită pumnişorii prin aer, pregătindu-se

evident pentru o nouă rundă de bocete, aşa că Griffin îşi strecură rapid mâinile pe sub trupul lui mic şi îl ridică dintr-o singură mişcare.

— Uite, vezi, n-am, zise el încet în timp ce îl cuibări la pieptul său.

Plânsetul bebeluşului se poticni puţin, apoi se opri brusc, fiind înlocuit de câteva suspine adânci care semănau mai degrabă cu nişte sughiţuri. De genele lui negre stăteau agăţate lacrimi care îţi puteau sfâşia inima cu tristeţea din spatele lor. Bine că măcar nu le mai tortura urechile.

— Hm, mormăi Tom înaintând cu prudenţă câţiva centimetri, de parcă s-ar fi temut ca bebeluşul să nu sară să-l muşte. N-aş fi zis că eşti prea mămos de felul tău.

— Nu-i chiar matematică avansată, zise Griffin, apoi îşi reîndreptă atenţia către băiatul care livrase pachetul acesta atât de neobişnuit. Cum te cheamă?

— Roger. Pe matale? întrebă băiatul cu o curiozitate neobrăzată care îl duse pe Griffin cu mintea la o veveriţă.

— Griffin Steele, la dispoziţia dumitale. Acum

poate binevoieşti să-mi spui şi mie despre ce este vorba.

Roger dădu mulţumit din cap.

— Matale eşti nobilu’ pe care trebuia să-l găsesc. Am un mesaj.

— Nu-s nobil, răspunse automat Griffin.

Dacă era ceva ce nu suporta în viaţa asta, era să nu fie luat drept aristocrat. Roger se uita de jur împrejur şi apoi ridică din sprâncene, analizând încăperea cu un scepticism politicos, deloc nelalocul lui într-unul dintre cele mai respectabile saloane din oraş. Griffin oftă.

— Mă rog, zi ce ai de zis. Cine încearcă să-mi paseze mie copilul, susţinând că eu sunt… Se opri şi scutură din cap. Ce este, băiat sau fată?

Băiatul scutură cu nepăsare din umeri.

— Habar n-am, şefu’.

Bombănind în barbă, Griffin dădu cu blândeţe la o parte hăinuţele garnisite cu dantelă ale bebeluşului şi trase delicat de scutec.

Bineînţeles că remarcă faptul că veşmintele erau croite din cel mai fin batist, iar boneţica

asortată avea şi ea bordură de dantelă.

— E băiat, zise el, trăgând iute pânza la loc peste trupuşorul bine hrănit. Toţi cei din încăpere oftară la unison, de parcă aşteptaseră cu sufletul la gură să afle ce e. Acum că am reuşit să aflăm acest detaliu pertinent, poate îmi poţi spune ce faci cu el şi de ce l-ai adus aici, zise Griffin, fixându-l cu severitate pe Roger.

Băiatul deschise gura să-i răspundă, dar cuvintele i se stinseră când uşa capitonată cu postav verde se deschise larg, iar în salon intră ca o vijelie Madeline în toată splendoarea ei. Expresia de uluire a lui Roger era aidoma cu cea pe care Griffin o văzuse întipărită de nici nu mai ştia de câte ori pe chipuri mult mai vârstnice.

Îl luă pe băiat pe după umeri.

— Fără d-astea. Eşti mult prea mic să te uiţi măcar.

Madeline veni în mare grabă lângă ei.

— Dumnezeule, e adevărat că micuţul e al tău, Griffin?

— Nu, răspunse el, încercând să-şi stăpânească iritarea. Dar dacă aţi fi atât de buni

încât să nu mă mai întrerupeţi, poate aş reuşi să aflu ce-i cu el.

Madeline se holbă la bebeluş cu o mină surprinzător de materială pe chip.

— Eu zic ca e foarte drăgălaş, spuse ea şi mângâie obrazul durduliu al copilaşului, care începuse să moţăie.

— Ce bine, atunci poţi să-l ţii tu.

Griffin îi pasă grabnic copilul în braţe. Îl privi uluită, dar acceptă povara fără să protesteze.

— Care va să zică, ce ziceai? îl luă el la rost pe Roger.

— Habar n-am cine-i plodu', domnu' Steele, răspunse băiatul. I'ană acu' juma de oră nici nu ştiam de existenţa lui. Mi-a zis o doamnă că-mi dă juma' de liră dacă-l aduc aici şi a aşteptat să fie sigură că l-aţi primit.

Griffin tresări când auzi ce sumă ridicol de mare primise băiatul.

— Ţi-a zis de ce?

— Nţ. A zis numa' să livrez coşul doar matale. A insistat cu asta. Roger îşi scarpină nasul murdar

de praf cu o mină gânditoare. Am crezut că sunteţi tatăl copilului, de vreme ce a fost aşa de stăruitoare.

— Cu alte cuvinte, de fapt n-a spus că eu sunt tatăl băiatului.

— Dacă stau bine să mă gândesc, nu.

— Şi cum anume îţi iei banii pentru acest mic comision? Urmează să te întâlneşti cu ea după aceea?

Cu siguranţă femeia misterioasă nu fusese atât de nechibzuită încât să dea bani unui vagabond înainte ca acesta să-şi îndeplinească sarcina. Dacă nu-l plătise, atunci putea să se folosească de băiat să-i dea de urmă.

Roger rânji spre el cu gura lui ştirbă, înţelegând perfect la ce se gândea Griffin.

— Îmi pare rău, domnule Steele. Doamna mi-a dat banii deja. M-a adus până-n faţa uşii şi a zis că aşteaptă afară până mă vede intrat.

Lui Griffin îi luă un moment să se dezmeticească, dar imediat trecu la acţiune şi traversă ca fulgerul holul şi deschise brusc uşa. Alergă câţiva metri pe Jermyn Street, destul de

liniştită la ora aceasta. Pe stradă treceau hodorogind câteva căruţe, iar nişte oameni îmbrăcaţi cu simplitate, servitori probabil, se grăbeau la treburile lor. Griffin arunca iute câte o privire în ambele direcţii, dar singura pistă care putea duce către femeia misterioasă era un landou închis şi negru care se legăna încet pe pavajul pietruit şi care, o secundă mai târziu, dădu colţul. Înjură şi se întoarse spre casă.

— Cum arăta femeia asta? A venit cu trăsura? se răsti el.

— Nu ştiu. Purta un văl, răspunse scurt Roger.

— Şi era cu trăsura sau nu?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Da. În Piccadilly m-a găsit. Am mers cu trăsura până în capătul străzii, apoi am luat-o pe jos tot restul drumului cu copil cu tot, zise el şi căzu pe gânduri. Mă întreb oare de ce n-am mers cu trăsura până la uşa matale.

— Bănuiesc că n-a vrut să fie văzută în trăsură de cineva care se uita pe geam, explică Griffin, în mod evident frustrat.

Oricine ar fi fost femeia misterioasă, avusese mare grijă să-şi ascundă identitatea, iar în acelaşi timp voise să se asigure că pruncul era în siguranţă.

— Ai remarcat ceva special la trăsură? îl întrebă Madeline pe băiat după ce aruncă o privire îngrijorată spre Griffin. Avea vreo emblemă pe portieră sau alte însemne neobişnuite?

— Era neagră.

Griffin se ciupi de spaţiul dintre sprâncene.

— Îţi mulţumesc pentru observaţia perspicace. Altceva?

Băiatul scutură încă o dată nepăsător din umerii lui osoşi.

— Ţi-a luat minţile doamna când ţi-a oferit ditamai pleaşca, şi bănuiesc că n-ai mai fost atent la nimic altceva, zise sarcastic Tom.

— Bănuiesc că aveţi dreptate, rânji Roger. Puteţi să mă învinovăţiţi pentru asta?

— Nu, bănuiesc că nu, zise Griffin. Şi eşti sigur că n-ai mai văzut-o niciodată pe femeia asta?

— Da.

— Şi nu-ţi mai aduci aminte nimic altceva.

Roger clipi des de câteva ori, gest care părea că-l ajută să-şi extragă toate fragmentele de informaţie din creier.

— Da, a zis să mă asigur că citiţi biletul din coş şi că inelul nu s-a pierdut.

Griffin se lăsă pe vine lângă coş şi începu să scotocească pe sub păturicile din lână albă, moi şi frumoase, cu margine satinată. La fel ca şi hăinuţele bebeluşului, erau extrem de curate şi în mod evident scumpe. Se părea că cineva ţinea mult la acest sugar.

Găsi un bilet împăturit, sigilat cu ceară roşie. Îl vârî la brâu şi îşi continuă căutarea, până la fundul coşului. În cele din urmă extrase un săculeţ negru de catifea strâns cu un şnur. Îl desfăcu şi răsturnă conţinutul în palmă.

Un inel. Un inel greu cu pecete, lucrat în aur masiv şi cu un model complicat. Griffin îl roti pe toate părţile pentru a-l examina cu atenţie. Tom fluieră meditativ.

— Cred ca a costat mai mult de un şiling, zise el şi se apropie pentru a-l studia mai bine. Ce crezi

că-i cu însemnele astea?

Griffin îl ridică, încercând să îl pună în lumina care pătrundea prin fereastra arcuită de deasupra uşii de la intrare.

— Cred că e un blazon de familie, poate din Italia. Nu pot fi sigur până nu-l văd cu lupa.

— De unde ştii că e italienesc? întrebă Phelps în şoaptă, temându-se parcă să nu fie auzit.

Griffin se uită în jur. Cei din micul grup adunat în hol se strânseseră în jurul lor, forţându-se din răsputeri să vadă inelul, captivaţi de întâmplarea aceasta bizară. Până şi Roger părea interesat şi se furişase să se uite la bijuteria scumpă.

Aşa crezu şi Griffin, până simţi o mişcare subtilă în spatele hainei lui.

— Nu prea cred. Îl prinse pe Roger de încheietură şi-l trase înaintea lui. Ai şterpelit destule buzunare pe ziua de azi.

Băiatul oftă teatral.

— Am încercat şi eu, şefu', nu tre' să vă supăraţi pe mine acu'.

— O, ba da, se răţoi Tom şi îl luă de un umăr ca să îl împingă spre uşa de la intrare. Ce-o fi în capul tău să încerci să îl jecmăneşti taman pe Griffin Steele… Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, pacoste ce eşti, poţi să îţi iei tălpăşiţă de aici.

Tom se uită spre Griffin, cerându-i tacit permisiunea să îl dea afară.

— Încă ceva, adăugă Griffin. Roger, dacă o mai vezi vreodată pe femeia cu văl, vreau să o urmăreşti până la destinaţie, iar apoi să vii să-mi dai raportul.

Nu erau mari şanse să se întâmple aşa ceva, dar nu strica sa încerce să acopere toate pistele.

Îi făcu semn lui Tom, care scoase un şiling din buzunar şi i-l dădu băiatului.

— O să primeşti şi mai mult dacă o să-mi vii cu informaţii utile, zise Griffin.

Roger îşi puse şapca zdrenţuită înapoi pe cap şi le mai rânji o dată cu gura lui ştirbă, după care ieşi.

— Desfă biletul, îi ceru Madeline în timp ce legăna copilaşul în braţe.

Griffin se uită la chipurile nerăbdătoare ale angajaţilor sai.

— Toată lumea e încântată de mistere, murmură el şi clătină din cap.

El nu era. Ura misterele şi toată drama care le învăluia. Strecură inelul într-un buzunar şi apoi scoase biletul de la brâu. Hârtia atârna greu, fiind de buna calitate. Îşi vârî degetul pe sub ceară şi desfăcu încetişor biletul. Scrisul de mâna era citeţ şi feminin, iar mesajul conţinea doar câteva rânduri.

Copilul se numeşte Stephen. Viaţa lui este în mare pericol. Te implor; domnule Steele, să ai mare grijă de el până când te voi contacta din nou. Dumnezeu să te aibă în pază!

O prietenă

Bineînţeles că din bilet lipseau alte date de identificare. Ar fi fost mult prea uşor.

— Ce zice? se interesă Tom cu o curiozitate

care rareori îl caracteriza.

— Că pe băieţel îl cheamă Stephen şi că trebuie să avem grijă de el până la noi instrucţiuni, zise Griffin, stăpânindu-se cu greu să nu înjure.

— Păi ăsta da, mister, nu-i aşa, domnule Griffin? rosti Phelps pe un ton mirat.

Era în mod clar un mister pe care angajaţii lui Griffin îl găseau fascinant. El nu era de aceeaşi părere.

— Este, da, replică el pe un ton sumbru. Phelps, vreau să-l găseşti pe domnul Dominic Hunter. Nu mă interesează dacă va trebui să-l iei pe sus din blestematul lui de birou de pe Whitehall Street sau din cea mai adâncă gaură de şarpe, dar să nu mi te-ntorci aici fără el.

Capitolul 2

Griffin oftă recunoscător şi lăsă la o parte registrul când bătăile în uşa de la intrare se auziră până în biroul lui. Îl trimisese pe Phelps în urma cu două ore să-l caute pe Dominic, iar înainte să se înapoieze în birou îi ordonase lui Madeline să găsească pe cineva care să se îngrijească de copil. Ce implicau ordinele acestea pe termen scurt, habar n-avea. Pe termen lung însă, se ruga la Dumnezeu ca Dominic să-l scape de copil. Griffin avea destule pe cap ca să-şi permită să mai adauge la asta încă un mister blestemat, şi inoportun pe deasupra.

Bineînţeles că Dominic nu se grăbise să răspundă cerinţelor urgente ale lui Griffin. Phelps reuşise să-l localizeze cu greu, dar fusese trimis înapoi cu un mesaj concis cum că Dominic va veni de îndată ce va putea, după ce-şi va termina treburile personale. După ce-şi înghiţise un blestem la adresa lui, Griffin îl trimisese pe Phelps să vadă ce făceau Madeline şi copilul, iar el se concentrase asupra teancului de hârtii de pe birou. Nu avusese mare spor, fiind prea măcinat de iritare şi curiozitate – iritare pentru că întreaga situaţie se putea complica atât de tare încât îi putea amâna plecarea din Londra, şi curiozitate atât în privinţa copilului, cât şi a enervant de

evazivei femei cu văl.

Se vedea obligat să recunoască faptul că simţea un fel de compasiune pentru fărâma de om. Griffin ştia prea bine ce înseamnă să fii abandonat. Îţi deforma sufletul într-o arătare monstruoasă care te marca pe toată viaţa. Oricât şi-ar fi dorit să scape de responsabilitatea aceasta nedorită, ştia că nu o va putea face până când copilul nu ar fi ajuns pe mâini sigure.

În uşa biroului se iţi capul lui Phelps.

— Domnul Dominic este în salonul de primire, şefu'.

Griffin încuviinţă din cap şi se ridică de la birou.

— Du-te şi cheam-o pe Madeline să vină cu copilaşul în salon. Îşi încuie registrul în scrinul din spatele lui şi îşi strecură cheia în buzunarul vestei, unde se lovi uşor de inelul cu pecete aflat în săculeţul de catifea. O porni apoi la fel de tacticos către salon, vrând cu tot dinadinsul să-l lase pe Dominic să aştepte un minut-două în plus.

Jocul ridicol pe care îl juca Griffin cu cel care îi fusese odinioară mentor, şi de obicei un mentor

nedorit, avea mai puţin ca scop enervarea lui Dominic, cât câştigarea unui anumit control asupra relaţiei lor. Dominic încercase ani la rând să îl facă pe Griffin să se conformeze voinţei lui, asta în folosul lui Griffin, după cum afirmase chiar el cu sânge-rece. Lui Griffin însă nu-i plăcea să-şi exercite nimeni controlul asupra lui – fie el bărbat sau femeie. Prea multă vreme fusese ţinta toanelor şi uneori a pumnilor celorlalţi, şi muncise din greu pentru a-şi obţine independenţa. Nu avea nici cea mai vagă intenţie să îi permită lui Dominic să îi ştirbească din autoritate, indiferent de cât de bine intenţionat era omul.

Din nefericire, Dominic avea un talent deosebit de a-i mai reteza din avânt, dispunând de o capacitate supranaturală de a prezice toate reacţiile şi chiar şi emoţiile lui Griffin. Acesta era probabil şi motivul pentru care bărbatul se învârtea în cercurile înalte ale Serviciului de Informaţii al Angliei – ba chiar la nivelul Coroanei având o influenţă discretă asupra oricui îi intersecta calea. Se părea ca Dominic cunoştea afacerile tuturor mai bine decât respectivii, începând cu prinţul regent şi până la cea mai asuprită târfă dintr-un bordel oarecare, şi că toţi îi erau datori cu câte ceva. Cu alte cuvinte, însemna

că era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia şi totodată un junghi regal în coastele lui Griffin.

Şi asta pentru că, dintr-un motiv absolut dement, Dominic îşi făcuse un scop în viaţă din a-l reforma pe Griffin, după cum singur precizase. Aparent, nu dădea doi bani pe faptul că Griffin nu avea nicio dorinţă de a se reforma. Problema era că, în momentul în care Dominic îşi punea în cap să facă ceva, nu mai exista nimeni şi nimic care să-l facă să se răzgândească.

Când Griffin deschise uşa salonului de primire, Dominic îşi ridica privirea din carneţelul în care îşi lua notiţe şi îl întâmpină cu un surâs vag sardonic.

— Pentru cineva care ardea de nerăbdare să mă vadă, cu siguranţă nu te-ai grăbit deloc.

Griffin se prefăcu mirat.

— Mă aştepţi de mult? Iartă-mă. Sper că Phelps ţi-a oferit ceva de băut. Vrei un ceai?

Zâmbetul aproape imperceptibil al lui Dominic se transformă într-un rânjet larg.

— Dintr-un motiv care-mi scapă, se pare că

prezenta mea îi creează o stare de nervozitate lui Phelps. Bietul de el de-abia aştepta să plece din cameră. Din fericire, m-am servit singur cu acest coniac excelent cât te-am aşteptat. Mai am puţin şi mă las convins că l-ai achiziţionat pe căi absolut legale.

— Cred că Phelps se teme că vei aranja să fie arestat. Poate pentru comerţ liber, că altceva nu-mi vine în minte. Trebuie să înţelegi că funcţionarii mei simt o oarecare stare de nelinişte când insişti să îmi tratezi afacerea ca pe una de sorginte criminală.

— Nu că asta te-ar opri în vreun fel, comentă sarcastic Dominic.

Griffin se duse la etajera cu patru rafturi montată între două ferestre, luă o sticlă de cristal şi-şi turnă câteva degete de coniac.

— Nu, dar după cum ai tu obiceiul să subliniezi de fiecare dată, eu nu prea mă enervez. Trebuie să recunoşti că e o calitate utilă pentru cineva care-şi câştigă existenţa aşa ca mine.

— Care şi-o câştiga aşa. Acum că ţi-ai vândut sălile de jocuri cu un profit spectaculos, înţeleg că eşti pe cale să închei un acord pentru a le ceda

tripoul lui Madeline Reeves şi altor câteva fete.

Griffin îi aruncă o privire dezaprobatoare. Sigur, aflase despre tranzacţia care urma să aibă loc, deşi Griffin şi personalul său respectau o politică strictă în ce privea păstrarea secretelor de afaceri. Aerul de mister care îl înconjura pe Griffin şi tranzacţiile pe care le efectua îi sporiseră reputaţia şi îi făcuse pe ceilalţi să îl trateze dacă nu cu respect, măcar cu prudenţă.

În unele cercuri era privit ca un fel de lord al crimei. Griffin considerase întotdeauna că era în avantajul lui să întreţină această percepţie, mai ales când era nevoit să îi convingă pe alţii să îi înţeleagă punctul de vedere asupra afacerilor şi finanţelor.

Pe de altă parte, îl ajutase şi faptul că de fiecare dată se răzbunase cu vârf şi îndesat pe oricine fusese atât de nesăbuit încât să-l trădeze. Reputaţia nu însemna mare lucru dacă nu era dublată de voinţă şi de mijloacele de a o menţine cu o mână de fier. Învăţase asta cu mult timp înainte, în anii de sărăcie lucie petrecuţi pe străzile Londrei.

— N-am de gând să te întreb cum ai aflat, zise

el în timp ce se aşeză într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului.

— Bine faci, răspunse Dominic pe un ton amabil, în total dezacord cu trăsăturile lui sumbre şi ascuţite. Şi oricum mă îndoiesc că ai vrea să ştii.

Griffin nu vru să muşte momeala, ci preferă să se delecteze cu coniacul acela într-adevăr excelent – achiziţionat fără nicio îndoială pe căi ilicite – şi să-i lase arsura catifelată să îi alunece pe gâtlej.

Dominic se aşeză pe fotoliul geamăn din faţa lui.

— Sunt mulţumit de direcţia spre care te îndrepţi, Griffin. Ai investit cu cap, iar averea ta – averea ta obţinută legal – va continua să crească. Ce nu pot însă să înţeleg este de ce vrei să laşi totul în urmă pentru a da fuga în zone ale lumii unde este mai bine să nu pui piciorul, mai ales că acum ţi-ai consolidat foarte bine poziţia. Se aplecă înainte, cu o privire grăitoare. Sigur ştii că nu-i nevoie să faci aşa ceva. Cu puţină răbdare şi timp investit de partea ta, şi cu un oarecare efort din partea mea, sunt convins că vei fi acceptat până şi

de către cele mai bune familii din oraş.

Deşi Griffin de abia pomenise oricui două vorbe despre planurile lui, Dominic ştia de mult timp că îşi dorea să lase Anglia – precum şi trecutul – în urma lui. De îndată ce îşi încheia toate afacerile, era hotărât să se îmbarce pe prima corabie care pornea spre est, către Orient.

— Eu provin dintr-una dintre cele mai bune familii din oraş, răspunse el. Nu-mi doresc deloc să interacţionez şi cu celelalte, cel puţin nu dincolo de pereţii unei săli de jocuri sau ai unui tripou. Ştiu, zise Griffin, pufnind batjocoritor. Sunt un chin. Dar nu te-am rugat să vii aici ca să-ţi dai cu presupusul despre eşecurile sau călătoriile mele. M-am trezit la uşa casei cu o problemă nefericită şi speram că mă vei putea scăpa de ea.

Dominic se holbă la el câteva secunde, după care se decise pentru o retragere tactică.

— Aşa mi s-a părut şi mie că am înţeles. Phelps mi-a lăsat un mesaj ridicol despre copii, inele cu pecete şi doamne cu văl. Ca o piesă proastă de teatru. Sper că nu e vorba de un copil în carne şi oase, nu?

Printr-o întâmplare, chiar atunci se deschise

uşa şi în cameră intră Madeline cu un pachet înfăşurat într-o păturică în braţe. Îi aruncă lui Dominic una dintre cele mai ispititoare zâmbete ale ei şi păşi cu graţie în cameră, o imagine pe cât se poate de îndepărtă de Fecioara Maria. Madeline încercase ani în şir să îl seducă pe Dominic, dar omul era complet imun la farmecele feminine. Oricum, asta nu o oprise deloc să mai facă o încercare din când când.

Dominic se ridică încet cu o expresie de surprindere autentică pe chip. Imediat, privirea îi zbură către Griffin.

— Nu e...

— Sigur că nu e al meu, îl întrerupse Griffin. Doar ştii care este părerea mea despre chestiile astea.

Dominic cunoştea circumstanţele venirii pe lume a lui Griffin şi fusese un apropiat al mamei lui Griffin. În acelaşi timp, amândoi simţiseră acelaşi gen de dezgust la adresa tatălui lui Griffin, ducele de Cumberland, fratele mai mic al prinţului regent. Dominic îl urâse pe duce pentru că o sedusese pe mama lui Griffin când avea doar paisprezece ani, iar Griffin îl urâse pentru că

refuzase să-şi recunoască fiul şi pentru că nu arătase niciun pic de interes faţă de acesta sau pentru fata căreia îi greşise.

Nici în acest moment, Griffin nu îşi dorea vreo relaţie cu tatăl său. Asta nu însemna că nu putea să îl urască în continuare pe nenorocit. Sursa legăturii ciudate care se înfiripase între el şi Dominic de-a lungul anilor se datora mai ales repulsiei trezite în amândoi de Cumberland.

— Atunci, al cui e? întrebă Dominic.

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

Griffin îi făcu semn lui Madeline să se apropie, astfel încât Dominic să poată vedea mai bine copilul. Ea veni între ei, iar când Griffin o văzu cum leagănă pruncul în braţe simţi un junghi neobişnuit şi nedorit în inimă.

Refuzase cu mulţi ani în urmă să mai aibă reacţii de afectivitate, ştiind că nu-i puneau face decât rău. Din punctul lui de vedere, cea mai dăunătoare dintre senzaţii era compasiunea. Îl făcea să se gândească doar la milă. Înţelegea şi aprecia loialitatea, făcea tot ce putea pentru a întreţine acest sentiment printre angajaţii lui. Asta însemna că avea grijă de ei şi era atent la nevoile

lor. Nu însemna că trebuia să şi simtă afecţiune pentru ei. Trebuia doar să îi înţeleagă, să le ofere cele necesare şi să insiste să-i fie loiali. Filosofia aceasta îi prinsese bine toată viaţa şi nu avea de gând să se lase prins într-un sentimentalism ieftin.

Însă copilul ăsta abandonat ameninţa să mişte ceva înlăuntrul lui, să îi aducă aminte de lucruri pe care nu le mai simţise de mult timp. Nu avea rost să răscolească trecutul.

— Are un nume? se interesă Dominic în timp ce trase cu grijă păturică de sub bărbia bebeluşului.

Buzele lui Madeline se arcuiră într-un zâmbet cald când îşi opri privirea asupra copilului. Se comporta de parcă era zăpăcită complet, iar asta pentru prima oară nu avea nimic de-a face cu prezenţa lui Dominic.

— Stephen, zise tăios Griffin, enervat la culme.

Dominic îşi ridică privirea spre el şi ridică mirat din sprâncenele negre. Gestul îl făcu pe Griffin să scrâşnească din măsele. Indiferent de ce credea Dominic, între Griffin şi copilul ăsta blestemat nu era nicio legătură.

— Stephen are şi un nume de familie? întrebă Dominic cu blândeţe.

Griffin rămase cu privirea pironită spre el.

— Crezi că ţi-aş mai fi solicitat prezenţa impunătoare dacă aş fi ştiut? Chiar n-ai fost în stare până acum să-ţi dai seama că toată situaţia e învăluită într-un nenorocit de mister?

Dominic îl studie îndelung, apoi zâmbi spre Madeline.

— Doamnă Reeves, eşti bună să faci rost de nişte cafea? Se pare că va dura ceva până vom desluşi această enigmă interesantă, şi pentru asta trebuie să fiu cu mintea limpede.

Griffin se încruntă, remarcând pentru prima dată cât de obosit arăta Dominic. Trăsăturile lui austere erau încordate la maximum, iar ochii îi erau afundaţi în orbite şi pustii. Nu se putu stăpâni să nu se întrebe ce îl rodea. Dominic nu era genul de om care să îşi manifeste slăbiciunea în nicio circumstanţă.

— Sigur. Vreţi să iau şi copilul?

Poţi să mi-l laşi mie, spuse Dominic şi îi luă cu dibăcie copilaşul, pe are îl cuibări în braţele sale.

— N-aş fi zis că ai abilităţi paterne, zise Griffin după ce Madeline ieşi din camera.

Dominic se aşeză la loc, având grijă să nu zdruncine copilul.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Griffin.

— Sunt sigur de asta, dar aş prefera să nu le aflu azi. Am destule pe cap şi fără să mai fiu nevoit să aud încă un capitol din viaţa lui Dominic Hunter, creierul din spatele Serviciului de Informaţii.

Bărbatul celălalt îi aruncă un rânjet strâmb şi se aşeză confortabil în scaun. Afară, vântul turbat lovea cu putere ferestrele, iar lumina pâcloasă a după-amiezii de ianuarie târziu abia răzbătea în cameră. Ziua posomorâtă de iarnă nu îşi putea însă măsura forţele cu căldura jarului din sobă sau cu lumina împrăştiată de candelabrul de sticlă şi de aplicele aurite de pe pereţi.

După o copilărie petrecută într-o casă parohială din sumbrul Yorkshire, urmată de o perioadă când de-abia supravieţuise pe străzile Londrei, Griffin preţuia cu adevărat căldura şi lumina. Asta se reflecta în toate încăperile casei

lui. Nu-i trebuiau nuanţe reci de albastru sau verde. Pereţii străluceau în tonuri calde de galben sau roşu, cu muluri aurite fixate peste tot şi draperii groase de catifea prinse cu canafuri aurii. Se înconjurase de frumuseţe şi confort, cu cea mai elegantă mobilă în stil Sheraton amestecată cu Chippendale sculptat şi cu scaune din lemn de santal tapiţate cu mătase în culori vibrante. Amalgamul exotic, poate uneori prea exaltat, îi plăcea la un nivel primitiv, pe care îl găsea profund satisfăcător.

Madeline îi spusese odată lui Griffin că îi aducea aminte de o pisică – întotdeauna era în căutarea unei raze de soare care bătea prin geam, a căldurii ei. Deşi îi dădea dreptate, se întâmplase de multe ori să simtă frigul până în măduva oaselor. Poate că în Italia sau Grecia sau şi mai în est avea să simtă căldura şi lumina după care tânjea. Dumnezeu îi era martor că în Anglia nu avea să găsească aşa ceva niciodată. Încercase şi asta demult, atunci când îşi propusese să-şi găsească mama, dar în cele din urmă lăsase sarcina aceea zadarnică pe umerii lui Dominic.

Dacă Griffin era o pisică, Dominic era un câine mastiff. Dacă prindea ceva în fălci, nici că-i

mai dădea drumul.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti cu exactitate ce s-a întâmplat? îl îmboldi Dominic.

Griffin se sprijini în cot pe poliţa de marmură de deasupra şemineului şi îi povesti evenimentele ciudate care avuseseră loc. În timp ce vorbea, în cameră intră Phelps cu cafeaua, urmat de Madeline. Aceasta le turnă în ceşti, apoi luă pe tăcute copilul şi se retrase pe scaunul din colţ, în timp ce Griffin îşi termină povestea cu biletul şi inelul cu pecete. Când Dominic îl privi întrebător, scoase bijuteria din buzunar şi i-o întinse.

Dominic puse inelul în lumina răspândită de foc.

— *Non irritare lupum.* Nu deranjaţi lupul. Sună destul de înspăimântător, zise el sec şi se uită mai îndeaproape la inel. Pun pariu ca este emblema unei familii regale.

— Poate din Italia? îşi dădu Griffin cu presupusul.

— Da, probabil una dintre ramurile minore ale dinastiei Habsburgilor, dacă citesc bine. Dar nu-ţi pot spune mai multe până nu fac unele

cercetări. Pot să-l iau cu mine?

Griffin încuviinţă din cap, iar Dominic îl vârî într-unul dintre buzunarele interioare ale hainei.

— Şi ce-i cu biletul misterios?

Griffin i-l dădu şi pe acela, iar Dominic despături peticul de hârtie şi îl întinse pe genunchi. După o singură privire aruncată asupra lui, starea i se schimbă dramatic. Până atunci stătuse confortabil pe fotoliu, cu picioarele încălţate întinse spre şemineu, dar acum sări cât colo. Tot trupul îi emana uimire, şi rămăsese cu privirea aţintită spre bilet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Griffin.

Dominic îşi ridică ochii, iar Griffin ar fi putut să jure că pupilele îi erau dilatate din pricina şocului. Tenul lui oacheş pălise, iar ochii lui verzi păreau ieşiţi din orbite.

— Şi nimeni n-a văzut-o la faţă pe femeia care a trimis asta, nici măcar băiatul care l-a adus? întrebă Dominic cu vocea stinsă.

Griffin simţi că-l ia cu furnicături pe ceafă. Îl văzuse pe Dominic furios, sardonic, îngrijorat, frustrat, dar niciodată nu-l văzuse atât de întors

pe dos. Îşi dădu seama că şi lui i se încordaseră toţi muşchii, ca o reacţie instinctivă.

— Nu. Purta văl.

— Dumnezeule! se răsti Dominic. N-ai putea să-l găseşti din nou pe băiat, dacă e nevoie?

— Da şi nu. I-am spus să vină la mine dacă o mai vede pe doamna aceea. Dacă vrei, pot să-l trimit pe Phelps să încerce să-l găsească.

Dominic parcă nici nu-l auzi, ci îşi ridică mâna la falcă vrând să şi-o frece, apoi o lăsă pe genunchi cu pumnul încleştat. Privi în gol pe lângă Griffin, fixând parcă un puţ extrem de adânc, care atrăgea toată lumina din jur. Griffin nu se impresiona cu una cu două, dar expresia de pe chipul lui Dominic reuşise să-l cutremure. Cumva ajunsese să se bazeze pe Dominic într-un mod vag pe care nu se sinchisise niciodată să-l analizeze, iar faptul că îl vedea atât de agitat acum îl tulbura mai mult decât ar fi vrut sa recunoască.

Înşfăcă paharul cu coniac al bărbatului şi se duse la bufet. Madeline, care trăsese îngrijorată cu ochiul la Dominic, dădu să se ridice, dar Griffin îi făcu semn să se aşeze la loc. Apucă una dintre sticlele din cristal de Waterford şi turnă nişte

coniac, apoi se întoarse şi îi vârî paharul în mână.

— Sper ca asta să mai îmbunătăţească situaţia, oricare ar fi ea, zise Griffin.

Dominic luă paharul fără să comenteze şi îl dădu pe gât fără să clipească. Apoi trase adânc şi încet aer în piept. Conduita lui de obicei impasibilă părea că îl învăluie precum o gogoaşa de mătase, ascunzându-i emoţiile şi transformându-l în agentul de spionaj cu privire de gheaţă.

Ochii lui verzi erau însă bântuiţi de ceva ce aducea a dezolare, iar asta îi comunica lui Griffin că situaţia cu copilul era mult mai complicată decât sperase el iniţial.

Voia să poată evita pe cât posibil această complicaţie. Se aşeză pe fotoliul de vizavi, fără să-l scape din ochi pe Dominic.

— Ai de gând să-mi spui sau mă laşi să-mi dau cu presupusul?

Dominic îi răspunse cu un zâmbet abia schiţat.

— Nici n-ai putea, aşa că mai bine las-o balta. Şi nu. Nu vreau să trimiţi pe nimeni după băiat.

Dacă însă te caută el, să trimiţi de îndată după mine. În afară de asta, nu ai nimic altceva de făcut.

Lui Griffin nu-i veni să creadă.

— Să nu fac nimic? Ce dracu’ se întâmplă aici, Dominic? Ce îmi ascunzi?

Bărbatul mai în vârstă privi de-a lungul nasului său arogant.

— Nu pot trage nicio concluzie până nu pornesc o investigaţie. Trebuie să aflu mai multe despre bilet şi despre inel.

Griffin se abţinu să nu-şi maseze junghiul care i se pusese în ceafă.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Dominic ridică biletul în lumină şi îşi miji ochii.

— Hârtia este de calitate – deşi nu-i recunosc tipul, ceea ce sugerează că femeia misterioasă este o persoană înstărită.

— Păturicile şi hainele bebeluşului sunt bine croite şi din cele mai bune materiale, interveni Madeline. Şi a fost foarte bine îngrijit şi sănătos.

Dominic îşi duse absent biletul la nas pentru a-l mirosi.

— Asta este şi părerea mea. Copilul era iubit, ceea ce ridică întrebarea de ce a fost părăsit, şi încă într-un mod atât de bizar.

— Pentru că este în pericol, evident, răspunse sarcastic Griffin în timp ce gesticula din mâini. Dacă e să mă întrebaţi pe mine, totul nu-i decât o aiureală. Cum să fie un bebeluş într-un asemenea pericol de moarte încât să trebuiască ascuns într-un tripou? Cu mine, cu toţi oamenii ăştia?

Dominic căzu pe gânduri.

— Poate pentru că tripoul este ultimul loc în care ar căuta cineva un bebeluş bogat. Iar tu ai o reputaţie de om periculos. O reputaţie câştigată pe drept, aş putea să adaug, îşi termina el propoziţia, uşor sardonic.

— Presupun că se voia a fi un compliment, răspunse Griffin.

— Ce mă interesează pe mine, medită Dominic cu voce tare, ignorând împunsătura lui Griffin, este de ce anume te-a ales femeia pe tine. Este clar că te cunoaşte.

— Pe mine mă cunosc multe femei, izbucni Griffin. Adevărata întrebare care se pune este de ce mama dracului ar lăsa un nou-născut smiorcăit la uşa mea?

— Pentru că bănuieşte că ştii ce înseamnă să fii abandonat?

Griffin tresări în scaunul lui, apoi încremeni pe măsură ce cuvintele se ciocniră de furia oarbă care mocnise în adâncul lui.

Emoţia era ca un curent subtil şi monoton care îi contura fiece parte a vieţii. Se străduise ani întregi să îi stăpânească puterea, şi reuşise într-o bună măsură. Cei care îl cunoşteau bine ştiau însă că erau anumite subiecte care nu puteau fi aduse niciodată în discuţie. Cei care făceau greşeala de a le provoca o dată nu mai apucau să o facă şi a doua oară.

Fireşte, cu excepţia lui Dominic. Ştia prea multe despre Griffin, şi nu avea niciun fel de scrupul să utilizeze acele informaţii în avantajul lui.

— Te sfătuiesc să ai grijă, prietene, spuse Griffin pe un ton blând.

Dominic dădu nepăsător din umeri.

— Am zis ce-aveam de zis.

— Şi îţi sugerez să te opreşti aici.

Amândoi înclinară din cap în semn de retragere.

— Ca să revenim la problemă, zise Griffin pe un ton amar, ţi-aş fi profund recunoscător dacă mi-ai putea lua copilul ăsta blestemat de pe cap. Înainte să i se întâmple ceva.

— Nu cred. Acum Dominic părea de-a dreptul amuzat. Este necesar ca micuţul Stephen să rămână aici.

Griffin rămase cu gura căscată.

— Sunt sigur că glumeşti.

— Nu glumesc. Dominic se ridică în picioare. Sunt înclinat să-i dau dreptate femeii cu văl. Se opri din vorbit, iar pe chip îi apăru o umbră curioasă. Scutură din cap pentru a o alunga. Localul tău este un loc foarte sigur pentru un copil care este în mod evident în pericol. Stephen poate rămâne ascuns aici cât timp mă ocup eu de investigaţii. Cu puţin noroc, o să descopăr cine-i

sunt părinţii în câteva săptămâni.

Griffin sări în picioare.

— În câteva săptămâni? Cum naiba crezi că pot să am grijă de un copil atât de mult timp? Nici nu ştiu dacă e suficient de mare să fie înţărcat. Cine o să se ocupe de detaliul acesta, pot să ştiu şi eu?

— Nu-ţi face griji, zise Madeline pe un ton enervant de binedispus. Se opri ca să gângurească înspre copil, care se trezise şi căsca somnoros. Rose tocmai îşi înţarcă fiul. Mai are o grămadă de lapte. Dominic o privi întrebător, iar Madeline îi explică. Rose e una dintre fetele de la Eşarfa Aurie.

— Mi se pare de-a dreptul scandalos să creştem copilul ăsta într-un tripou, înconjurat de prostituate, zise Griffin, deja disperat de situaţie.

Dominic pufni.

— Pentru un presupus lord al crimei şi patron de tripou eşti un pic cam mofturos, nu crezi?

Griffin îşi trecu degetele prin păr plin de frustrare, scoţându-l pe jumătate din coada prinsă la spate cu o fâşie din piele.

— Nu sunt lord al crimei, şi nici patron de tripou n-o să mai fiu în scurt timp. Dar nu asta era discuţia. Şi oricum, nu putem să-i cerem lui Rose să aibă grijă de doi copii în acelaşi timp. Şi aş vrea să ştiu mai exact cum se poate îngriji un copil într-un tripou, mai ales un copil secret? Aţi luat-o amândoi razna dacă vă închipuiţi că un asemenea plan nebunesc ar putea funcţiona.

— O, dar nu ar sta chiar în tripou, nu? O să stea aici, cu tine. Şi după cum ştim amândoi, nu-ţi intră nimeni în casă fără permisiunea ta specială, zise Dominic în timp ce se îndrepta spre clopoţelul din colţul camerei.

— Nimeni cu excepţia vagabonzilor şi a bebeluşilor, se răsti Griffin.

— Acum serios, Griffin, zise Madeline cu toată convingerea, pe Rose n-o deranjează să ne dea o mână de ajutor, iar eu sunt dispusă să ajut. Şi în afară de asta, dacă nu cumva mă înşel, copilaşul are aproape patru luni, deci poate fi înţărcat în curând. Asta o să simplifice mult lucrurile.

— Da, acum m-am mai liniştit, replică ironic Griffin. Era clar că nu mai stăpânea deloc situaţia, lucru care se întâmpla de multe ori atunci când

era implicat şi Dominic. Şi, între timp, înseamnă că Rose trebuie să se mute aici cu mine, împreună cu bebeluşul ei? Ce mama dracului, mai bine-mi trag un glonţ în cap şi termin cu toate acum.

Rose era una dintre cele mai populare fete din tripou, apreciată mai ales pentru firea ei extrem de veselă. În acelaşi timp, era însă şi foarte zgomotoasă şi vorbea o grămadă, iar Griffin nu putea petrece mai mult de cinci minute în compania ei, după care nu mai rezista şi trebuia să plece neapărat.

— Sigur exagerezi, declară Dominic pe un ton pseudoprietenos.

— Ba nu, crede-mă pe cuvânt.

Griffin îşi stăpâni impulsul de a înjura din nou când privirea îi alunecă spre copilul din braţele lui Madeline. Pacostea mică se trezise de-a binelea şi-şi agita braţele durdulii, dând din picioruşe în păturică. Ochii lui erau căprui-închis, în nuanţa boabelor de cafea. Se uită la Griffin cu ochii mari şi cu obrajii lui rozalii, iar la un moment dat guriţa lui se deschise într-un zâmbet ştirb.

Griffin se întinse să îi atingă un pumnişor. Degetele i se desfăcură imediat precum petalele

unei flori şi se strânseră în jurul degetului mare al lui Griffin. În mod surprinzător, îl strângea destul de tare.

Oftă şi se predă. Dominic îl cunoştea prea bine. Lui Griffin i-ar fi fost la fel de greu să-l abandoneze pe bietul copil cum ar fi fost să-şi taie braţul. Pentru că ştia precis cum era să fii abandonat, şi înţelegea toate consecinţele amare care decurgeau din asta.

Copilul era mult prea mic pentru a înţelege ce se întâmplă, dar era cald, uscat şi hrănit, şi cineva îl îngrijise cu mare atenţie. Griffin cunoscuse lipsa acestui răsfăţ în diverse etape ale vieţii lui. Suferise de foame şi frig, cunoscuse teroarea îngrozitoare care domnea pe străzile din St. Giles.

Desprinse cu grijă degetele bebeluşului de pe degetul lui mare. Micuţul Stephen îşi strânse ochişorii şi începu să pufăie şi să gâfâie, pregătindu-se să izbucnească în plâns. Imediat, Madeline începu să-l legene, dar apucă să îi arunce o privire urâtă lui Griffin.

— Bine atunci, poate rămâne, îi spuse Griffin lui Dominic. Am însă o singură condiţie. Trebuie

să…

Fu întrerupt de un ciocănit, după care capul lui Phelps se iţi în uşă.

— Aţi sunat, şefu’?

— Nu, Phelps, eu am sunat, răspunse Dominic. Vrei, te rog, să-mi aduci haina şi pălăria?

— Într-o clipă, mai apucă Phelps să zică înainte să se facă nevăzut.

— Griffin, cred că ar fi cazul să-ţi faci rost de un majordom adevărat, spuse Dominic. Sunt sigur că Phelps are multe calităţi preţioase, dar nu este absolut deloc cizelat.

Griffin se abţinu să nu îi spună să se ducă învârtindu-se.

— N-am nevoie de un majordom, cum n-am nevoie nici să discut la nesfârşit despre eforturile tale de a mă reforma. Ce vreau eu este să îţi spun despre condiţia pe care vreau să o pun pentru ca acest copil să poată rămâne în casa mea.

— Bănuiesc că vrei o dădacă în adevăratul sens al cuvântului, zise Dominic.

— Da, şi cât de repede se poate! se răsti el.

Toată situaţia asta este din cale afară de inoportună şi de perturbatoare. E fix ultimul lucru de care aveam nevoie, în special acum.

— O să mă ocup imediat de asta, zise Dominic pe un ton calm, menit să mai liniştească nervii încordaţi ai lui Griffin. Ştiu cât de tare te tulbură orice schimbare bruscă în casa ta.

Madeline făcu schimb de priviri cu Dominic. Amândoi se stăpâneau cu greu să nu izbucnească în râs. Griffin se uită la ei şi se întrebă dacă nu cumva începuse să se poarte ca o bătrână cârcotaşă şi nicidecum ca un bărbat stăpân pe propriul destin.

Capitolul 3

Justine Brightmore coborî din trăsură şi se uită spre casa impozantă din faţa ei. Temerile i se mai domoliră puţin când remarcă porticul din marmura şi ferestrele veneţiene minunate ale

casei elegante de pe Jermyn Street. Cu siguranţă nu aşa crezuse ea că arată un tripou sau o fostă sală de jocuri, deşi cunoştinţele ei despre asemenea locuri erau în mod evident limitate. Şi cum localurile domnului Steele asiguraseră servicii cremei înaltei societăţi, nu mai trebuia să se mire de faţada luxoasă a casei. Răsuflă uşurată în sinea ei, pentru că asigurările pe care i le dăduse Dominic că nu încerca să o afunde într-o hrubă nefastă a păcatului erau adevărate. Colţul gurii naşului ei se arcuise într-un zâmbet atotştiutor în timp ce o ajutase să urce pe trotuar.

— Justine, să fii sigură că nu ţi-aş încredinţa niciodată o sarcină căreia n-aş fi convins că îi poţi face faţă cu brio.

Tresări. Sperase să-şi poată ascunde emoţiile în momentul în care se angajase în această misiune nedorită, dar nu reuşise.

— Da, ştiu. Ştiu că e o prostie din partea mea să fiu atât de tulburată, dar o să dau vina pe nervii încordaţi din pricina oboselii şi pe lipsa informaţiilor. La urma urmei, am ajuns în Londra foarte târziu azi-noapte, iar dumneata ai fost foarte zgârcit cu detaliile.

Cu câteva zile în urmă, primise o telegramă de la Dominic, trimisă la moşia lui Lady Hester Belgrave situată în apropiere de Cambridge. Justine fusese angajată de peste un an şi jumătate drept însoţitoarea lui Lady Belgrave, în conacul de modă veche, dar confortabil, al contesei văduve. Fusese fericită acolo. Lady Belgrave o tratase mai mult ca pe nepoata preferată decât ca pe o servitoare plătită, iar Justine se bucurase de tihna zilelor liniştite. Totul era calm, aşezat şi binecuvântat de respectabil, şi avea să ducă dorul acelui trai în fiece clipă pe care trebuia să o petreacă în Londra.

Îi era însă extrem de îndatorată lui Dominic, iar dacă acesta avea nevoie de ajutorul ei trebuia să i-l acorde. Lady Belgrave insistase la rândul ei să accepte această slujbă temporară, susţinând că venise vremea să aibă parte de puţină aventură în viaţa ei. Opinia lui Justine referitoare la lăsarea unui copil misterios în casa unui bărbat precum Griffin Steele – şi într-un tripou, nu oriunde – era că genul acesta de aventură era un pic cam prea mult pentru ea.

Justine avusese parte de suficientă melodramă în viaţa ei pe vremea când tatăl ei

trăia încă. Nu-i făcuse nicio plăcere să se întoarcă în oraşul în care locuiseră, şi doar simţul datoriei şi afecţiunea sinceră faţă de naşul ei reuşiseră să-i înfrângă imensa repulsie.

Dominic îi aruncă un zâmbet drept scuză şi o conduse pe treptele de marmură către uşa mare şi neagră cu inelul din alamă foarte bine lustruit.

— Da, sunt o brută să te trimit aici fără să te fi lăsat să te odihneşti, dar ultimul bilet al lui Griffin era scris pe un ton foarte alarmat, iar el nu este genul care să exagereze de obicei. Deşi pare imposibil ca un bebeluş să provoace haos într-o casă, în cazul acesta pare că aşa s-a întâmplat.

„Haos”. Ura haosul mai mult decât orice. Cu toate acestea, tot n-avea niciun rost să se plângă. Cel mai bine era să preia slujba şi să se lupte să instaureze ordinea cât mai repede cu putinţă.

Justine îl bătu împăciuitor pe braţ.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, unchiule Dominic. Ştii foarte bine că sunt persoana ideală în această situaţie. Şi, oricum, nu mă aştept să am parte de prea multă odihnă, mai ales că trebuie să am grijă de un prunc.

— Nici tu să nu-ţi faci griji, răspunse Dominic în timp ce bătea la uşă. O să ai ajutoare.

— O, da. Doamnele care locuiesc vizavi, spuse ea, încercând să nu pară prea impresionată de faptul că avea să lucreze cu nişte prostituate. Sunt sigură că totul va fi bine.

Justine îşi spunea de multe ori ca totul va fi foarte bine, chiar şi când era evident că nu va fi aşa. Însă, din câte se părea, o ajuta să-şi limpezească mintea şi să prindă curaj în faţa unei situaţii intimidante. Avusese de-a face cu mai multe situaţii de acest fel în cei douăzeci şi patru de ani ai ei, dar aceasta părea să se contureze într-una cu mult mai provocatoare decât şi-ar fi dorit.

Uşa se deschise larg. Fură întâmpinaţi de un bărbat vânjos cu o faţă ascuţită şi nas lung, îmbrăcat în pantaloni negri simpli şi o cămaşa albă peste care purta o vestă din stofă gri. În mod inexplicabil, aruncă o privire spre Dominic şi se retrase imediat, plecându-şi capul ca o pasăre cenuşie care ciuguleşte seminţe.

— Sir Dominic, domnul Griffin vă aşteaptă. Este în toane bune.

Ciudatul bărbat aruncă o privire nervoasă peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din camerele din fundul casei să apară ceva alarmant.

— Aşa speram şi eu, Phelps, în ciuda faptului că situaţia pare destul de calmă acum, răspunse Dominic şi îi făcu semn lui Justine să intre în faţa lui.

Aceasta aruncă o privire fugară când păşi în holul micuţ. Podeaua, într-o nuanţă minunată de crem, nu era mânjită de niciun strop de noroi. Pereţii erau zugrăviţi într-un galben-auriu, ornat cu muluri elegante maro, lustruite. Din ce mai văzuse ea pană acum, era ca şi cum ar fi păşit în casa de la oraş a oricărui membru al aristocraţiei sau a oricărui boier înstărit, nu în bârlogul unuia dintre cei mai faimoşi ticăloşi din Londra.

Phelps o studie cu o curiozitate suspicioasă pe Justine, după care îşi reîndreptă atenţia către Dominic.

— Acum puteţi vorbi aşa, dar dacă aţi fi fost aici noaptea trecută aţi fi zis altceva.

— O, dar ce s-a întâmplat noaptea trecută? îl iscodi Dominic.

— Colici, răspunse morocănos Phelps în timp ce lua pălăria şi paltonul lui Dominic. După spusele lui Rose.

Când Phelps trânti lucrurile lui Dominic pe un scaun şi porni pe coridor, Justine se încruntă. Acest bărbat nu era nici pe departe majordom sau valet personal. Însă unica reacţie a lui Dominic fu să-i facă cu ochiul, gest necaracteristic lui, şi să-i facă semn să îl urmeze pe servitor.

Justine se luă după Phelps. Deşi exteriorul casei dădea aparenţa unui interior cu podele lustruite şi finisaje elegante, era într-adevăr o casă neconvenţională, după cum îi explicase deja Dominic.

Oricât ar fi încercat, nu putea ignora senzaţia de gol în stomac. Şi era foarte sigură că nu ardea deloc de nerăbdare să îl întâlnească pe stăpânul casei. Până şi ea auzise zvonurile despre Griffin Steele – cu ani în urmă, pe când trăia încă în Londra. Niciunul dintre acele zvonuri nu îl prezenta pe domnul Steele într-o lumină favorabilă.

Phelps deschise uşa cu şase paneluri, vopsită în acelaşi maro bogat ca şi mulurile de pe

marginea podelei, şi se retrase pentru a le face loc. Justine se opri în pragul uşii, tresărind în faţa culorilor vibrante care sclipeau în lumina aplicelor aurite de pe pereţi, poziţionate de-o parte şi de alta a căminului, a candelabrului din cristal şi a sfeşnicelor asortate, precum şi a celor marca Wedgwood împrăştiate prin camera. Pe un gheridon erau aşezate chiar două porţelanuri de colecţie Coalport, pentru un efect şi mai spectaculos.

— Dumnezeule, abia îngăimă ea.

Dominic o atinse pe umăr, iar ea avansă încet spre ceea ce părea a fi salonul oficial de primire, dar foarte deosebit de ce mai văzuse pană atunci. O bună parte din mobilier era în nuanţe bogate de galben şi roşu, la fel ca şi draperiile de catifea strânse în dreptul ferestrelor cu canafuri mari aurii.

Camera era înţesată cu câteva mese de diferite dimensiuni, iar în mijlocul ei trona o măsuţă extraordinar de frumoasă din lemn de trandafir, ornată cu incrustaţii din alamă. Tăblia părea că se odihneşte pe ceva ce semăna cu un grifon, a cărui labă cu gheare impresionante forma baza mesei. În mod evident, domnul Steele

avea o înclinaţie spre partea dramatică, precum şi un simţ al umorului cam arogant.

Restul mobilierului consta în divane, sofale şi două fotolii tapiţate cu o pânză scumpă brodată cu garoafe roşii şi violet-deschis. Amestecul de stiluri şi culori aprinse, departe de orice logică de design cunoscută de Justine, ar fi trebuit să fie lipsit de armonie. Cumva însă se potriveau într-un fel de modă ciudată, dând camerei căldură şi lumină într-o dimineaţă mohorâtă de iarnă. Întotdeauna preferase un stil mai discret şi mai elegant, cu culori palide şi liniştitoare, dar încăperea aceasta o uimi cu… tihna pe care i-o inspira, acesta fiind singurul cuvânt care îi venea în minte. Era ridicol, având în vedere obiectele decadent de luxoase din cameră, dar nu se putea opri să nu se gândească ce minunat ar fi să se ghemuiască leneşă cu o carte în faţa jarului strălucitor din sobă, înconjurată de atâta confort şi căldură.

Dominic o atinse pe cot şi o conduse către un divan din catifea roşie aşezat în faţa măsuţei din lemn de trandafir, apoi îi făcu semn să se aşeze. Lua şi el loc în faţa ei, într-unul dintre fotolii.

— Phelps, zise el cu fermitate, vrei, te rog, să îl informezi pe domnul Steele de sosirea noastră?

Servitorul, care până atunci o inspectase pe Justine cu o mutră mai degrabă dezaprobatoare, îşi mută rapid privirea către Dominic.

— O, îmi cer scuze, sir Dominic. Imediat.

— Şi să aduci ceai pentru domnişoara Brightmore.

— Sigur că da, domnule. Imediat, bâigui Phelps în timp ce se retrăgea spre uşă.

— Doamne sfinte, ce om ciudat. Mi s-a părut că se cam teme de dumneata, observă Justine. Toţi servitorii din casa domnului Steele sunt aşa de… hm, neobişnuiţi?

Dominic îşi întinse mâinile la căldura focului.

— Nu. Phelps face parte dintr-o categorie aparte. Dintr-un motiv inexplicabil, prezenţa mea îi dă o stare de nelinişte. Griffin susţine că este din cauză că se teme ca nu cumva să aranjez să fie arestat.

Justine se încruntă.

— De ce ai face una ca asta?

— N-aş face aşa ceva, răspunse el. Dar se pare că Phelps pune la inimă remarcile mele vizavi

de legăturile stăpânului lui cu viaţa periculoasă. Griffin nu e un lord al crimei, deşi nu a fost întotdeauna de partea legii. În prezent încearcă să se descotorosească de cele mai dezgustătoare afaceri ale lui pentru a investi în proiecte respectabile.

Dominic nu-i împărtăşise până acum această informaţie pertinentă.

— Mă întreb care a fost motivul pentru o asemenea schimbare radicală.

Încruntarea frunţii lui în timp ce medita la răspuns stârni curiozitatea lui Justine. Cunoştea foarte puţine despre relaţia dintre el şi domnul Steele şi se întrebase de multe ori de ce naşul ei era prieten cu un om cu o reputaţie atât de dezonorantă. Când îl întrebase, îi răspunsese doar că pe vremuri fusese un apropiat al mamei domnului Steele şi că încă se simţea răspunzător pentru fiul ei.

— Este o întrebare complicată, draga mea, răspunse el într-un final. Mă întreb dacă Griffin cunoaşte cu adevărat răspunsul.

Era obişnuită cu genul acesta de răspunsuri criptice. La urma urmei, tatăl ei, Edward

Brightmore, fusese, până când îşi găsise moartea în bătălia de la Salamanca, unul dintre cei mai de încredere agenţi ai lui Dominic. Justine se ocupase de afacerile tatălui ei şi chiar de corespondenţa secretă. Tatăl ei avusese încredere deplină în ea, la fel ca şi Dominic.

Pe când avea şaisprezece ani, Justine aflase că anumite informaţii îi vor fi mereu ascunse. Tatăl ei se scuzase de multe ori pentru asta, dar nu o deranjase niciodată. Deşi ar fi făcut orice ca să-şi ajute tatăl, Justine ura stilul de viaţă al acestuia – îi displăcea profund faptul că dispărea perioade lungi, şi nu avea nicio garanţie că se va întoarce acasă la ea şi la fratele ei mai mic, Matthew. Învăţase cu mult timp în urmă că metoda cea mai bună de a-şi administra îngrijorările şi temerile – şi viaţa în general – era să nu pună întrebări şi să pretindă că totul era liniştit şi sub control, precum slujba de duminică dimineaţa într-un sat.

Trebuia însă să recunoască şi că era din ce în ce mai curioasă în privinţa lui Griffin Steele. Din nefericire, înainte de a mai apuca să-l chestioneze pe Dominic, uşa se deschise şi în cameră intră un bărbat – în mod evident stăpânul casei – şi orice

gând coerent îi dispăru din minte. Privirea lui, întunecată şi lucitoare precum un obelisc egiptean, se fixă asupra ei. Simţi cum căldura îi urcă pe gât şi îi înroşeşte obrajii şi se văzu nevoită să îşi controleze puternic senzaţia care îi gâdila nervii.

Domnul Steele îşi continuă mersul tacticos, iar Justine încercă sa nu se holbeze la el. Eşuă lamentabil, dar de vreme ce bărbatul se uita la ea fără nicio tentativă de a-şi ascunde curiozitatea, se decise să facă şi ea la fel.

Deşi nu la fel de înalt sau lat în umeri ca Dominic, Steele era o prezenţă ce domina încăperea – şi, ţinând cont de excesul de culori şi de texturi din salon, asta era chiar o ispravă remarcabilă. Era îmbrăcat cu pantaloni negri, ghete foarte lustruite, o haină şi vestă negre. Ţinuta întunecată era echilibrată doar de cămaşa albă din pânză. Justine îşi simţi pulsul accelerându-se când îşi dădu seama că nu purta o eşarfă clasică, ci doar un petic alb de pânză legat lejer în jurul gâtului. Nu-şi aducea aminte când fusese ultima data când văzuse un gentleman fără o eşarfă legată corect la gât, nici măcar la moşia de la ţară a unchiului ei, unde îşi petrecuse multe

luni de vară.

Trăsăturile lui erau aristocratice şi arogant de plăcute, cu o gură expresivă şi frumos conturată, pomeţi înalţi şi un maxilar puternic şi hotărât. Era parcă tot tăiat în unghiuri ascuţite, fără să piardă nimic din aerul mai degrabă elegant. Ba chiar se deplasa cu o graţie mlădioasă care o duse imediat cu gândul la o pisică. O pisică neagră şi probabil sălbatică, ce sigur punea ceva rău la cale.

Ceea ce o făcu însă să tresară fu părul lui, negru ca până corbului. Era lung şi pieptănat pe spate, prins cu o panglică subţire din piele pentru o aparentă ordonată. Aşa, cu veşminte negre şi ghete din piele, părea un pirat dintr-o altă epocă. Impresia era susţinută şi de o cicatrice subţire şi palida care pornea de la tâmpla stângă pană pe obraz.

Griffin Steele avea atât un aer exotic, cât şi rău famat, iar pe măsură ce se apropia de ea, o călca şi mai tare pe nervi. Doar un orb n-ar fi sesizat pericolul inerent emanat de acest bărbat, iar Justine numai oarbă nu era.

Iar Steele o analiza cu mare atenţie. Din

înălţarea uluită a sprâncenelor şi din arcuirea fină a gurii, se vedea că şi el era la fel de impresionat de prezenţa ei cum fusese şi ea el.

Dominic se ridică în picioare, iar Justine ar fi putut să jure că schiţase un zâmbet zeflemitor.

— Ah, Griffin, ai venit. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Justine Brightmore. Se va îngriji de Stephen în perioada următoare. Sunt sigur ca voi doi vă veţi înţelege de minune.

O, da. Era sigură că naşul ei îl lua peste picior pe Steele. Îşi alungă gândul acesta şi se aplecă într-o reverenţă respectuoasă. Nu conta că gazda ei era un nemernic şi un ticălos, asta nu era o scuză să fie nemanierată.

— Bună dimineaţa, domnule. Sunt încântată să te cunosc.

Sprâncenele lui negre se arcuiră într-o expresie elegantă de dispreţ, ceea ce ea suspecta a fi răspunsul lui standard la situaţiile care nu-i erau pe plac.

— Permite-mi să-mi exprim îndoiala, domnişoară Brightmore, zise el tărăgănat. Nu ca te-aş putea învinovăţi pentru asta, având în vedere

circumstanţele.

În timp ce făcea eforturi să nu se zbârlească toată, nu putu să nu remarce că, deşi vocea lui avea inflexiunile aspre ale unui scandalagiu, tonul era cel al unui om cult. Primul element nu o surprinse, pe câtă vreme al doilea, da. O avertiza să nu se grăbească să tragă concluzii în ceea ce-l privea.

Nu mai apucă să îi dea un răspuns pe măsură, pentru că Steele îşi întoarse mutra dezgustată către Dominic.

— Dumnezeule mare, ce-ai făcut? Mi-ai adus o domnişorică abia ieşită de pe băncile şcolii. Chiar ai înnebunit de tot?

— Nu chiar de pe băncile şcolii, răspunse Dominic şi se aşează la loc. Justine este extrem de potrivită pentru îndeplinirea acestei sarcini. Dădu din cap în direcţia ei. Am dreptate, draga mea?

Se aşează şi ea şi-şi netezi poalele mantalei îmblănite de culoarea muştarului cu mâinile înmănuşate.

— Sunt sigură că da, unchiule Dominic, pentru că altfel nu m-ai fi solicitat pe mine. Nu se

putu abţine să nu-i arunce lui Steele o privire provocatoare. Iar pentru corecta dumneavoastră informare, domnule, am douăzeci şi patru de ani. Nu mai sunt demult elevă, să fiţi sigur de asta.

El o săgetă iarăşi cu privirea şi trase sonor aer în piept.

— Dominic, ţi-ai adus nepoata să se ocupe de asta? Părea de-a dreptul îngrozit, iar apoi o încruntătură de nedumerire îi brăzdă fruntea. Nici măcar nu ştiam ca ai o nepoată sau orice alt membru al familiei în viaţă, aşa, ca fapt divers.

Dominic îl studie pe Steele cu un interes calculat. Era evident că avea un plan bine ticluit, unul care îi scăpa pe moment, dar care îl implica neîndoielnic pe Steele şi poate şi pe ea. Dominic îi spusese lui Justine că nu putuse găsi pe nimeni altcineva care să se ocupe de copil – cel puţin nu pe cineva în care să aibă încredere. Puţinele femei agent pe care le-ar fi putut convoca pentru o asemenea sarcină erau indisponibile momentan. Justine nu se număra printre agentele lui – nici pomeneală. Cu toate acestea, Dominic ştia că putea avea încredere în ea şi, din ce-i descrisese până acum, înţelesese că situaţia se baza foarte mult pe încredere şi discreţie.

Instinctele ei însă, cizelate bine după anii petrecuţi alături de tatăl ei, o ţineau în alertă. Dominic punea ceva la cale, iar Justine trebuia să tină cont de asta în comportamentul ei, atât în ceea ce-l privea, cât şi pe Steele.

— Justine nu este nepoata mea. Este fina mea, răspunse Dominic. Tatăl ei a fost Edward Brightmore.

Privirea întunecată a lui Steele zbură înapoi la ea în timp ce se apropie de fotoliul de lângă Dominic. Se tolăni în el cu o mişcare neglijentă, dar elegantă a membrelor, fără să-şi ia privirea de la ea.

— Ned Brightmore? A murit acum câţiva ani la Salamanca, nu?

Justine încuviinţă din cap şi i se păru că detectează o doză de compasiune în ochii lui.

— Condoleanţe, domnişoară Brightmore. Cu siguranţă a fost unul dintre cei mai destoinici bărbaţi care mi-au trecut pragul.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? întrebă ea cu o înflăcărare care o surprinse şi pe ea.

De obicei evita să vorbească despre tatăl ei.

Rana era încă vie.

— Vei descoperi că Griffin cunoaşte pe aproape toată lumea din Londra, replică Dominic.

— Da, şi majoritatea au fost mai mult decât doritori să se lase jecmăniţi de mine, fapt pentru care le sunt profund recunoscător, zise Steele pe un ton acid.

Justine încercă să se hotărască dacă să fie oripilată sau nu de ideea că tatăl ei beneficiase de deliciile dubioase disponibile în cluburile şi bordelurile lui Steele, dar fu scutită de luarea unei decizii de apariţia tăvii cu ceai. Din ce ştia ea, tatăl ei nu jucase niciodată la cazinou. Iar dacă într-adevăr trecuse pragul bordelului vecin, nu voia să ştie.

Phelps aşează tava pe măsuţa din faţa lui Justine, iar ea se văzu în postura de a-i servi pe toţi.

Stranietatea situaţiei îi făcu capul să se învârtă, dar de vreme ce avea să locuiască cel puţin câteva săptămâni în casa lui Steele, era mai bine să se facă utilă.

Gazda refuză printr-un gest, dar Dominic

acceptă oferta ei de a-i turna o ceaşcă de ceai. După ce se servi şi ea, iar Phelps se retrase, Steele reveni la subiectul gradelor de rudenie.

— Deci dacă ea este fiica lui Brightmore, înţeleg motivele pentru care ai încredere în ea, dar nu asta era ideea. Steele îşi reîntoarse privirea spre ea, şi orice urmă de simpatie se risipi precum fumul. Este al naibii de nepotrivit ca o fată de rangul ei să stea aici, şi ştii şi tu asta.

De data aceasta Justine nu mai făcu niciun efort să-şi mascheze iritarea. Lăsă cu zgomot ceaşca pe masa din lemn de trandafir.

— Şi la ce anume te referi mai exact când spui „o fată de rangul ei”, domnule? Te asigur că sunt în măsură să am grijă de sugar cu toată discreţia şi competenţa necesare.

Steele o pironi cu privirea, apoi comentă în derâdere:

— Eşti la fel de ţăcănită ca şi Dominic. În caz că n-ai remarcat până acum, eşti ceea ce se cheama o „lady”. Asta înseamnă că eşti total nepotrivită pentru a presta servicii în casa mea.

Pronunţase cuvântul „lady” cu genul acela de

dezgust rezervat la adresa şobolanilor sau a insectelor care înţeapă.

— Acum câteva zile te plângeai că prostituatele au grijă de copil, interveni Dominic. Acum nu-ţi convine că ţi-am adus o lady? Nu mai ştie omul cum să-ţi facă pe plac.

Justine avu din nou senzaţia că Dominic trata întreaga situaţie în primul rând cu amuzament.

Nu şi Steele, al cărui maxilar se încordase la maximum, ca şi cum ar fi scrâşnit din dinţi.

— Dacă o vede cineva – cineva respectabil – chiar poţi să pretinzi că reputaţia nu-i va fi distrusă? Privirea lui mânioasă se transformă într-o încruntătură prevestitoare de furtună. Şi de când mama naibii a ajuns fata lui Brightmore să facă pe dădaca? Omul ăsta a murit servindu-şi ţara, Dominic. Chiar n-ai găsit altceva mai bun pentru ea decât să facă pe slujnica?

Declaraţia aceasta pompoasă păru că-i ia prin surprindere atât pe Dominic, cât şi pe Justine.

Steele nu părea genul de bărbat căruia să-i pese de cineva ca ea. Dominic se uită la ea, vrând ca ea să decidă cum să-i răspundă.

— Domnule Steele, îţi apreciez îngrijorarea, spuse ea cu un zâmbet. Dar nu pot decât să te asigur că este neavenită. A fost alegerea mea să îl ajut pe unchiul Dominic şi, repet, sunt în măsură să am grijă de un bebeluş.

— Domnişoară Brightmore, vreau să fiu bine înţeles, zise Steele pe un ton calm şi letal care îi dădu fiori. Chiar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de poziţia sau reputaţia dumitale. Dar dacă eşti expusă, eu nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru consecinţe.

Justine tresări, luată prin surprindere. Omul ăsta îşi schimba dispoziţia atât de rapid, încât nu putea ţine ritmul cu el.

— O, prea bine, aici ai dreptate. O să am mare grijă să nu fiu văzută.

De-abia acum începea să priceapă cât de oneroasă avea să se dovedească această misiune. Nu-i trecuse deloc prin cap că nu va putea ieşi afară din casă până când se rezolva situaţia bietului copil. Justine nu-şi făcea iluzii că se va mai mărita vreodată, mai ales la vârsta ei. Dar asta nu însemna că îi surâdea ideea să îşi distrugă reputaţia. Iar adevăratul ei unchi, mult prea

cuviinciosul viconte Curtis, ar fi fost îngrozit dacă ar fi aflat ce făcea. Nu trebuia în niciun caz ca acesta sau oricine altcineva să descopere unde se afla.

— Şi nu ai niciun fel de obiecţie referitoare la faptul că vei locui într-o casă de toleranţă? o întrebă Steele cu o politeţe ironică.

— O, păi n-o să locuiesc chiar în tripou, nu? întrebă ea, încercând să nu pară îngrozită.

— O să stai aici, în casa lui Griffin, zise Dominic cu fermitate. Încetează s-o mai sperii pe domnişoara Brightmore, Griffin. Te asigur că n-o să-ţi meargă.

Justine schiţă un zâmbet înspre naşul ei. Adevărul era că Steele se pricepea de minune să o bage în sperieţi. Trebui să apeleze din plin la autodisciplină pentru a nu fugi mâncând pământul din casă, ca să se întoarcă în obscuritatea liniştita a vieţii ei binecuvântat de plictisitoare din Cambridge.

Steele pufni neîncrezător şi se ridică din scaun.

— Doi nebuni, asta sunteţi! Atunci, să nu daţi

vina pe mine când totul va exploda fix în nasul vostru. Traversă camera până la clopoţel, de care trase nervos, în timp ce îi mai aruncă o privire lui Justine. Bănuiesc că eşti pregătită să îţi vezi obiectul muncii?

— Da, ar fi minunat, zise ea, simulând un ton încrezător.

Chiar dacă îşi spusese în sine că totul va fi bine, Justine avea un sentiment îngrozitor că îşi semna singură condamnarea.

Capitolul 4

Griffin se tolăni în scaun şi-şi întinse picioarele în faţă. Pentru un observator obişnuit, nu părea decât o persoană relaxată pe punctul de a adormi. Ar fi vrut el să fie adevărat. Frustrarea îi întinsese nervii la maximum, reverberându-i în creier, şi depusese eforturi supraomeneşti pentru a se abţine să iasă din cameră ca să-şi tune toată

această frustrare asupra lui Dominic, care refuzase să-l ajute cu adevărat. Adică, de exemplu, să-l fi scăpat de copilul ăsta blestemat.

Trebuia să admită că o parte a indispoziţiei se datora nopţii nedormite. Nu avea el multă nevoie de somn, dar când era obosit, trebuia să doarmă mult şi bine. Nu să aibă un copil cu colici în casă, care să plângă ore în şir. În afară de asta, Rose tropăise într-una între bucătărie şi dormitorul ei, şi nimeni nu închisese un ochi. Griffin ar fi stat bucuros treaz toată noaptea cu o femeie dezbrăcată şi o sticlă de coniac bun alături, dar nu şi în alte condiţii.

În afară de oboseală şi frustrare, mai era ceva care îl deranja, ceva ce avea o mare legătură cu fata bătrână dichisită care stătea vizavi de el şi-şi sorbea ceaiul cu o graţie sclivisită. Fiece mişcare a ei îi răsuna cu putere în creier, în ciuda oricărei raţiuni şi a bunului-simţ. Griffin nu avea vreo preferinţă ciudată pentru fetele bătrâne şi nici nu-l interesau fecioarele inocente şi pure. Justine Brightmore avea câte ceva din fiecare, şi combinaţia asta nefericită era exacerbată şi de faptul că îl displăcea la fel de mult cât o detesta şi el. Asta nu însemna că nu-i găsea circumstanţe

atenuante. La urma urmei, era o fată de familie bună care n-avea ce căuta în apropierea lui sau a Eşarfei Aurii. În ciuda refuzului lui cinic din urmă cu câteva minute, Griffin nu avea nicio intenţie ca fata să sufere în vreun fel. De ce o alesese Dominic pe ea pentru treaba asta – şi de ce acceptase domnişoara Brightmore – era peste putinţa lui de înţelegere. Iar acum amândoi stăteau calmi şi-şi beau ceaiul ca două bătrânele care-şi clăteau ochii cu un vals potolit la clubul Almack.

Îi era clar că amândoi erau nebuni, mai ales Dominic care îşi pusese fina într-o situaţie plină de pericole la adresa reputaţiei şi a siguranţei ei, dacă temerile lui Dominic legate de copil erau întemeiate. Iar asta reuşise să-i trezească toate instinctele pline de circumspecţie. Dominic avusese întotdeauna mare grijă să nu expună persoane inocente pericolelor sau bârfei, iar domnişoara Brightmore era în mod cert o inocentă. Era limpede că Dominic fusese într-o situaţie fără ieşire, dar asta urma să reiasă la un moment dat, deşi Griffin şi-ar fi putut paria jumătate din avere că avea o legătură directă cu domnişoara Brightmore.

Îşi miji ochii şi îşi concentră atenţia asupra fetei. În ciuda mantoului absolut oribil şi a bonetei şi mai urâte, era bucălată şi nurlie, o bucăţică pe cinste, asta pentru cineva căruia îi plăcea genul ăsta de fată. Avea douăzeci şi patru de ani, dar Griffin îşi petrecuse o bună parte din viaţă în lumea femeilor întreţinute. Ştia când o femeie era experimentată şi când nu. Domnişoara Brightmore n-avea decât să susţină că era o femeie matură, însă ştia el mai bine. Adevărat, era fiica lui Ned Brightmore – ceea ce fusese alt şoc –, dar era la fel de necoaptă şi de novice ca orice altă fată de familie bună din oraş crescută la fel de modest. Era gata să-şi parieze şi cealaltă jumătate de avere pe asta.

Oricum, în pofida tuturor acestor lucruri, trebuia să fi fost orb să nu-i remarce chipul, la fel de plin şi de frumos conturat ca al oricăreia dintre femeile care lucrau vizavi. Era un contrast ciudat – tot ce ţinea de manierele şi de atitudinea ei urla a inocenţă, dar cu toate acestea, avea trup de curtezană tânără. Asta pentru cine prefera curtezanele pitice, pentru el în niciun caz.

Deşi parcă şi asta o favoriza, scoţându-i în evidenţă curbele generoase. Combinat cu ceea ce

putea vedea din şuviţele ei roşu tiţian, ochii de culoarea albăstrelelor şi tenul ivoriu pătat de pistrui. Domnişoara Brightmore se asemăna cu o figurină Dresda din secolul trecut. Genul acela care părea că cedează seducţiei în spatele celui mai apropiat paravan de protecţie, aşa i se părea, îi plăcea mult mai mult decât ar fi vrut, mai ales că avea să locuiască în casa lui.

Tentantă sau nu, domnişoara Brightmore era ultimul gen de femeie cu care ar fi vrut să aibă de-a face. Griffin nu avea deloc de gând să se însoare sau să se implice în niciun fel de relaţie romantică, mai ales acum, când planul lui îndelung pus la cale de a pleca din Anglia mai avea puţin şi se îndeplinea.

Din fericire, tentaţiile oferite de chipul sau corpul domnişoarei Brightmore erau oricum anihilate de faptul că îl privea cu suspiciune. De fapt, o suspecta că îl detesta şi că în mod sigur nu avea încredere în el. Umerii ei încordaţi şi felul în care stătea pe marginea scaunului – de parcă mai avea puţin şi o lua la sănătoasa – îi spuneau asta. Era însă în siguranţă cu el, iar Dominic o ştiuse prea bine. Griffin îi proteja pe cei pe care îi avea în grijă, iar domnişoara Brightmore era acum, din

nefericire pentru amândoi, sub aripa lui protectoare.

Îşi lăsă ceaşca şi îşi fixă privirea asupra lui cu nişte ochi prudenţi şi suspicioşi. Încercă totuşi să îi zâmbească amabil.

— Domnule Steele, eşti sigur că nu doreşti o ceaşcă de ceai? Se pare că durează ceva timp până e pregătit copilul.

Îi cercetă expresia onestă, apoi renunţă la tentaţia de a o lua în zeflemea.

Pentru că mai întâi a trebuit ca Phelps să se ducă să o ia pe Rose de vizavi. Cine ştie cum o fi găsit-o îmbrăcată la ora asta?

Adevărul era că Rose dormise până târziu, şi nu o putea învinovăţi pentru asta. Se trezise cu puţin timp în urmă şi se dusese la bordel să-şi ia câteva lucruri, lăsând copilul adormit sub supravegherea celorlalte fete.

Domnişoara Brightmore îşi ţuguie buzele, făcând un botic mic şi drăguţ. Până în momentul acela, Griffin nu remarcase cât de roz şi de pline erau.

— Cine e Rose? întrebă ea.

— O, una dintre târfe, răspunse Griffin cu un gest a lehamite. Ea a avut grijă de copil până când s-au făcut alte aranjamente.

Dominic bombăni ceva deloc măgulitor în barbă, dar se abţinu să facă vreun comentariu. Griffin se uită spre el şi constată că acesta o privea pe domnişoara Brightmore cu o expresie de expectativă calmă. Chipul domnişoarei Brightmore deveni inexpresiv.

— Copilul este în tripou. Cu una dintre femei.

Griffin se ridică încet şi se aplecă în faţă ca să-i intercepteze privirea.

— Dar cine altcineva să fi avut grijă de el? Rose tocmai îşi înţărcă pruncul şi s-a oferit cu amabilitate să îl alăpteze pe musafirul nostru venit pe nepusă masă. Continuă pe un ton uşor sarcastic: Doar ştii că şi târfele rămân gravide, în pofida tuturor măsurilor de precauţie.

Obrajii domnişoarei Brightmore se făcură la fel de roz ca şi buzele ei. Acum arăta şi mai tânără şi chiar mai încântătoare decât s-ar fi aşteptat Griffin, deşi îl plictiseau de moarte fecioarele ruşinoase.

Apoi îi zări însă privirea, care îl săgetă cu o flacără rece şi albastră care l-ar fi îngheţat pe loc dacă n-ar fi fost în acelaşi timp şi plini de căldură.

— Ştiu că şi prostituatele rămân gravide, domnule Steele. În ciuda părerii dumitale despre mine, nu-s idioată.

— Atunci ai ceva de obiectat la faptul că este alăptat de una dintre fetele mele? Crezi cumva că laptele îl va contamina pe copil cu depravare?

Întrebarea, cu care intenţionase să o tachineze, sună mult mai dur decât voise. Ceva din această conversaţie îi readuse în memorie o amintire veche… una care răsuna precum tonul aspru al unchiului său învinuind-o pe mama lui Griffin. O reprimă fără nicio milă, aşa cum făcea de fiecare data cu toate ecourile trecutului său.

Domnişoara Brightmore făcu ochii mari, apoi scutură din cap Şi îi închise pentru câteva secunde. Când îi deschise din nou, aceştia erau încărcaţi cu mesajul că îl considera sărac atât din punct de vedere al intelectului, cât şi al caracterului.

— Bineînţeles că nu am nimic de obiectat la faptul că una dintre femeile dumitale îl alăptează.

A fost un gest nobil din partea ei să îşi asume o asemenea povară într-un timp atât de scurt, mai ales pentru ca tocmai era ocupată cu înţărcarea propriului copil.

Griffin se încruntă la ea.

— Şi atunci ce anume ai de obiectat, domnişoară Brightmore?

— Am înţeles că acest copil este în pericol. Consider că ar trebui să îl ţii aici, aproape de dumneata, spuse ea indignată. Nu în vecini, unde poate intra oricine, fără ştiinţa dumitale.

Griffin se enervă şi mai tare. Bineînţeles că îl ţinuse prin preajma lui, dar acum nu mai putea spune nimic în apărarea lui, de vreme ce chiar el sugerase altceva. Voise să o scoată din minţi pe Domnişoara-Plină-de-Ifose, să îi distrugă faţada aceea super apretată. Ei bine, reuşise, dar nu la modul la care se aşteptase.

— Sunt sigur că bebeluşul este în siguranţă, zise Dominic. Nu avem niciun motiv de îngrijorare, nu-i aşa, Griffin? Şi sunt aproape convins că şi-a petrecut noaptea în casa asta, nu vizavi.

Termină de vorbit cu un zâmbet binevoitor

care nu păcălea pe nimeni.

— N-am nevoie să-mi sari în apărare, izbucni Griffin. Şi te asigur, domnişoară Brightmore, că nu se întâmplă nimic în localurile mele fără ca eu să ştiu. De îndată ce copilul mi-a călcat pragul, nu a mai fost în niciun fel de pericol.

Ea îşi încrucişa braţele sub sâni, pe care îi împinse în sus. Dacă Griffin n-ar fi fost atât de enervat, ar fi investit câteva momente a se bucure de priveliştea pe care o ofereau. Acum însă era prea ocupat să-şi alimenteze furia împotriva acuzaţiilor ei subtile cum că nu-şi cunoştea afacerea şi nu se preocupa de siguranţa oamenilor lui.

— Da-mi voie sa am îndoielile mele, domnule Steele, spuse ea pe un ton trufaş, care îl făcu să-şi dorească nespus să o pună pe genunchi şi să-i ardă vreo două la fundul ăla rotunjor.

Din nefericire, odată imaginea ivită în creier, se văzu nevoit să admită că disciplinarea domnişoarei Brightmore ar fi putut constitui o experienţă peste măsură de plăcută pentru amândoi. Ea îşi continuă predica dezaprobatoare, fără să aibă habar de turnura lascivă pe care o

luaseră gândurile lui.

Nu mi se pare că tripoul este locul potrivit pentru a ascunde un copil care nu trebuie găsit. Îşi întinse arătătorul prin aer mai ceva ca o directoare de şcoală. Şi cu siguranţă le expui şi pe fetele dumitale. Sunt surprinsă, domnule Steele. Unchiul Dominic m-a lăsat să cred că, în pofida tuturor aparenţelor, eşti un om foarte grijuliu, dar până acum n-am remarcat absolut deloc acest lucru.

Împins de furie amestecată cu uimire, Griffin se ridică în picioare. Aproape fără să se gândească, îşi lăsă trăsăturile să se metamorfozeze în cea mai mortală dintre expresii, renumită pentru că-i băgase în sperieţi pe mulţi. Cu toate acestea, domnişoara Brightmore nu făcu decât să-şi arcuiască buza de sus şi să îl privească semeaţă cu dispreţ. Cu toate că era absolut revoltat, ceva dinlăuntrul lui îi admira această atitudine neînfricată. Deşi era foarte probabil ca domnişoara Brightmore să nu ştie ce-i putea pielea cu adevărat, ştia suficient. Şi iată că totuşi avea curaj să-l înfrunte.

— Hei, copii, zise Dominic amuzat, nu trebuie să vă luaţi la harţă. Justine, sunt sigur că situaţia e

sub control. Griffin, să-nţeleg că ţi-ai luat toate măsurile de precauţie?

— La naiba, răspunse Griffin, nevenindu-i să creadă. Chiar mai e nevoie să întrebi?

— Domnule Steele, îţi mulţumesc pentru că îţi controlezi limbajul în prezenţa mea, zise domnişoara Brightmore cu o demnitate ofensatoare.

Îl lăsase fără cuvinte. Din fericire, fu scutit de a mai da un răspuns – unul pe care ea nu l-ar fi apreciat deloc – de intrarea intempestivă a lui Rose cu copilul. Faptul că era fericit să îi vadă ilustra pe deplin starea în care reuşise domnişoara Brightmore să îl aducă.

Rose îl strânse pe bebeluş la piept.

— Scuze că am întârziat aşa mult, dragule, îi zise ea lui Griffin. De când m-am trezit, n-am făcut altceva decât să mă ocup de Sammy al meu şi de micuţul ăsta. Râse zgomotos. Ma simt ca o viţică, ăsta-i adevărul.

În mod normal, tonurile ascuţite ale vocii lui Rose l-ar fi făcut pe Griffin să sară ca ars. Acum însă nu se mai sătura să contemple expresia uluită

de pe trăsăturile fine ale domnişoarei Brightmore privind-o pe Rose Crenshaw în toată splendoarea ei. Recunoştea cu mâna pe inimă că era meschin din partea lui să se bucure de aşa ceva, dar nu pretinsese niciodată că e vreun sfânt.

Rose era o tânără înaltă, cu păr bogat castaniu şi un trup proporţionat ireproşabil, alcătuit din linii generoase. În prezent, trupul îi era acoperit de o rochie galben aprins, cu decolteu voluptuos, care nu lăsa prea multe pe seama imaginaţiei. Deşi nu era la fel de frumoasă precum celelalte fete de la Eşarfa Aurie, Rose avea un chip senin şi un zâmbet atrăgător care îi trăda bucuria de a trăi. Şi, spre deosebire de majoritatea fetelor care trudeau în bordeluri de nevoie, lui Rose chiar îi plăcea ce făcea. Griffin făcuse tot ce-i stătuse în puteri să mai amelioreze din aspectele neplăcute ale muncii, dar rareori întâlnise o târfă care să nu prefere să facă altceva sau chiar să aleagă un om bun cu o slujbă decentă, gata să o ia de nevastă. Rose era însă excepţia fericită de la regulă. Avea un bărbat care o iubea în ciuda profesiei ei – şi care muncea într-una din sălile de jocuri pe care tocmai le vânduse Griffin – şi îi plăcea că îşi câştiga uşor banii. De asemenea, radia o sexualitate năvalnică, evidentă

pentru orice bărbat care nu era cu un picior în groapă. În plus, mai avea şi o fire veselă, şi toate acestea îi sporiră popularitatea la Eşarfa Aurie.

Absentă pentru câteva luni după naşterea fiului ei, Rose ardea de nerăbdare să se întoarcă la muncă. Şi fără îndoială şi clienţii lui Griffin o aşteptau cu nerăbdare. Fiind însă obligată să alăpteze, asta nu avea să se întâmple prea curând. Griffin îi făcu semn tinerei să se apropie.

— Vino aici, Rose. Te aşteptam.

Se întoarse cu spatele şi surprinse privirea lui Dominic. Griffin îşi înghiţi un rânjet când îl văzu că îşi dă ochii peste cap.

— Domnişoară Brightmore, zise el cu o politeţe diavolească, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Rose Crenshaw, cea care a fost doică acestui copil. Rose, iat-o pe domnişoara Brightmore, care de aici încolo va fi bona micuţului Stephen.

Iată însă că Domnişoara-Plină-de-Ifose îl surprinse din nou când se ridică în picioare cu un surâs blând şi primitor pe buze.

— Domnişoară Crenshaw, plăcerea e de

partea mea. Sper că pruncul nu te-a solicitat prea tare.

Rose transferă cu abilitate copilaşul adormit, din fericire, pe un braţ şi dădu mâna cu domnişoara Brightmore.

— Dumnezeule, scumpo, poţi să-mi spui Rose. Nimeni nu-mi spune domnişoara Crenshaw, nici măcar cei mai caraghioşi puştani care vin la mine pentru prima dată. Deşi mă gândesc că ar fi distractiv să le spun tuturor să mi se adreseze aşa de-acum încolo, mai ales domnilor şi lorzilor cei mai mari şi tari.

Se porni iar pe hohote de râs, dar de data asta Griffin sări ca ars, temându-se ca nu cumva să trezească copilul. După ce păţise noaptea trecută, trăsese concluzia că nimic în viaţă nu-i mai îngrozitor decât un copil cu colici. Din fericire, Dominic interveni şi de data asta la timp.

— Rose, ce bine-mi pare să te văd, zise el. Arăţi din cale-afară de bine, ca de obicei adică.

— Şi dumneata, domnule Dominic, zise ea şi-i făcu cu ochiul. Ca de obicei.

Domnişoara Brightmore scoase un sunet slab,

ca şi cum s-ar fi înecat, în timp ce îl privi pe Dominic cu o groază fascinată. Griffin o înţelegea perfect. Deşi ştia sigur că Dominic nu era genul care să alerge după fuste, era evident că fina lui n-avea de unde să ştie acest lucru. Griffin era convins că acea zi se dovedise educativă pentru ea. Iar dacă încă mai era dispusă să îşi preia sarcina de a avea grija de copil, acesta era doar începutul.

— Şi fiul tău cum se simte? zise Dominic, făcând eforturi curajoase de a deturna conversaţia pe căi mult mai prietenoase.

Ochii lui Rose sclipiră de mândrie.

— Sammy s-a făcut băiat mare, domnule, foarte adevărat vă spun. Omul meu, Bill, dacă vă aduceţi aminte de el, e mai mândru ca niciodată.

La invitaţia lui Griffin, Rose se aşează lângă domnişoara Brightmore, care îi turnă cu amabilitate un ceai, după care toţi stătură la taifas câteva minute, discutând despre copii în general şi despre Sammy în particular. O scenă pe cât de domestică, pe atât de bizară, iar Griffin trebui să o laude în gând pe domnişoara Brightmore pentru că o trata pe Rose ca pe o egală, şi nu ca pe o

creatură demnă de milă. Dar scenele domestice îl plictiseau de fiecare dată, aşa că aduse discuţia înapoi la problema acută.

— Rose, se pare ca bebeluşul va mai sta aici o perioadă. Ştiu că vrei să te întorci la muncă, acum când fiul tău e aproape înţărcat, dar copilul ăsta încă mai are nevoie de tine. Corect?

Femeia făcu o grimasă.

— Aşa-i, domnule Griffin. Din ce mi-am dat eu seama, are aproape cinci luni, deşi e cam firav, bietul micuţ. Poate să mănânce terci cu linguriţa sau cu biberonul, o să-i prindă bine, dar părerea mea e ca nu poate fi înţărcat mai devreme de o lună.

Domnişoara Brightmore, care între timp trăsese păturica să se uile la feţişoara lui, îşi ridică privirea îngrijorată spre Rose.

— Crezi că e micuţ pentru vârsta lui? Crezi că e bolnav?

Rose îi zâmbi liniştitor.

— Nu, dragoste. S-a ataşat de mine ca un soldat la prima lui vizită, şi sigur are o poftă de mâncare sănătoasă. N-o să susţin că nu are

probleme cu colicile…

— Nuămi aduce aminte, bombăni Griffin.

— Dar o să scape şi de ele în curând, zise Rose. Unii bebeluşi sunt mai micuţi şi mă gândesc că şi el o fi dintre ăştia.

— Îţi suntem extrem de recunoscători pentru ajutor, Rose, zise serios Dominic. Vei fi recompensată cu largheţe, se înţelege de la sine.

Rose îi aruncă un rânjet obraznic.

— Nu m-am îndoit de asta nicio clipă, dragoste.

Când o văzu cum îşi flutură genele spre Dominic, Griffin era cât pe aci să scoată un geamăt. Până şi Dominic începea să dea semne de încordare în jurul ochilor. Rose era o femeie cu o inima mare şi se putea avea încredere în ea că va avea grija de copil, dar o reuşea să pună răbdarea la încercare oricui.

— Da, zise Griffin, ţi-am fi recunoscători dacă ai rămâne în casă atâta vreme cât e necesar, Rose. Bineînţeles ca poţi să-l ţii şi pe Sammy cu tine, iar domnişoara Brightmore va avea şi alte responsabilităţi în afară de a-l hrăni. Poate sta în

dormitorul vecin ca să o poată ajuta noaptea. Restul personalului va ajuta şi el la nevoie, dar bunăstarea copilului va cădea în primul rând în responsabilitatea domnişoarei Brightmore. Poate că ea se va ocupa şi de alte aranjamente, oricare ar fi acestea.

Îşi fixă o privire sardonică asupra Domnişoarei-Pline-de-Ifose, aşteptându-se ca ea să se zbârlească din cauza tonului lui imperativ. Ea părea însă complet absorbită de copil şi îşi odihnea uşor mâna pe trupul lui împachetat în scutece, cu privirea pe chipul lui mic de gâză.

— Domnişoară Brightmore, ridică Griffin vocea, m-ai auzit? Eşti de acord cu cele spuse de mine?

— Poftim? întrebă ea cu mintea absentă.

Îi aruncă o privire fugară, de parcă atunci constatase că e şi el acolo. Asta îl enervă iar pe Griffin. Nu-i plăcea să fie eclipsat de un copil, dar la fel de caraghios era să se gândească măcar la asta.

— Te-am întrebat dacă îţi convin aranjamentele propuse de mine.

— O, da. Cum spui dumneata. Îşi mută atenţia înapoi la copil. Te superi dacă-l ţin şi eu? o întrebă timidă pe Rose.

— Deloc, scumpo, răspunse Rose. E un dulce, pe cuvânt, dar nu te mint când zic că mi-ar prinde bine niscaiva odihnă. Să am grijă de doi copii în acelaşi timp mă epuizează mai mult decât o noapte cu picioarele în sus la Eşarfa Aurie. Măcar acolo mai găsesc pe unu, altu' să mai facă o parte din treabă, dacă înţelegi ce vreau să zic, mai zise ea şi-i făcu cu ochiul.

— O, da, îngăimă domnişoara Brightmore drept răspuns la vorbele ei de duh.

Trase adânc aer în piept şi preluă cu grijă copilul de la Rose.

— Aşa, zise Rose mulţumită. Cred că o să te descurci.

Domnişoara Brightmore îi oferi un surâs minunat şi sincer, unul care îl făcu pe Griffin să-şi dorească să fi fost el destinatarul.

— Mulţumesc, Rose, spuse ea. Întotdeauna mi-au plăcut copiii. Când eram mică, mătuşa mea mă lăsa să o ajut cu verişorii mei, care erau sugari

pe atunci.

Tonul ei blând şi nostalgic zdruncină ceva în pieptul lui Griffin. Trăsăturile ei drăguţe se îmblânziseră şi ele, iar ochii ei albaştri licăreau precum un iaz curat într-o zi de vară.

Griffin se împotrivi impulsului de a-şi freca pieptul în dreptul inimii, acolo unde tatuajul îi colorase pielea. Se uită la nurlia domnişoară Brightmore care legăna copilul şi îi fredona cuvinte dulci şi simţi că tânjeşte la lucruri de care nu avusese parte niciodată – lucruri la care crezuse că a încetat să mai spere cu mult timp în urmă. Era un amestec de emoţii şi senzaţii inoportune, care nu îi plăcea absolut deloc.

Se ridică brusc, împingând fără să vrea scaunul câţiva centimetri în spate.

— Mă scuzaţi, dar am de rezolvat ceva urgent. Domnişoară Brightmore, Rose te va ajuta să te instalezi în noua dumitale camera şi îţi va prezenta restul personalului. O să-i spun lui Phelps să vă aprovizioneze cu absolut tot ce este nevoie pentru copil.

Se făcu că nu vede încruntătura lui Dominic şi expresiile surprinse ale celor două femei şi ieşi

din cameră.

Capitolul 5

După ce ciocăni scurt în uşa de legătură între camere, Rose îşi vârî capul în dormitorul lui Justine.

— Domnul Griffin vrea să te duci în salon, scumpo. A zis să-mi laşi mie copilul şi să cobori cât de repede poţi.

Ignorând junghiul pe care îl simţea în stomac numai când îi auzea numele, Justine îşi ridică nasul din scrisoarea pe care o scria fratelui ei, Matthew.

— A spus de ce?

În cele trei zile de când se mutase în casa lui Griffin Steele, făcuse tot posibilul să îl evite. Dintr-un motiv care nu avea nici o explicaţie logică, omul îi dădea o stare de nervozitate maximă. Orice persoană raţională ar fi presupus că era din cauză că îşi câştiga traiul pe seama păcatului, dar Justine nu era convinsă că problema se limita la

atât. Oricine avusese un tată spion se întâlnise în viaţa lui şi cu cei care duceau o viaţă dezgustătoare. Era un risc al profesiei. Ar fi minţit însă dacă ar fi afirmat că nu o deranja că era proprietarul unui tripou. Şi cum să nu o deranjeze? Prostituţia era o profesie oribilă după orice fel de standarde, şi ura ideea că o femeie trebuia să-şi câştige traiul vânzându-şi trupul cu amănuntul. Rose însă era simpatică şi neruşinată, iar doamna Reeves şi toate celelalte fete pe care le întâlnise erau în primul rând prietenoase. Nici nu i se păruseră deloc asuprite. În continuare se cutremura când îşi amintea de activităţile desfăşurate în vecini, aşa că se străduia să nu se gândească deloc la ele. Din fericire, adorabilul Stephen îi solicita toată atenţia.

Rose se duse să vadă ce face copilul, care dormea pe mijlocul patului mare al lui Justine.

— A zis doar să te grăbeşti şi să stau eu cu copilul. Îşi dădu ochii peste cap într-un gest teatral. E mai bine să nu-l laşi să aştepte, scumpo. Deloc nu-i bine să-l enervezi pe domnul Griffin.

Justine tocmai împăturea scrisoarea pe care nu o terminase, dar, auzind-o pe Rose, îşi ridică rapid privirea spre ea.

— E violent din fire? Un gând hidos se închegă în mintea sa precum un sloi de gheaţă. S-a întâmplat vreodată să te lovească pe tine sau pe oricare altă fată?

De vreme ce nu îl credea în stare de aşa ceva, de ce se gândise la asta? Nu îl cunoştea deloc. Rose pufni şi se aşeză lângă copil pe pat.

— Nu el, scumpo. Singura dată când l-am văzut cărând pumni a fost când un individ a încercat să facă rău uneia dintre fete. Domnul Griffin a caftit o grămadă de indivizi care ne tratau rău. Nu este el la fel de solid ca paznicii de la Eşarfa Aurie, dar e puternic şi iute ca fulgerul. Ar ucide pe oricine ar încerca să ne facă rău, încheie ea cu mândrie.

— O, asta e bine, răspunse Justine, fără să fie prea sigură de impresia ei legată de asta. Îi părea bine să audă că lui îi păsa atât de tare de angajaţii lui, dar nu se simţea în largul ei ştiind de asemenea tendinţe spre violenţă.

— Domnului Griffin nu-i sare muştarul prea uşor. Nu e stilul lui, zise Rose, încântată că putea bârfi puţin.

— Atunci, de ce nu e bine să-l enervezi? o

întreba Justine în timp ce îşi netezea fusta şi verifica dacă boneţica îi stătea drept.

— Când se înfurie parcă e un sloi de gheaţă. Nu ţipă niciodată, dar vocea îi e atât de gravă, şi mai are şi privirea aia… Rose se cutremură teatral, de parcă ar fi povestit o istorie palpitantă cu fantome. Să zicem că e ca şi cum îngheţi tot până la oase. Iar dacă chiar îi scoţi din minţi, atunci se vor întâmpla numai lucruri rele. Lucruri de care n-ai vrea să ştii.

Justine simţi că o ia şi pe ea tremuratul.

— Ce fel de lucruri? şopti ea, fără să se poată abţine.

Rose făcu o mutră înspăimântătoare şi caraghioasă. Pe Justine ar fi umflat-o râsul dacă subiectul n-ar fi fost atât de serios.

— Dumnezeule, domnişoară. Nu ştiu ce să-ţi zic. Domnul Griffin are grijă de oamenii lui şi nu pot să spun că l-am văzut vreodată făcând ceva foarte îngrozitor. Dar am auzit tot felul de zvonuri, spuse ea şi-şi lovi uşurel nasul.

Justine medită, încercând să decidă dacă voia sau nu detalii despre acele zvonuri. Din fericire,

Rose îi întrerupse brusc şirul gândurilor.

— Domnişoară Justine, mă depăşeşte de ce porţi bonetele astea demodate şi urâte, când ai un păr aşa de frumos. Fac pariu că n-ai mai mult de douăzeci şi trei de ani, aşa că n-are niciun rost să arăţi ca o fată bătrână.

Justine îşi luă şalul de lână aranjat la piciorul patului şi şi-l înfăşură în jurul umerilor.

— Am aproape douăzeci şi cinci de ani, Rose, şi cu siguranţă am intrat în categoria fetelor bătrâne. Şi-n afara de asta, părul meu nu e frumos. E roşu.

În voce i se strecurase fără voia ei o doză de aversiune. Parul ei, care, slavă Domnului, căpătase o nuanţă mai închis acum – se dovedise a fi o corvoadă în anii ei de tinereţe, atrăgând fără milă criticile verişorilor ei, şi chiar pe a fratelui său. Mătuşa Elizabeth, femeia care îi crescuse pe ea şi pe Matthew după moartea mamei, insistase de fiecare data că pletele lui Justine îi aduceau aminte de o prinţesă celtică din vechime şi că ar fi trebuit să le considere caracteristica ei cea mai glorioasă. Deşi Justine o iubea mult, mătuşa ei fusese mereu predispusă spre visare, motiv pentru

care îşi imagina că nepoata ei era urmaşa unei familii regale din moşi strămoşi.

— Sunt mulţi bărbaţi care visează la femei cu păr ca al tău, zise Rose. Le stârneşte curiozitatea legată de celelalte chestii, dacă înţelegi la ce mă refer.

Justine nu înţelegea, dar nici nu era de mirare. Nu înţelegea jumătate din lucrurile spuse de Rose, ceea ce sublinia cât de plictisitoare şi de potolită fusese viaţa ei în ultimii ani. Slavă Domnului.

— Mă întorc cât de repede pot, îi spuse lui Rose. Nu te sfii să vii să mă chemi dacă începe să se foiască, sau dacă Sammy se trezeşte din somn.

Se grăbi spre scări. Fu surprinsă ca de fiecare dată de amalgamul bogat din casa domnului Steele, prezent până şi în holul de la etaj. Pereţii erau zugrăviţi în nuanţe tari de roşu, iar sub picioarele ei era întins un covor de pluş roz şi auriu. Holul era mărginit de trei mese înguste, iar deasupra fiecăreia era amplasată fie o lampă, fie un aranjament cu lumânări. Griffin Steele nu făcea economie de lumânări sau ulei. Îi plăcea ca locuinţa sa să fie bine luminată şi luxoasă până la

decadenţă. Justine nu avea nimic împotriva cuiva care era sclavul confortului, dar ce vedea aici i se părea în exces, mai ales pentru că gazda ei era un om disciplinat, care, conform unor indicii dezvăluite de servitori, avea mai puţine vicii decât un bărbat obişnuit din lumea bună.

Justine ajunse în dreptul uşii dormitorului lui şi aruncă o privire. În prima noapte sub acelaşi acoperiş fusese cam stresată că trebuia să doarmă la doar câţiva metri de el. Nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat necăsătorit – doar împreună cu o rudă sau cu un însoţitor adecvat în apropiata vecinătate. Alta era situaţia în casa de la oraş a lui Steele. Doar trei adulţi dormeau la etajul acesta – Steele, Justine şi Rose. Şi oricâtă bunăvoinţă ar fi avut, Rose nu putea fi încadrată la categoria însoţitorilor.

După ce se perpelise în prima noapte, când tresărise la fiecare sunet sau pas, nervii ei încordaţi îşi reveniseră. Nu exista absolut niciun motiv raţional pentru care Steele ar fi fost interesat de ea, în condiţiile în care avea un tripou plin cu femei doritoare vizavi. Şi era foarte clar ce anume doreau de la el, mai ales că Rose îi povestise extrem de explicit cât de atrăgător îl

considerau femeile.

Iar în afară de asta, de când se mutase, îl văzuse foarte puţin, în general se încuia în biroul lui sau lucra vizavi şi nu se întorcea acasă decât în zori sau mult după ce Justine se retrăgea la culcare.

În puţinele daţi când se întâmplase să li se intersecteze drumurile, fie mormăise ceva cu mintea în altă parte, fie o privise cu un dispreţ amuzat. Ea prefera prima variantă, pentru că cea de-a doua reuşea să-i coloreze obrajii de indignare.

Coborî scările şi se opri în faţa salonului pentru a-şi mai verifica o dată boneta. Trase apoi aer adânc în piept, deschise uşa şi intră în cameră. Steele şi Dominic îşi întrerupseră discuţia şi se ridicară la unison din fotoliile de lângă şemineu. Naşul lui Justine, un bărbat înalt, lat în umeri şi cu o privire pătrunzătoare, impunea respect prin simpla prezenţă. Orice bărbat asemănător lui Steele, mai scund cu câţiva centimetri şi mai degrabă zvelt decât îndesat ar fi părut în compania lui.

În cazul acesta însă, era valabil contrariul.

Steele se ridică cu o graţie suplă, masculină, care îi trăda puterea de autocontrol. Puterea pe care o emana, combinată cu privirea lui întunecată şi cruntă, reuşea să transmită până şi celui mai nepăsător sau indiferent observator că cine îl ignora pe Griffin Steele o făcea pe propriul risc. De vreme de Justine nu era nici nepăsătoare, nici indiferentă, nu l-ar fi ignorat nicicum, dar în acelaşi timp trebuia să facă tot posibilul să păstreze o distanţă respectabilă faţă de el.

— Ah, Justine, ce bine mi pare că te văd, o întâmpină Dominic cu un zâmbet cald. Cum te-ai adaptat la noua slujbă? Aruncă o privire cu subînţeles în direcţia lui Steele. Sunt convins că toată lumea se poartă cum se cuvine.

Făcu o reverenţă, după care se aşeză pe otomanul situat în faţa fotoliilor lor. Cei doi bărbaţi îşi reluară locurile, Steele tolănindu-se în fotoliul lui şi întinzându-şi picioarele lungi şi musculoase. Privirea lui Justine pluti fără voia ei asupra lor, înainte să revină la realitate.

— Da, zise ea pe un ton convingător. Domnul Steele şi personalul său s-au îngrijit de toate doleanţele mele. N-am de ce să mă plâng. Ezită, apoi se strâmbă uşor. Mă rog, trebuie să recunosc

că mă simt puţin cam îngrădită. Nu sunt obişnuită să stau prea mult în casă, deşi în situaţia asta înţeleg de ce este necesar.

Steele îşi încruntă privirea spre ea.

— Şi aşa-i bine. N-ai vrea să fii văzută purtând chestia aia urâtă pe cap.

Răspunsul lui neobrăzat o făcu să tresară. Dacă se gândea mai bine, uneori când se întâlnise cu el o studiase cu o privire fixă şi perplexă, aproape dezaprobatoare.

— Nu îţi plac bonetele, domnule Steele? Le consideri, poate, accesorii care n-au ce căuta în casa dumitale? îl întrebă ea, în speranţa că îl va face să se simtă prost.

— Nu-mi plac cele urâte, răspunse el. Mai ales dacă sunt purtate de tinere care n-au niciun motiv să le poarte. Te face să arăţi ca o fată bătrână.

Se abţinu să nu se repeadă la el.

— Sunt fata bătrână, aşa că am toate motivele să port aşa ceva. Nu că asta ar fi treaba dumitale, completă ea sarcastic.

— Draga mea, nu este adevărat, o interpelă Dominic. Acum ca veni vorba, parcă data trecută când te-am văzut nu purtai aşa ceva. Trebuie să-i dau dreptate lui Griffin de data asta. Eşti prea tânără să porţi lucruri atât de demodate.

Justine simţi cum se înroşeşte la faţă şi ştia din experienţă ce combinaţie abominabilă făcea asta cu părul ei roşu.

— Îmi vine greu să cred că ai cerut să mă vezi ca să îmi critici vestimentaţia, unchiule Dominic…

— Slava Domnului, murmură Steele.

Justine îşi ignora dorinţa de a-şi smulge boneta ofensatoare şi de a i-o arunca în nas.

— De ce ai dorit să mă vezi, unchiule Dominic?

Naşul ei se întinse şi o bătu pe mâini. Atunci îşi dădu seama şi Justine că şi le încleştase în poală.

— Am câteva lucruri de discutat cu tine, răspunse el. Dar mai întâi spune-mi cum vă merge ţie şi copilului.

Justine zâmbi.

— Trebuie să recunosc că bebeluşul este un scump. E un băieţel tare dulce şi nu-mi dă multe bătăi de cap.

— Serios? De-aia ne tine treji toată noaptea cu miorlăitul lui? o întrebă Steele.

— Nu prea înţeleg de unde ai putea şti aşa ceva, din moment ce te întorci în cameră doar în zori, domnule, i-o întoarse Justine. Sunt sigură că pruncul nu te ţine deloc treaz.

Sprâncenele lui negre se arcuiră amuzate.

— Dar cum de ştii la ce oră vin să mă culc, domnişoara Brightmore? Îmi ţii socoteala? Mărturisesc că sunt intrigat de curiozitatea dumitale.

Lui Justine i se tăie respiraţia în faţa unor insinuări atât de scandaloase, dar înainte de a mai apuca să-i răspundă, Steele îi aruncă o privire sardonică în direcţia lui Dominic.

— De unde să-nţeleg că ai pus-o să mă spioneze? Nu te-ai putut niciodată abţine să nu-ţi vâri nasul în treburile mele.

— Nu fi caraghios, zise Dominic, după care îşi reîndreptă atenţia către Justine. Ai dificultăţi,

draga mea? Ai nevoie de ajutor cu copilul? O să mai caut o bonă de încredere, dacă e aşa.

— Nu, n-am, spuse Justine, vădit enervată.

Îşi pierdea arareori cumpătul, şi niciodată faţă de naşul ei, dar Griffin se pricepea de minune să o scoată din sărite. Nici nu voia să se gândească la cum ar fi dacă ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu el. Trase adânc aer în piept şi zâmbi.

— Voi recunoaşte că domnul Steele nu se înşală complet. Stephen are colici, dar l-am îmbăiat în apă cu levănţică şi i-am dat câteva linguriţe de ceai de muşeţel. Drept urmare, noaptea trecută s-a simţit mult mai bine. M-a ajutat mult şi Rose. Te asigur, domnule, că stăpânim pe deplin situaţia.

— Ştiam că mă pot bizui pe tine, zise Dominic. Sper ca ştii cât de recunoscător îţi sunt pentru sprijinul tău.

Laudele lui îi mai încălziră sufletul. Tatăl îi spusese odată că nimic nu părea să o facă mai fericită decât să fie de ajutor şi înclina să creadă că aşa era. La urma urmei, dacă n-am putea fi de folos celor pe care îi iubim, care ar mai fi scopul

vieţii?

— Sigur ca ştiu, unchiule Dominic, zise ea cu un surâs cald. Ştii bine că o să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor.

— De exemplu, ai putea ajuta la găsirea părinţilor acestui copil nefericit, astfel încât să se întoarcă rapid la ei, interveni Steele pe un ton chinuit.

— Nu ştiu de ce te plângi, atâta vreme cât Justine şi Rose te-au scutit de orice neplăcere în această privinţă, replică ironic Dominic.

Steele îşi muta privirea pătrunzătoare spre Justine.

— Aşa s-ar părea, dar e total eronat.

Justine se încruntă. Oare era cineva în casa asta care să poată vorbi clar, în termeni pe care să-i înţeleagă şi ea? Se întâmpla uneori, de când sosise în casa lui Steele, să-şi imagineze că ajunsese într-un ţinut străin şi îndepărtat, din a cărui limbă nu înţelegea o boabă.

— Înseamnă că vei fi încântat să afli că am câteva veşti legate de subiectul acesta, spuse Dominic.

Postura lejeră şi elegantă a lui Steele rămase neschimbată, dar Justine avu senzaţia ciudată că ciulise brusc urechile. Ăsta era un alt lucru pe care îl găsea foarte tulburător – de câte ori era în apropierea lui părea că îi citeşte gândurile. Era ca şi cum fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei răspundea ca un clinchet de clopoţel la orice făcea el.

— De-abia aştept să aud veştile, zise el tărăgănat.

În loc să-i răspundă, Dominic scotoci după ceva în buzunarul de la vestă, îl scoase şi i-l întinse lui Justine. Era un săculeţ din catifea neagră, asemănător acelora folosite pentru bijuterii. Ea îşi înclină întrebător capul, iar naşul ei îi făcu semn să-l desfacă. Justine lăsă să-i cadă în palmă un inel cu pecete din aur masiv.

— Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată şi-l ridică la lumină. Acesta este inelul găsit în coşul lui Stephen?

— Da, răspunse Dominic. Ce crezi despre el?

Îl privi din toate unghiurile.

— Mi se pare foarte vechi. Cred că de ordinul

sutelor de ani.

— Secolul paisprezece, poate cincisprezece, zise încet Steele şi se întinse să se mai uite o dată la inel.

Justine tresări. Oare de unde până unde se pricepea un bărbat ca el la bijuterii vechi?

— Da, înclin să-ţi dau dreptate, spuse Dominic. Ce altceva mai poţi spune, Justine?

Aruncă o privire fugară la mottoul gravat în jurul peceţii.

— Nu-mi mai amintesc prea bine latina… ceva despre un lup şi verbul „a deranja”, cred.

— Nu deranjaţi lupul, spuse Steele.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ştii latină?

Buza lui superioară se arcui într-un rânjet plin de dispreţ.

Nu sunt chiar un *ignorans*[1], domnişoară Brightmore.

---

1 Ignorant, neştiutor (în lb. Lat.)

Justine se crispă, enervată că îşi îngăduise ca surprinderea să frizeze impoliteţea.

— Iartă-mă, domnule, zise ea încet. Nu am vrut să sugerez nimic de acest gen. Văzând că insistă să îi arunce aceeaşi uitătură sardonică, se enervă din nou. Doar că nu se aşteaptă nimeni ca o persoană care activează în domeniul dumneavoastră să fie un erudit, spuse ea. Nu prea pare o îndeletnicire utilă în împărăţia fustelor.

Ochii lui se măriră pentru o fracţiune de secundă, iar lui Justine îi veni să-şi tragă o palmă singură. De ce îi permitea să o lase să se comporte atât de atipic? Se purta la fel de rău ca şi el, şi era clar că ea era cea care avea să sufere. Spre surpriza ei însă, ochii lui se luminară amuzaţi.

— *Touché,* domnişoară Brightmore. Cred că mi-am meritat-o.

— Aşa e, răspunse Dominic în timp ce recupera inelul.

— De vină e boneta aia groaznică de dantelă, se plânse Steele. Nu prea te aştepţi la remarci usturătoare de la cineva care se împopoţonează ca o fată bătrână săracă cu duhul.

Sper că putem cădea de acord că aparenţele pot fi înşelătoare, zise Justine, încercând să nu scrâşnească din dinţi.

Privirea lui căzu asupra pieptului ei şi poposi acolo câteva momente.

— Da, cred că putem cădea de acord în legătură cu asta, zise el.

Justine simţi un val ciudat de căldură în pântece. Constată că rămăsese captivă privirii aceleia întunecate, care se transformase dintr-una amuzată într-una de o senzualitate profundă. Mai văzuse bărbaţi cu expresia aceea pe chip, dar niciodată la adresa ei.

— Ce altceva ne mai poţi spune despre inel, unchiule Dominic? întrebă ea pe un ton uşor prea ridicat.

Din fericire, naşul ei nu remarcă nimic special. Nu îndrăznea să se uite la Steele, pentru că ştia că o să râdă de ea. Habar n-avea ce vedea aşa distractiv la ea. Era cea mai plictisitoare femeie de pe pământ, iar lipsa peţitorilor dovedea acest lucru.

În timpul anului când participase la primul ei

bal, Justine încercase să se acomodeze cu genul de bârfă şi conversaţie uşoară care părea atât de apreciată de bărbaţi tineri, dar nu stăpânise niciodată această artă. Mătuşa ei, Elizabeth, care se învârtise mai degrabă în cercuri artistice şi radicale, şi nu în cercurile înalte din oraş, încercase să o consoleze pe Justine spunându-i că avea multe calităţi ascunse în comparaţie cu tinerii obişnuiţi de la clubul Almack şi că nu ar trebui să se ruşineze niciodată de educaţia ei sau de felul ei deosebit de a gândi. Într-adevăr, mătuşa Elizabeth îşi apreciase reputaţia de femeie educată şi o încurajase şi pe Justine să procedeze la fel. Toate fuseseră bune şi frumoase până când se aflase în situaţia de a purta o conversaţie stângace cu un bărbat pe care îl plăcea, iar acesta o privise cât se poate de plictisit.

Se forţă să îşi îndrepte atenţia înapoi spre naşul ei.

— Unele detalii ale sigiliului sugerează ca provine din Lombardia, spuse Dominic, de la una dintre ramurile dinastiei Habsburg, aşa cum am bănuit de la început. În această privinţă trebuie să-mi continui cercetarea. Problema este că statele italiene sunt încă într-o perioada tulbure

după căderea lui Napoleon, deci trebuie să fac mai multe investigaţii pentru a-i determina provenienţa. Dar este suficient pentru a conchide că acest inel ne sugerează ca micuţul nostru musafir are descendentă italiană, provenind foarte probabil dintr-o familie nobilă.

Justine se încruntă.

— Şi atunci ce caută aici?

— Aici e misterul, răspunse Dominic. O posibilitate ar fi ca mama sau tatăl lui – sau amândoi – să facă parte dintr-o familie italienească nobilă care s-a exilat aici după ce Napoleon i-a ocupat pământurile. Inelul ne mai sugerează că acest copil este legitim, deşi nu putem fi pe deplin siguri de asta.

Justine făcu o grimasă, simţind un junghi de compasiune pentru copilaşul care dormea sus la etaj.

— Dar dacă este un copil legitim, atunci, nu are niciun sens să fie abandonat într-o asemenea manieră.

Dominic ofta şi parcă se prăbuşi uşor în scaun. Justine remarcă pentru prima oară cât de

frânt părea, cu cearcăne negre sub ochi. Întotdeauna îl considerase pe naşul ei indestructibil, dar acum arăta mult mai bătrân decât cei patruzeci şi doi de ani pe care îi avea.

Steele se aplecă în faţă şi îşi puse palmele pe genunchi. Şi el îl studia pe Dominic cu o intensitate care o surprinse pe Justine.

— Iar biletul? întrebă Steele. Ai descoperit ceva informaţii în plus?

— Nimic interesant, răspunse Dominic. Nu-ţi face griji în legătură cu el.

— Ba îmi fac, răbufni tânărul. Am văzut cum ai reacţionat când l-ai citit. Ce-mi ascunzi?

Ochii lui Dominic străluciră precum smaraldele şlefuite. Acum nu mai arăta ca bărbatul obosit din urmă cu câteva secunde. Se transformase într-o clipită în agentul secret puternic – şi teribil pe care îl cunoştea Justine.

— După cum spuneam, nu-ţi face griji în legătură cu el, Griffin, zise el apăsat. Ba mai mult, îţi sugerez cât se poate de clar să nu ai absolut nicio nelinişte în ceea ce-l priveşte.

Steele se ridică încet în picioare, iar colţurile

gurii lui cinice se strâmbară într-un surâs provocator.

— Serios, Dominic, vrei cumva să mă sperii? Dacă asta ţi-e intenţia, te voi dezamăgi.

Buzele lui Dominic se strânseră într-o linie dreaptă care-i brăzda chipul bronzat. Se ridică şi el, iar valuri de furie şi frustrare se revărsară din el şi se sparseră parcă zgomotos prin cameră.

— Ar trebui să-ţi fie frică, Griffin. Mie îmi e.

Se întoarse apoi şi plecă, trântind uşa în urma lui. Un răspuns atât de atipic din partea unui bărbat pe care Justine îl cunoştea drept personificarea disciplinei şi autocontrolului, încât Justine nu fu în stare să reacţioneze în niciun fel, rămânând cu gura căscată.

— Foarte interesant, spuse Steele, câtuşi de puţin deranjat. Se pare că micuţul nostru invitat nu e singurul plin de secrete.

Capitolul 6

Justine se trezi fără nicio tragere de inimă. Deschise într-un final ochii, într-o casă învăluită în beznă şi o linişte atât de profundă, încât îşi dădu seama imediat că era toiul nopţii.

Ceva o trezise, un sunet care penetrase vălul de oboseală care se aşternuse peste ea la capătul unei alte zile lungi. Poate stăpânul casei se întorsese de la îndatoririle lui şi deschisese uşa vecină, iar zgomotul paşilor lui îi tulburaseră somnul. Steele însă era la fel de silenţios ca o pisică. În noaptea precedentă, când îl auzise întorcându-se fusese trează şi se ocupa de copil sau o ajuta pe Rose cu fiul ei.

Oftă şi se întoarse pe o parte, îmbrăţişând perna la piept în speranţa că va adormi la loc. Deşi era mai mult decât epuizată, adormea cu greu. Scena petrecută după-amiază în salon o măcinase psihic, la fel şi revelaţiile despre posibila descendenţă a lui Stephen. Misterul acesta o frământa foarte tare, şi cu cât se descoperea mai repede identitatea copilului, cu atât putea Justine să îşi recapete mai iute viaţa de dinainte.

Gândurile îi reveneau însă de fiecare dată la

lupta deconcertantă dintre gazdă şi naşul ei. Nu conta neapărat ce îşi spuneau unul altuia, ci mai degrabă ce anume nu-şi spuneau. Istoricul lor cuprindea cu siguranţă mult mai multe aspecte importante decât credea Justine. Încercase să afle detalii de la Dominic, dar el îi spusese doar că îl cunoştea de mulţi ani pe Griffin Steele, şi că pentru el reprezenta o sursă importantă de informaţii. Ştia că trebuia să fi fost mai mult de atât, deşi era la fel de sigură că Dominic va refuza să intre în amănunte chiar dacă l-ar fi iscodit mai mult.

Nici de la gazda ei nu se aştepta să afle informaţii suplimentare. După ieşirea furtunoasă din cameră a lui Dominic, Justine nu-şi ascunsese deloc uimirea în faţa lui Steele care, după ce făcuse comentariul acela aproape deplasat despre secrete, se sesizase şi plecase la rândul lui din camera ca şi cum nu se petrecuse nimic extraordinar. Fusese tentată să se ducă după el să-i ceară o explicaţie, dar după o clipă de reflecţie îşi spusese că ar fi fost absurd. Steele avea să fie la fel de secretos ca şi Dominic, şi, la urma urmei, nu era treaba ei. Singura ei treabă era să aibă grijă de copil şi să nu-şi vâre nasul în problemele altora. Justine excela în domeniul

acesta, motiv pentru care Dominic o şi alesese pentru slujba aceasta. Întotdeauna ştiuse când era cazul să pună întrebări şi când trebuia să-ţi ţină gura. Şi era clar, în situaţia asta trebuia să aplice strategia numărul doi.

Făcu un efort de voinţă şi îşi goli mintea, lăsându-şi oboseala acută să o tragă înapoi la somn. Ceva însă se întâmplă şi tresări din nou. Exclamă înăbuşit şi se ridică în capul oaselor, încercând să vadă ceva prin beznă. De data asta văzu lumina palidă a unei lumânări prin crăpătura uşii care ducea în camera lui Rose. Auzi sunetele scoase de copilul agitat, urmate de zgomotul făcut pe podea de picioarele ei goale.

Trase cât colo păturile şi perdeaua baldachinului şi se dădu jos din pat. Frigul o făcu să se înfioare, aşa că se grăbi să-şi pună halatul şi orbecăi după papuci. Îşi scoase coada împletită de sub gulerul cămăşii de noapte şi se duse repede în camera învecinată.

Cu pleoapele grele şi nervoasă, Rose se plimba pe podeaua acoperită cu covor din cămăruţa care îi fusese oferită drept dormitor, şi cămaşa ei de noapte voluminoasă i se învolbura în jurul picioarelor de fiecare dată când schimba

brusc direcţia. Îl ţinea în braţe pe micuţul Stephen, care din nefericire se uita la ea cu ochii ca cepele.

— O!, Doamne, şopti Justine în timp ce închidea uşor uşa în spatele ei. Iar are colici?

Rosa pufni exasperată.

— Nu, doar că nu vrea să doarmă. Şi nu-i e nici foame. Acum jumătate de oră l-am hrănit. Făcu o grimasă şi atinse năsucul copilului. Ai de gând să-mi vii de hac, nemernic mic, aşa-i?

Stephen chicoti vesel, vădit încântat să stea treaz la ora asta împreună cu dădaca lui.

Justine se uită spre pat, acolo unde Rose dormea cu fiul ei. Sammy, slava Domnului, dormea adânc cu mâinile întinse pe lângă el.

— Ai încercat să-l laşi în pătuţul lui? întrebă Justine? Nu-mi vine să cred că nu doarme, căci a stat treaz aproape toată ziua.

Rose scutură din cap.

— Se foieşte întruna dacă-l las din braţe, domnişoară. În mod normal nu mă deranjează, dar Sammy m-a ţinut trează în prima jumătate de

noapte, iar acum ăstalalt are de gând să nu mă lase să dorm.

Justine aruncă o privire spre pătuţul aşezat în faţa şemineului. Putea să stea în fotoliul confortabil de alături şi să încerce să convingă copilul să adoarmă la loc, dar Rose ar fi putut cu greu sa se odihnească în condiţiile astea.

— Lasă, zise ea. Îl iau eu. Dacă n-apuci să te odihneşti puţin, o să cazi din picioare.

Rose îi dădu copilul cu inima strânsă.

— Eşti sigură, domnişoară Justine? Focul aproape s-a stins în camera dumitale, şi în noaptea asta este foarte frig. N-aş vrea că vreunul din voi să răcească.

Justine îl aranjă pe Stephen în braţe şi zâmbi către feţişoara lui bucălată.

— Îl iau cu mine jos în bucătărie să-mi fac un ceai. Aşa o să stăm amândoi la cald, iar când adoarme mă întorc sus şi-l pun în pătuţul lui. Îl sărută cu gingăşie pe frunte. Ce părere ai, stăpâne Stephen?

Bebeluşul răspunse cu un alt chicot, iar între timp reuşi să-şi elibereze o mână de sub păturică,

cu care îi înhăţă zdravăn gulerul de dantelă.

— Îţi rămân pe veci recunoscătoare, zise Rose şi căscă cu poftă, încep să cred că singura cale să mai apuc să închid un ochi e să mă întorc la muncă. Zâmbi somnoroasă spre Justine. Măcar stau întinsă pe spate când sunt la lucru.

— Da, bine, nici o problemă, se repezi Justine, vrând să încheie cât mai repede subiectul. O să am grijă ca Stephen să doarmă adânc înainte să îl aduc aici.

Rose căscă iar şi se vârî în pat, iar Justine puse cu grijă copilul pe umăr şi deschise uşa spre coridor. Ca de obicei, pe una dintre mesele din hol era o lampă aprinsă. Asta era ca şi cum, în permanenţă, cineva era treaz în casa lui Steele, indiferent de oră. Lumina nu o împiedica să doarmă şi nici nu deranja pe nimeni.

Descoperise încă de la început că stăpânul, aşa neconvenţional cum era, avea o casă ordonată. Poate că avea reputaţie de lord al crimei, dar cu siguranţă prefera liniştea şi pacea, cel puţin când era vorba de confortul propriei locuinţe. În general, orice ţinea de el era dramatic şi, da, fascinant, dar la fel de repede observase şi că era

un om extrem de disciplinat şi organizat, care impunea aceleaşi standarde şi personalului său.

Legănă uşor copilul şi coborî cu grijă scările sprijinindu-se cu mâna de balustradă. Traversă coridorul care ducea în spatele casei, împinse uşa capitonată cu postav şi coborî treptele spre bucătărie. Intră în încăpere, cu papucii fâşâind pe podeaua din lespezi, şi nu se miră să îl găsească pe Phelps care verifica dacă uşa spre grădina din spatele casei era ferecată bine. Din ce-şi dăduse seama, Phelps putea trăi cu doar câteva ore de somn pe zi, şi era întotdeauna prin zonă, gata să fie de ajutor în orice situaţie.

Phelps se uită peste umăr şi, pentru o secundă, făcu ochii mari când o văzu mai mult dezbrăcată. Privirea îi coborî apoi spre copilul din braţe şi clătină din cap.

— Micuţul e în mare formă, hm? Iar are colici?

— Nu, slavă Domnului, dar e agitat, şi Rose trebuie să se odihnească. M-am gândit să vin în bucătărie unde e cald, ca să-mi fac un ceai.

Phelps arătă spre unul dintre scaunele cu fund de trestie din jurul mesei.

— Luaţi loc, domnişoară, şi vă fac eu unul înainte să mă duc la culcare.

Justine tresări.

— Nu trebuie să stai treaz din cauza mea, Phelps. Cred că eşti epuizat după o zi atât de lungă.

Bărbatul deşirat pufni şi se întinse să ia ceainicul de pe poliţă.

— Nu-s, domnişoară. Ştiţi cum se spune – o să dorm destul când o să zac în ţărână.

Aceasta era cea mai importantă filosofie de viaţă a lui, şi părea că are o sursa inepuizabilă de energie. Îşi dăduse seama că Phelps avea o mulţime de atribuţii, printre care majordom, valet şi om bun la toate.

Era de la sine înţeles că mai erau şi alţi servitori. Soţia domnului Phelps era bucătăreasă, iar Tom Deacon, un bărbat grosolan, dar inteligent, era administratorul afacerilor lui Steele. Mai erau şi Clara Lewis, fiica lui Phelps, cu soţul ei, Joshua. Clara era servitoare, iar Joshua era atât îngrijitor, cât şi rândaş.

Ţinând cont de averea lui Steele, şi-ar fi putut

permite mai mulţi angajaţi, dar Justine aflase că el aprecia loialitatea şi intimitatea mai presus de orice. Personalul era alături de el de ani buni, şi îi era extrem de devotat. Nu se asemănau deloc cu genul de servitori cu care era obişnuită Justine – toţi vorbeau de parcă fuseseră luaţi pe sus din tripourile din cartierul Covent Garden – dar se ocupau cu pricepere de gospodărie. Şi din fericire o acceptaseră pe Justine cu mare uşurinţă. Nu părea să le pese că era o fată bătrână cu educaţie aleasă care trăia în condiţii de-a dreptul scandaloase. Din punctul lor de vedere, nu conta decât că stăpânul lor fusese de acord cu prezenţa ei. În casa aceasta, cuvântul lui Steele era lege.

Justine se aşeză pe scaun, având grijă să nu-l mişte prea mult pe micuţul Stephen. Deşi pleoapele lui micuţe începuseră să se închidă, încă mai tresărea la orice zgomot sau mişcare rapidă.

Phelps dădu zor să aducă apă, iar Justine rămase să se relaxeze în călduroasa cămăruţă primitoare. Stătea la masa lungă de pin, frecată atât de mult încât strălucea de curăţenie, în faţa căminului şi a sobei de fontă. Cele două bufete mari erau pline cu oale, vase şi farfurii, unul din ele fiind aşezat sub o fereastră mare care dădea

înspre grădină şi care pe timpul zilei lăsa lumina să pătrundă în casă. Bucătăria foarte ordonată şi simplă se potrivea ca o mănuşă sufletului casnic al lui Justine. Bănuiala ei era că probabil nu avea prea multă imaginaţie, dar prefera sincer bucătăria celorlalte încăperi din casă, în ciuda luxului şi a confortului decadent de acolo.

Bineînţeles că aprecia luxul ca oricine altcineva, dar întotdeauna considerase că viaţa trebuie abordată cât mai simplu. Simplitatea şi limpezimea nu îl descriau însă nici pe departe pe Griffin Steele, şi nici afacerile sau stilul lui de viaţă.

Phelps se întoarse şi puse ceainicul pe sobă, după care se aplecă să pună cărbuni. Puse pe masă în faţa ei o cană solidă luată de pe raft, cutia cu zahăr şi un urcior mic cu lapte.

— Poftim aici, domnişoară. Mai lasă ceainicul câteva minute, iar după aceea poţi să te serveşti.

Vru să-i mulţumească, dar el îi făcu semn cu mâna să se oprească şi-şi întoarse capul precum un ogar care a adulmecat ceva.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea încet.

Ea nu auzise nimic, dar se părea că el da. Scutură din cap.

— Nu. E doar domnul Griffin care se întoarce de vizavi.

Justine se uită la ceasul de pe bufetul cel mai apropiat. Era bine trecut de patru.

— Dumnezeule, dar târziu mai vine.

— Nu e adevărat, domnişoară. Nici stăpânul n-are nevoie de mai mult somn.

Ieşi pe uşă, lăsând-o pe Justine în liniştea apăsătoare a nopţii. La fel ca majorităţii oamenilor, şi ei i se părea că nu era o oră potrivită să fii treaz. Pe când tatăl ei mai trăia încă, avusese parte de multe nopţi agitate, mai ales când era plecat să execute Dumnezeu ştie ce misiune periculoasă în slujba Coroanei. Şi atunci se trezea din nişte vise terifiante, udă leoarcă de o transpiraţie rece de groază. Mulţi ani la rând, avusese acelaşi vis macabru – tatăl ei luptându-se într-un peisaj întunecat, încercând să scape de ceva oribil. De fiecare dată, visul se termina la fel – un pocnet de pistol şi tatăl ei care se prăbuşea, singur şi neajutorat, în timp ce viaţa se scurgea din el. Justine îl striga la nesfârşit cu disperare,

fără să poată ajunge la el, iar el nu răspundea niciodată. Iar până la urmă murise exact aşa cum îl visase ea – ucis de o rană provocată de pistol, în mâinile duşmanului.

Copilul se foi şi căscă cu nesaţ cu guriţa lui scumpă, iar ea tresări şi reveni la realitate. Mişcarea îl agită. Imediat deschise ochii şi începu să se smiorcăie.

— Nu, scumpule, nu-i nimic. Şşş, şşş, şşş, îl alină ea.

Se ridică şi începu să îl legene, mişcându-se încet spre soba pe care ceainicul tocmai începuse să şuiere. Se întinse să ia o cârpă pe care să o înfăşoare în jurul mânerului de alamă şi auzi uşa bucătăriei scârţâind din toate balamalele. Aruncă o privire peste umăr şi încremeni cu ochii fixaţi asupra bărbatului care cobora cele câteva trepte.

— O, ah, domnule Steele, îngăimă ea. Nu mă aşteptam să te văd aici.

Îl strânse bine pe Stephen la piept şi se înroşi cu gândul la imaginea pe care i-o prezenta în cămaşa de noapte şi cu părul prins într-o coada împletită lejer. Ţinea copilul de parcă i-ar fi putut oferi încă un strat protector. Steele se opri pe

partea cealaltă a mesei şi-şi lăsă privirea să se plimbe din creştet până-n picioare, apoi înapoi la faţa ei. Un zâmbet amuzat înmuie colţurile gurii lui serioase.

Nu că ar fi avut vreun motiv să râdă de ea – şi el era îmbrăcat la fel de neobişnuit. Purta un halat cu dungi albastre şi albe, brodate cu un model floral din mătase roşie. Era prins lejer în jurul taliei şi îi expunea gâtul – o întindere netedă de piele goală şi uşor bronzată. Din fericire, avea încă pantalonii pe el şi era încălţat, ceea ce îi făcea ţinuta mult mai respectabilă, deşi nu mai puţin exotică. Adevărul era că arăta de două ori mai periculos decât de obicei, iar lui Justine i se părea întotdeauna periculos.

Zâmbetul lui se preschimbă într-un rânjet autentic când ajunse cu privirea la părul ei. Tresări în sinea ei şi-şi dădu seama că uitase să-şi pună scufia cu care dormea de obicei. Părul ei blestemat era o încâlceală roşie masivă.

— Iar eu cu atât mai puţin mă aşteptam să dau peste dumneata, domnişoară Brightmore, spuse el pe un ton mieros care parcă i se prelinse pe piele. Ce surpriză plăcută. Şi cât de bine este să te văd fără niciuna dintre bonetele acelea

îngrozitoare de care dispui într-un număr impresionant. Vreau să îţi spun ca prefer să-ţi văd părul în toată splendoarea lui dezordonată.

Îşi reţinu un oftat, dar împotriva valului fierbinte care îi inundă obrajii nu avu ce face. Dacă era să ştie ceva cu siguranţă, era faptul că roşeala obrajilor şi părul roşu nu făceau casă buna împreună.

Agitată într-un mod de-a dreptul ridicol, îl strânse prea tare pe Stephen, care scoase imediat un ţipat. Din nefericire, şi ceainicul îşi alese exact aceeaşi clipă pentru a şuiera din nou, ocazie cu care copilul se puse temeinic pe urlat. Justine oftă, îl ridică pe umăr şi încercă să ajungă la ceainic să-l ia de pe foc.

— Iisuse, femeie netoată! Lasă-mă pe mine! exclamă Steele şi ocoli imediat masa. O să te arzi.

Justine se încruntă la el.

— Mă descurc foarte bine şi singură să iau un ceainic de pe foc, mulţumesc, şi fără să mă ard.

Cu toate acestea, se dădu la o parte să-i facă loc. Când trecu pe lângă ea, parfumul lui îi gâdilă nările, o aromă plină de fum, cu un dram de piele

şi coniac. Rămase acolo prostită, respirându-l cu nesaţ şi neştiind ce să facă în continuare.

— Domnişoară Brightmore, du-te şi stai jos până-i gata ceaiul, îi ordonă el în timp ce luă ceainicul de pe foc.

Tresări mirată, apoi îi aruncă un zâmbet ezitant şi se duse înapoi la scaun. Strălucirea din ochii lui, întunecată şi cu subînţeles, îi făcu stomacul să se strângă şi trebui să se abţină să n-o ia la fugă din camera. Ar fi fost de-a dreptul caraghios, pentru că nu era pe departe prima dată când era singură cu bărbaţi străini în miez de noapte. Când tatăl ei trăia, se întâmpla de multe ori să primească vizite târzii din partea informatorilor sau a altor agenţi, şi ea fusese cea care de multe ori îi servise cu cafea sau cu ceva de mâncare. Niciunul însă nu fusese ca Griffin Steele, şi niciunul nu o făcuse să se simtă atât de groaznic de nesigură de ea.

— Să-nţeleg că micuţul Stephen e motivul acestei plimbări în toiul nopţii? întrebă el în timp ce îi pregătea ceaiul.

Justine n-ar fi zis că era genul casnic, dar părea că se simte la fel de confortabil în bucătăria

lui ca şi în salonul elegant.

— Da, domnule Steele. O ţinea trează pe Rose, şi am sperat că dacă îl aduc aici şi îl legăn un pic o să adoarmă.

El se apropie, iar ei i se tăie respiraţia. Întinse mâna şi puse palma pe capul bebeluşului pentru o secundă. O aşa atingere blânda şi afectuoasă din partea unui bărbat atât de dur îi trezi iute un junghi de emoţii asemănătoare melancoliei.

— Mare mirare, zise el. Individul ăsta micuţ să ţină treaza toată casa în miezul nopţii? Cine-ar fi zis…

— Nu chiar toată casa, domnule Steele, răspunse ea. Şi în afară de asta, am auzit când v-aţi întors acasă cu doar puţin timp în urmă.

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o arcuire elegantă.

— Chiar eşti fina lui Dominic, nu? În ochii lui plutea o scânteie de cruzime. Sper că nu îi întocmeşti un raport. Bănuiesc că n-aş fi prezentat într-o lumină prea favorabilă.

Justine simţi că ia foc – din nou. Începea să o

obosească deja cât de repede reuşea să o scoată din fire.

— Nici poveste, zise ea băţos. Normal ar fi fost să ia copilul şi să se ducă sus, dar nu voia să-l lase să creadă că a plecat din cauza lui. Cred că eşti conştient că este un scenariu foarte ridicol, domnule.

— Nu când mă priveşti atât de dezaprobator sau când îmi spui „domnule Steele” pe tonul ăsta.

Pe neaşteptate, el îşi dezlănţui un zâmbet atât de uimitor, încât Justine de-abia se abţinu să nu rămână cu gura căscată. Ştia de la Rose că femeile îl găseau prezentabil şi până şi ea recunoştea că era atrăgător. Dar când zâmbea aşa… ei bine, începea să înţeleagă de ce fetele de la Eşarfa Aurie se luau la întrecere să-i intre în graţii.

— Ah, mult mai bine, zise el cu o voce groasă şi caldă care o înconjură din toate părţile şi îi transmise furnicături pe şira spinării.

Justine se uită contrariată la el.

— Ce anume?

Probabil că era mult mai obosită decât

crezuse dacă un simplu zâmbet din partea unui bărbat atrăgător reuşea să îi alunge orice gând raţional din minte, fie şi pentru o perioadă scurtă.

O studie cu o umbră din zâmbetul acela cuceritor încă în colţul gurii.

— Nu contează. Dar vreau să protestez împotriva pedanteriei tale. Vreau să-mi spui pe nume, Griffin. Toată lumea îmi spune aşa, inclusiv Dominic.

— Ba nu, nu e adevărat. Servitorii se adresează cu „domnule” sau „domnule Griffin”. Nu se cade altfel.

— Tu nu eşti servitoare, Justine. Pusese dinadins accentul pe numele ei. Eşti musafiră în casa mea şi fina lui Dominic Hunter. Având în vedere că sunt un apropiat de-al lui şi că circumstanţele sunt atât de ciudate, mi se pare o prostie din partea noastră să ne comportăm atât de formal.

Justine nu avea nici cea mai vagă idee de cum ar trebui să reacţioneze. Bineînţeles că nu se cuvenea să i se adreseze atât de familiar, dar acum erau în bucătărie, în toiul nopţii, îmbrăcaţi în halate şi se ciondăneau cum să-şi spună unul

altuia, chestie care părea exagerat de pretenţioasă.

Deşi avea un trecut neconvenţional în calitate de fiică de baron, era pentru prima dată când se trezea într-o situaţie atât de bizară.

Steele îi umplu cana cu ceai şi îi aruncă un cub de zahăr şi un strop de lapte în el. Îi puse cana în faţă şi îşi trase un scaun în partea opusă a mesei.

— Hai, Justine, zise el pe un ton uşor zeflemitor, nu cred că zidul Ierihonului se va prăbuşi dacă-mi spui pe numele mic, zise el şi aruncă o privire pătrunzătoare în jur. Circumstanţele astea ciudate ar trebui să implice un anumit caracter neprotocolar, nu-i aşa? Şi în afară de asta, cine crezi că va afla vreodată, în afară de ocupanţii acestei case? Şi poţi fi sigură că ei nu vor împrăştia tot felul de poveşti în lumea bună.

Rămase holbându-se la el, în timp ce creierul ducea o bătălie cu instinctele ei. Instinctele îi spuneau că el nu voia să-i pricinuiască niciun rău. Creierul însă insista să apeleze la toate conceptele şi formalităţile în care îşi găsise de atâtea ori

confortul.

Steele se relaxă în scaun, îşi întinse picioarele musculoase şi îşi sprijini palmele împreunate pe stomacul lui plat. O privi cu un zâmbet şugubăţ, de parcă era gata să aştepte răspunsul ei toată noaptea.

Poate că de vină era intimitatea ciudată a situaţiei, sau liniştea ce domnea în casă la ora aceea târzie şi în bucătăria comodă şi călduroasă. Sau poate oboseala. Orice ar fi fost, nu putea să găsească nici măcar un singur argument în favoarea păstrării unei asemenea distanţe protocolare.

Şi oricum, după cum spusese şi el, ce mai conta? Nimeni nu avea cum să afle că îşi petrecuse un timp în casa lui, iar după ce pleca nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Foarte bine atunci, zise ea, tulburată să constate că nu-i convenea deloc ideea să nu-l mai vadă niciodată.

Griffin se chinui să-şi ascundă mulţumirea în faţa capitularii ei circumspecte, ştiind că reacţia lui era disproporţionată comparativ cu dimensiunile victoriei. Nu mai întâlnise însă

niciodată un exemplu atât de tentant de feminitate cu năbădăi ca acela reprezentat de Justine Brightmore. Ceva înlăuntrul lui ardea de nerăbdare să o scoată din sărite, să îşi croiască drum prin exteriorul rigid către femeia caldă şi apetisantă îngropată adânc în spatele bonetelor ridicole şi a rochiilor urâte.

În seara asta însă, nu i se părea deloc o scorpie, chiar dacă halatul gri îngrozitor nu etala nimic din curbele tentante şi generoase pe care acum i le bănuia deja. Cu cârlionţii aceia incandescenţi, ciufuliţi şi scoşi din coada împletită, şi cu ochii ei grozav de albaştri, grei de oboseală, arăta eminamente seducătoare. De îndată ce îi prepară ceaiul, fu nevoit să se aşeze pentru a ascunde cât de mult fusese stârnit de imaginea ei.

— Foarte bine ce, Justine? o îmboldi el, cedând ispitei.

Era obişnuit să cedeze ispitelor întunecate, dar cumva cu ea totul părea mai senin. Al naibii să fie dacă ştia de ce, mai ales că nu avea de gând să o seducă. În ciuda senzualităţii ei înnăscute, Justine era inocentă şi vulnerabilă. Griffin nu avea nicio îndoială că în timp şi cu răbdare o putea

seduce. Ideea aceasta îl stârni mult mai mult decât ar fi trebuit. Se conducea însă după un principiu ce presupunea să nu transforme niciodată fetele inocente sau femeile vulnerabile în victime. Fără să mai pună la socoteală faptul că nu avea nici cea mai vagă intenţie să cadă vreodată în capcana preotului, ceea ce ar fi fost consecinţa firească a unei aventuri cu Justine Brightmore. Conştiinţa lui s-ar fi manifestat după aceea, la fel ca şi a lui Dominic Hunter, şi l-ar fi târât sub ameninţarea cu moartea în faţa altarului – asta după o bătaie zdravănă, nu avea nicio îndoiala. Justine Brightmore reprezenta aşadar fructul oprit. Asta nu însemna câtuşi de puţin că nu putea profita puţin să se joace cu ea.

Ea îi oferi o grimasă de-a dreptul adorabilă.

— Foarte bine, Griffin, dar doar în puţinele ocazii când suntem singuri sau cu unchiul Dominic. Altfel am putea crea o stare de confuzie printre servitori dacă ne-am adresa atât de neconvenţional unul altuia.

Lui Griffin nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce credeau servitorii, dar nu avea niciun rost să insiste. N-ar fi făcut decât să se retragă înapoi în carapacea ei, iar el nu voia asta. De fapt voia să

afle mult mai multe despre ea, şi asta însemna că trebuia să o facă să aibă încredere în el.

Cât despre motivul pentru care voia să afle mai multe despre o fată bătrână erudită, el îl punea pe socoteala curiozităţii şi de a şti totul despre oamenii care ajungeau lângă el. Nu conta că pulsul îi bătuse nebuneşte când deschisese uşa bucătăriei şi o zărise, iar ea făcuse ochii mari şi gura ei ispititoare şi roz se căscase de uimire. Nu conta că obrajii ei catifelaţi se înroşiseră şi că privirea îi căzuse intimidată în podea, scoţându-i cele mai agresive instincte sexuale la suprafaţă. Bine măcar că ţinea copilul în braţe. Dacă ar fi găsit-o singură acolo, ar fi trebuit să facă un efort colosal să nu o ia în braţe, să o urce pe masă şi să îi desfacă picioarele pentru a-i dezvălui toate secretele delicioase ale amorului. Nu mai trebuia să se gândească la asta, pentru că ideea de a face dragoste cu Justine Brightmore, pe cât de atrăgătoare era teoretic, era pe atât de apropiată de nebunie – mai ales că nici măcar nu era mai frumoasă ca alte multe femei pe care le cunoştea, şi care, multe dintre ele, îşi consumau o bună parte din energie încercând să se culce cu el.

Ei bine, cu toate că nu avea să se culce cu

Justine Brightmore, voia să o cunoască. Îl fascina, iar cinicul din el îi spunea că faptul că era diferită de majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea reprezenta cheia către frumuseţea ei. Griffin se gândea că şi asta putea fi o explicaţie plauzibilă.

Justine legănă copilul adormit în braţe şi îl privi cu o oarecare suspiciune pe Griffin.

— Iartă-mi curiozitatea, dar de ce ai venit în bucătărie la ora asta? Îşi ridică o mână în timp ce cu cealaltă îl ţinea bine pe copil. Şi să nu-mi spui ca din cauză că te-a trezit Stephen. Ştiu că nu-i adevărat.

— Ai dreptate. De data asta nu copilul e de vină, spuse el.

Ea pufni dezaprobator, iar el se abţinu cu greu să nu-i rânjească în faţă.

— Am sărit peste cină în seara asta, aşa că m-am gândit să dau iama prin cămară.

Justine se încruntă.

— Nu-i bine să sari aşa peste mese. Nu e sănătos.

— Nu-s chiar un bătrân plăpând, Justine. N-o

să mă întind pe jos leşinat doar pentru că am sărit o masă.

I se părea pur şi simplu fermecător că îşi făcea griji pentru el. Îl surprinse şi mai mult când se ridică.

— Uite, zise ea şi ocoli masa. Ţine-l pe Stephen ca să-ţi caut ceva de mâncare.

— Chiar nu-i nevoie, domnişoară Br… Justine adică, încercă el să protesteze.

Ea însă ajunse în faţa lui şi îi întinse copilul înainte de a mai putea ridica alte obiecţii.

— Nu-ţi face griji, zise ea încet. Doarme adânc. Stai jos şi odihniţi-vă amândoi câteva minute. Sunt sigură că nici nu mănânci şi nici nu dormi cât ar trebui.

El oftă şi-şi deschise braţele pentru a accepta copilul. În timp ce Justine îi întinse cu blândeţe mica povară, Griffin se delectă un moment cu priveliştea oferită de sânii ei generoşi aflaţi la doar câţiva centimetri în faţa lui, ascunşi sub un strat de lână. Cămaşa era urâtă ca noaptea şi nu se putea abţine să nu-şi imagineze cât de frumoasă ar fi arătat îmbrăcată într-un neglijeu

din mătase şi dantelă, cu toate curbele ei ample la vedere.

Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că şi ea încremenise pe jumătate aplecată spre el. Îşi ridica privirea şi o văzu holbându-se uimită la pieptul lui. Urmări direcţia acelei priviri şi constată că halatul i se desfăcuse larg în momentul în care îşi pusese copilul în poală.

Îşi ridică rapid privirea înapoi. Justine se uita pierdută la pieptul lui, de-a dreptul fascinată, în timp ce îşi rodea buza de jos.

— Să-nţeleg că n-ai mai văzut niciodată un tatuaj, comentă el pe un ton sardonic.

Imediat se îndreptă de spate, vădit agitată.

— Ah, nu. Credeam că doar marinarii şi criminalii îşi fac aşa ceva.

Tresări când îşi dădu seama ce scosese pe gură.

— Foarte adevărat, zise Griffin, distrându-se că o făcuse iarăşi să se înroşească.

Apoi însă îl luă iarăşi prin surprindere când îşi îndreptă privirea direct spre semnele pe

jumătate expuse de pe pielea lui.

— Ce e, un grifon?

— Da. Mai degrabă ceva simbolic, dar la vremea respectivă mi s-a părut adecvat să-l fac.

— Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece.

— Te-a durut?

Dădu din cap, aducându-şi aminte cât de neghiob şi inconştient fusese pe atunci.

— Nici n-ai idee.

Ea dădu absent din cap şi se trase o fracţiune şi mai aproape. El îi simţi privirea plimbându-i-se pe piele şi dâra de căldură pe care o lăsa în urma ei.

— E frumos, să ştii, zise ea în şoaptă. Îşi ridică mâna, vrând parcă să-l atingă. Nu ştiam că pot fi desenate cu atâta măiestrie.

— Majoritatea sunt destul de grosolan executate, dar ăsta a fost făcut de un artist japonez care din motive absolut de nedesluşit a ales să locuiască în Londra. Maeştrii tatuajului din

Orient sunt recunoscuţi pentru priceperea lor. Mai sunt câţiva artişti japonezi şi chinezi în afara Londrei, în oraşele-port unde activitatea este fervent㠄. Dar Sakoda, cel care mi l-a făcut mie pe ăsta, e cel mai bun dintre ei.

Îşi retrase cu grijă mana de sub copil şi îşi dădu reverul de mătase al halatului într-o parte.

— Vrei să-l vezi mai îndeaproape, Justine? întreba el, iar vocea îi alunecă într-un ton adânc şi senzual.

Ea tresări şi sări în spate, fiind gata să se împiedice.

— Nu, nu, exclamă ea, gesticulând energic. Stai acolo, şi eu mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare. Se duse valvârtej în cămară, de unde continua să vorbească pe un ton cu câteva note mai ridicate ca de obicei. Sunt sigură că găsesc ceva friptură rece şi brânză, iar doamna Phelps a făcut şi o plăcintă minunată cu prune.

El zâmbi. Voise să o năucească, dar fără să o sperie. Care ar mai fi fost distracţia atunci? Era mult mai interesant să o împingă încetul cu încetul şi să o vadă cum reacţionează. Îl surprinsese cu curiozitatea ei, deşi mai asistase şi altă dată la

ceea ce considera că erau sclipiri ale curiozităţii ei înnăscute. De fiecare dată însă şi le reprimase, hotărâtă să nu depăşească limitele înguste în care îşi propusese să se încadreze. Acesta era unul dintre motivele bune pentru care Justine îl fascina. Avea o minte ascuţită, o educaţie temeinică şi provenea dintr-o familie bună.

Şi era şi frumoasă. Având totuşi toate aceste calităţi, alesese să se ascundă prin colţuri, ca o mătuşică mucegăită rămasă fată bătrână, bine trecută de prima tinereţe. Justine încerca atât de tare să treacă neobservată, încât mai avea puţin şi devenea invizibilă, fapt destul de previzibil de vreme ce era fiica unui spion. Însă, spre deosebire de tatăl ei, nu era necesar ca ea să-şi ascundă adevărata faţă. Cu toate astea însă o făcea, iar Griffin era suficient de cinstit cât să admită că voia să ştie de ce.

Trase cu urechea la zarva pe care o făcea în cămară, unde zdrăngănea oalele şi sporovăia întruna, deşi asta nu-i stătea în fire. Vorbea despre copil, despre Rose şi despre Sammy şi în general despre toate lucrurile obişnuite despre care femeilor le plăcea să vorbească. Griffin considerase întotdeauna că aceste discuţii erau

plictisitoare, dar ea îi transmitea parcă o stare de linişte, mai ales după ce-şi petrecuse noaptea cu Madeline în faţa contractelor şi într-o întâlnire cu administratorul lui. Griffin îşi storsese creierii cu detaliile planului său de a părăsi Anglia, iar şuvoiul de cuvinte venit din partea lui Justine îi alungase cu blândeţe toate aceste gânduri.

— Uite aici, zise ea şi reveni cu o tavă plină cu mâncare.

O aşeză cu grijă în faţa lui şi aruncă o privire îngrijorata spre copil.

— Nu-ţi face griji, spuse Griffin. Doarme adânc.

— Slavă Domnului, mormăi ea în timp ce aranja mâncarea pe farfurie.

— Justine, spuse el când o văzu câte felii de şuncă rece îi punea. Ai adus mâncare cât să mănânce toţi clienţii de la Eşarfa Aurie timp de o săptămână.

Ea se opri din tăiatul unei bucăţi generoase de brânză ceddar.

— Vrei să spui că, în timpul, ăăă, vizitelor mai şi mănâncă? Griffin se gândi la inepuizabilele

răspunsuri cu care ar fi putut-o necăji în continuare, dar se decise să-şi retragă ghearele – nu cu mult.

— Ei bine, îi ajută la creşterea apetitului.

Buzele ei se strânseră într-o expresie dezaprobatoare, tipică Domnişoarei-Pline-de-Ifose pe care de-acum o cunoştea şi o plăcea.

— Aşa o fi. Nu vrei să-mi dai mie copilul ca să poţi mânca?

Se ridică, i-l pasă pe Stephen în braţe, apoi se duse la bufet de unde-şi luă o cană. Justine îl urmări cu privirea, nefiind prea sigură ce trebuia să mai facă.

— Păi bine, zise ea, atunci o să mă duc sus.

— Imediat. Termină-ţi ceaiul mai întâi.

Ea ezită, vădit încurcată, fapt care îl intrigă şi mai tare.

— Stai jos, îi ordonă el.

Oarecum, spre mirarea lui, se supuse şi îi oferi un zâmbet şovăielnic.

— Chiar n-ar trebui să mai rămân. Mâine o să

fiu epuizată, dar nu ştiu de ce acum nu mi-e somn deloc.

— O să dormi mâine. O să mă asigur că Rose are ea grijă de copil.

Se aşează şi-şi turnă ceai.

— Mulţumesc, spuse ea.

Zâmbetul ei era atât de dulce şi de timid, încât el simţi un junghi, undeva în apropierea inimii. Asta nu-i convenea. Curiozitatea, chiar dorinţa, erau una. Emoţiile erau o cu totul altă treabă, şi n-avea de gând să şi le lase să zburde în voie pentru ea. Poate în cu totul alte circumstanţe, poate… şi-ar fi dorit să fie prieteni.

Lumile lor însă erau foarte îndepărtate, iar după ce pleca din casa lui era foarte posibil să nu o mai vadă niciodată.

— Povesteşte-mi despre tine, zise el, mult mai abrupt decât voise. Ai locuit întotdeauna la ţară? Mi se pare că vrei cu tot dinadinsul să convingi pe toată lumea că nu eşti decât o fetişcană de la ţară.

Sprâncenele ei cafenii se uniră în două linii elegante.

— Asta poate pentru că într-adevăr sunt o fetişcană de la ţară, tonul ei uşor trufaş dezminţindu-i spusele. Mi-am petrecut o bună bucată din tinereţe în Londra, dar tot prefer să stau la ţară.

— De ce? Puţine lucruri mi se par mai plictisitoare decât să te îngropi de viu în vreun sătuc izolat, zise el şi scutură uşor din umeri.

Griffin avea un conac în Somerset – pe care îl câştigase la cărţi cu mai mulţi ani în urmă –, dar îl vizita arareori. Îl păstra într-o stare bună în primul rând pentru că intenţiona să îl vândă înainte de a pleca din Anglia. Prea mulţi ani stătuse ascuns de lume în cel mai îngrozitor sat din Yorkshire, şi se săturase până peste cap de stilul acela de viaţă.

— Şi nu eşti însoţitoarea unei mult prea bătrâne văduve? Dumnezeule, femeie, păi n-ar trebui să se mai mire nimeni că ai o viaţă atât de lipsită de dramă şi neprevăzut.

— Nu, şi sunt profund recunoscătoare pentru asta, zise ea cu ţâfnă. Am avut parte de destulă dramă în viaţa mea, mulţumesc.

Griffin aranjă nişte şuncă între două felii groase de pâine.

— Ah, da, uitasem. Bănuiesc că viaţa lui Ned Brightmore a fost înţesată de tot felul de drame cât pentru amândoi.

Muşcă o dată, savurând textura densă a pâinii şi şunca sărată, fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Justine. Peste trăsăturile ei drăguţe se aşternu o expresie melancolică.

— Păi da, nimic neobişnuit ţinând cont de ocupaţia sa, spuse ea cu un oftat greu care îi trezi instinctul de a o pune la el în poala. Dar nu doar din cauza lui viaţa noastră a fost atât de agitată.

Griffin ridică din sprâncene.

— Agitată? Iar eu care credeam că ai dus un trai ordonat şi plin de rutină. Ce alte secrete îmi mai ascunzi? Ai fugit cumva cu circul în tinereţea ta irosită?

Vorbele lui îi aduseră un zâmbet pe buze, aşa cum de altfel sperase.

— N-am făcut nimic chiar atât de palpitant, zise ea. Eu şi fratele meu, Matthew, ne-am petrecut cei mai mulţi ani în Londra. Pentru că tata era mereu foarte ocupat, pe noi ne-a îngrijit mătuşa Elizabeth.

— Dar ce s-a întâmplat cu mama ta? o întrebă el.

— A murit când aveam trei ani, la mai puţin de un an după naşterea fratelui meu.

Griffin simţi junghiul unei dureri vechi în piept. Preţ de o clipă îi fu greu să rostească vreun cuvânt.

— Cred că ţi-a fost tare greu.

Ea rămase pe gânduri.

— Nu aşa cum ai crede, pentru că de-abia mi-o mai aduc aminte. Tatăl meu însă nu cred că şi-a revenit niciodată în urma acestei lovituri. Dacă ea ar fi trăit, sunt aproape sigură că el nu ar mai fi dus viaţa pe care a dus-o.

Tăcu, meditând parcă la ce fel de viaţă ar fi avut dacă lucrurile fi stat aşa.

— Ce s-a întâmplat după moartea mamei tale? o îmboldi el să continue.

— Mătuşa Elizabeth, sora mai mare a mamei, a venit să locuiască împreună cu noi. Ea a rămas văduvă de tânără şi nu a avut copii, aşa că ne-a crescut pe noi. Justine zâmbi amar. Mătuşa

Elizabeth a tost o femeie neconvenţională, ca să nu spun mai mult.

Griffin se lasă pe spătarul scaunului, sorbi din ceai şi se pregăti să asculte tot.

— În ce fel?

— Familia mamei mele se trage din Norwich, din nişte negustori bogaţi de postavuri. Îşi încreţi nasul într-o expresie caraghioasă. Aveau idei destul de radicale în politicile lor, la fel ca mulţi alţii din breasla negustorilor din oraşul acela. Bineînţeles că familia tatălui meu a fost îngrozită. Şi mai erau şi unitarieni, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva.

— Mă ia cu ameţeală doar dacă mă gândesc la asta, zise el încet.

— Te rog să mă crezi când îţi spun că familia tatălui meu a fost complet oripilată. Bunicul meu era catolic până în măduva oaselor.

— Cred că te referi la vicontele Curtis. Cu el cred că semeni, zise Griffin, căci nu se putu abţine să n-o înţepe puţin.

Deşi nu aştepta la asta, ea îi zâmbi.

— Da, şi mă bucur.

— De ce nu te-ai mutat cu el după moartea mamei tale?

— O, tata n-a fost de acord. Se certase rău cu bunicul din cauza căsătoriei cu mama şi încă o dată când s-a decis să se înscrie în Serviciul de Informaţii. De obicei, tata ne lăsa să ne petrecem o parte din vară la Mildenhall, la moşia bunicului, dar voia să ne găsească în Londra când se întorcea acasă. Îi aruncă lui Griffin un zâmbet cu ochi înceţoşaţi. Tata s-a străduit din răsputeri să-şi petreacă timpul cu noi, şi era cel mai blând om din lume, chiar dacă n-avea astâmpăr. Sigur că întotdeauna au fost multe urcuşuri şi coborâşuri, şi multă muncă de făcut. Când m-am făcut mai mare, l-am ajutat să-şi facă ordine în registre şi hârtii, şi de multe ori se întâmpla să îmi dicteze raporturile. Mătuşa Elizabeth a vrut să mă trimită la şcoală, dar n-a lăsat-o tata. Zicea că fără mine nu se descurcă.

Da. Griffin sesiză din nou nuanţele melancolice din vocea ei, care îl duceau cu gândul la regretul pe care îl avea că ratase multe ocazii de a avea o viaţă mai convenţională. Probabil că nu-şi dădea seama cât de interesantă – şi lipsita de

constrângeri – fusese viaţa ei în comparaţie cu o fată obişnuită de rangul ei.

— Bănuiesc că de aceea Dominic ţi-a încredinţat o asemenea sarcină, spuse el şi făcu semn către copil.

— O, da, spuse ea, renunţând în final la aura melancolică.

— Îl cunosc pe unchiul Dominic de când lumea. Ori de câte ori tata era plecat, venea să se asigure că eu şi Matthew – şi mătuşa Elizabeth, desigur – aveam tot ce ne trebuia.

— Fratele tău a rămas şi el acasă?

— Nu. Tata a zis că Matthew trebuie să se ducă la şcoală şi să înveţe o meserie, pentru că nu puteam depinde la nesfârşit de bunicul Curtis. Matthew a fost la Eton şi Oxford, apoi a studiat dreptul. De curând s-a mutat înapoi în Norwich cu soţia şi băieţelul lor, ca să-şi încropească o firmă acolo.

Griffin împinse absent farfuria. De-abia dacă ciugulise din mormanul de mâncare pe care i-l pusese pe farfurie, dar deja se săturase.

— Dar sunt sigur ca tatăl tău era răsplătit

pentru munca depusă. N-ai primit nici măcar o parte din remuneraţia lui după ce a murit? Îmi vine greu să cred că Dominic s-a împotmolit în nişte chichiţe birocratice.

Ea se strâmbă şi mută copilul în poală, ca şi cum, dintr-odată, ar fi fost prea greu pentru ea. El ridică o sprânceană şi o întrebă din priviri dacă să-i ia copilul, dar ea clătină din cap că nu era nevoie.

— Ai dreptate, răspunse ea. Unchiul Dominic s-a asigurat ca aproape toată pensia lui să ne revină nouă.

— Şi atunci de ce te-ai pitit de lume lângă o bătrână neajutorată, o iscodi el. De ce nu trăieşti în Londra cu mătuşa ta, să te bucuri de viaţă asemenea tinerelor de vârsta ta?

O ascultase până acum şi-şi făcuse o oarecare idee despre viaţa pe care o dusese, convingându-se cumva că Justine avusese parte de multa suferinţă. Cu siguranţă merita mai multe din partea lui Dominic, nu să-şi petreacă restul zilelor pe post de servitoare.

— Lady Belgrave nu e o bătrână neajutorată, ripostă ea, şi nu era nici pe departe nefericită. Am

ieşit pe la evenimente aproape doi ani la rând, să ştii. Nu-s chiar o sălbatică de la ţară.

Şi îmi închipui că te distrai de numai puteai, replică el sarcastic. Dar bine, atunci spune-mi de ce nu te-ai căsătorit şi ai rămas să-ţi iroseşti tinereţea în satul acela?

Era frumoasă, provenea dintr-o familie bună şi avea un caracter ales, aşa că nu putea pricepe cum de nu pusese nimeni gheara pe ea. Dumnezeu îi era martor că, dacă i s-ar fi permis accesul în saloanele cele mai alese din oraş, ar fi trebuit să calce peste multe capete pentru a se putea apropia măcar de o fată ca Justine.

Ea îşi miji ochii spre el, cugetând parcă dacă să-i ţină sau nu o predică despre vorbitul cu păcat. Din fericire, decise că nu este cazul.

— Aş vrea să-ţi iasă din cap, domnule Steele…

El ridică o mână.

— Griffin.

— Griffin, că mă irosesc acolo la ţară. Şi nu m-am măritat dintr-un motiv foarte simplu, nu m-a cerut nimeni.

Se încruntă.

— Cum aşa?

Îi putea auzi măselele scrâşnind.

— Pentru că nu aş fi acceptat.

Griffin rămase cu privirea la ea, trecând în revistă umerii băţoşi şi maxilarul încordat în mod sfidător. Bănuia că expresia aceasta provocatoare ascundea multe amintiri neplăcute şi umilinţe mărunte.

— Atunci, toţi au fost nişte zevzeci, spuse el. Nici n-ar trebui să mă mir, deoarece cunosc prea bine genul acesta de aristocrat.

Rămase cu gura căscată, ca şi cum nu se aşteptase tocmai la acest răspuns.

— Ah, mulţumesc, zise ea.

El dădu din umeri.

— N-ai de ce. Eu spun doar ce cred. Oricum, nimic din toate astea nu explică de ce trebuie să munceşti. Ai pensia de urmaş a tatălui tău şi îmi imaginez că familia lui – sau, de fapt, şi a mamei tale – doreşte să te ajute.

— Ei m-ar ajuta, dar nu vreau să fiu dependentă de unchiul meu, viconte în prezent. Iar viaţa din Norwich mi se potriveşte la fel de mult ca şi cea din Londra. Pensia ajunge direct la fratele meu. El are o soţie şi un copil de întreţinut, iar firma lui de avocatură este abia la început. Are mult mai mare nevoie de bani decât mine.

— Dar pe el l-ai întrebat dacă e de acord?

Ea scutură din umeri şi-şi mută privirea în altă parte. Griffin o înţelegea acum în sfârşit. Era genul de femeie care simţea nevoia să aibă grijă de toţi cei cu care i se intersectau paşii – de la tatăl şi fratele ei, până la Rose şi micuţul Stephen. Încercase să aibă grijă până şi de el, ultima persoană de pe pământ care avea nevoie de aşa ceva.

Dar de Justine cine avea grijă? Era evident că Dominic încercase, dar aparent şi ea fusese la fel de puţin receptivă la intervenţia lui ca şi Griffin. În anumite privinţe, el şi Justine se asemănau mult în privinţa refuzului de a fi dependent de cineva. Deşi sigur şi ea avea prieteni cărora le păsa de ea, în realitate, Justine era la fel de singură ca şi Griffin.

Se încruntă, tulburat de un asemenea gând. Nu doar că nu avea nimic în comun cu o tânără retrasă precum Justine, dar nici nu-i plăcea insinuarea că din viaţa lui lipsea ceva. Sau ceva şi mai absurd – că de fapt era un singuratic.

— Dar tu, domnule? îl luă şi ea la întrebări, ocazie cu care îi captă din nou atenţia.

Îşi îngustă privirea către chipul ei calm şi drăgălaş. Ochii ei erau de un azuriu clar, asemenea cerului într-o zi toridă de vară, şi ascundeau o mare de inocenţă, în ciuda supărărilor şi a încercărilor la care fusese supusă. Nu, nu avea nimic în comun cu Justine Brightmore, şi ar fi făcut bine să nu uite asta.

— Nu înţeleg la ce te referi, răspunse el tăios.

— Ţi-am spus câte ceva despre viaţa mea, dar eu nu ştiu mai nimic despre tine. Unchiul Dominic mi-a spus că ai crescut în Yorkshire şi cu asta discuţia s-a încheiat. Obrajii ei căpătară o nuanţă diferită de roz. Şi mai ştiu doar cu ce te ocupi. Ştiu foarte puţin şi despre asta, sigur.

Automat trecuse în defensivă. Nimeni nu îndrăznise vreodată să întrebe despre familia sau trecutul lui… nimeni cu un instinct de conservare

sănătos. Griffin muncise din greu să lase totul în urmă şi nu avea deloc de gând să discute subiectul cu nimeni, cu atât mai puţin cu ea. Numai gândul îl făcea să simtă ceva întunecat şi rău, dându-i un junghi în vintre.

La urma urmei, ce ar fi putut să-i spună fără să o facă să se simtă pângărită până şi de simpla lui prezenţă?

Zâmbetul ei păli pe măsură ce liniştea tensionată se adânci între ei. Nu se foise, nu se clintise, dar umerii i se îmbăţoşaseră puţin. Griffin îşi sprijini antebraţul de masă şi o străfulgeră cu privirea.

— Este foarte bine că ştii foarte puţine, draga mea. Cel mai bine este să nu pui întrebări despre mine sau despre trecutul meu. Vorbi calm, dar cu o doză precisă de avertizare în ton. Te sfătuiesc să nu îi iei la întrebări pe servitori şi nici pe nimeni altcineva în legătură cu aceste subiecte. Sigur o să aflu şi n-o să fiu deloc încântat.

Chipul ei deveni impenetrabil, dar în ochi îi sclipi ceva – suferinţă şi vulnerabilitate. Iar trupul lui se cutremură din pricina sentimentului de vinovăţie, de parcă tocmai ar fi stricat o bucată

fragilă dintr-un cristal frumos. Dar îşi reprimă fără milă sentimentul. Îi făcuse plăcere să discute cu ea şi îi făcuse o plăcere şi mai mare să o necăjească. Dar destul. O eventuală prietenie între ei nu putea duce la nimic bun, şi de vreme ce nu o putea vârî în patul lui, nu avea niciun rost să încurajeze vreun interes din partea ei.

În cele din urmă, ea îşi înclină scurt capul şi se ridică de pe scaun, transferând cu abilitate greutatea bebeluşului pe umăr. Griffin se abţinu să se ridice, ci preferă să-şi încrucişeze mâinile pe piept şi să afişeze un zâmbet sardonic.

— Sigur, domnule Steele, răspunse ea. Îţi mulţumesc pentru ceai. Îţi urez noapte bună.

Adresarea ei formală îi produse un junghi ascuţit în piept, dar se forţă să îl reprime.

— Noapte bună, Justine, strigă în urma ei, iar ea se năpusti afară pe uşă.

Capitolul 7

În ciuda oboselii, Justine se forţă să se ridice din pat înainte ca pendula să bata ora noua. Reuşise să doarmă câteva ore după ce strecurase copilul înapoi în camera lui Rose, dar după multă foială. Zorile se revărsaseră treptat peste Londra, întunericul pâclos pălind până la un gri mohorât, şi de-abia apoi reuşise şi ea să cadă într-un somn agitat. Şi oricum visase tot felul de aventurieri cu priviri reci şi pustii şi un dragon care dădea târcoale pe cerul acoperit de funingine, scuipând flăcări şi băgând-o în sperieţi cu ochii lui strălucitori pe care îi năpustise asupra ei. Se trezise brusc, speriată şi iritată că avusese un asemenea coşmar ridicol, şi de-abia aşteptase să se dea jos din pat. Când trebuia să aibă grijă de Stephen, îşi mai abătea atenţia de la bărbatul care îi bântuia visele.

Îşi prinse părul într-o coadă simplă şi se strâmbă la reflexia din oglinda aflată în garderob. Arăta groaznic şi atât de obosită, încât nici boneta nu mai era în stare să şi-o aranjeze pe cap. De fapt, nici nu conta că arăta ca o virgină bătrână. În afară de servitori şi de Rose, nu mai era nimeni care să vadă dacă se simţea bine sau nu, nimeni

căruia să-i pese de aspectul ei. Cu certitudine nici lui Griffin Steele, după cum îi dăduse foarte clar de înţeles în noaptea trecută.

Problema era că îşi imaginase că îi păsa, cel puţin un timp. Se arătase surprinzător de interesat şi atent, şi nu putea nega că îi făcuse plăcere. La un moment dat, chiar crezuse că flirtează cu ea şi, deşi fusese foarte tulburată, se simţise şi flatată. Mult mai mult decât voia să recunoască.

Deşi nu voise, se arătase deschisă interesului său. Ceva din sinea ei se înmuiase şi se desfăcuse precum un boboc de trandafir sub căldura soarelui de vară. Iar când îi zărise tatuajul acela grozav pe pieptul bronzat şi musculos i se tăiase respiraţia. Nu mai văzuse niciodată un tatuaj şi nici nu-şi imaginase că un lucru atât de ciudat ar putea fi atât de frumos. Creatura fusese desenata superb – o bestie fioroasă, dar nobilă imprimată în nuanţe de negru şi gri de o mână delicată şi sigură. Coada animalului se curba în sus, traversa pieptul lui Griffin şi probabil se continua pe spate.

Justine se chinuise să se abţină să nu-l atingă, să nu-i traseze conturul cu propriile degete. Să-l atingă pe el.

Iar când o întrebase dacă voia să îl vadă şi îşi desfăcuse halatul, aproape leşinase de uimire, mai mult din pricina ei decât a lui. Ştia cât de revoltător era ce făcea. Ce o şocă însă era cât de tare îşi dorise să îl atingă. Să îl vadă cum îşi coboară halatul de mătase grea pe umeri şi îşi expune pieptul şi umerii virili. Justine nu s-ar fi descris niciodată ca fiind atât de interesată de forma fizică, dar Griffin o făcea să gândească şi să simtă lucruri cu totul neobişnuite pentru ea.

Iar când o privise cu ochii aceia întunecaţi şi atotcunoscători, atât de plini de tentaţii şi intenţii perverse, Justine îşi dorise… ei bine, tot, chiar dacă habar n-avea ce anume era acel tot.

Puterea acelui impuls o speriase îngrozitor şi o făcuse să îşi readucă aminte cât de prevăzătoare era de obicei.

Ceea ce era un lucru bun, pentru că nimic nu era mai ridicol decât o fată bătrână scorţoasă care să înceapă să îşi manifeste afecţiunea pentru un ticălos ca Griffin Steele. Până şi ideea era un clişeu atât de vrednic de luat peste picior, fapt demonstrat foarte clar de el în momentul în care revenise la atitudinea rece şi indiferentă. Fusese umilită şi nu avea să uite prea curând, dar asta

avea să-i fie învăţătură de minte şi un avertisment sosit chiar la timp. În scurt timp, sarcina asta nefericită avea să ia sfârşit şi putea să se întoarcă la viaţa ei cât se poate de liniştită de la ţară, uitând complet de el.

Îşi înăbuşi un oftat de autocompătimire şi se ridică de la măsuţă ca să-şi ia un şal din dulap şi să şi-l pună pe umeri înainte de a se duce în camera lui Rose. Uşa dintre camere se deschise, şi Rose îşi iţi capul.

— Domnişoară, Stephen şi Sammy dorm, aşa că n-ai vrea să cobori să iei micul dejun? Aştept aici până termini de mâncat şi dup-aia îl iau pe Sammy să îl vadă pe tatăl lui.

— O, sigur? Tu ai mâncat ceva? întrebă Justine cu jumătate de gură.

Îi era cam frică să se duca la parter şi nu putea decât să se roage ca stăpânul casei să nu fie prin preajmă. Avea nevoie de mai mult timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine. Rose încuviinţă.

— Da, dacă ai vrea…

Se întrerupse când auzi paşi urcând scările.

— Rose, pe unde eşti? întrebă o voce gâfâită

de femeie. Sunt probleme vizavi.

Justine şi Rose schimbară o privire alarmată.

— Asta-i Maggie, zise Rose, cameristă la Eşarfa Aurie. Deschise uşa, iar în cameră năvăli o fată care nu avea mai mult de optsprezece ani, îmbrăcată simplu şi curat.

— Trebuie să vii, exclamă ea şi o luă de mâini pe Rose. S-au întors nişte clienţi de astă-noapte şi fac un scandal groaznic.

— Dar Deacon sau domnul Steele unde sunt? întrebă Justine.

Maggie îi aruncă o privire uimită, apoi reveni înapoi la Rose pentru răspuns.

— Ea e bona copilului. Du-te acum, fată, o îmboldi Rose.

— Răspunde-mi la întrebare. Unde sunt bărbaţii sau doamna Reeves?

— Deacon şi domnul Steele au ieşit, iar doamna Reeves n-a ajuns încă. Majoritatea fetelor dorm sau dormeau până când mitocanii aia au intrat cu forţa şi-au început să facă tărăboi.

— Şi nu e niciun paznic sau vreun gardian pe

acolo? întrebă Justine. Că doar fetele n-au rămas neprotejate.

Maggie o trase pe Rose de mână, încercând să o scoată pe uşa afară.

— Sunt patru, domnişoară. Unul dintre ei l-a lovit pe Thomas peste cap, iar ceilalţi au dat buzna înăuntru.

— Dar ce fac acolo? întrebă Justine, încercând să înţeleagă mai bine situaţia.

— Unul dintre ei a scos-o pe Patience în camera de primire şi o acuză că l-a furat. O, grăbeşte-te, Rose. Maggie se foia în toate direcţiile de nerăbdare. Sunt mari şi solizi şi ne-au speriat pe toate.

Gura lui Rose se strânse într-o linie sumbră.

— Mai bine mă duc, domnişoară Justine. Dacă dai o fugă până jos să vezi dacă-i poţi găsi pe Phelps sau Joshua, ţi-aş fi cea mai recunoscătoare.

Cu o precizie nimicitoare, Sammy scoase un ţipăt puternic şi speriat. Un moment mai târziu, se auzi şi plânsetul sănătos al lui Stephen, care încunună perfect toată zarva.

— Ba nu, stai aici, îi ordonă Justine şi se duse grăbită în garderobul ei.

Larma de vizavi îi trezise toate instinctele, care îi spuneau că trebuia să se asigure că misiunea ei era bine protejată. Poate că exagera, dar nu crescuse degeaba în casa unui spion. Tatăl ei îi spusese nu doar o dată că avea instincte foarte bune şi că trebuia să şi le asculte. Aceste instincte ţipau acum la ea, şi pentru că siguranţa copilului depindea de ea nu-şi putea permite să le ignore.

— Rose, stai cu copiii şi încuie uşa. Nu ieşi decât dacă eu sau vreun servitor venim după tine.

Rose vru să protesteze, dar Justine îi luă vorba din gura:

— Fă ce-ţi spun! se răsti ea şi scoase pistolul de sub şalul din sertar.

Orice cuvânt de protest din partea lui Rose îi amuţi pe buze. Rose şi Maggie îngheţară într-o poziţie aproape comică, cu ochii holbaţi la arma din mâinile lui Justine.

— E încărcat? îngăimă Rose.

— Sigur că e.

Acesta fusese un alt lucru pe care Justine îl învăţase de la tatăl ei – să fie oricând gata pentru orice problemă ivită. Când era mai tânără i se păruse absurd că tatăl ei insistase să aibă tot timpul un pistol la îndemână ca să se poată apăra, dar în timp îşi făcuse un obicei din asta. De data asta, se bucura într-adevăr că încă mai avea acest obicei.

O apucă pe Maggie de cot şi o duse la uşă.

— Du-te-n cameră, Rose, îi aruncă ea peste umăr. Şi să nu ieşi de acolo indiferent de ce auzi.

Rose se lumină la chip, părând că începuse să priceapă.

— Nu-ţi face griji, domnişoara, zise ea serios. O să mă asigur că micuţul Stephen nu păţeşte nimic.

Justine auzi uşa dormitorului trântindu-se, apoi cheia învârtindu-se în broască. Îi dădu drumul lui Maggie şi coborî în grabă scările, cu pistolul îndreptat în jos şi cu cealaltă mână ţinându-şi poalele fustelor. Ajunse jos şi o luă spre spatele casei pe coridorul care ducea spre bucătărie şi spre tripoul de vizavi. Îl strigă pe Phelps, deşi bănuia că ieşise pe undeva. Sigur ar fi

reacţionat până acum auzind gălăgia, dacă ar fi fost acasă.

Uşa bucătăriei se deschise larg, iar în pragul ei apăru doamna Phelps, o femeie scundă şi durdulie, cu o expresie alarmată pe chipul ei altminteri vesel.

— Sfântă Precistă, domnişoară Justine, ce se întâmplă? M-aţi speriat bine de tot!

— E o problemă vizavi, răspunse prompt Justine. Phelps sau Joshua sunt prin preajma?

— Joshua a plecat cu trăsura cu domnul Steele, dar Phelps taman ce s-a dus la grajduri. Vrei să mă duc să-l aduc încoace?

— Da, grăbeşte-te. Nişte bărbaţi au forţat intrarea vizavi şi fac scandal. Acum mă duc acolo cu Maggie.

Doamna Phelps îşi duse palma peste bustul ei amplu într-un gest dramatic. Mai mult ca sigur că o prinsese în toiul gătitului pentru că din rochie i se împrăştie un norişor de făină.

— Maica Precistă, domnişoară, ce-i în capul matale? Nu te poţi duce acolo – dacă te vede careva? Gândeşte-te ce scandal o să iasă!

Justine se blocă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap aşa ceva, fapt care sublinia încă o data cât de obosită era.

Stai aşa să-l chem pe bărbatu-miu, zise doamna Phelps cu hotărâre. Aşteaptă aici.

— Nu e timp, ţipă Maggie. Unul dintre bărbaţii aia îngrozitori a târât-o pe Patience jos din patul ei şi o zgâlţâia rău de tot.

Justine înjură în gând, dar ştia ce avea de făcut.

— Mă întorc imediat. E puţin probabil să fiu recunoscută, cu atât mai mult de patru ticăloşi beţi. N-am mai fost în Londra de mai bine de doi ani şi oricum nu prea ieşeam mult din casă.

Doamna Phelps îşi flutură neputincioasă şorţul.

— Domnul Steele o să mă omoare, domnişoară. Şi cum îţi închipui că îi poţi opri?

Justine ridică pistolul, iar biata femeie rămase cu gura căscată.

— Nu mai pierde timpul şi mergi după Phelps, îi ordonă Justine.

Se răsuci pe călcâie şi porni pe coridorul îngust, nu mai lung decât o cămară, ce lega cele două case. Ducea drept în camera utilităţilor pentru bordel, chiar lângă bucătărie. Justine împinse uşa batantă, dar încăperea, la fel de ordonată şi curată ca bucătăria din cealaltă casă, era pustie.

— Dumnezeule mare, mormăi ea. Nu e nimeni în casa asta blestemată care să dea o mână de ajutor?

— Bucătăresele au plecat la cumpărături, domnişoară, zise Maggie, cu răsuflarea tăiată din cauza emoţiilor. Eram doar eu în bucătărie când oamenii ăia au dat buzna pe uşă.

— Păi da, sigur, zise Justine cu obidă.

Maggie gesticula neajutorată din mâini.

— Domnişoară, ăsta e un tripou. La ora asta nu se întâmplă niciodată nimic.

— Aparent. Dar unde este…

Deasupra capetelor lor răsună o bufnitură, urmată de o voce piţigăiată de femeie.

— Sunt la etaj, domnişoară, îi luă Maggie

vorba din gură. O iau înainte.

Fata trecu pe lângă ea şi se grăbi spre intrarea în casă. Justine se luă după ea şi trecu în revistă decorul, parcă de o opulenţă şi mai extravagantă decât în casa de vizavi. În aer pluteau mirosuri de parfum şi tutun, dar fără să fie grele sau vulgare.

Maggie o conduse la scările care porneau din holul principal.

— La etaj, domnişoară. Când am plecat eu, erau în salon.

Pe măsură ce urcară, vocile răsunară mai puternic, iar acum Justine putea distinge vocile masculine – revoltate de-a dreptul, înainte să ajungă pe palier, zări o cameră în dreapta ale cărei uşi duble erau deschise larg. Un tânăr musculos îmbrăcat în uniformă de servitor stătea în prag cu umerii încovoiaţi în faţa, gata să se năpustească în cameră. Undeva în planul îndepărtat pe hol era un grup de tinere care lucrau la Eşarfa Aurie în diferite stadii de goliciune, cu halate sau şaluri aruncate peste lenjerie. Unele păreau îngrozite, în timp ce altele doar furioase.

Justine îi aruncă o privire peste umăr lui Maggie.

— Spune-le fetelor să stea la distanţă. Nu vreau să păţească vreuna dintre ele ceva.

Camerista dădu din cap că a înţeles şi se duse în grabă pe hol, unde instantaneu se lansă într-o discuţie pe voci stridente cu celelalte femei.

Servitorul, probabil Thomas, tresări din pricina gălăgiei, furios şi disperat în acelaşi timp. Obrazul îi era umflat, iar ochiul stâng vânăt.

— O, nu, gemu el. Unde-s Phelps sau domnul Steele? Avem o ditamai problema.

— Thomas, nu? Phelps ajunge într un minut, zise Justine pe un ton hotărât. Acum te rog să te dai la o parte.

— Nu cred că-i o idee bună, domnişoară. Domnii ăia sunt loviţi de streche, serios. Domnul Steele îmi ia gâtul dacă se întâmplă ceva.

— E vreo fată cu ei în camera aceea? întrebă ea.

— Da, săraca Patience. De câte ori încerc să intru acolo, doi dintre nenorociţii ăia se reped la

mine.

Justine pufni exasperată.

— S-ar fi zis că domnul Steele şi-a înarmat cum se cuvine servitorii pentru astfel de incidente.

Thomas se întoarse complet spre ea şi blocă uşa cu trupul lui masiv.

— Domnului Steele nu-i plac armele. Zice că, dacă pică în mâinile cui nu trebuie, pot aduce numai necazuri.

Justine îi arătă pistolul ei.

— Te asigur, pistolul ăsta e pe mâini bune. Acum, fă-mi loc.

Thomas rămase cu gura căscată în cea mai comică expresie.

— Dar, domnişoară…

Din camera se auziră voci ridicate, printre care şi cea a unei femei speriate, aşa că Justine trecu la fapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-te la o parte! se răsti ea şi îi dădu un brânci valetului.

Justine evaluă rapid scena din faţa ochilor, iar inima îi tresări cu putere. Era la fel de rău pe cât descrisese Maggie. Camera spaţioasă era luxos decorată cu divane de pluş şi fotolii de piele grupate discret. Mijlocul camerei era gol, acoperit cu un covor gros crem şi auriu, dar fără mobilă arăta mai degrabă a scenă. Salonul arăta precum un loc în care clienţii se puteau relaxa şi bea ceva – lângă perete era un bufet imens plin cu sticle de cristal – în timp ce vedeau fetele şi îşi alegeau una pentru seara respectivă.

Numai la acest gând, şi Justine simţi cum i se accelerează pulsul, dar îşi obligă mintea să se concentreze asupra haosului din faţa ei. O femeie îngrozită stătea cu spatele lipit de marmura cu care era decorat căminul. Patience purta doar un halat transparent peste cămăşuţa scurtă din pânză, iar părul ei negru şi mătăsos îi curgea despletit pe umeri. În faţa ei se proptise un bărbat în costum de seară elegant dar şifonat, ceea ce sugera că încă nu ajunsese acasă să se schimbe. Părea şi cherchelit bine şi nu prea se ţinea pe picioare în faţa lui Patience, pe care o ameninţa cu un deget tremurat.

— Târfă ce eşti! mârâi el. Ştiu că mi-ai luat

banii aseară după ce ţi-am tras-o. O să mi-i iau înapoi şi dacă va trebui să te strâng de gât pentru asta.

În ciuda discursului vulgar şi superficial, accentul lui trăda un om din înalta societate. Justine simţi un acces de furie care o făcu să-şi încleşteze degetele. Se chinui să-şi relaxeze mâna în care ţinea pistolul ca să nu apese din greşeală pe trăgaci. Dumnezeule, cât de tare îi ura pe bărbaţii ăştia – mojici aristocraţi beţi. Văzuse o grămadă în scurta perioadă în care participase la baluri. Era unul dintre multele lucruri de care se bucurase că scăpase când se mutase la ţară.

— Gata, Jerry! Dă-i târfei ce merită, strigă unul dintre tovarăşii lui.

După cum susţinuse Maggie, bordelul fusese invadat de patru bărbaţi. Unul era aşa-numitul Jerry, iar ceilalţi trei erau strânşi la câţiva metri mai în spate, de unde îşi aţâţau prietenul. Şi ei erau îmbrăcaţi în costume scumpe care stăteau mărturie pentru averea şi starea lor socială. La fel ca şi el, păreau beţi.

— Nu ţi-am furat niciun ban, exclamă Patience cu curaj. Biata fată tremura atât de tare,

încât panglicile de dantela ale halatului fluturau, dar cu toate astea se ţinea tare pe poziţie. Domnul Steele ne plăteşte bine. N-avem de ce să mai ciupim ceva de la clienţi. Iar dacă chiar am şterpeli, ne-ar arunca în stradă cât ai zice peşte.

Jerry se aplecă spre ea cu un rânjet groaznic imprimat pe faţa lui umflată şi roşie.

— Eşti o mincinoasă nenorocită şi-o să ţi-o dovedesc.

— Hai, gata, Jer, strigă unul dintre bărbaţi, un individ vânjos care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

Justine avu senzaţia neplăcută că îl cunoaşte de undeva.

— Poate are banu’ la ea. Rupe-i hainele alea odată şi caut-o bine.

Altul dintre ei se arată entuziasmat de acest plan, aşa că Jerry o înşfăcă pe Patience. Aceasta ţipă şi se vârî cu umerii în poliţa dură a şemineului, încolţită fără scăpare.

— Domnilor, veţi înceta imediat cu acest comportament necuviincios! exclamă Justine în timp ce apăru în spatele lor.

Îşi ţinea pistolul ascuns în faldurile fustei… deocamdată. Bărbaţii se împleticiră care mai de care să se întoarcă spre ea şi o priviră cu un amestec de iritare şi confuzie. Justine le întoarse privirile cu cea mai neprietenoasă atitudine pe care o putea avea.

— Nu aveţi dreptul să daţi buzna aici, zise ea. Şi să vă fie ruşine că abuzaţi de o biata fată fără apărare.

Zece secunde şi mai bine în cameră se lăsă liniştea, iar bărbaţii o studiară bine. Justine încercă să-şi păstreze o aparenţă de calm, deşi în sinea ei tremura. Nu neapărat pentru că îi era frică de ei, ci mai mult pentru că nu suporta tensiunea şi confruntările.

— Cine naiba mai eşti şi tu? întrebă Jerry.

— Nu contează câtuşi de puţin. Nu se întoarse, dar îl simţi pe Thomas apărând în spatele ei, iar muşchii ei încordaţi se relaxară pentru o fracţiune de secundă. Veţi părăsi imediat această casă, pentru că vă asigur că, dacă domnul Steele se întoarce şi vă găseşte ameninţându-i una dintre fete, rezultatul nu va fi deloc pe placul domniilor voastre.

În timp ce Justine vorbea, Patience se furişase încet de-a lungul poliţei. Nu suficient de încet însă, pentru că ticălosul de Jerry o auzi şi o prinse din nou.

— O, nu, nu pleci nicăieri! se răsti el şi-şi vâri mâna pe sub gulerul halatului ei. Vino înapoi aici.

Justine auzi agitaţie în hol, după care lângă ea apăru Phelps cu un… făcăleţ în mână. Acesta îi ignoră privirea uimită şi se încruntă la invadatorii aristocratici.

— Ia să vedem, ce se întâmplă aici? Domnilor, plecaţi mai bine înainte ca domnul Steele şi domnul Deacon să se întoarcă, altfel o să faceţi cunoştinţă cu pumnii lor.

Vorbele lui stârniră încă o tura de insulte revoltate şi învinuiri ofensatoare legate de faptul că Patience furase portmoneul lui lord Mulborne. Când Justine auzi numele bărbatului, stomacul îi urcă în gât. Nu-şi aducea aminte să-l fi cunoscut pe Lord Mulborne, dar dansase o dată sau de două ori cu fratele lui mai mic, Reggie. Şi mai era unul, cel trupeş, despre care avea senzaţia vagă că îl întâlnise la un moment dat.

În timp ce Phelps se certa cu Lord Mulborne

şi cu prietenul trupeş, Justine analiza agitată trăsăturile celorlalţi doi. Unul dintre ei, un bărbat înalt şi slab, cu părul ca nisipul şi cu o vestă roşu aprins, îi părea şi el vag cunoscut. Din fericire, părea prea beat ca să vadă prea bine ce era în jurul lui, deşi acum părea mult mai interesat să se holbeze la ea decât la Patience. Cât despre cel de-al patrulea membru al grupului, i se păru pur şi simplu… diferit. Era un bărbat chipeş cu un ten măsliniu şi păr ondulat negru, îmbrăcat cu haine la fel de scumpe ca şi ceilalţi trei masculi, însă, spre deosebire de prietenii lui, acesta era la fel de îngrijit ca un filfizon. Haina lui n-avea nicio cută, pantalonii din satin nu aveau niciun strop de noroi, iar eşarfa arăta atât de bine, de parcă de-abia fusese înnodată. Până şi pardesiul de seară, aruncat neglijent peste umeri, părea imaculat. Iar din felul în care scruta calculat camera, analizând tot ce vedea, era evident că omul acesta nu era nici pe departe băut. De fapt, era la fel de sobru şi raţional ca un judecător, ceea ce o făcu pe Justine să se întrebe ce căuta în compania celor trei beţivani.

Chiar în momentul acela, privirea lui neliniştită căzu asupra ei. Se uitară unul la celălalt, după care se întâmplă cel mai ciudat

lucru. Un zâmbet rece încolţi pe buzele lui pline, iar ochii îi scăpărară scântei de mulţumire. Fără să se arate deranjat de felul în care îl privea ea, îşi înclină cu prietenie capul de parcă i-ar fi zis: „O, da. Tocmai mă întrebam pe unde te-ai ascuns”.

Senzaţia aceea care nu-i dăduse pace şi care nu prevestea nimic bun reveni în forţă. Ceva nu se lega absolut deloc în sceneta jucată chiar în faţa ochilor ei, şi era convinsă că în spatele ei se ascundeau mult mai multe decât portmoneul dispărut al lui Lord Mulborne.

Justine ridică o mână şi brăzdă aerul cu palma.

— Ajunge, zise ea cu voce tare ca să acopere celelalte voci. Toate instinctele o implorau să pună capăt acestui episod acum şi să-i dea afară din casă pentru a se putea duce să verifice ce făceau Rose şi copilul.

Vociferările încetară. Reuşise să capteze din nou atenţia tuturor din încăpere şi avea de gând să profite din plin.

— Lord Mulborne, zise ea cu răceală, dumneata îţi vei lua prietenii şi împreuna veţi părăsi de îndată această casă. Dacă refuzaţi, vă

asigur că veţi regreta. De îndată ce domnul Steele se întoarce, veţi putea să vă adresaţi direct lui cu această plângere. Acum însă plecaţi.

Mulborne clipi des spre ea, cu o mutră care aducea cu o bufniţă, dar lipsită de inteligenţă. Rânjetul acela urât i se întinse însă în scurt timp pe gura lui cea vulgară.

— De ce aş asculta ordinele unei alte ţiitoare a lui Steele? Chiar crezi ca servitorii tăi jalnici cu… făcăleţele lor… Se opri şi începu să râdă în hohote alături de prietenii lui beţi. Crezi că o să scăpaţi aşa uşor de noi? Mă îndoiesc. Dădu a lehamite din mână. Încetează cu ameninţările astea fără noimă şi fugi de-aici până nu te iau şi pe tine în primire.

Rezistând tentaţiei de a ceda durerii de cap din ce în ce mai mari, Justine oftă.

— Eu nu fac niciodată ameninţări fără noimă, domnule.

Acestea fiind spuse, ridică pistolul şi îl îndreptă spre el.

Capitolul 8

Tatăl ei îi spusese întotdeauna că armele au capacitatea uimitoare de a face mintea să se concentreze. Nu putea spune cu certitudine că acţiunile ei limpeziseră minţile ticăloşilor beţivi, dar măcar le atrăsese atenţia. Toţi râmaseră cu gurile căscate, încercând să înţeleagă ce le vedeau ochii înceţoşaţi.

Toţi, în afară de unul. Bărbatul care era atât de stăpân pe sine arăta oricum, numai şocat nu. De fapt, părea şi mai interesat de ea decât fusese în urmă cu doar câteva clipe, iar pe chip purta o expresie ciudat de tulburătoare de mulţumire.

— Nu-i nevoie să te superi aşa, fata mea, spuse Mulborne în cele din urmă şi dădu drumul braţului lui Patience.

Fata fugi în partea opusă şi se ascunse după un fotoliu de piele, unde stătea la adăpost de atacatorul ei.

— Nu sunt absolut deloc supărată, răspunse Justine. Sunt doar consternată de lipsa voastră

lamentabilă de maniere. Dacă totuşi sunteţi de acord să plecaţi imediat, nu mă voi vedea obligată să relatez fiecare detaliu sordid al acestui episod domnului Steele. Şi vă promit, Lord Mulborne, că îi voi transmite cu exactitate pasul dumneavoastră, iar el va rezolva problema într-un mod care să vă satisfacă.

Patience vru să protesteze, dar Phelps şuieră spre ea şi o reduse la tăcere. Mulborne încercă să-şi recapete demnitatea şi îşi îndreptă spatele pentru a se întinde cât era de înalt, apoi încercă să îşi aranjeze vesta albă mototolită. Din nefericire pentru el, efectul era distrus din start de pata vişinie care îi decora hainele.

— Ei bine, zise el privind-o trufaş de la înălţimea lui, dacă pui problema la modul ăsta, cred că va trebui să ne conformăm. Dar să fii sigură să mă voi plânge peste tot de cum am fost tratat în stabilimentul ăsta. Târfe care scot pistoalele la domni ce încearcă să-şi recupereze ce-i al lor de drept? Este pur şi simplu condamnabil.

— Ia stai aşa, bătrâne, zise trupeşul şi-şi propti degetul în pieptul lui Mulborne, dar cu privirea fixată spre Justine. Chestia e *că* nu cred

că ea e târfă. Ştiu c-am mai văzut-o undeva, dar încă nu-mi dau seama unde.

Justine încercă să nu tresară. În spatele ei, Phelps bălmăji o înjurătură dezarticulată.

— Eu, una, nu v-am mai văzut pe niciunul dintre voi în viaţa mea, zise Justine pe un ton glacial. Vă rog însă să ne faceţi tuturor *o* favoare şi să plecaţi. Imediat.

Bărbatul înalt cu părul de culoarea nisipului o ignoră şi pocni din degete, iar ochii îi scăpărară.

— M-am prins! exclama el. E fata lui Ned Brightmore. Julia, parcă? Un nume ceva cu J. Măcar de atât sunt sigur.

O privi radiind, de parcă îi prezenta un cadou minunat. Justine parcă îşi auzea reputaţia făcându-i-se ţăndări în faţa ochilor.

— Vrei să zici Justine Brightmore, nepoata vicontelui Curtis?! exclamă şi trupeşul. Dar ceva nu se leagă – omul era cel mai pare cârcotaş din câţi am întâlnit eu. Ar fi fost distrus complet dacă vreuna dintre rudele lui ar fi decăzut atât de tare. Se uită la ea, apoi scutură din cap. N-am mai văzut-o pe fătucă de un şir de ani, aşa ca nu ştiu

dacă aş mai recunoaşte-o. Dar dacă ea e domnişoara Brightmore, cum mama dracului de-a ajuns taman la Eşarfa Aurie?

Justine se simţi cuprinsă de o paralizie oribilă. Nu se putea clinti din loc şi nici nu putea rosti vreun cuvânt. Mai precis, de abia mai putea respira. Dacă nu-şi convingea plămânii să o ia din loc, în scurt timp avea să cadă leşinată la podea.

— Ba ea e, croncăni Mulborne. Ochii îi scânteiau de dispreţ şi de încă altceva, ceva ce îi făcu lui Justine pielea de găină. Acum mi-o aduc aminte. Nu a ieşit pe la baluri decât un an. Nu a fost niciodată prea populară, oricum. Prea fiţoasă, şi cu claia aia de păr roşu… Gura lui se schimonosi. Întotdeauna m-am întrebat dacă părul de pe cap seamănă cu cel dintre picioare. Ţin să zic că tare mi-ar plăcea să aflu.

— Ia vezi! tună Phelps. Vorbeşte respectuos cu doamna sau te învăţ eu minte.

Justine închise ochii pentru că simţea că intră în pământ.

Fusese pe punctul de a nega totul, dar Phelps tocmai confirmase pentru toată lumea care avea urechi de auzit că era exact cine credeau ei că

este.

Bărbatul cu părul ca nisipul scoase un fluierat.

— Ce situaţie interesantă, nu? Nepoata bătrânului Curtis lucrează pentru Griffin Steele.

Justine se străduia să vorbească:

— Dacă vreţi să ştiţi, nu lucrez la Eşarfa Aurie.

— Păi şi atunci ce cauţi aici, domnişoara Brightmore? Ai venit în vizită? o luă Mulborne peste picior.

— Eram vizavi, izbucni ea. Şi una dintre…

— Vizavi! exclama cel cu părul blond. Acasă la Griffin Steele?

Bărbatul trupeş care stătuse până atunci cu privirea în podea ca şi cum ar fi încercat să descâlcească un lucru ce-i era neclar ridică ochii şi pocni din degete.

— Domnişoara Brightmore a scăpat de sub supraveghere după moartea tatălui ei. Fac pariu pe boneta bunică-mii ca undeva pe parcurs s-a înhăitat cu Steele. El are o casă pe la ţară – cam

pe unde a stat ea în toată perioada asta.

— Dumnezeule, sunt sigur că ai dreptate, Phillips, ţipă blondul. Sigur e ţiitoarea lui Steele!

Cei trei izbucniră în râs de parcă tocmai descoperiseră cea mai bună glumă din lume. Justine nu crezuse niciodată că era posibil să nu poţi să te clinteşti din loc de groază, fusese convinsă că e doar un clişeu din poveştile gotice. Acum îşi dădea seama cât de reală era expresia.

— Domnişoară, îi şuieră Phelps la ureche. Trebuie să-i scoatem pe indivizii ăştia afară înainte ca domnul Griffin să se întoarcă acasă, că altfel ne înghite iadul pe toţi.

Justine încercă să se adune în faţa panicii care-i cuprinsese tot corpul. Indiferent care ar fi fost consecinţele acestui incident, avea să le înfrunte mai târziu, după ce-i gonea din casă. Apoi se putea întoarce în camera ei, unde putea să se prăbuşească.

— Linişte! zise ea tăios. Domnilor, vă mai rog o dată să plecaţi. Dacă aveţi vreun pic de respect sau maniere, plecaţi. Aruncă o privire către bărbatul misterios, elegant, care nu se mişcase din colţul camerei încă de când intrase ea. Domnule,

cred că dumneavoastră aveţi bun-simţ. Nu puteţi să vă convingeţi prietenii să plece?

Îi zâmbi din nou cu zâmbetul acela ciudat şi scutură elegant din umeri.

— Dorinţa dumitale este lege pentru mine, dragă doamnă.

Justine se încruntă, contrariată de accentul lui. Nu-l putea distinge cu precizie, dar probabil era fie spaniol, fie italian.

— Hai, nu ne strica acum cheful, conte Marzano, zise afectat Mulborne. N-am de gând să plec până nu-mi termin şueta cu domnişoara Brightmore.

O privi galeş, iar ea îi înţelese imediat intenţiile. Lui Justine îi zvâcneau muşchii de nervi, iar degetele i se încordaseră pe patul pistolului. Îşi dădu seama că arma îi căzuse într-o parte, iar ţeava pistolului ţintea spre podea. Îl ridică încet şi îl îndreptă spre pieptul lui Mulborne.

— Ieşi. Afară. Acum, mârâi ea.

Cel trupeş, Phillips, dădu în sfârşit semne de panică.

— Hmm, poate că ar trebui s-o ştergem, Jerry. Cred că domnişoara Brightmore e pusă pe fapte mari.

Mulborne izbucni în râs.

— Ridicol. Probabil că nici nu ştie cum funcţionează chestia aia. Îşi arătă dinţii într-un zâmbet dezgustător. Doar n-o să mă împuşti, dragă, nu-i aşa?

În timp ce Justine se gândea dacă să-l împuşte în braţ sau în picior, prinse o mişcare cu coada ochiului, dar prea târziu pentru a evita palma cu degete lungi care o prinse de încheietură şi îi trase mana cu pistolul spre podea.

E posibil ca ea să nu te poată împuşte, Mulborne, zise Griffin Steele pe o voce la fel de rece ca moartea. În clipa următoare o deposedă cu dexteritate de pistol. Dar o să te împuşc eu.

Justine rămase cu gura căscată, arătând la fel de prostită şi de surprinsă ca toţi ceilalţi din cameră. După ce îi aruncă o privire scurtă, Griffin păşi în faţa ei pentru a o proteja cu propriul trup. În mod absolut iraţional, asta o făcu să se enerveze şi mai tare.

— Ba pot foarte bine să împuşc un om, se răzvrăti ea.

— Mă bucur din cale-afară, dragostea mea, răspunse el, fără să se deranjeze să se uite spre ea. Dar insist să-mi laşi mie plăcerea de a rezolva această situaţie plictisitoare.

„Dragostea mea?” Chiar înnebunise toată lumea în casa asta blestemată? Până să-şi revină ea ca să-i răspundă, Griffin traversase covorul de pluş ca să-l înfrunte pe Mulborne. Tovarăşii nobilului se îngrămădiră care mai de care să se dea din calea lui, dar domnul străin rămase la locul lui, de unde de-abia dacă se mişcase de când venise, cu o expresie de curiozitate avidă.

— Ah, Mulborne, oftă Griffin când ajunse faţă în faţă cu vicontele. Bănuiam eu că trebuie să mă aştept la neplăceri din partea ta după noaptea trecută, dar nu credeam că eşti atât de prost să pui din nou piciorul în casa mea. E clar că ţi-am subestimat lipsa de creier.

Vicontele se uită crunt la el. Era mai înalt cu un centimetru sau doi decât Griffin şi evident mai greu, dar în mintea lui Justine nu încăpea nicio îndoială cine era cel mai periculos bărbat din în

încăpere. Până şi ea, care de-abia îl cunoştea, înţelesese că Griffin era furios la culme. Emana prin fiecare por, umplând camera cu o tensiune care o făcuse să transpire pe sub corset.

Griffin întoarse capul să arunce o privire către domnul străin, iar lui Justine i se tăie răsuflarea. Trăsăturile minunate ale lui Griffin erau înfricoşător de inexpresive şi calme, dar privirea lui întunecată sclipea cu o furie oarbă care ar fi fost foarte bine să nu fie niciodată îndreptată împotriva ei. Fu pentru prima oară când îşi dădu seama cum îşi obţinuse el o reputaţie atât de letală.

— Cine-i prietenul tău, Mulborne? întrebă Griffin. Nu-l recunosc.

— O, e contele Marzano, ciripi el nervos. Este ataşat ca nunţiu papal sau aşa ceva.

Contele îşi înclină cu eleganţă capul.

— Domnule Steele? La dispoziţia dumneavoastră.

— Mă îndoiesc. Griffin îşi reîntoarse atenţia spre Mulborne Nu te-am avertizat azi-noapte să nu mai calci pe-aici?

— Fata aia. Vicontele îşi roti capul spre Patience, care de data asta se pitise în spatele lui Phelps. M-a furat.

— Am lămurit chestiunea astă-noapte, milord, zise Griffin. Fetele mele nu fură şi nu-şi înşală clienţii. Acum vă mai rog o dată, cu o bunăvoinţă pe care nu o meritaţi, să părăsiţi stabilimentul.

Cei doi se priviră ochi în ochi pentru câteva secunde bune. Din ce-şi dădea Justine seama, furia lui Griffin se transforma cu rapiditate în plictiseală. Merse atât de departe încât ridică sceptic o sprânceană, dar nu era nicio îndoială că, în spatele cuvintelor lui, era o ameninţare cât se poate de mortală.

Lord Mulborne se predă, făcând un prim gest inteligent de la debutul acestui incident îngrozitor.

— O, bine atunci, mormăi el şi îşi agită mâinile neputincios. Sunt sigur ca o să găsim o companie mult mai sociabilă în multe alte bordeluri, iar dacă vrei să ştii adevărul, Steele, coniacul tău e groaznic de prost.

— Milord, asta e o minciună, zise Griffin cu un dispreţ aristocratic care nu ar fi putut fi egalat de nimeni, nici măcar de crema elitei din oraş.

Dacă nu eram într-o stare de spirit atât de iertătoare, ţi-aş fi cerut socoteala pentru comentariul tău ofensator.

Îşi punctă remarca cu un zâmbet atât de rece, încât pe Justine o trecură fiorii. Phillips se grăbi să-l apuce pe prietenul lui de cot.

— Aşa e, Steele. Nu-i nevoie să mai adăugăm şi insultă la vătămare. Acum ne cărăm, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Da, chiar aşa, exclamă trupeşul. Chestia asta este deja prea plictisitoare.

Deşi pentru o persoana atât de corpolentă era greu să-şi ia tălpăşiţa atât de repede, el reuşi. Îi aruncă lui Justine un zâmbet pe post de scuze când ajunse în dreptul ei. Pe când Phillips se certa cu Mulborne şi îl trăgea de mână spre uşă, contele Marzano se urni în sfârşit din loc.

Griffin îi întinse degajat mâna.

— Dragă domnule, vom avea plăcerea să vă mai vedem la Eşarfa Aurie?

Străinul enigmatic căzu pe gânduri, apoi îi răspunse printr-o altă scuturare elegantă din umeri.

— Cine poate şti, domnule Steele? Nimeni nu ştie ce ne rezerva viitorul.

— Aşa este, răspunse Griffin. Dar vă rog să ţineţi cont de faptul că sunteţi bine-venit oricând în localul meu. Mă voi ocupa personal de cerinţele domniei voastre.

Justine îşi încrucişă braţele şi pufni nemulţumită. Toată întâmplarea nu fusese nici mai mult nici mai puţin decât un dezastru monumental, dar până la urmă lui Griffin nu-i păsa decât afacerea lui. Dar chiar aşa, ce se mai mira? Dacă învăţase ceva în ultimele zile, era că Griffin Steele avea o inima de gheaţă şi nu-l interesa nimic altceva decât afacerea lui.

El aruncă o privire fugară spre ea şi-şi miji enervat ochii, vrând să-i sugereze că se ocupa şi de ea imediat. Îl privi şi ea insistent, nevrând să se lase mai prejos. Ajuns lângă uşă, Lord Mulborne opri să-i mai arunce o ocheadă lui Justine.

— Domnişoară Brightmore, dacă ai vreodată nevoie de un protector, poţi să vii negreşit să mă cauţi. E mare păcat ca o fată de familie bună ca tine să se irosească pe un ţopârlan ca Griffin Steele.

Mulborne n-apucă bine să termine ce-avea de zis, că Griffin se duse la el cu o viteză care o făcu pe Justine să icnească. Mâna îi văzu că se prinse în jurul încheieturii vicontelui, pe care o strânse cu putere, astfel încât acesta scânci de durere.

— Lord Mulborne, spuse Griffin pe un ton încărcat până la refuz de furie, îţi sugerez să-ţi ţii gândurile astea indecente pentru tine dacă nu doreşti să te întâlneşti cu un glonţ.

Justine simţi cum i se lipeşte inima de coşul pieptului. Deşi latura ei feminină şi profund imbecilă îi era recunoscătoare lui Griffin pentru că îi luase apărarea, ultimul lucru de care aveau nevoie cei doi era un duel. Situaţia ei era destul de cumplită şi aşa, nu mai trebuia adăugat nimic.

Îşi puse mâna pe antebraţul lui Griffin şi încercă să îl reţină, îi simţi muşchiul încordându-se pe sub ţesătura groasă a hainei,

— Nu merită, domnule. Te rog să-l laşi să plece.

Griffin nici nu catadicsi să se uite spre ea.

— Nu-ţi permit să împrăştii nicio minciună sau să o insulţi, Mulborne. Înţelegi ce-ţi spun? Să-

ţi tii comentariile scârboase doar pentru tine.

— Da, da, orice doreşti, se tângui Mulborne. Faţa i se înroşise toată până la linia rărită a părului. Dă-mi drumul odată, naiba să te ia!

— Nu înainte să-ţi ceri scuze de la această lady, zise Griffin cu blândeţea aceea fatală.

— Prea bine, mormăi el şi se uită spre Justine. Te rog să îmi accepţi scuzele, domnişoară Brightmore. Chiar nu ştiu ce m-a apucat să zic ce-am zis. Sunt clar numai prostii.

Justine scrâşni din dinţi şi nu ratăă ura şi dispreţul din privirea lui. Nu avea însă niciun rost să comenteze. Reputaţia îi fusese ruinată pe vecie, iar scuzele lui Lord Mulborne nu mai contau în toată tevatura asta. Dar înainte ca ea să poată da un răspuns, Griffin îşi strânse palma ca o menghină pe braţul bărbatului, făcându-l pe viconte să icnească din nou de durere.

— Ah, Lord Mulborne, dar ai interpretat greşit totul, spuse Griffin. Aceasta tânără nu mai este cunoscută drept domnişoara Brightmore. Acum este doamna Griffin Steele.

*

— Bea asta, zise Griffin şi îi întinse lui Justine un pahar generos de coniac.

Făcu o grimasă şi-şi masă punctul de la baza gâtului unde tensiunea acumulată pe parcursul dimineţii se strânsese într-un nod dureros.

— Îmi vine greu să cred că, dacă mă îmbăt, nenorocirea de dimineaţă nu va mai fi un dezastru în toată regula.

— N-are ce să-ţi strice. Şi, oricum, ai suferit un şoc. Îi desprinse cu blândeţe palma din jurul gâtului. Ai degetele reci ca gheaţa.

Lui Justine i se acceleră pulsul când o atinse. Se înroşi şi-şi trase mâna.

Îţi mulţumesc pentru grijă, dar mă simt foarte bine.

Ochii lui se îngustară de enervare. Începuse să se obişnuiască deja cu mutra asta, pentru că reuşise să i-o provoace de multe ori. Dintr-o clipă în altă avea să devină încăpăţânat şi arogant, după care avea să înceapă să dea ordine în stânga şi-n

dreapta. Justine învăţase un lucru important despre gazda ei în ultima săptămână şi anume că îi displăcea profund să fie refuzat.

— Bine atunci, dacă asta te face fericit, bombăni ea. Ar fi cicălit-o oricum până ar fi cedat.

Luă paharul greu din cristal şi sorbi cu precauţie. Lichidul îi pârjoli gâtul, dar câteva secunde mai târziu simţi arsura catifelată prelungindu-se până în stomac, şi de-acolo în vene. Nu i-ar fi asta niciodată, dar îi încălzise până şi picioarele îngheţate.

Dădu încet din cap şi încercă să-i înapoieze paharul. El îşi propti un deget pe fundul paharului şi i-l duse iar la gură.

— Bea-l pe tot! îi ordonă.

Îl privi mirată, dar se supuse şi dădu paharul peste cap. Apoi, bineînţeles că îşi arse gâtul şi îi dădură lacrimile şi avu nevoie de câteva secunde să-şi recapete suflul.

— Aşa-i mai bine, murmură el.

O scăpă de pahar şi îl lăsă pe birou, după care trase un fotoliu de piele ca să se aşeze în faţa ei. Şi o privi cum îşi tampona ochii cu mâneca.

Se întorseseră în casă, iar Griffin o condusese direct în birou. După ce făcuse anunţul şocant, cum că Justine ar fi fost soţia lui în faţa vicontelui Mulborne – moment în care toată lumea încremenise, inclusiv ea – Griffin trecuse la fapte. Îl prinsese pe viconte de umeri şi îl dăduse afară pe uşă, după care îi comandase cu autoritate lui Phelps cel încă înmărmurit să-i dea afară pe musafirii nepoftiţi.

Indicaţiile lui nu mai fuseseră necesare, pentru ca Mulborne şi prietenii lui de-abia aşteptaseră să-şi ia tălpăşiţă în modul cel mai ruşinos.

Toţi, cu excepţia misteriosului conte Marzano. Acesta o privise pe Justine cu o expresie gânditoare, încercând parcă să descifreze o enigmă. Fiind captivă încă în strânsoarea aceea de uimire frenetică, nu fusese în stare nici să gândească, cu atât mai puţin să-i spună ceva. După ce reuşise să se mai adune cât de cât, contele deja făcuse o plecăciune şi ieşise după prietenii lui.

Griffin le ordonase apoi fetelor să se întoarcă în camerele lor, şi servitorilor la treabă, iar lui Thomas, valetul, îi spusese să încuie toate uşile şi

să nu lase pe nimeni în clădire până când primea ordin de la Griffin sau de la Deacon. Apoi, după ce pusese totul la punct, Griffin îşi reîndreptase atenţia către Justine. Ba chiar avusese îndrăzneala să-şi dea ochii peste cap, să bombăne ceva deloc măgulitor în barbă, după care o luase de braţ şi o scosese din cameră. Atunci îşi recăpătase şi ea vocea, când încercase să protesteze împotriva manierelor lui grosolane. O îmboldise să tacă şi o împinsese să coboare scările, apoi să o ia prin pasajul de legătură. După o singură privire aruncată spre expresia lui rigid controlată, Justine se decisese să se abţină de la comentarii. Griffin era furios, nu încăpea nicio îndoială, dar nu-şi dădea seama dacă emoţia era îndreptată asupra ei sau a intruşilor care provocaseră toată tărăşenia.

O prinsese ca într-o menghina de braţ, dar în acelaşi timp şi ciudat de gingaş, şi îi condusese paşii cu o fermitate de care recunoştea cu regret că avea nevoie. Aparent, muşchii picioarelor i se transformaseră în jeleu – la fel ca şi creierul, care nu mai emitea niciun gând coerent –, iar fără sprijinul lui s-ar fi poticnit pe picioarele stângace la intrarea în biroul lui. Doamna Phelps ieşise din bucătărie când îi auzise venind, cu o expresie de îngrijorare pe chip, iar Griffin îi murmurase câteva

ordine şi o instruise să nu lase pe nimeni să îi deranjeze. Apoi intraseră amândoi în birou şi închisese bine uşa.

Acum, el stătea pe fotoliu cu mâinile sprijinite pe coapse şi o studia pe îndelete. Rezultatul era că nervii lui Justine săreau şi zburdau precum un ţânţar pe suprafaţa unui iaz, în pofida efectului calmant al coniacului.

— Te simţi mai bine? murmură el.

— Da, mulţumesc, domnule Steele.

Unul dintre colţurile gurii lui senzuale se arcui într-o expresie sardonică.

— Serios, Justine, n-are niciun rost să te adresezi soţului tau în termeni atât de formali.

Vorbele lui brăzdară ca un fulger sentimentele confuze din creierului ei. Se forţă să-şi îndrepte spatele şi îşi încleştă degetele în poală, cu o privire rigidă.

— Că tot veni vorba, domnule Steele, ce Dumnezeu a fost în capul tău? Situaţia era oricum dificilă. Nici nu vreau să-mi imaginez.

El se întinse în faţă, iar ochii i se întunecară

precum smoala şi căpătară o expresie rece precum gheaţa. Toate protestele îi muriră pe limbă.

— Dar ce Dumnezeu ai crezut că o să se întâmple când ai dat năvală acolo precum Ioana d'Arc? Nu te-ai gândit niciun pic la siguranţa sau la reputaţia ta? Dumnezeule, femeie! Cum ai putut fi atât de nesăbuită?

Justine rezistă tentaţiei de a se face mică în scaun sau de a-i da dreptate ca o laşă.

— Ce altceva puteam face? ripostă ea. Nu erai pe nicăieri, şi nici Deacon sau doamna Reeves sau Joshua. Mi se pare că îţi pui oamenii în pericol, având un singur paznic la intrare care să-i protejeze.

Tresări. O singura tresărire a umerilor săi laţi, dar Justine ştia că atinsese o coardă sensibilă.

— Nu-mi face plăcere să recunosc, dar din păcate ai dreptate, zise el după câteva momente lungi de tăcere. Până acum nu a îndrăznit nimeni să-mi invadeze spaţiul. O sa iau imediat masuri de protecţie. Să fii sigură de asta.

Justine dădu din cap de parcă ar fi vrut să

sublinieze ceva de genul „ţi-am spus eu”, iar el se aplecă spre ea într-o manieră intimidantă.

— Asta însă nu-ţi scuză comportamentul, Justine, şi nici faptul că ţi-ai lăsat subiectul misiunii neprotejat. În pofida grijii înduioşătoare pe care o acorzi personalului meu, singura ta responsabilitate o reprezintă copilul. Sau ai uitat?

— Sigur că nu, izbucni ea. Rose a fost tot timpul cu el. Eu doar… Se opri cu răsuflarea tăiată când îşi aduse aminte de misteriosul conte Marzano. Copilul, icni ea şi dădu să se ridice din scaun.

Griffin îi puse mâinile pe umeri şi o împinse la loc.

— Stephen şi Rose sunt bine. Doamna Phelps a trecut deja pe la ei. Aici a fost linişte pe parcursul incidentului.

Răsuflă uşurată şi se mai relaxă puţin.

— Slavă Domnului. Omul acela – contele Marzano – nu ştiu ce o căuta acolo. Îi aruncă o privire îngrijorată. Nu am încredere în el. Nu mi s-a părut că făcea parte din grupul celorlalţi, şi nu doar pentru că este străin.

— Ai dedus foarte bine, draga mea. Şi eu suspectez ca acest Marzano nu este deloc ceea ce pare. Întrebarea este ce căuta cu Mulborne şi gaşca sa de idioţi? Nu prea le stă în fire să îşi piardă vremea cu delegaţi străini.

Justine se încruntă.

— Dacă şi tu ai avut suspiciuni, atunci de ce l-ai invitat cu atâta aplomb să revină la Eşarfa Aurie? Nu cred că duceţi lipsa de clienţi.

Tonul ei, puţin prea strident până şi pentru ea, îl făcu să ridice din sprâncene. Se lăsă la loc în scaun, adoptând o poziţie neglijentă şi elegantă în acelaşi timp. Îşi întinse picioarele, iar muşchii i se conturară cu claritate pe sub materialul strâns pe picioare, până când ajunse cu ghetele la tivul fustei lui Justine.

— Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, dragostea mea, zise el. O să am grijă de conte, să fii sigură de asta.

În ciuda celor mai avide eforturi de a nu reacţiona, Justine se înroşi ca focul.

— Este a doua oară când foloseşti apelativul acesta ridicol, care nu-mi face absolut nicio

plăcere, domnule. Şi uite cum am revenit de unde am plecat – ce-i de făcut acum în legătura cu afirmaţia dumitale extrem de revoltătoare cum că am fi căsătoriţi?

El îşi sprijini capul de spătarul fotoliului de piele şi o studie pe sub pleoapele pe jumătate închise. Arăta de parcă mai avea puţin şi adormea.

— Dar ce altceva aş fi putut face? Să neg că-mi eşti amantă şi să-ţi proclam în gura mare sanctitatea, pe de-o parte, şi faptul că eşti fată bătrână, pe de alta?

— Da, exact asta trebuia să faci.

Zâmbetul lui cinic păli până când o studie cu expresia cea mai empatică pe care Justine o văzuse la cineva. Nici ea nu ştia de ce, dar îi venea să izbucnească în lacrimi.

— Justine, n-ar fi contat nici cât negru sub unghie ce negam noi acolo. Pentru simplul fapt că ai pus piciorul în casa mea, şi cu atât mai mult la Eşarfa Aurie, ai fost condamnată fără drept de apel. Singurul lucru raţional care se mai putea face era să susţin că eşti soţia mea.

Simţi că rămâne fără aer.

— Şi acum? îngăimă ea. Este imposibil să continuăm cu şarada asta prea mult timp. E o nebunie.

El oftă, iar umerii îi căzură uşor. Dintr-odată, părea frustrat şi obosit.

— Nu. Ma tem că, pentru liniştea amândurora, aceasta şaradă trebuie să se transforme în scurt timp în realitate.

Speriată, Justine făcu ochii mari.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios.

— Nu? Râsul părea să răzbată din adâncul pieptului său, aspru şi neiertător. O să înţelegi că avem toate motivele să luam lucrul acesta în serios.

Justine se uită în ochii lui negri ca până corbului şi nu distinse în ei nici o urmă de veselie sau de ironie. Nimic care să-i confirme faptul că totul nu era decât o glumă crudă din partea lui.

— E imposibil ca tu să vrei să te însori cu mine, şopti ea chiar când ceva copleşitor, mult mai real decât orice altceva simţise în viaţa ei, se întinse şi o împresura, micşorând lumina lămpilor şi înteţind focul din cămin. Nu mai vedea nimic

altceva în afară de Griffin.

Spre uimirea ei, o licărire de amuzament prinse viaţă în privirea lui.

— O, ştiu şi eu ce să zic, reflectă el cu voce tare. Pentru mine soţia perfectă e orice femeie care declară sus şi tare că poate împuşca pe cineva cu sânge-rece.

Capitolul 9

În ultima jumătate de oră, Justine nu scosese niciun cuvânt şi nici nu se uitase la Griffin. Stătea cocoţată pe marginea fotoliului şi broda de zor la un goblen în timp ce îl aşteptau pe Dominic.

Era probabil a zecea oară în aceeaşi jumătate de ora în care Griffin îşi scotea ceasul de buzunar şi verifica ora, chiar dacă ceasul din bronz aurit de deasupra căminului confirma din sfert în sfert de oră ca minutele treceau cu greu. Făcuse tot ce putuse să-şi înăbuşe furia îndreptată asupra

propriei persoane şi supărarea că lui Dominic îi lua atât de mult să răspundă biletului urgent pe care i-l trimisese. Nu voia să o stârnească pe Justine şi mai mult. Deşi îşi luase o mină curajoasă, era în mod evident complet demoralizată. Încordarea se vedea în paloarea care îi scotea în relief pistruii de pe nas şi obraji, şi în maxilarul încleştat care îi ţuguia buzele roşii. Lumea ei, aşa cum o ştia, se prăbuşise în faţa ei cu un zgomot infernal. Justine nu se mai putea întoarce la viaţa liniştită pe care o dusese ca însoţitoare a unei lady oarecare şi nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să fugă ca să se alăture unei trupe de acrobaţi.

Griffin se ridică într-un final de pe scaunul din bovindou, cedând dorinţei de a face mişcare, şi începu să se fâţâie prin cameră. Fără îndoială avea să facă potecă pe covorul Aubusson până la sfârşitul acestei zile, dar n-avea decât să-şi cumpere altul. Aşa proceda cu majoritatea problemelor din viaţa lui. Arunca banii pe ele sau apela la un alt fel de putere. Avea multe mijloace la din poziţie pentru a-şi atinge scopurile, dar banii se dovediseră a fi cel mai eficient şi mai curat dintre ele. Din nefericire, dispoziţia care o avusese de a apela la violenţă se estompase de-a

lungul anilor, odată cu consolidarea reputaţiei pe care şi-o clădise împreună cu puterea şi influenţa. De cele mai multe ori, doar invocarea un ameninţări vagi era suficientă pentru obţinerea rezultatului scontat, şi se simţea recunoscător pentru asta. Nu fusese niciodată vreun mofturos – graţie stilului de viaţă pe care îl avusese şi violenţa şi intimidarea erau ca un fel de cerc vicios ce atrăgea spre sine o grămadă de aspecte neplăcute.

În situaţia aceasta însă, nici banii, nici ameninţările, nici violenţa, nici vreun exerciţiu de exercitare în forţă a puterii nu îi va putea scăpa pe el şi pe Justine de preot. Griffin săvârşise o greşeală cu adevărat fatală – se comportase arogant şi nepăsător, iar Justine avea să plătească preţul. Singurul lucru pe care îl mai putea face acum pentru a salva situaţia era să spere ca mariajul va isca un scandal mai mic pentru ea decât dacă ar fi suferit permanent în urma reputaţiei pătate.

— Chiar nu poţi să te abţii? izbucni ea, întrerupându-i şirul gândurilor.

Se opri în faţa ei.

— Să mă abţin de la ce?

Ea trase adânc şi exasperată aer în piept, ceea ce îi atrase atenţia către pieptul ei minunat. Măcar avea cu ce să se consoleze, şi nu era o consolare de ici, de colo. În sfârşit, avea să o vâre în patul lui, pentru că o dorise aproape din clipa în care o văzuse prima dată.

De la fâţâitul ăsta ca un animal în captivitate, îl dojeni ea. E enervant.

Mda, poate la un moment dat în viitor avea sa o vâre în pat, dar după crisparea de pe chip şi după străfulgerările de gheaţă din ochii lui Justine, lucrul acesta n-avea să se petreacă prea curând.

— Sunt sigur că ţi-e foame, zise el. Nu vrei să încerci să mănânci ceva? O să te simţi mai bine.

Se holbă la el de parca ar fi făcut piruete prin cameră cu un coif pe cap, şi apoi reveni la cusutul ei, bombănind ceva în barbă. Asta făcuse întruna de când păşise în salon şi se aşezase lângă foc, ignorând complet ceaiul bun pe care doamna Phelps îl lăsase acolo. Griffin îi şi turnase în ceaşcă, dar nu se atinsese de el.

— Când crezi că ajunge unchiul Dominic? întrebă ea în momentul în care el îşi reluă mersul. A trecut o veşnicie de când i-ai trimis biletul.

— A trecut doar o oră, Justine. Şi după cum ştim prea bine amândoi, Dominic reacţionează întotdeauna în ritmul lui personal. Dar sunt sigur că va ajunge dintr-un moment în altul.

Clătină din cap şi străpunse cu acul bucata nevinovată de material. Bombăni ceva despre bărbaţi ca pentru sine, apoi îl ignoră din nou.

Îşi masă muşchii încordaţi de la ceafă. De fapt, trecuse mai mult de o oră de când îl trimisese pe Phelps cu biletul. Ăsta fusese primul ordin după ce o anunţase ca mariajul lor era ca şi început. După aceea i se făcuse milă de ea şi îşi dăduse seama că fata avea nevoie să scape de el măcar pentru câteva minute. O trimisese sus să vadă ce mai face copilul şi sperase să profite de asta pentru a-şi mai reveni. Lăsând orice altceva la o parte, de dimineaţă sărise în acea misiune de salvare fără să-i pese de aspectul exterior, Fusese îmbrăcată cu o rochie simplă, cu părul roşu prins neglijent într-un coc din care scăpaseră o grămadă de şuviţe. Nu era de mirare ca nenorocitul de Mulborne crezuse că era iubita lui. Cu părul

ciufulit, ochii umflaţi de cearcăne şi o rochie simplă, se prezentase în faţa lor în toată splendoarea ei şi pe jumătate adormită, ca o femeie care de-abia se dăduse jos din patul amantului.

Ciocănitura din uşa puse capăt plimbării lui Griffin. Se duse la fereastră şi îl văzu pe Dominic, care tocmai intra în casă.

— Gata cu necazurile, draga mea, zise el. A venit unchiul Dominic să ne salveze.

— Slavă Domnului, şopti ea şi-şi lăsă lucrul deoparte.

Părea atât de îngrijorată, nenorocită şi obosită – şi toate cele trei stări i se datorau lui, mai mult sau mai puţin –, că lui Griffin îi veni să o ia pe sus şi să o aşeze în poala lui. Asta ar fi făcut-o cu siguranţă să fugă urlând din cameră. În ciuda vorbelor pe cate i le spusese, realitatea era că necazurile ei de-abia începeau.

Pe hol se auziră paşi grăbiţi ce semnalau apropierea lui Dominic, precum şi vocea lui aspră care-i spunea lui Phelps că nu trebuie să-l conducă. Uşa se deschise, iar Justine sări ca arsă din scaun.

— O, unchiule Dominic! exclamă ea cu o voce sugrumată şi i se aruncă în braţe.

Dominic tresări surprins, apoi o îmbrăţişă pentru a o consola.

— Aici sunt, copilă, zise el şi o bătu cu afecţiune pe spate. Care-i motivul unei asemenea supărări?

Griffin făcu eforturi uriaşe pentru a-şi stăpâni impulsul de a traversa camera şi a o da pe Justine la o parte din braţele lui ca să-i dea o palmă peste trăsăturile alea aristocratice. Impulsul îl şoca atât de tare, încât nici nu se clinti din loc, ci încercă să analizeze vârtejul ciudat care-i tulburase emoţiile. Dacă nu s-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi zis că era… gelos. Alungă cu mânie gândul. Ştia el mai bine: gelozia era una dintre emoţiile pe care nu le simţea, mai ales pentru o femeie.

Până îşi recâştiga autocontrolul, Justine se retrăsese din braţele lui Dominic, îşi ştergea obrajii cu dosul palmei şi încerca să zâmbească, stânjenită.

— Dumnezeule, n-am mai făcut aşa ceva de câţiva ani, zise ea. Se uită spre Griffin şi făcu o grimasă. Îmi cer scuze, domnule. Nici nu vreau să

mă gândesc ce impresie ţi-am făcut.

— Cred că ai avut o dimineaţă foarte dificilă, răspunse el, mult mai brutal decât intenţionase.

Justine păru pentru o clipă speriată de tonul lui, dar îşi reveni şi trase adânc aer în piept, după care îşi netezi fustele cu mişcări dibace. Se întoarse la scaun, iar expresia i se destinse în întregime. Griffin simţi un fel de admiraţie în sinea lui. Începea să vadă că ceea ce interpretase la început ca fiind un stil dezaprobator, tipic unei fete bătrâne, era de fapt o autodisciplina de fier, formată din constrângeri foarte mari. Iar asta era ceva ce putea înţelege.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece? se interesa politicos Dominic.

Griffin îi făcu semn să ia loc şi îi aduse un pahar de coniac.

— Aşa e de rău? zise bărbatul mai în vârstă în timp ce lua paharul.

— Ba şi mai rău, răspunse Griffin.

— Am înţeles. Atunci, mai bine-mi spui tot ce s-a întâmplat.

— Am avut un incident vizavi, începu Griffin, în timp ce eu nu eram aici. Justine s-a implicat şi a fost văzută.

Se încruntă şi se uită spre foc pentru a evita privirea întrebătoare a lui Dominic. În mod normal nu îi păsa de ce credea autoproclamatul lui mentor despre el, dar nenorocirea din acea zi i se datora numai lui Griffin. Dominic avea să fie furios că o pusese în pericol pe fina lui, şi avea toate motivele Când liniştea se întinse într-o tensiune de nesuportat, Griffin se forţă să-şi ridice privirea.

Dominic nu schiţase niciun gest, dar i se păru că detectează surpriza în arcuirea ironică a sprâncenelor lui negre. Griffin se zgâi încurcat la el. Fusese sigur ca Dominic avea să-şi piardă cumpătul. Se întâmplase doar de câteva ori să fie martor la astfel de scene, şi oricât de deprins cu emoţii puternice sau chiar cu violenţa ar fi fost, nu-şi dorea deloc să repete experienţa. În loc însă să-l jupoaie de viu cu remarci usturătoare, bărbatul se limită să-l studieze, aşteptând parcă lămuriri suplimentare.

— Asta e într-adevăr o situaţie delicată, zise el într-un final pe un ton temperat. Acum înţeleg urgenţa mesajului tău.

Griffin şi Justine schimbară priviri speriate.

— Ăsta-i răspunsul tau? întrebă Griffin, nevenindu-i să creadă.

— Că suntem într-o situaţie delicată? Dominic întoarse palma în sus. Dacă ai putea dezvolta subiectul, atunci aş putea şi eu să trag nişte concluzii.

Justine îi aruncă o privire de avertizare lui Griffin, dându-i de înţeles că voia să-i spună cu gura ei.

— Vezi tu, unchiule Dominic, vizavi era… zarvă, iar domnul Steele şi Deacon nu erau acasă. Una dintre cameriste a venit să caute ajutor, şi nu mai era nimeni acolo în afară de mine.

Griffin îşi dădu ochii peste cap.

— La naiba, Justine, e ridicol! Phelps se dusese până la grajduri. El şi Rose s-ar fi putut ocupa de problemă. Nu era nevoie să dai fuga acolo precum un înger răzbunător. Te-ai pus singură într-un mare pericol.

Ea înţepeni de parcă ar fi înghiţit un băţ, iar obrajii ei palizi se colorară brusc.

— Nu sunt de acord. Rose trebuia să rămână cu copiii, ca să aibă grijă de ei. Şi în afară de asta, eu aveam pistolul. Eram în măsură să mă apăr atât pe mine, cât şi pe Patience, îşi încheie ea propoziţia cu un pufnet dispreţuitor. Spre deosebire de dumneata sau de Deacon, care nu eraţi de găsit.

— Mă bucur să aud că încă îţi iei pistolul cu tine oriunde, Justine, interveni aprobator Dominic. Înseamnă că dai dovada de mare responsabilitate. Doar că îmi pare rău că ai simţit nevoia să îl foloseşti.

Justine îi adresă un zâmbet cald lui Dominic, ceea ce-l făcu pe Griffin să vrea să-l pocnească. Îşi îndreptă apoi atenţia înapoi spre Griffin cu un aer infatuat. Putea jura că de-abia se abţinea să nu sară cu gura pe el.

— Chiar aţi înnebunit amândoi? se răsti Griffin. A dat buzna la Eşarfa Aurie, s-a expus public în faţa a trei membri ai înaltei societăţi, şi dup-aia l-a ameninţat pe unul dintre ei că-l împuşcă. Dacă nu ajungeam la timp, probabil că la ora asta am fi ajutat-o să evadeze de la Newgate.

— Da, bine, dar ai venit şi nu s-a întâmplat

nimic. Aşa ca poate reuşim să trecem peste asta, zise cu aroganţă Justine. Serios acum, cred că faci prea mult caz.

— Eşti ferm convins că Justine a fost recunoscută? întrebă Dominic.

— Doamne sfinte, bombăni Griffin. Sigur că a fost recunoscută. La fel de bine putea să poarte în jurul gâtului o inscripţie pe care să scrie cum o cheamă. Mă mir că n-a vândut şi bilete la acest eveniment.

Justine îşi încrucişă braţele peste sâni şi îi aruncă o privire usturătoare.

— N-a fost chiar aşa de rău.

— Nu, a fost şi mai şi.

Dominic ridică mâna, într-un gest care sugera cumpătare.

— Cine a identificat-o?

— Mulborne, de exemplu, răspunse Griffin. Şi Reginald Phillips şi Montague Clarke.

Dominic lăsă paharul pe măsuţa ovala de lângă scaunul lui.

— Ah, o turnură nefericită a situaţiei…

— Serios, ce contează? zise Justine, practic săltând în scaun. Că doar n-o să locuiesc prea curând în Londra. Cui îi pasă cine m-a văzut?

— Ba contează foarte mult, răspunse Griffin, încercând să o trezească puţin la realitate. Mulborne şi amicii lui au împrăştiat deja zvonurile prin tot oraşul.

Dominic oftă şi se uită la Justine cu un amestec de afecţiune şi resemnare.

— Urăsc să critic, copila mea, dar poate n-a fost cea mai înţeleaptă decizie din partea ta să te implici în situaţia aceasta.

Umerii lui Justine căzură precum ai unei păpuşi cu cheiţa care se opreşte. Indiferent cât de supărat era pe ea, Griffin tot ar fi vrut să o liniştească.

— Îmi pare rău, unchiule Dominic, spuse ea cu tristeţe. Dar nu am ştiut ce altceva să fac.

Dominic se întinse şi o bătu părinteşte pe mână.

— Sunt sigur că ai făcut ce-ai crezut că era

cel mai bine, draga mea.

— Da, aşa am crezut în acel moment. Am avut un sentiment ciudat. Scutură din cap, încercând să înţeleagă ceva. Ceva mi s-a părut în neregulă, ceva ce avea legătură cu Stephen. Se uită la Griffin în speranţa că el îi va confirma temerile. Străinul acela…

Dominic îi aruncă lui Griffin o privire pătrunzătoare.

— Printre ei era şi un străin?

Griffin încuviinţă din cap.

— Un presupus detaşat al nunţiului papal, chestie care mi s-a părut o mare făcătură. De ce-ar vizita un membru al legaţiei papale un tripou?

— Nu mi se pare absolut deloc de mirare, replică sec Dominic. I-aţi reţinut numele:

— Contele Marzano, răspunse Justine. Comportamentul lui era foarte ciudat.

— În ce sens?

— În primul rând nu era deloc băut. Dacă îşi petrecuse noaptea chefuind cu gaşca lui Mulborne, nu se resimţea deloc. Şi la fel de bine

părea mult mai interesat de mine decât de Patience sau de ce se întâmpla acolo.

— Probabil că a crezut că şi tu eşti una dintre fete, comentă sarcastic Griffin.

Spre surprinderea lui, nu protestă.

— Nu, nu în sensul acela. Mi s-a părut interesat la modul concentrat. Nu doar de mine, ci şi de ce era în jur, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Dominic îi aruncă lui Griffin o privire întrebătoare.

— S-ar putea să aibă dreptate, recunoscu el şi se aşeză pe una dintre banchete. În mod cert, nu părea sub nicio formă să facă parte din grupul acela.

— Cum arată? întrebă Dominic.

Griffin i-l descrise.

— Numele nu-mi spune nimic, zise gânditor Dominic. Îi cunosc pe majoritatea celor din legaţia papală şi nu-mi aduc aminte de nimeni care să corespundă descrierii tale.

Justine se aplecă înainte.

— Crezi ca prezenţa lui are vreo legătură cu copilul?

Dominic îşi întinse picioarele, dând semne că voia să se ridice.

— Cu siguranţă merită să mă interesez. Lăsaţi problema asta în seama mea.

Dădu să se ridice, dar Griffin îi făcu semn să mai stea.

— Îţi dai seama, sper, că trebuie să redresăm situaţia lui Justine, da? După dimineaţa asta, situaţia ei este extrem de discutabilă.

Sunt sigură că exagerezi, domnule Steele, interveni ea cu o voce afectată. Dacă ignorăm ce s-a întâmplat şi stau departe de văzul lumii, problema va dispărea de la sine în câteva săptămâni.

Amândoi îşi întoarseră privirile spre ea – Griffin uluit, iar Dominic cu o expresie ce nu putea fi descrisă decât drept plină compătimire.

— Ştii este singura soluţie, nu-i aşa? îl întrebă Griffin pe Dominic.

— Cred că este evidentă pentru toţi, răspunse

Dominic, motiv pentru care nici n-am crezut că e nevoie s-o pronunţ cu voce tare. Îi luciră ochii verzi. Nu este nevoie, da?

Din nou, Griffin rezista tentaţiei de a-l pocni.

— Nu, nu ştii, dar ţi-aş aprecia ajutorul în privinţa câtorva detalii. Lucrurile trebuie să evolueze puţin mai repede decât ai crede.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se amestecă Justine în discuţie. Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre faptul că i-am spus lui Mulborne şi găştii lui de petrecăreţi că eşti soţia mea, răspunse Griffin exasperat.

— Aşa ai făcut? Dominic părea uşor impresionat. Te-ai adaptat repede la situaţie, Griffin. Foarte bine.

Justine sări în picioare cu o privire sălbatică şi la limita disperării.

— Ba nu e bine deloc. A fost o nebunie. Întrebarea e acum cum ieşim din asta. Făcu un pas spre Dominic cu pumnii încleştaţi în poalele fustei. Trebuie să ne ajuţi să găsim o cale să scăpăm de asta, unchiule Dominic. Poţi să ne ajuţi, nu?

Vocea ei căpătase o nuanţă patetică, care lui Griffin îi displăcea, dar pe care o înţelegea. Ştia ce afacere proastă însemna el pentru o femeie ca Justine, dar avea suficient amor propriu ca să-şi dorească să nu se poarte ca şi cum lumea se sfârşea într-o explozie ce declanşa flăcările iadului.

Dominic se ridică în picioare. Îşi puse cu blândeţe mâinile pe umerii ei şi o încurajă tacit să-şi reia locul pe scaun. După ce se aşeză, Justine îl privi fix pe naşul ei cu o expresie de groază care îi modificase trăsăturile drăguţe într-o mască rigidă.

— Justine, începu Dominic pe o voce binevoitoare, întotdeauna ţi-am spus adevărul, eşti de acord?

Ea aprobă cu tristeţe din cap.

— Atunci trebuie ca şi de data asta să-ţi spun adevărul. Indiferent de dorinţele tale în această situaţie, zarurile au fost aruncate. Nu ai de ales şi trebuie să te măriţi cu Griffin, şi asta cel mai repede cu putinţă.

Trecu de la starea de nefericire la cea în care era sincer îngrozită.

— Domnule, cred că glumeşti.

— Chiar nu glumesc. Singurul mod de a-ţi păstra reputaţia intactă ăsta e. Sunt sigur că înţelegi.

Făcu un gest dramatic ce simboliza intoleranţa.

— O, nu dau doi bani pe reputaţie. Nu vreau să mă mărit şi nu mi-am dorit niciodată să mă mărit. Şi sunt sigura că lui Lady Belgrave nu îi pasă. Nu dă niciodată doi bani pe bârfele şi scandalurile din oraş. O să mă întorc în Cambridge şi până la urma totul va fi bine.

— Cred că vei descoperi că asta o interesează, zise Dominic. În sinea lui se strecurase o notă vagă de exasperare. Şi trebuie să te gândeşti şi la familia ta – la unchiul tau, la vicontele Curtis şi la fratele tău.

Tresări, dar tot nu era pregătită să cedeze.

— O să le explic. Aruncă o privire în direcţia lui Griffin. Sunt singură că nu şi-ar dori să mă mărit cu un… cu un…

— Patron de tripou? Cred că acestea sunt cuvintele pe care le cauţi, spuse Griffin. Îmi pare

rău dacă asta îţi strica planurile, Justine, dar nu pot schimba cu nimic situaţia.

Vocea îi sunase amară şi dură, dar niciodată nu regretase mai umil profesia pe care şi-o alesese. De dragul ei, dar şi al lui.

— Nu îmi pasă de asta, şi ştii şi tu, replică ea gesticulând frenetic. Dar familia mea nu te cunoaşte aşa cum te cunosc eu. Ei nu înţeleg.

Candoarea ei neintenţionată şi plină de nobleţe îl mişcă. Şi pe Dominic, dacă expresia de surpriză de pe chip putea fi luată în calcul.

— Atunci, rămâne să le explicăm, zise Dominic în cele din urmă pe un ton rezonabil. O să te ajut.

Privirea ei trecu de la unul la celalalt. Lui Griffin nu-i plăcea deloc că ochii îi erau precum ai unui animal hăituit, dar nu avea nici o altă alternativă. Poate că era un mare nenorocit, care nu făcuse niciodată rău unei persoane inocente, iar Justine era cât se poate de inocentă. Ba mai mult, el refuzase sa calce pe urmele tatălui lui. Cumberland se folosise de mama lui Griffin, o lăsase însărcinată şi o aruncase cat colo fără să stea pe gânduri, distrugând mai mult de o viaţă.

Griffin nu voia în ruptul capului să procedeze la fel. Voia să facă absolut tot ce putea pentru ca situaţia să fie acceptabilă pentru Justine, dar era necesar ca ea să înţeleagă ca niciunul din ei nu avea de ales.

— Dar… dar sunt sigură că nici tu nu vrei să te însori cu mine, nu-i aşa? îl întrebă ea pe un ton rugător.

Faţa îi era albă precum ceara, iar pistruii îi ieşeau în relief ca nişte puncte de foc. Se uită spre Dominic care scutură foarte subtil din cap, calm şi implacabil. Ceva din Griffin îngheţă. Se mai uită o dată, şocat, la mentorul lui de odinioară şi, când înţelese, simţi forţa şocului. Dominic nu era deloc supărat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ba chiar arăta de-a dreptul… mulţumit.

Iisuse! Dominic încercase ani la rând să îl reformeze pe Griffin, dar dacă îşi închipuise că mariajul cu Justine îi va veni în sfârşit de hac, avea să aibă o surpriză. Era nevoie de mult mai mult decât căsătoria cu o fată bătrână nedornică şi inocentă pentru a-l mişca pe Griffin de pe traiectoria sa prestabilită.

Se uită iar spre Justine. Privirea ei rugătoare

rămăsese fixată asupra lui, atât de vulnerabilă, încât îi alungă pe loc orice tentaţie de a-i răspunde cu cinism. Griffin se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi îi lua mâna delicată şi rece într-ale sale.

— Nu o să pretind că nu este o situaţie foarte bizară, sau că îmi făcusem planuri de căsătorie, zise el.

— Bine, atunci…

Îi puse un deget pe buze şi îi opri cuvintele, dar nu şi răsuflarea întretăiată de emoţie.

— Dar aş fi mai mult decât recunoscător dacă ai fi de acord să te căsătoreşti cu mine, Justine, zise el grav. Promit că voi încerca să procedez în aşa fel încât să-ţi fie bine şi să fii cea mai fericită.

— Dar cum? şopti ea. Cum se poate aşa ceva?

— Este foarte posibil, spuse el. O să discutam detaliile mai târziu, după ce te odihneşti. Acum nu trebuie decât să accepţi. Eu şi Dominic ne vom ocupa de restul.

Justine îşi ridică privirea spre Dominic, care stătea lângă el. Văzu ceva pe chipul lui care nu o linişti deloc. Clipi de două ori, apoi îşi mută din nou atenţia spre Griffin. Rămase câteva clipe cu

privirea pierdută, după care peste trăsăturile ei se aşternu resemnarea şi oboseala.

— Văd că nu am de ales, zise ea pe o voce care imita prost rezonanţele bogate pe care le avea de obicei.

— Nu ai, răspunse Griffin. Ardea de nerăbdare şi îl mai frământa ceva mult mai important – voia ca ea să-i confirme ceea ce el ştia deja. Că, într-un fel pe care nu îl putea încă defini, ea era a lui.

Dădu din cap, devastată şi zguduită adânc în sufletul ei.

— Prea bine, domnule Steele. Îţi accept generoasa cerere.

Capitolul 10

Justine se opri în faţa biroului domnului Steele – al lui Griffin – îşi aranjă cu un gest automat fusta şi apoi părul, după care ciocăni. Era un mister de ce îi păsa. Era sigură că viitorul ei soţ nu dădea doi bani pe aspectul ei. La urma

urmei, mariajul lor era doar cu numele, ambele părţi reticente fiind târâte în această poveste doar de circumstanţele implacabile. Nici nu era nevoie să pretindă că era altceva la mijloc, un adevăr pe care ea voia cu tot dinadinsul să i-l reitereze fără echivoc.

Asta de îndată ce îşi făcea suficient curaj ca să discute cu el.

După discuţia groaznică avută cu Dominic şi Griffin mai devreme, Justine se retrăsese grăbită în dormitorul ei. Se încuiase pe dinăuntru şi se prăbuşise tremurând pe pat, încercând să înţeleagă cum reuşise să distrugă viaţa pe care şi-o construise cu atâta migală în ultimii ani. Depusese eforturi uriaşe de voinţă pentru a reuşi să-şi netezească contururile aspre ale existenţei, ba chiar îl sfidase şi pe cel mai puternic membru al familiei ei, unchiul ei, vicontele Curtis. Meritase. După o viaţă întreaga de nesiguranţă în casa tatălui ei, Justine îşi găsise în sfârşit pacea la care tânjise, liniştea casei demodate a lui Lady Belgrave. Luptase din greu pentru a putea duce acea viaţă, şi îi preţuia fiece clipă.

Iar acum, după o singură acţiune, e drept că necugetată, din cauza ei – exact aşa i-ar fi spus şi

tatăl ei – Justine stricase totul. În viitorul apropiat avea să fie legată de unul dintre cei mai notorii bărbaţi din Anglia. Stilul de viaţă al lui Griffin Steele numai liniştit şi respectabil nu era, aşa că se descurcase de minune să găsească pe cineva care era exact opusul ei.

Oftă şi îşi presă cu degetele punctele dureroase de la încheieturile maxilarului. O durea toată faţa de la cât îşi încleştase dinţii, în toate acele ore în care fusese cotropită de val după val de panică. Mai avea puţin şi din molari nu-i mai rămâneau decât nişte cioturi.

Săltă cu reticenţă mâna să ciocane în uşa din lemn de stejar, iar din birou răsună vocea lui Griffin.

— Justine, stai şi pierzi vremea pe hol de parca ai fi o slujnică care trage cu urechea, în loc să intri.

Îşi reprimă un icnet şi-şi lipi mâna de piept, deasupra inimii care-i bătea nebuneşte. O speriase, atâta doar. În niciun caz nu reacţiona la senzualitatea ce emana din tonurile vocii lui.

„Curaj, Justine. Înfruntă-ţi problemele cu fruntea sus şi toiul va fi bine.”

Tresări când cuvintele liniştitoare i se filtrară în minte. Era ca şi cum tatăl ei ar fi fost lângă ea şi ar fi încurajat-o. Se întâmplase de multe ori în trecut, atunci când voise să nu stea în prim-plan sau când voise să evite o anumită sarcină neplăcută, iar el o impulsionase cu blândeţe şi fermitate să înfrunte absolut toate chestiunile care o măcinau.

„Nu are niciun rost să eviţi problema, draga mea”, i-ar fi spun el cu un zâmbet amar. „De cele mai multe ori, singura cale de a rezolva o problemă este de a o tranşa direct. Iar sursa problemei indiferent care este aceasta, te va respecta cu atât mai mult pentru că ai înfruntat-o.”

Descoperise, şi nu doar o dată, că aşa stăteau lucrurile.

— Justine, trebuie să vin după tine, sau ai epuizat toate gândurile rele care-ţi vin în căpşorul ăla drăguţ?

„La naiba!” Griffin era groaznic de perspicace. De ce nu era şi el la fel de bătut în cap ca restul bărbaţilor, care habar n-aveau ce gândesc cu adevărat femeile? Şi cum de o auzise

din prima? Era încălţată cu nişte papuci cu talpă moale şi era sigură ca nu făcuse niciun zgomot când venise pe hol. Griffin parcă poseda o abilitate extraordinară şi enervantă de a sesiza tot ce se întâmpla în jurul lui.

Îşi destinse trăsăturile într-o înfăţişare senină, deschise uşa şi lui intră în cameră, hotărâtă să deţină frâiele conversaţiei ce avea sa urmeze. Aveau multe de discutat şi mult mai multe lucruri pe care trebuiau să şi le desluşească. Pentru început, era interesant de aflat cum anticipa el că va decurge viaţa lor de zi cu zi. Mariajul lor era un simulacru, dar din punct de vedere legal ar fi fost perfect în ordine. Până şi ideea că bărbatul care stătea tolănit în spatele biroului masiv, un bărbat care pentru toată lumea era echivalentul unui pirat sau al unui tâlhar la drumul mare, avea să deţină controlul teoretic asupra tuturor aspectelor care o priveau îi dădea fiori pe şira spinării.

Griffin era îmbrăcat din nou doar în negru, cu excepţia cămăşii albe de sub vesta închisă la culoare. Îşi scosese haina şi eşarfa de la gât şi îşi suflecase mânecile pană la cot. Imaginea antebraţelor lui bronzate, cu muşchi încordaţi şi

acoperite cu un strat fin de păr negru, îi făcu bietul stomac să tresară în mod ciudat.

Ochii lui Griffin exprimară amuzament când se ridică de la locul lui, dar cuvintele pe care le rosti fură scrupulos de politicoase:

— Intră, draga mea, şi aşază-te lângă foc. Îmi pare ca ţi-e frig.

Ocoli biroul şi îi cuprinse cotul cu palma, apoi o conduse spre unul dintre fotoliile de piele din faţa căminului.

Lui Justine nu îi scapă amănuntul că o studie rapid, dar intens.

— Eşti albă ca varul, mai adaugă el în timp ce ea se aşeza. De ce nu ai venit să mănânci după ce te-am chemat în mod expres? Trebuie să mănânci. Dădu nervos din mână, semn că nu trebuia să-i răspundă. Şi nu te folosi de copil drept pretext. Nu mai eşti bonă. E timpul să conştientizezi asta.

Vocea lui exprima dezaprobarea faţa de micul ei spectacol de sfidare pe care îl dăduse la prânz.

Lui Phelps numai că nu-i ordonase să vină cu el în salon să mănânce, în rest le făcuse pe toate. Justine îl trimisese cu un răspuns politicos prin

care refuza, pretextând ca Stephen era agitat, iar Rose prea obosită să se ocupe de el. Grimasa lui Phelps îi comunicase că nu se bucura deloc de ideea de a duce acel răspuns stăpânului său, dar Justine nu avea de gând să-l lase pe Griffin să-şi impună voinţa asupra ei. Era posibil ca în câteva zile să-i devină cu adevărat soţie, dar intenţiona să-i arate că nimeni în afară de ea nu avea control asupra propriei persoane.

Şi oricum, se simţise atât de dată peste cap şi scârbită de întreaga chestiune, încât se îndoise că va putea înghiţi măcar o îmbucătură.

— Nu mi-era foame, răspunse ea. Iar Stephen era agitat. Să ştii că nu poţi să-i ceri lui Rose să se ocupe de toate. Ăsta-i şi motivul pentru care ai apelat la mine. Îi oferi un zâmbet pe care îl speră plăcut şi dezinteresat, prin care îşi transmitea intenţia de a sta la distanţă de el.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie rafinată de dispreţ.

— Lucrurile s-au schimbat, Justine. În curând vei deveni stăpâna acestei case şi va fi lipsit de cuviinţă să te porţi precum o servitoare de rând.

— Nu intenţionez şi nu îmi doresc să fac pe

stăpâna în casa la şi sunt sigură că nici tu nu vrei aşa ceva, reacţionă ea imediat.

Şi astfel se zisese cu păstratul distanţei şi cu amabilitatea. Iritarea îl făcu să-şi subţieze buzele. Se roti pe călcâie şi se duse la etajeră din spatele biroului, de unde scoase o sticlă şi un pahar mic.

— Nu vreau să beau coniac, protestă ea. Stomacul mi-e deja neliniştit.

Făcu o grimasă când îşi dădu seama ce spusese. El îi aruncă un zâmbet cu jumătate de gură.

— E ratafia, băutură perfectă pentru stomacul şi nervii tăi.

Reveni la ea cu paharul, iar ea îl acceptă cu un oftat de resemnare. Deja îl cunoştea suficient de bine cât să nu-l mai refuze. Ramase lângă ea şi o privi curios şi concentrat. Trecură câteva secunde şi simţi că se enervează treptat, şi nici căldura liniştitoare a lichiorului nu îi astâmpăra acest impuls.

— Domnule Steele, vrei cu tot dinadinsul să mă faci să mă simt şi mai nervoasă decât sunt deja? întrebă ea în cele din urmă.

El se pierdu parcă pentru o clipă, apoi scutură din cap.

— De ce aş face aşa ceva?

— Păi, am observat că îţi place să îi tii într-un echilibru fragil pe cei din anturajul tau. Se forţă să zâmbească. E o metodă de control eficientă, ţi-o garantez.

Glasul lui subtil ca un tors de pisică o călcă pe nervi, dar în acelaşi timp o şi linişti.

— Nu, nu încerc să te fac sa te simţi încordată. Şi nu îmi doresc să te controlez.

— Sărind peste faptul că mă obligi să mă mărit cu tine, zise ea şi aşează paharul delicat de lichior pe masa rotundă dintre cele fotolii.

El îşi miji ochii, iar buzele i se subţiară.

— Nu te forţez să faci nimic din ce nu mă forţez şi pe mine să fac.

Avertismentul brutal îi alungă senzaţia falsă de căldură degajată de ratafia sau de lejeritatea râsului său.

— Iartă-mă, zise ea, făcând abstracţie de junghiul din piept. În egoismul meu, am uitat cât

de neplăcut trebuie sa fie şi pentru tine.

El îşi frecă fruntea încurcat, apoi se lăsă pe celalalt scaun.

— Crede-mă, Justine, căsătoria cu tine nu este cel mai groaznic lucru pe care a trebuit să-l fac. Nici pe departe.

Se întoarse pe neaşteptate spre ea şi o orbi cu un zâmbet promiţător şi totodată – trebuia să recunoască – seducător.

— Ba adevărul e, continuă el, că aranjamentul acesta aduce şi alte câteva avantaje, aşa că nu cred că voi simţi nevoia să mă arunc în lacul Serpentine.

Ea îl fixă cu privirea.

— Mă bucur să aud asta. Cred… că mă bucur.

El râse din nou, iar ea se relaxă suficient de tare cât să poată aborda subiectul dificil, dar imperios necesar de discutat. Senzaţia era că el trata lucrurile fără prea mare agitaţie, ceea ce era un lucru bun pentru aranjamentul lor de convieţuire în comun.

— Da, şi dacă tot veni vorba, începu ea,

trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa a ceea ce se va întâmpla între noi după ce…

— După ce ne căsătorim? întrebă el pe un ton de zeflemea simulată.

— Da.

Îşi dădu seama că stătea chiar pe marginea scaunului, cu spatele extrem de rigid. Probabil că arăta ca un vătrai. Trase adânc aer în piept pentru a înlocui o parte din tensiunea acumulată în corp cu aer proaspăt în plămâni.

— Continuă, o încurajă el şi se aşeză, ca de obicei, în poziţia sa preferată de relaxare.

— Da, pai pentru început sunt sigură că ai anumite aşteptări de la mine. Presupun că voi continua într-o oarecare măsură să am grijă de Stephen şi să fac tot ce pot ca s-o mai ajut pe Rose. Se opri, căci îi trecuse brusc prin minte un gând fericit. Şi sper că schimbarea survenită între noi să ne aducă cel puţin un avantaj.

— Şi anume?

Semăna foarte tare cu o pisică neagră şi îngrijită, gata să se repeadă la un şoricel.

— O să pot ieşi din casă. O să duc copilul în parc şi o să merg la cumpărături dacă va fi nevoie. Sunt sigură că doamna Phelps are o grămadă de treburi pe cap de când locuiesc în casă mai mulţi oameni, şi aş fi fericită să o ajut să mai scape de unele dintre ele.

Griffin se ridică încet.

— Nu o să faci aşa ceva.

Se încruntă?

— De ce nu? Trebuie să muncesc şi eu în casa asta, cel puţin până când se descâlceşte tot haosul.

— Descâlcim tot haosul căsătorindu-ne, Justine, îi sublinie el subtil. Şi nu trebuie să munceşti nimic. Vei fi soţia mea şi, prin urmare, vei fi tratată cu respectul cuvenit schimbării statutului tău. Se aplecă spre ea şi o săgetă cu privirea. Şi asta înseamnă că soţia mea nu va fi tratată ca o servitoare, nici de mine, nici de către altcineva.

Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că rămăsese cu gura căscată.

— Dar… nu o să fie un mariaj adevărat, se

bâlbâi ea. Adică da, va fi într-un sens, dar nu şi în celălalt.

Izbucni într-o rafală de râs, dar de data asta nu părea nici seducător, nici amuzat.

— Te asigur, scumpa mea, că mariajul nostru va fi foarte real. Eu şi Dominic ne-am petrecut toată amărâta asta de după-amiază procurând o licenţă specială de căsătorie şi făcând toate aranjamentele. Începând de mâine, vei fi fără doar şi poate doamna Griffin Steele, atât cu numele, cat şi în faţa legii.

Banda invizibilă din jurul pieptului ei se mai strânse puţin, şi rămase cu privirea pierdută la el. Dintr-odată, Griffin părea şi suna exact la fel de arogant ca orice lord pe care îl întâlnise vreodată, ba chiar de zece ori mai intimidant.

Cuvintele lui însă erau ridicole. Indiferent de ce prevedea legea, nici nu-i trecea prin cap să se ploconească în faţa lui. Nici unchiul Dominic nu se aştepta din partea ei la aşa ceva, şi-i venea greu să creadă că Griffin îşi închipuise aşa ceva.

— Prea bine, zise ea. Îţi înţeleg nevoia de a păstră aparenţele în faţa lumii, şi mă voi conforma. Dumnezeu mi-e martor că n-aş vrea să

aduc vreo ofensă standardelor tale ridicate în ce priveşte demnitatea.

Zâmbetul lui larg ca reacţie la avertismentul ei îi dădu şi mai mult curaj.

— Cred însă, continuă ea, că trebuie să avem aşteptări foarte clare unul de la celălalt, ca să evităm orice neplăcere pe viitor.

Părea să-i fi captat iarăşi atenţia, pentru că îşi înclinase capul să o studieze, aşa cum probabil naturaliştii studiază un specimen interesant. De fapt, Justine începea să se simtă ca şi cum ar fi fost tăiată felii şi examinată la microscop.

— O, continuă, o îmboldi el. De-abia aştept sa aud ce mai ai de zis.

Trebuie să tratezi cu seriozitate situaţia, îi atrase ea atenţia cu severitate.

— Crede-mă, draga mea, sunt ochi şi urechi.

În sinea ei îşi dădu ochii peste cap, dar se felicită că reuşi să-şi păstreze calmul. Dumnezeu îi era martor că măcar unul din ei trebuia sa se comporte ca un matur, şi era aproape sigură ca acela nu era el. Îşi schimba atât de repede şi de uşor dispoziţia, încât pentru ea era ca şi cum ar fi

încercat să prindă vântul în palme.

— Asta mă aştept eu de la aranjamentul nostru, spuse ea. Deocamdată nu sunt familiarizată cu toate aspectele vieţii tale, şi includ aici şi… hmm… viaţa ta socială, te rog sa ma ierţi dacă schiţez doar liniile generale ale planului. Pot însă să te asigur că mă voi prezenta în faţa lumii în cea mai favorabilă lumină în calitate de femeie măritată. Şi în ciuda celor spuse mai devreme, o sa supraveghez buna desfăşurare a treburilor în gospodărie, dacă asta doreşti. Asta oricum depinde doar de tine, pentru că este clar că servitorii tăi ştiu prea bine ce au de făcut.

Se opri pentru a-i da ocazia să comenteze, dar el îi făcu semn să continue.

— De asemenea, voi organiza şi voi găzdui orice fel de eveniment social consideri că este necesar. Se opri şi cugetă la asta. Deşi nu-mi pot imagina cine anume va socializa cu noi, atâta vreme cât nicio femeie respectabilă nu va pune piciorul în această casă.

— Da, răspunse el. Din punctul ăsta de vedere am fost un norocos toată viaţa.

— Bănuiesc că norocul nu te va părăsi nici de-

acum încolo, zise ea acru. Dacă totuşi suntem invitaţi de cineva din oraş cu vederi mai liberale la un eveniment social – şi cunoscându-l pe unchiul Dominic, mă aştept sa fim –, atunci este de la sine înţeles că te voi însoţi.

Griffin păru mirat.

— Dumnezeule mare. Chiar crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

Ea încuviinţă.

— Unchiul Dominic va face orice pentru a diminua răul suferit de reputaţia mea. Printre altele, va încerca şi să-i convingă pe unii dintre prietenii lui să ne invite în casele lor.

El făcu o grimasă şi se întinse după sticla de coniac aflată în coltul biroului, turnându-şi o porţie zdravănă în pahar.

— La asta nu m-am gândit. Este o perspectivă al naibii de înfricoşătoare.

Griffin părea îngrozit de-a binelea, aşa că Justine nu se abţinu să nu simtă un fior de triumf. La urma urmei, i se părea corect ca şi el să se simtă stânjenit şi da, jenat, de situaţia asta penibilă, nu numai ea. Aşteptă până când el luă

rapid o gură de coniac.

— Pot să continui? întrebă ea, prinzându-şi ostentativ palmele în poală.

El oftă teatral.

— Da, sigur, vezi-ţi de înşirat ororile care mă aşteaptă în calitate de bărbat însurat.

— Mda. În ce priveşte viaţa ta socială, ţi-am menţionat deja că nu vreau să aflu ce presupune…

Un rânjet viclean îndulci trăsăturile dure ale chipului lui Griffin, dar Justine îi făcu semn să se abţină.

— Şi nici nu vreau să ştiu. Vreau doar să te rog să nu îmi ceri să găzduiesc sau să particip la niciun fel de petrecere care să implice participarea unor persoane din lumea afacerilor oneroase, asta ca să nu le numesc şi mai rău, sau la reuniuni sociale care ar putea fi considerate mai puţin respectabile. Văzând că nu-i răspunde nimic, se simţi datoare să-i explice: Nu este vorba că aş condamna aceste lucruri, zise ea încercând să nu pară că se eschivează. Îmi place foarte mult de Rose, iar despre fetele de vizavi pe care le-am cunoscut nu pot să spun decât că sunt cumsecade.

Dar dacă scopul acestui proiect este să îmi refacă reputaţia, atunci nu prea are sens să mă vâri în situaţii care vor avea exact efectul contrar.

— Nu ţi-aş face niciodată asta, Justine, zise încet Griffin. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de asta până acum.

Privirea lui se fixă asupra ei cu o intensitate pe care nu o înţelegea pe deplin, dar care îi ridică un val de căldură spre chip.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Altceva?

Trase aer în piept. Mai avea un hop de sărit – cel mai greu. Credea că îi cunoştea răspunsul, dar nu putea fi absolut sigură. Nu când avea de-a face cu un bărbat cu reputaţia lui.

— Presupun că suntem amândoi de acord că mariajul nostru nu va decurge în maniera obişnuită, zise ea, sperând că el va înţelege apropoul subtil.

Din nefericire, părea nedumerit.

— Nu ştiu unde baţi.

— Voiam să zic că mariajul nostru va fi doar

de convenienţă. Nu este nevoie să ne angajăm în… activităţi maritale.

Ceva fierbinte şi tulburător se aprinse în ochii lui.

— Te referi la amor.

— Da, ca să vorbim pe şleau, răspunse ea cu speranţa ca va lăsa impresia unei femei experimentate, nu a cuiva care de fapt voia să se târască până în cel mai apropiat dulap ca să se ascundă în el.

Se aplecă spre ea şi-şi puse antebraţele vânjoase pe coapse.

— Deci, dacă am înţeles bine, nu vrei să ne consumăm mariajul.

Încuviinţă, străduindu-se să rămână la fel de imperturbabilă pe cât părea şi el să fie.

Numai că, după cum îşi dădu seama o clipă mai târziu, el nu era deloc imperturbabil. Ochii îi scăpărau şi părea destul de pornit. O reacţie cât se poate de înşelătoare. Doar nu se aşteptase ca ea să vrea să facă asta, Doamne sfinte?!

— Pot să întreb de ce? întreba el pe un ton

glacial.

— Cred că e evident, răspunse ea în doi peri.

— Uimeşte-mă.

— Păi, în primul rând de-abia ne cunoaştem, spuse ea.

El scutură ca de obicei din umeri şi se lăsă înapoi pe spătarul fotoliului, sorbi din coniac şi de-abia după aceea îi răspunse. Justine rămase însă cu senzaţia că o urmărea cu foarte multă atenţie şi că în spatele expresiei impasibile avea loc o activitate mentală intensă.

— Mulţi soţi de-abia se cunosc cu soţiile lor înainte de a ajunge în patul conjugal.

— Da, dar ei nu au fost obligaţi sa se căsătorească, zise ea, încercând să vorbească pe un ton cât de cât rezonabil. Contează foarte tare şi asta.

— Justine, mulţi bărbaţi şi femei au păşit cu reticenţă spre altar, uneori mânaţi de ameninţarea unei arme.

Justine făcu o grimasă.

— Bănuiesc că este adevărat.

Întinse o palmă îndreptată în sus spre ea.

— Zău aşa, Justine. Spune-mi motivul adevărat pentru care vrei să-mi eviţi patul, când eu cred că ne-am putea distra foarte bine în aşternut.

Parcă ar fi vârât-o într-un cazan cu apă fiartă.

— Domnule, genul acesta de comentariu este total neadecvat.

— Poate, dar tot vreau să-mi dai un răspuns, zise el, refuzând să cedeze.

Pufni enervată cu privirea aţintită spre el. Zău aşa, era o persoană groaznică.

— Prea bine, zise într-un final. La un moment dat, aş vrea să caut o soluţie de anulare a căsătoriei. Putem face asta doar dacă nu am întreţinut relaţii conjugale.

Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Ai fost de acord să te măriţi cu mine pentru a-ţi salva reputaţia, dar vrei să rămâi virgină pentru ca la un moment dat în viitor să încerci să anulezi căsătoria. Atunci când, probabil, scandalul se va

mai atenua.

— Corect.

Îşi încordă maxilarul atât de tare încât putea sparge alune între măsele. El clătină exasperat din cap, poate şi cu o oarecare compasiune.

— Draga mea fată, asta nu se va putea niciodată.

— De ce nu? întrebă ea, încercând să nu se burzuluiască la el.

— Pentru că nu o să te creadă nimeni.

Nu avea niciun sens.

— Şi de ce nu? întrebă încă o dată, deşi îşi dădea seama că începea să semene cu un papagal.

— Mă cunoşti cât de cât acum, nu? Şi sigur îmi ştii şi reputaţia.

Încuviinţă.

— Şi dacă ştii lucrurile astea, cum crezi că va crede cineva că nu m-am culcat cu tine, indiferent de cât de sfioasă şi de cuviincioasă vei fi în societate?

Probabil că începuse să vadă cruciş, pentru că dintr-odată îl vedea extrem de înceţoşat.

— Dar ăsta ar fi adevărul, zise ea. Iar dacă ai susţine şi tu acelaşi lucru.

Se opri brusc când el scutură din cap cu un aer sumbru.

N-o să creadă nimeni, replica el pe un ton atât de amar, încât orice răspuns pieri instantaneu pe limba ei. Justine, deşi au fost câteva exagerări cu privire la activităţile mele amoroase, reputaţia mea este într-o bună măsură binemeritată. De dragul tău regret asta. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia, în speţă aceea că mâine te vei căsători cu mine şi este foarte probabil să rămâi căsătorită cu mine mulţi ani de-acum încolo.

Rămase cu privirea pironită asupra lui, simţindu-se ca o pasăre prinsă în bătaia puştii vânătorului. Inima îi bătea rapid şi slab, ca şi cum pasărea captivă s-ar fi zbătut în coşul pieptului ei.

— Dar cum e posibil să-ţi doreşti aşa ceva? replică ea.

Faptul că scutură nepăsător din umeri nu scăzu cu nimic din senzaţia de intensitate care

plutea în jurul lui. Îşi înclină capul într-o parte ca s-o studieze şi mai bine, iar lumina flăcărilor din cămin îi scoase în evidenţă cicatricea subţire şi albă care îi brăzda obrazul.

— Sunt împăcat cu asta.

Justine scutură cu putere din cap ca să-şi alunge senzaţia de ireal care ameninţa să o împresoare. Poate că procedase cu totul greşit. În loc să încerce să îl forţeze să fie de acord cu nevoile şi aşteptările ei, poate ar fi trebuit să îl întrebe pe el la ce se aştepta de la o căsătorie de convenienţă, indiferent de durata ei.

— Dacă-mi permiţi să te-ntreb, cum anticipezi viitorul nostru împreună?

Îi zâmbi încurajator – sau cel puţin asta intenţionase.

— Asta da, întrebare interesantă, zise el meditativ. Adevărul este că până la apariţia neaşteptată a copilului eram în plin proces de vânzare a ultimelor mele proprietăţi.

Vorbele lui o făcură să tresară.

— Te referi la tripouri şi la sălile de jocuri?

— Cluburile le-am vândut deja, iar acum sunt în curs de transferare a Eşarfei Aurii către Madeline şi alte câteva fete care muncesc acolo. Iar pentru cultura ta generală, zise el, strecurându-şi din nou tonul acela arogant, niciodată n-am avut decât un tripou – cel ataşat la clubul, care odinioară era administrat din casa asta. Când am cumpărat clubul a fost obligatoriu să cumpăr şi tripoul. Ori îl luam eu, ori îl lua cineva căruia îi păsa prea puţin de bunăstarea celor care lucrau acolo.

Justine nu ştia ce să facă cu această informaţie – deşi latura ei raţională răsuflase foarte uşurată – aşa că preferă să tacă.

Griffin făcu o grimasa plină de amărăciune.

— Nu sunt patron de tripou, Justine, orice ai crede despre mine.

— Da, am înţeles acum, zise ea încet. Îţi mulţumesc că mi-ai explicat.

Tresări uşor, ca şi cum l-ar fi luat prin surprindere.

— Şi ce voiai să se întâmple după ce vindeai tot? întrebă ea.

Făcu o grimasă şi începu să îşi maseze baza gâtului. Justine remarcase că avea obiceiul acesta ori de câte ori se simţea frustrat. Gestul presupunea că îşi scotea câteva fire din parul lung strâns în coadă cu un şnur de piele. Spre groaza ei, Justine constată că îşi dorea să îi poată atinge părul închis la culoare. Probabil ca degetele i-ar fi confirmat cât de moale şi de mătăsos era.

— Voiam să părăsesc Anglia, zise el. Să petrec câţiva ani călătorind prin Europa şi Orientul Apropiat, să ajung poate şi prin Egipt. Ezită câteva secunde, după care afişă un zâmbet pieziş fermecător. Eşti bine-venită dacă vrei să călătoreşti cu mine. Soţ şi soţie împreună, cât se poate de cuviincios. Se aplecă spre ea, părând aproape nerăbdător. Chiar dacă fotoliile lor erau separate de o măsuţă, Justine simţea cât de puternică îi era prezenţa, ca o mână care o apăsa pe piept. Făcu eforturi pentru a-şi recăpăta suflul. Ar fi ditamai aventura, ce zici? continuă el pe un ton persuasiv. Gândeşte-te numai la toată distracţia, la cum am putea hoinări prin lume ca două spirite libere, fără să dăm socoteală nimănui, în afară de noi înşine.

— Nu ştiu… nu… nici nu ştiu ce să răspund la

aşa ceva, se bâlbâi ea.

Habar n-avea. Ceva adânc din fiinţa ei se cutremură la ideea de a explora tărâmuri exotice cu Griffin alături, unde amândoi ar fi făcut doar ce ar fi vrut. I se părea un lucru cât se poate de incitant, riscant şi parcă şi mai periculos. Iar cel mai mare pericol dintre toate ar fi fost chiar el… Nu. Toată viaţa de adult şi-o petrecuse încercând să scape de haos şi dramă, şi nu-şi mai dorea deloc să revină la stilul acela.

Evident că el îi citise deja răspunsul pe chip, pentru că se întorsese şi ridicase din umeri. Nu-şi putea reţine gândul că răspunsul ei îl dezamăgise, şi asta o făcea să se simtă că parcă îl dezamăgise cumva.

— Sau nu, zise el sec. Stai liniştită, n-o să te oblig să faci nimic dacă nu vrei. Dar te avertizez că, în câteva luni, o să plec oricum din Anglia.

— Înţeleg, răspunse ea, surprinsă de cât de ciudat de pustie o făcea să se simtă gândul că el va pleca. În cazul acesta, cel mai bun lucru pentru mine va fi să mă întorc în casa lui Lady Belgrave.

— Ba nu o să faci aşa ceva, zise el şi se ridică brusc. Se aplecă asupra ei cu o căutătură fioroasă

pe chipul frumos. În calitate de soţie a mea, voi dispune să beneficiezi de o rentă şi îţi voi pune la dispoziţie o casă în Londra sau o vilă la ţară, după cum preferi. Nu voi permite să se spună că nu am grija de soţia mea sau că nu mă îngrijesc de nevoile ei. Înţelegi ce-ţi spun, Justine?

Cască gura la el, uimită de licăririle de furie din ochii lui. Ar fi vrut să-l contrazică – la urma urmei, nu-i era dator cu nimic, dar instinctiv ştia că abuzase destul de el în seara aceasta. Era mai bine dacă discuta situaţia cu Dominic şi stabilea cele mai nimerite planuri altă dată.

— Da, înţeleg, zise ea. Nu vreau să te jignesc sau să sugerez că nu ai simţul datoriei.

El pufni sardonic şi îşi mută privirea spre flăcările din cămin.

— Da, eu sunt ăsta. Sclavul datoriei.

Tonul amar din vocea lui o impresionă şi o făcu să-şi dorească să îl poată atinge sau alina întru câtva. Având în vedere că tocmai discutaseră despre nevoia ei de a-l ţine la o distanţă potrivită, ar fi fost o nebunie – mai ales cu un bărbat ca el – să cedeze unui asemenea impuls.

— Bine atunci… spuse ea şi se ridica, se pare că ne-am înţeles cât de cât cum o să ne purtam unul cu altul. În public vom face front comun ca soţ şi soţie. Iar în particular… ezită, neştiind cum să formuleze mai bine.

Se uită peste umăr la ea, cu aceeaşi sclipire diavolească în priviri.

— Da, şi în particular?

Dumnezeule, omul asta nu ştia când să se oprească. Era clar, trebuia să-i spună pe şleau ce avea de spus.

— În privat vom trai ca prieteni şi nimic mai mult, răspunse ea pe un ton ferm.

Se întoarse spre ea, îşi încrucişă braţele şi îşi sprijini umerii laţi de poliţa de deasupra căminului.

— Ah, da, mariajul este cea mai adevărată formă a prieteniei, nu-i aşa?

Tonul lui mieros nu acoperea câtuşi de puţin subînţelesul vorbelor lui. Omul era pur şi simplu incorigibil.

— Mai bine frate şi soră, zise ea.

— O, Doamne, ce gând sinistru, bombăni el.

Lui Justine îi veni să zâmbească, dar se abţinu.

— Dacă asta-i tot, te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să văd ce face copilul.

— O clipă, spuse el şi se apropie de ea. Dacă tot am ajuns la o înţelegere, cred că ar trebui să o sărbătorim cumva.

Justine trebui să-şi înalţe bărbia pentru a-i întâlni privirea. Expresia aceea ciudată, aproape ironică, îi acceleră puţin pulsul.

— Sunt sigură că nu-i nevoie, trânti ea. Am încredere în tine.

— Orişicât, zise el şi se întinse să îi cuprindă palma cu degetele lui lungi. Simt ca ar trebui să marcăm încheierea înţelegerii.

— O, îngăimă ea în momentul în care degetele li se împreunară. Foarte bine. Presupun ca n-are ce să fie rău dacă ne dăm mâinile.

Cu cealaltă mână îi ridică încă puţin bărbia, forţând-o să se uite direct în ochii lui negri ca noaptea. Cum era posibil ca un lucru atât de

întunecat să pară că străluceşte cu sclipiri de foc şi că emană căldură? Inima ei îşi pierdu aproape complet ritmul normal şi un fior de excitaţie nervoasă se stârni din adâncul fiinţei ei, răspândindu-se către membre şi făcând-o să tremure.

— Zău aşa, şopti el. Putem face ceva mai mult decât să ne strângem mâinile. Într-o asemenea ocazie spectaculoasă se impune mai degrabă un sărut.

Lui Justine îi scăpă un icnet de şoc, iar el zâmbi.

— Un sărut între prieteni, sigur că da, şopti el pe un ton grav. Complet cast şi respectabil.

— Eu… eu…

O făcu să înceteze cu bâlbâiala aplecându-se mai mult peste ea, şi pecetluindu-i buzele cu gura lui caldă. Tot trupul îi tresari, surprins, iar el îşi mută cealaltă mână pe umărul ei şi o strânse încet pentru a o ajuta să nu-şi piardă echilibrul. În tot acest timp buzele lui le explorară pe ale ei, mângâindu-i gingaş ca un fulg gura dintr-o parte în alta, gustând din ea cu aceeaşi delicateţe cu care pasărea colibri soarbe nectarul. În mod

ciudat, sărutul o alina şi o stimula în acelaşi timp. O parte din ea voia să stea lângă el, să găsească adăpost în îmbrăţişarea lui puternică, în timp ce cealaltă parte era cuprinsă de o nelinişte din ce în ce mai mare, una care o îndemna să-şi încolăcească braţele în jurul umerilor lui şi să se ridice pe vârfuri, să-şi lipească tot corpul de el.

Rămaseră aşa câteva momente lungi – singurele puncte de contact fiind gurile şi mâinile de pe bărbia şi umărul ei. Se întâmplă de două ori să îi mişte uşor gura pentru a corecta unghiul sărutului, astfel încât buzele lor să se potrivească perfect. Justine se înfioră sub atingerile lui tandre, iar săruturile lui lente şi insinuante – ce curgeau unul după altul – o ispitiră să-şi plimbe mâinile pe vesta lui de satin şi să se sprijine mai mult de el.

Nu mai simţise niciodată o căldură atât de delicioasă, şi nici nu-şi imaginase că un sărut poate arunca o vrajă paralizantă asupra trupului ei.

Deşi mintea i se învârtea cu viteză năucitoare, ar fi vrui să rămână pentru totdeauna acolo, să îi simtă cu nesaţ căldura şi puterea. Să îi soarbă gustul ameţitor – sălbatic, şi masculin, şi nemaipomenit de tentant.

Dar apoi el îşi deschise gura, iar ea simţi gust de coniac când limba lui se strecură printre buzele ei. Se crispă cu totul – şocată de îndrăzneala lui şi uluită de dorinţa ei instinctivă de a i se supune.

Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse, gata să se lupte cu el dacă era nevoie. Spre surprinderea ei, el se retrase imediat şi îi zări privirea confuză când clipi spre ea. Dacă n-ar fi ştiut ce fel de bărbat era, l-ar fi suspectat ca era la fel de uimit ca şi ea.

— Asta nu prea se poate numi un sărut prietenesc, îl acuză ea şi se retrase din braţele lui.

Cumva dezamăgitor pentru ea – deşi nu chiar lipsit de o oarecare logică –, el nu făcu nicio tentativă de a o retine.

— Hai, Justine, zise el, iar chipul îi reveni la expresia cinică obişnuită. N-ai de ce să faci mare caz. Sunt sigur că au mai încercat şi alţii să te sărute pe terasă la vreun bal, sau să te atragă într-un alcov izolat.

Ochii lui o priveau batjocoritor, dar îi sesiză notele joase, aspre din voce. Iar când îşi întinse mâna să-i dea la o parte o şuviţă rătăcită care-i căzuse pe obraz, Justine ar fi putut să jure ca

degetele îi tremurau aproape imperceptibil.

— Nu fac un mare caz, zise ea cu trufie, rugându-se ca el să nu observe cât de tare îi tremurau genunchii. Şi nici nu obişnuiesc să mă strecor într-un alcov sau pe vreo terasă ca să mă angajez într-un comportament nepotrivit.

Nici nu-i oferise nimeni niciodată şansa să facă aşa ceva, dar era mult mai bine ca el să nu ştie.

— Nu, aşa credeam şi eu. Îi studie chipul la fel de serios ca un judecător. Stările lui Griffin erau la fel de schimbătoare şi de puţin predictibile ca vremea. De fapt, dacă nu te-aş fi cunoscut cât de cât, aş fi suspectat că ăsta a fost primul tău sărut.

Naiba să-l ia!

— Bine atunci, dacă nu te superi, zise ea pe o voce excesiv de ascuţită în timp ce se întorcea spre uşa, trebuie să mă duc verific…

— Da, copilul. Ştiu. Du-te, atunci.

Dădu recunoscătoare din cap şi se întinse să deschidă uşa, dar degetele care îi tremurau îi alunecară de mâner. Reuşi la un moment dat să o

deschidă, iar vocea lui uşor zeflemitoare, o acompanie pe hol.

— Să nu stai până târziu, Justine. Nu uita: mâine ai nunta.

Capitolul 11

Rose se strâmbă la Justine.

— Iisuse, domnişoara, ce-ţi prinzi părul în cocul ăla urât… Îţi întinde faţa de zici că te doare capul.

Pe Justine chiar o durea capul, dar îşi mai roti o data coada împletită la spate şi înfipse câteva ace de păr prin ea.

— N-o să-l vadă nimeni sub bonetă.

Patience, fata la salvarea căreia participase cu o zi în urmă în tripou, scoase un oftat teatral.

— Nu poţi purta bonetă în ziua nunţii, domnişoară Justine. O să araţi ca o sperietoare.

Justine recunoscu acest adevăr neplăcut când

îşi văzu reflexia în oglinda de pe măsuţa de toaletă. Avea cearcăne negre sub ochi, era palidă, avea gura şi maxilarul încordate, aşa ca era departe de imaginea miresei fericite la care se aştepta lumea. Nu mai dormise bine din ziua în care pusese piciorul în casa promiscuă a lui Griffin Steele, şi care acum urma să-i devină cămin pentru o perioada limitată – asta dacă nu cumva lordul şi stăpânul ei legal n-avea de gând să o târască după el prin peregrinările lui sau să o trimită să stea undeva în afara Londrei. Chiar în clipa asta însă ideea de a se retrage în vreo gaură de şarpe undeva la ţară îi surâdea mult mai tare.

— Ce contează cum arată părul? mormăi ea. O să-mi ţin boneta pe cap şi gata!

Rose şi Patience schimbară o privire plină de subînţeles care o făcu pe Justine să scrâşnească din dinţi. Cu siguranţa erau convinse că era nervoasă din pricină că se apropia noaptea nunţii. Era, dar nu din motivele pe care şi le imaginau ele – deşi făcuse tot posibilul să uite de sărutul dintre ea şi Griffin din seara precedentă. Acesta fusese posibil din cauza unei greşeli ridicole de judecată, a unei slăbiciuni de moment pe care nu avea să o mai permită şi a doua oară.

Şi mai presant decât orice confuzie care plutea peste răspunsul ei emoţional în raport cu viitorul soţ era ceea ce se prefigura în faţa ei. Ziua în care se afla însemna sfârşitul vieţii pe care şi-o clădise cu paşi sârguincioşi şi migăloşi. Însemna că urma să fie încă o dată la mila unui om fermecător şi nesocotit, care nici nu băga de seamă haosul pe care îl crea în drumul lui. La fel ca şi tatăl el, Griffin avea să o ţină în permanenţă într-o stare de dezordine generală cu tot felul de comportamente ciudate, chiar scandaloase, pe care ea trebuia să le gestioneze cât mai bine cu putinţă. Ideea de a reveni la o viaţă clădită pe o asemenea incertitudine îi întorcea stomacul pe dos.

Măcar în cazul tatălui ei, Justine ştiuse cât de mult îşi iubise copiii. Şi oricât de tare i-ar fi displăcut stilul de viaţă ales de părintele ei, acesta făcuse ceva important – ceva din lucrurile bune în care crezuse meritaseră sacrificiile pe care şi le impusese lui şi familiei lui. Nimeni însă nu-l putea lauda pe Griffin Steele că se sacrificase pentru binele comun, sau că se interesase mai mult de nevoile celorlalţi decât de ale lui. Era un individ periculos şi călit, un netrebnic care-şi câştigase averea într-un mod care umplea de groază orice

persoană respectabilă.

Justine era forţată să îşi încredinţeze destinul în mâinile unui astfel de om. Totul i se părea de-a dreptul imposibil.

— Domnişoară, zise Rose pe un ton linguşitor în timp ce ridica peria cea nouă pe care o aşezase cu grijă pe măsuţa de toaletă. Lasă-mă pe mine. Ai un păr atât de minunat. Ar fi păcat să îl acoperi, mai ales astăzi.

Oftă şi se predă, fiind prea obosită pentru a lupta pentru ceva atât de lipsit de importanţă. De fapt, în timp ce Rose îi desfăcea coada împletită, lăsându-i coama de păr să cadă pe umeri, de-abia îşi reţinu un geamăt de plăcere că scăpase de tensiunea exercitată asupra scalpului. Ca o netoată ce era, se pedepsise singură şi-şi strânsese părul foarte tare, înfipsese ace în el de parca i-ar fi depins viaţa de asta. Cumva i se părea important să arate exact cum arăta de obicei, întotdeauna la fel de plictisitoare, în ciuda schimbărilor radicale pe care i-o aducea această zi.

Rose începu să îi pieptene părul cu peria, iar Justine se juca absentă cu oglinjoara de pe masa

de toaletă. Făcea parte din setul de obiecte din bronz şi smălţuite pe care Phelps i-l adusese de dimineaţă drept cadou de nuntă din partea mirelui. Fusese şocată să primească acest dar scump – de fapt, să primească orice dar –, dar Phelps îi aruncase cutia în braţe şi se retrăsese pe hol înainte ca să apuce să scoată vreun cuvânt.

În culmea extazului, Rose şi Patience îşi exclamaseră încântarea faţă de obiectele strălucitoare şi faţă de portretele extraordinare şi delicate ale doamnei Siddons şi a altor mari actriţe ale imperiului britanic ce ornamentau mânerele celor două perii de păr, al oglinjoarei, al periei de haine şi al pilei de unghii. Setul era colorat, scump şi perfect frivol, ceva ce lui Justine nici nu i-ar fi trecut prin cap să-şi cumpere singură – asta dacă şi l-ar fi permis. Şi deşi aprecia frumuseţea lucrurilor, i se păreau atât de nepotrivite pe post de cadou, încât nu ştiuse cum să reacţioneze. Primul impuls fusese să-l refuze, dar Rose şi Patience îi spuseseră ţipând că nu e posibil să-l jignească în asemenea măsură pe domnul Griffin. Justine fusese de acord cu ele, deşi cu părere de râu. De vreme ce ea şi viitorul ei soţ trebuiau să colaboreze de acum încolo, nu avea nici un rost să înceapă cu stângul. Iar biletul lui

Griffin o liniştise întru câtva. Scris pe un ton fluşturatic şi ironic, îi comunicase doar că obiceiul era ca mirele să facă un cadou miresei, indiferent de cât de jenante erau circumstanţele, şi că spera ca Justine să găsească acest mic dar simbolic atât fermecător, cât şi util, la fel cum o considera şi el pe ea.

O făcuse să zâmbească, mare miracol ţinând cont de toate cele întâmplate. În ciuda îngrijorării că se mărita cu un bărbat ale cărui valori difereau în mare măsură de ale ei, trebuia să recunoască că Griffin se purtase frumos cu ea şi se sacrifica pentru ca ea să îşi poată păstră intactă reputaţia. Din acest punct de vedere, decisese că ar fi fost un gest mitocănesc şi de rău augur să-i înapoieze cadoul, chiar dacă nu se potrivea în niciun fel cu gusturile ei. Era clar că n-o cunoştea deloc, dar nu putea să-l jignească pentru un gest bine intenţionat.

— Niciodată n-am înţeles de ce zic oamenii că nu le place părul roşu, zise Patience după ce trăsese cu ochiul în camera lui Rose, la copiii care dormeau. Aş da orice să fiu şi eu roşcată. Sunt o grămadă de domni care plătesc în plus pentru o fata cu părul roşu, mai ales dacă e natural.

— Serios? întrebă Justine, fiindu-i greu să creadă aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că sunt de părere că dacă o fată are…

— Ajunge! interveni cu brutalitate Rose. Nu-i nevoie ca domnişoara Justine să te audă flecărind chestii atât de obscene.

— Nu-i nimic obscen dacă domnul ştie ce are de făcut acolo jos, insistă Patience. De altfel, dacă e să mă întrebaţi pe mine, ăsta e cel mai bun lucru dintre toate, şi nu se întâmplă suficient de des.

— Te cred pe cuvânt, o întrerupse Justine când avu impresia că cele două erau pe cale să se certe.

Nu înţelesese prea bine despre ce vorbea Patience, dar era sigură că nu voia să intre în amănunte. Oricât de iraţional ar fi părut, n-avea nicio tragere de inimă să-şi expună ignoranţa, mai în faţa unor femei cu o experienţă atât de bogată ca Rose şi Patience.

— Gata, zise Rose la un moment dat şi-şi admiră munca. Eşti frumoasă ca o cadră, să ştii.

Justine nu auzise de prea multe ori cuvântul „frumoasă”, dar Rose chiar făcuse treaba bună. Îi trăsese toată coama într-un coc lejer în creştetul capului şi scosese câţiva cârlionţi pe lângă faţă şi pe ceafă. Trăsăturile nu-i mai păreau atât de încordate şi ascuţite. Lui Justine i se păru că o făcea să pară şi mai tânără, şi într-o oarecare măsură şi mult mai vulnerabilă. Nu era sigură că îi convenea şi ultimul aspect, dar trebuia să recunoască că aşa se simţea pe moment.

Zâmbi spre reflexia din oglindă a lui Rose.

— E minunat, Rose. Îţi mulţumesc.

— Ei, nu-i mare lucru, răspunse Rose. Dar mai e nevoie de încă un mic detaliu.

Se căută prin buzunarele rochiei simple şi largi şi scoase câteva ace de păr delicate, ornate cu floricele finuţe confecţionate din mătase.

— Uite, astea vor veni tare frumos, spuse ea şi i le prinse în coc.

Justine începu să protesteze că nu avea nevoie de ornamente, dar Rose i-o reteză scurt.

— Astea sunt ale mele, mi le-a dat bărbatul meu, zise ea. Vreau să le porţi astăzi ca să te simţi

specială. Totul s-a întâmplat aşa val-vârtej, că n-avem timp să pregătim lucrurile cum trebuie pentru tine. Şi Dumnezeu ştie că astăzi meriţi să fie o zi specială.

Într-un acces de gratitudine şi afecţiune, Justine se roti în scaun şi luă mâna lui Rose, lipind-o de obraz.

— Îţi mulţumesc, Rose. Mi-ai fost o prietenă adevărată şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Hai, lasă, o mustră Rose în glumă, nu-i nevoie să te transformi într-o stropitoare pentru nişte ace de păr. Dar să ştii de la mine, domnişoară Justine, că eşti femeia extremelor, şi nu mi-e frică să ţi-o spun. Majoritatea celor mai rafinate lady n-ar fi stat cu Patience şi cu mine toată ziua. Domnul Griffin e un bărbat norocos că se căsătoreşte cu o femeie atât de fină ca dumneata.

— Mă îndoiesc că se consideră foarte norocos, zise Justine cu un oftat. Nici eu nu mă simt ca o mireasă. Apreciez însă eforturile pe care le-ai făcut ca să arat mai bine.

Cu toate acestea, pregătirile o făcuseră şi mai agitată, căci o făcuseră să-şi dea seama că intra

într-o relaţie adevărată, şi în într-o căsnicie aranjată în pripă, de ochii lumii.

— Ai prins ideea, zise Patience pe un ton de încurajare. Că până la urmă nu vrei să îl dezamăgeşti pe domnul Griffin, nu-i aşa domnişoara? Diseară, vrea în pat o tânără drăguţă, nu o fată bătrână morocănoasă.

Când o auzi, Rose se întoarse spre Patience şi începu să o muştruluiască.

— Serios, nu-i nicio problemă, spuse Justine şi se ridică. Scutură din mâini, întrerupând-o pe Rose în mijlocul boscorodelii. Totul e bine. Ai dreptate, Patience. Sunt o fată bătrână, dar ştiu că amândouă aţi interpretat greşit situaţia. Căsătoria mea cu domnul Steele se aseamănă mai mult cu… cu un aranjament de afaceri, căci nu-mi vine în minte un alt cuvânt mai bun. Atât şi nimic mai mult.

Cele două schimbară priviri speriate, iar Justine îşi lipi strâns buzele în timp ce obrajii i se înroşiră instantaneu. Ştia prea bine că nu trebuia să le explice natura relaţiei sale cu Griffin, dar nu putea suporta ideea ca lumea să înţeleagă altceva.

— Serios? întrebă neîncrezătoare Patience.

Nu pare ceva tipic domnului Griffin. Lui întotdeauna i-au plăcut femeile, şi întotdeauna femeile l-au plăcut pe el.

Justine simţi cum sângele îi îngheaţă în vine, într-o combinaţie ciudată de gelozie şi dezamăgire.

— Vrei să zici că, spuse ea măsurându-şi cu grijă cuvintele, domnul Steele este… hm, intim cu fetele?

La asta nu se gândise, iar Griffin nu-i dăduse niciun semn că ar fi profitat de serviciile propriei case de toleranţă. Dar poate că fusese naivă. Şi proastă că o interesa aşa ceva, indiferent de răspuns. Rose se încruntă spre Patience înainte de a-i zâmbi liniştitor.

— O, nu, nicidecum, domnişoară. Domnul Griffin n-ar face niciodată ceva atât de dubios. Ne respectă mult prea mult ca să procedeze aşa.

— Ai dreptate, dar trebuie sa recunoşti că are o anumită reputaţie, cugetă Patience cu voce tare. Nu că ar fi la fel de rău precum tatăl său sau vreunul dintre unchii lui, continuă ea şi-şi dădu ochii peste cap. Dumnezeule, ăia or să umple jumătate din Londra cu bastarzii lor înainte să dea

coltu’.

— Asta aşa e, confirmă Rose. Dar indiferent de reputaţia pe care o are şi nu zic că nu merită o parte din ea – domnul Griffin nu a moştenit asta de la unchii lui, deci n-ai de ce să-ţi faci griji în această privinţă.

Încurcată, Justine se lăsă să cadă în scaunul din fata măsuţei de toaletă, cu privirea pierdută spre cele două femei.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg. Nu ştiu nimic despre unchii sau tatăl domnului Steele. Ce are a face comportamentul lor cu subiectul discuţiei noastre?

Justine tresări în sinea ei pentru că îşi dăduse seama cât de puţine ştia despre bărbatul cu care urma să se căsătorească. În afară de cele câteva informaţii pe care i le dezvăluise Domine în ziua în care o adusese aici, nu ştia nimic despre familia lui Griffin şi nici despre trecutul său.

Ochii albaştri ai lui Patience se făcură rotunzi ca două mărgele strălucitoare.

— Iisuse, adică nu ştii nimic? Ei bine, domnişoară, nu te mint, o să ai un şoc.

Rose o împunse pe Patience în coaste.

— Dacă domnul Griffin n-a crezut că-i necesar să-i spună înseamnă că nu trebuie să ştie, nu? Iar acum poţi să pleci, domnişoara Justine e gata. N-are niciun rost să stai pe-aici să aiurezi despre chestii care nu te privesc.

Se grăbi să ajungă la pat, unde începu să aranjeze cămaşa de noapte şi halatul lui Justine, vrând neapărat să pună capăt discuţiei. Patience îi aruncă lui Rose o privire încurcată, apoi încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Stai, zise Justine, acum şi mai curioasă decât înainte. Te rog spune-mi ce voiai să-mi zici.

Patience se uită îngrijorată spre Rose, care se oprise din treabă şi o studia pe Justine cu un aer precaut. Cu un simţ premonitoriu ivit din experienţa trecutului, Justine simţi furnicături pe şira spinării. Dacă nu-mi spuneţi, zise ea şi se ridică încet în picioare, o să-l întreb direct pe domnul Steele.

Schimbul circumspect de priviri dintre cele două femei nu avu deloc darul de a calma bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii lui Justine.

— Mă laşi să-i spun? o întrebă într-un final Patience pe Rose.

Rose făcu o grimasă şi lăsă hainele cu grijă înapoi pe pat. Îşi împreună palmele şi veni uşor spre Justine.

— Spuneţi-mi şi gata, zise încet Justine.

— O, domnişoară, nu e chiar aşa de grav, exclamă Rose şi îi zâmbi încurajator. Doar că nu cred că se cade să-ţi spunem noi.

Justine se strâmbă.

— Serios, orice ar fi, prefer să aud de la voi.

Patience îi aruncă o privire, apoi oftă.

— Ei bine, tatăl domnului Griffin este… ducele de Cumberland.

Lui Justine i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi la loc în scaun. Se aşteptase la orice, dar nu la asta.

— Cumberland? îngaimă ea.

— Da, ducele, zise Rose cu grijă.

— Iar Prinny este unchiul domnului Griffin,

adăugă Patience. Ferm convinsă că nu mai era cazul să plece, se lăsă pe pat, cu chipul radiind de bucurie că putea împărtăşi asemenea veşti spectaculoase. E şi mai excitant, domnişoară. Ia gândeşte-te – Prinny îţi va deveni unchi prin alianţă.

— Halal unchi, zise ironic Rose. Şi el, şi domnul Griffin nu sunt deloc prieteni la cataramă, mai ales că Prinny îi datorează o sumă exorbitantă de bani.

— Prinţul regent îi este dator cu bani domnului Steele? repetă Justine.

Dintr-un motiv bizar, se agăţă de detaliul acesta. Poate că ştirile celelalte erau pur şi simplu prea uluitoare ca mintea ei să le pătrundă. Rose încuviinţă energic din cap, şi toate inhibiţiile ei privitoare la bârfitul angajatorului ei dispărură ca prin miracol.

— Dumnezeule, da. E îngropat în datorii la domnul Steele. Obişnuia să joace în toate cluburile domnului Griffin înainte să le vândă. La fel şi ducele de Kent. Rânji pe neaşteptate. Şi că tot veni vorba, şi cei de Clarence şi York. Multora dintre ei nu le-a conveni că şi-au pierdut banii în

faţa unui nepot bastard, dar uneori domnul Griffin era singurul care le accepta poliţele. Glumea tot timpul că îi face plăcere să îşi ajute familia.

Justine se forţă să pună următoarea întrebare printre buzele îngheţate:

— Şi ce-i cu ducele de Cumberland?

Deja avusese câteva momente să înţeleagă implicaţia veştilor, deci şi timp suficient pentru a se enerva. Griffin sau Dominic ar fi trebuit să-i menţioneze la un moment dat informaţia asta pertinentă. Nu că ar fi influenţat în vreun fel desfăşurarea evenimentelor, dar faptul că nici măcar nu le trecuse prin cap să-i spună şi că o făcea să se simtă… micuţă, ca să nu spună şi mai rău. Chiar nu le trecuse niciodată prin cap că ar fi vrut să ştie şi ea? Rose părea abătută.

— Domnul Griffin nu vorbeşte cu tatăl lui, domnişoară Justine, iar ducele nu vrea să ştie de el, din câte cunosc. Cumberland e un tip cu inima de gheaţă, toată lumea ştie asta. L-am auzit cu urechile mele pe domnul Griffin zicând aşa ceva. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu el.

În timp ce vorbea, Madeline Reeves deschisese încet uşa şi intrase în cameră. Expresia

de pe frumosul ei chip sugera că discuţia aceasta nu îi făcea plăcere.

Şi eu v-aş sugera ca nici voi să nu aveţi nimic de-a face cu acest subiect, spuse doamna Reeves pe un ton mustrător. Ştiţi ce părere are domnul Griffin despre asta. Aşează obiectul vestimentar pe care îl adusese pe patul lui Justine, după care se întoarse să o dojenească pe Patience. Ai ajutat-o suficient pe domnişoara Justine, fetiţo. Acum poţi să pleci.

Patience pufni cu obrăznicie spre doamna Reeves, apoi schiţă o reverenţă înspre Justine.

— Îţi doresc ca această zi să fie una foarte fericită, domnişoară, şi noaptea nunţii să fie şi mai şi.

Chicoti cu subînţeles şi fugi afară din cameră. Apoi doamna Reeves îşi propti mâinile în şolduri şi se încruntă la Rose.

— Mă mir că te-ai apucat să spui asemenea poveşti fantastice. Cunoşti prea bine părerea lui Griffin.

— Nu-s minciuni, Mad, iar domnişoara Justine are dreptul să ştie adevărul, zise Rose pe un ton

sfidător.

— Aşa o fi, dar nu tu eşti cea care trebuie să ia decizia asta, răspunse doamna Reeves, ci este de datoria lui Griffin. Şi că veni vorba de el, o aşteaptă jos pe domnişoara Justine. Termin ce mai e de făcut pe-aici şi o conduc eu.

Rose bombăni nemulţumită că fusese dată afară aşa din scurt, apoi o îmbrăţişă rapid pe Justine.

— Noroc, domnişoară. Iar dacă vrei să vorbeşti despre orice înainte de diseară, ştii unde mă găseşti.

Îi făcu cu ochiul, dându-i clar de înţeles la ce se referise.

— Aşa o să fac, răspunse Justine.

Nu avea să doarmă în acelaşi pat cu Griffin, dar nu o putea învinovăţi pe Rose că voia să o ajute.

— Îmi pare rău dacă te-au tulburat bârfele lor, zise domnul Reeves după ce Rose părăsi camera. În locul dumitale nu le-aş lua în serios.

Justine nu se abţinu să nu-i arunce o privire

neîncrezătoare în timp ce îşi lua mănuşile şi poşeta din dulap.

— Ar fi cam dificil, ţinând cont de împrejurări. Şi cred că, de fapt, ar trebui să le fiu recunoscătoare că mi-au spus, de bine ce domnul Steele n-a considerat că e necesar.

Doamna Reeves ezită.

— Înţelegi că nu-i place să vorbească despre asta, zise ea într-un final. Cu nimeni. Aproape în fiecare zi încearcă din greu să uite cine este de fapt tatăl lui.

Justine se încruntă. Putea înţelege dacă cineva avea sentimente confuze despre părinţii lui, dar nu i se părea sfârşitul lumii. Ducele de Clarence, de exemplu, era recunoscut pentru că era foarte apropiat de copiii lui făcuţi cu doamna Jordan, iar în general societatea era destul de tolerantă faţă de odraslele ilegitime ale familiei regale. Unii dintre ei chiar se căsătoriseră cu membrii celor mai alese descendenţe din ţară.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile şi în cazul de faţă, de ce era Griffin considerat un proscris?

— De ce nu vorbeşte despre asta? întrebă ea.

Pentru că îl urăşte pe ducele de Cumberland. Întotdeauna l-a urât şi îmi imaginez că nu-şi va schimba niciodată sentimentele, răspunse doamna Reeves. Iar dacă îmi permiţi un mic sfat, draga mea, îţi sugerez să nu aduci vorba despre asta. Griffin nu îşi manifestă prea des furia, dar subiectul ăsta în speţa îl enervează de fiecare dată.

Justine rumegă în tăcere avertismentul direct, iar doamna Reeves schimbă cu abilitate subiectul:

— Gata cu conversaţia asta îngrozitoare, adăuga ea cu un zâmbet. Ţi-am adus ceva minunat de îmbrăcat. Ridică haina pe care o aşezase pe pat, care se dovedi a fi o pelerină cu glugă din catifea într-o nuanţă bogată de verde-închis. O ridică, punând în lumina lămpilor căptuşeala albă de mătase strălucitoare.

Griffin ţi-a interzis să porţi paltonul ăla de culoarea muştarului. Mai ales în ziua nunţii, zise zâmbind doamna Reeves. Aşa că îţi împrumut una dintre mantiile mele. Culoarea este perfectă pentru tine.

Justine întinse o mână şi mângâie materialul

frumos şi moale, cu emoţiile răvăşite. Chiar nu trebuia să conteze cu ce se îmbrăca astăzi, iar paltonul ei era călduros şi rezistent. Nu, nu îşi dorea deloc să arate ca o mătură, deşi mariajul ei nu era decât o păcăleală. Apoi îşi aduse din nou aminte cât de tare se enervase pe Griffin pentru că îi ascundea atât de multe secrete.

— Nu, mulţumesc, zise ea cu hotărâre. Mă descurc cu paltonul meu.

Sprâncenele graţios conturate ale doamnei Reeves se înălţară brusc.

Draga mea domnişoară Brightmore, ştiu şi eu că circumstanţe căsătoriei dumitale sunt mai degrabă ciudate şi că ai, fără nicio îndoială, unele reţineri. Asta nu înseamnă că trebuie să te prezinţi în ziua căsătoriei tale îmbrăcată ca o călugăriţă bătrână.

Justine se crispă. Probabil că în ochii doamnei Reeves, o femeie înaltă cu forme generos conturate, îmbrăcată întotdeauna cu stil, arăta cam ca o precupeaţă. Justine însă nu prea se aşteptase să se logodească şi să se mărite de pe o zi pe alta.

— Nici rochia nu este perfect acceptabilă,

adăugă în graba femeia mai în vârstă, dar cred că mantia mea se potriveşte mult mai bine decât paltonul dumitale.

Justine aruncă o privire spre rochie. Era cea mai bună rochie a ei – din postav foarte fin într-o nuanţă palidă de gri, cu o bordură fină cu dantelă. Era călduroasă şi, după părerea ei, conferea o linie mai atrăgătoare siluetei ei scunde şi rotofeie. Însă, din câte se părea, doamna Reeves nu era de acord.

— Haide, zise cealaltă femeie, încearcă numai.

Îi petrecu pelerina peste umeri şi i-o legă la gât. Aranjă gluga într-un fald delicat pe umeri, după care doamna Reeves o întoarse încet către oglinda de pe perete.

— Vezi, zise ea, culoarea asta te prinde tare bine.

Justine rămase cu privirea fixată pe reflexia ei, surprinsă să constate că într-adevăr părea mai drăguţă, până şi pentru ochiul ei critic. Obrajii îi erau foarte discret îmbujoraţi, iar părul îi strălucea ca focul în contrast cu nuanţa pelerinei. În timp ce ochii îi erau mari, extraordinar de

albaştri şi umbriţi de oboseală. De undeva din adâncul ei se înălţă dorinţa rătăcitoare ca şi griffin să o considere drăguţă. Doamna Reeves o strânse uşor de umeri.

— Nu-ţi face griji, draga mea, zise ea de parca i-ar fi citit gândurile. Am văzut cum se uită Griffin la dumneata. Totul va fi bine.

— Asta-mi spun şi eu mereu, şopti Justine.

Numai că de data asta nu mai era atât de convinsă.

Capitolul 12

Preotul îşi luă în sfârşit rămas-bun şi fu escortat cu promptitudine din camera lui Dominic, iar în urma lui răsunară, cu ecou, cuvintele de mulţumire ale lui Griffin şi promisiunea că va face o donaţie generoasă pentru reconstrucţia acoperişului bisericii. Cunoscându-i tendinţa de a nu-şi ţine gura, Griffin n-avea încredere şi păstră

tăcerea în legătură cu nunta organizată în pripă, dar Dominic îl asigurase de contrariul. Dar din câte se părea, dragul de reverend îi era dator cu o favoare lui Dominic – ca de altfel jumătate din locuitorii Londrei –, şi până acum fusese întotdeauna discret.

Oricum, Griffin şi Justine erau căsătoriţi de-a binelea, aşa că, orice detalii ar fi ajuns în gura lumii puteau fi combătute şi considerate bârfe răutăcioase.

Griffin îşi sprijini un umăr de marmura care înconjura căminul din salonul lui Dominic şi se uită spre mireasa lui care făcea conversaţie cu Lady Thornbury şi cu Vivien St. George. Nu se mai putea face nimic acum pentru a da timpul înapoi, dar ce era mai ciudat era că Griffin încă nu regreta pasul făcut. Poate că asta avea să se întâmple mai târziu, când trebuiau luate decizii privind viitorul lor comun. Acum însă de-abia aştepta să se întâmple singurul lucru bun din toată farsa asta – noaptea nuntii, cu micuţa potârniche rotofeie care era soţia lui vârâtă bine în patul lui.

Când îi luase mâna tremurândă şi îşi spusese jurământul în faţa preotului, fusese surprins de

forţa dorinţei pentru ea. Ea îl privise cu intensitate, toată numai ochi mari albaştri şi chip alb, pistrui roşcaţi presăraţi bine pe nas şi pe obraji. Nelinişstea ei palpabilă, manifestându-se în ritmul înteţit al respiraţiei, văzut în zona sânilor ei generoşi, ce stârneau tot felul de gânduri sugestive în mintea lui Griffin chiar în momentul în care preotul repeta solemn despre îndatoririle cuplului. El nu se gândea decât la o singură îndatorire pe care ar fi vrut să o presteze cât mai repede, dar în acelaşi timp era impresionat de vulnerabilitatea ei. Promisese ceva în sinea lui, chiar acolo – o promisiune care avea mai multă însemnătate decât jurămintele goale pe care şi le repetau unul altuia – ca va face tot ce-i va sta în putinţa să nu o înşele. Indiferent de cât le era sortit să rămână împreună, nu o să o lase niciodată fără protecţie şi o situaţie financiară bună.

Justine era inocentă, la fel cum fusese şi mama lui înainte ca tatăl lui să-i distrugă viaţa. Griffin nu putea să-şi lase soţia deoparte ca să se întoarcă la genul de viaţă pe care o trăise înainte de a veni în Londra în urmă cu mulţi, mulţi ani.

Atâta vreme cât aveau să rămână sub acelaşi

acoperiş, Griffin avea toate intenţiile să se bucure de mireasa lui. Deşi nu-şi închipuise niciodată că o să ajungă un om însurat, nu-şi făcea iluzii Justine era, după toate criteriile, un premiu ce merita câştigat, iar Griffin ştia cel mai multe despre câştig comparativ cu oricine altcineva din Londra.

— Şi cum e să fii om însurat, vere? îl chestionă Aden St. George, în timp ce venea spre el cu o cupă de şampanie în fiecare mână. Sunt convins că vei urma calea neconvenţională, ca întotdeauna. Să te însori cu fiica lui Edward Brightmore – e o chestie, până şi pentru tine. De-abia aştept să aud bârfele.

Îşi accentuă spusele cu un zâmbet uşor batjocoritor.

— O, asta-i bună, răspunse Griffin, după scandalul pe care l-aţi provocat tu şi Vivien când v-aţi căsătorit. Nu eu am fost cel care l-a snopit din bătaie pe prinţul ăla nebun din Rusia, chiar în faţa ambasadorului şi a jumătate din oraş. În comparaţie cu ce a fost atunci, eu şi Justine de-abia meritărm o menţiune.

Zâmbetul lui Aden se întinse într-un rânjet la amintirea scenei sălbatice din noaptea în care o

salvase pe Lady Vivien Shaw de pericolul unei logodne forţate cu prinţul Ivan Hovanski, un membru bogat şi influent al unei puternice familii ruseşti. Griffin şi alţi apropiaţi fuseseră prin preajmă în acea noapte şi săriseră în ajutor, contribuind în bună parte cu muşchii la rezolvarea situaţiei. Se bucurase că fusese de ajutor, pentru că o considera pe Vivien o femeie curajoasă şi admirabilă care merita o viaţă fericită.

Iar din punctul de vedere al lui Griffin, fusese oricum e escapadă plăcută, măcar pentru motivul că ajutase la distrugerea reputaţiei uneia dintre cele mai respingătoare versiuni a speciei pe care o ura din tot sufletul lui – prinţii. Ori de câte ori avusese ocazia să calce pe bătături vreo personalitate de viţă regală, profitase din plin de ea.

— Eu am auzit altceva, răspunse Aden. Este adevărat că încântătoarea doamnă Steele l-a ameninţat cu pistolul pe Mulborne? Sunt sigur ca Dominic a exagerat un pic povestea asta.

Griffin tresări în sinea lui când auzi referirea la Justine drept doamna Steele. Mai avea nevoie de timp până să se obişnuiască.

— Aşa a făcut, zise el şi luă un pahar din mâna lui Aden.

Ea mi-a zis că ar fi tras cu el. Aşa de tare au enervat-o manierele insultătoare ale porcului ăluia.

— Ah, pai, aşa tata, aşa fiică. Nu-i de mirare că Dominic are încredere în ea.

Griffin se încruntă. Îl întâlnise de câteva ori pe Ned Brightmore şi ştia de la Dominic că fusese unul dintre cei mai buni agenţi ai Serviciului. Unii ar fi zis că îndrăzneala lui frizase inconştienţa. În tot cazul, Justine îi făcuse impresia unei femei excesiv de prevăzătoare, decisă să ducă o viaţa liniştită care să-i permită să nu stea în prim-plan. În acelaşi timp, presupunea ca moştenise anumite lucruri de la tatăl ei, având în vedere decizia ei de un curaj nebun de a o proteja pe Patience, cu preţul distrugerii propriei reputaţii. Era exact genul de decizie pe care ar fi luat-o şi Brightmore tatăl.

Şi mai era şi sărutul impulsiv pe care îl împărtăşiseră în seara aceea în biroul lui. La început reacţionase cu timiditate şi nesiguranţă, îl sărutase ca o inocentă. Ceva însă aprinsese

repede scânteia dintre ei, cu promisiuni nebănuite de senzualitate şi pasiune. Ceea ce îl derutase şi pe el, probabil ca la fel de tare cum o derutase şi pe ea.

Privirea i se mută din nou la Justine. Vorbea cu Vivien şi Lady Thornbury, mama lui Aden, şi zâmbea. Culoarea îi revenise parţial în obrajii deschişi la culoare, iar părul ei cu luciu de bronz, strâns într-o coafură lejeră care îi lăsase câteva şuviţe să se onduleze în jurul gâtului alb, strălucea în lumina caldă împrăştiată de lămpi. Rochia ei, simplă şi gri îi scotea frumos în evidenţă silueta, ca o aluzie la grădina plăcerilor ilustrată într-o casetă micuţă şi foarte atent decorată.

Dar oricâtă plăcere îi provoca fantezia în care el o dezbrăca, Griffin se bucura şi mai mult să-i vadă chipul – jocul emoţiilor pe trăsăturile ei frumoase şi inteligenţa ascuţită din ochii ei albaştri ca safirele îndreptaţi asupra femeilor cu care vorbea. Justine avea tendinţa de a-şi ţine gândurile şi vorbele doar pentru sine, dar el nu se îndoia nicio clipă că puţine scăpau privirii ei intuitive. Asta îi făcea o plăcere imensă, pentru că dacă era ceva ce nu putea suferi, asta era prostia. Spre deosebire de mulţi bărbaţi pe care îi

cunoştea, el nu credea că farmecele femeii sunt înteţite de prezenţa concomitentă a unui cap sec.

— L-ai cunoscut bine pe tatăl ei? îl întreba pe Aden.

— Cât de cât. A activat cu mult timp înaintea mea, deşi drumurile ni s-au intersectat în timpul campaniei din Peninsula Iberică.

Aden lucrase în ultimii ani la Serviciul de Informaţii, după ce Dominic îl recrutase de la Regimentul de Cavalerie. Aden fusese unul dintre cei mai de încredere agenţi ai lui Dominic, un spion genial, extraordinar de eficient în cele mai periculoase situaţii. Ca fapt divers, era fiul bastard al prinţului regent şi una dintre puţinele rude cu care Griffin voia să aibă de-a face – nu că restul rudelor lui s-ar fi îngrămădit să-şi petreacă timpul cu el. Veneau la el, dar doar dacă voiau să se împrumute cu bani.

Aden însă era diferit. Chiar dacă se ridicase pe cele mai înalte culmi ale aristocraţiei, fusese întotdeauna un străin, la fel ca şi Griffin, şi nu fusese niciodată pe deplin acceptat de membrii propriei familii. Îşi ostoise durerea suferită în urma respingerii îndepărtându-se de familie şi

oferindu-şi loialitatea lui Dominic şi Serviciului. Trăise în umbră, riscase totul pentru rege şi ţară fără să-şi dorească vreodată să aibă pretenţii la o poziţie reală în înalta societate.

Asta până când o întâlnise şi se căsătorise cu Lady Vivien Shaw. Acum Aden devenise atât de respectabil, încât Griffin de-abia îl mai recunoştea.

— Cum era Brightmore? întrebă Griffin. Justine n-a zis prea multe despre el, dar am înţeles că era plecat mai tot timpul de acasă.

— E adevărat. Trăia pentru munca asta, se bucura de ea într-un mod diferit de noi ceilalţi, zise Aden gânditor. Parca totul i se părea distractiv, ca şi cum era doar o glumă să-ţi rişti viaţa zi de zi. E clar că pentru Justine şi fratele ei n-a fost uşor.

Griffin îi răspunse cu un mormăit, dar scurta expunere a lui Aden îi explica multe legate de noua lui mireasă. Viaţa ei fusese construită pe nesiguranţă, aşa că nu era de mirare că tânjea atât de mult după siguranţă şi o viaţa respectabilă şi plictisitoare. Din nefericire, Griffin se îndoia că va putea vreodată să-i asigure o respectabilitate autentică, dar măcar nu avea să mai fie niciodată

la cheremul doamnelor în vârstă sau a relaţiilor nepotrivite, şi nici nu mai trebuia să-şi facă griji pentru ziua de mâine. Ştia prea bine birul care trebuia plătit pentru stilul acela de viaţă şi nu avea să permită niciodată să i se întâmple aşa ceva lui Justine.

Securitatea financiară a lui Justine fusese şi prima prioritate a lui Dominic. Ticălosul acela suspicios insistase să se ocupe personal de contractul de căsătorie, ca să se asigure ca Justine va avea întotdeauna o pensie suficientă, indiferent de ce se întâmpla cu Griffin. Mai mult, Dominic îl ameninţase direct ca îl va spânzura, împuşca şi ciopârţi dacă nu avea grijă de Justine aşa cum merită.

Griffin se burzuluise, gata să continue discuţia cu pumnii, dar bărbatul mai în vârstă rânjise batjocoritor şi îl implorase să-l ierte pentru că îi pusese la îndoială onoarea.

— Vorbeşti de lup, bombăni el în timp ce Dominic revenise cameră.

Aden îi aruncă o privire curioasă, iar apoi se întoarse să-şi întâmpine şeful cu un zâmbet.

— Toate bune şi frumoase cu reverendul

Tyler, presupun? Mi s-a părut cel mai binevoitor preot pe care l-am întâlnit vreodată.

Dominic încuviinţă din cap.

— Sunt încrezător că nu se va ivi nicio problemă în chestiunea aceea. A fost aşa de luat prin surprindere de generozitatea lui Griffin, că mă îndoiesc că îi va mai sta mintea la natura neobişnuită a tranzacţiilor.

— Nu mă mir, zise Griffin. Ar putea cumpăra zece acoperişuri noi pentru biserica aia blestemată cu suma pe care i-am donat-o.

— Ah, da, dar uite ce premiu ai primit pentru asta, răspunse Dominic.

— Iisuse, ai devenit sentimental la bătrâneţe, replică Griffin. Eşti sigur că nu te-ai senilizat?

— Nici poveste, răspunse Dominic, ignorând pufnetul lui Aden. Pur şi simplu plesnesc de mândrie că voi doi v-aţi căsătorit atât de bine. Lui Aden i-a priit nespus, şi anticipez că tu vei avea doar beneficii.

Griffin remarcă sclipirea din ochii lui Dominic. Mai văzuse expresia aceea şi îi mai auzise vorbind pe tonul acela. Însemna ca Dominic

încerca să-l forţeze să facă ceva ce el nu voia să întreprindă.

— Şi ce anume vrei să spui, mai exact? întrebă Griffin pe un ton aparent calm.

Dominic şi Aden schimbară o privire pe furiş, iar Griffin fu gata să înjure în gura mare. Rareori se întâmplase să-l înşele instinctele, iar de data asta instinctele tăbărâseră pe el asemenea unui ditamai turnul cu clopote. Înainte de a apuca să înăbuşe din faşă orice ar fi pus Dominic la cale, Lady Thornbury pluti spre ei cu eleganţa şi graţia ei caracteristice.

— O, Doamne, zise ea şi-şi luă fiul de braţ. Ce faceţi voi, bărbaţii, aici, ascunşi în colţ? Începem să ne simţim neglijate. Se încruntă spre Dominic. Sper că nu discutaţi afaceri, dragul meu. Ar fi extrem de nepotrivit în această ocazie.

Dominic râse.

— Nimic de felul acesta. De fapt, am comandat mai multă şampanie – ah, tocmai au venit cu ea. În câteva minute vom merge la masă. Dar ai dreptate. Atitudinea noastră neglijentă este revoltătoare.

Luă mâna lui Lady Thornbury de pe braţul lui Aden şi o conduse în partea cealaltă a încăperii, după ce aruncă o privire către Aden şi Griffin.

— Sper că-ţi dai seama că manipulează, zise Aden.

— Încearcă, răspunse Griffin şi dădu ca de obicei din umeri. N-ajunge nicăieri cu mine.

— N-aş fi aşa de sigur, spuse Aden. Aşa a făcut şi cu mine. A funcţionat, ba chiar foarte bine, aş putea să adaug.

Înainte ca Griffin sa îi dea un răspuns pe măsură, vărul lui pornise deja şi el spre grupul din partea cealaltă a sălii. Griffin nu avu încotro şi îl urmă.

Dintr-un anume-motiv, abia îşi târa picioarele. Oricât de mult îi plăcea să o privească pe Justine – şi să se gândească la noaptea nunţii lor ce se apropia – avea o anumită reţinere să i se alăture ei şi celorlalţi. Ştia cat de tulburată era şi cât de tare se străduia, ca să-şi menţină chipul zâmbitor în faţa schimbărilor nedorite şi monumentale din viaţa ei. Iar Griffin nu ştia decât un singur mod prin care putea să o aline, dar nu implica prea multă conversaţie. Simţea instinctiv că, dacă se

apropie prea tare de ea, atunci ea o să vadă asta în ochii lui şi o să o simtă în atingerea sa. Iar concluziile n-ar fi liniştit-o deloc, mai ales în acel context.

După cum era de aşteptat, pe măsură ce se apropie de ea îi zări tensiunea din privire şi din încordarea liniilor delicate ale maxilarului.

— Aici eraţi, zise cu voioşie Vivien când el şi Aden li se alăturară. Griffin, nu am apucat încă să te felicit pentru căsătorie. Te rog să-mi îngădui să mă revanşez pentru o omisiune atât de impardonabilă.

O frumuseţe blondă plină de viaţă şi cu o minte la fel de ascuţită ca a oricărei persoane pe care Griffin o întâlnise, Vivien se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Îl surprinse apoi cu o îmbrăţişare scurtă.

— Bine-ai venit în familia noastră, dragă Griffin, îi şopti ea la ureche.

Fu prea mirat ca să-i dea un răspuns, aşa că făcu o plecăciune caraghioasă cu multe înflorituri din mână în timp ce ea se retrase. Griffin avea familia lui – cei care lucrau pentru el. Îi adunase cu grijă de-a lungul timpului, avea încredere în ei

ca în nimeni altcineva. Cu excepţia lui Aden – şi chiar şi faţă de el avea anumite reţineri. Griffin nu intenţiona să lărgească acest cerc, mai ales dacă asta presupunea că trebuia să iasă regulat în societate.

Îşi îndreptă spatele şi întâlni privirea lui Justine. Chiar dacă ochii îi erau serioşi, încerca să-i zâmbească, fără să fie deloc sigură pe ea. Vulnerabilitatea ei suavă mişcă ceva în el şi îşi dădu seama pentru a nu ştia câta oară că tocmai adăugase încă o persoană în cercul acela restrâns. Soţia lui. Îşi stăpâni cu greu valul de emoţii şi se sili sa zâmbească nepăsător.

— Şi cum te mai simţi, draga mea? Ţi-ai revenit complet din şocul de a deveni doamna Griffin Steele?

— După mutra pe care o are, comentă Dominic ironic, cred ca nu.

— N-are cum s-o învinovăţească nimeni dacă nu-şi va reveni niciodată, zise şi Aden. Oricine ar fi înţeles dacă, după ce v-aţi rostit jurămintele, ar fi căzut secerată la podea.

Vivien îl ciupi, iar mama lui începu să-l boscorodească încet. La adăpostul vocilor şi a

râsului lor, Griffin îi făcu semn lui Justine să se îndepărteze câţiva metri de grup cu o simplă atingere pe cot.

— Îmi pare rău dacă te simţi nelalocul tău, îi spuse el încet. Dacă vrei, putem să plecăm acum. Nu mai avem de ce să mai rămânem.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare.

— Nu, este în regulă. Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă. Unchiul Dominic a avut multe sfori de tras ca să facă toate acestea posibile, şi ştiu că ar fi dezamăgit dacă am pleca înainte de masă. Şi îmi face chiar plăcere să stau de vorbă cu Lady Thornbury şi cu Lady Vivien. Nu le-am mai văzut de mulţi ani şi uitasem cât de drăguţe sunt.

Griffin nu se lăsă prostit de tonul ei încântat.

— E clar că te deranjează ceva, scumpa mea, în afară de micul spectacol bizar. Ce e?

— Nimic, serios. Aruncă o privire încordată în direcţia lui Lady Thornbury. Ba da, de fapt e ceva. Şi nu cred că o să-ţi placă.

„Iisuse”. Avusese dreptate. Dominic punea ceva la cale, şi pentru asta sigur o implicase pe Lady Thornbury şi probabil şi pe Aden, şi pe

Vivien.

— Atunci presupun ca ar fi cel mai bine să-mi spui chiar acum despre ce e vorba, zise el pe acelaşi ton relaxat.

Îşi ridică privirea spre el, cu trăsăturile ei frumoase umbrite de nelinişte. Părea îngrijorată pentru el, iar asta îl atinse într-un mod pe care îl considerase întotdeauna ridicol de sentimental. Îşi dori dintr-odată să o poată trage într-o altă cameră unde să îi sărute toate ridurile acelea create de griji între sprâncene, să i le netezească cu buzele lui. Apoi ar fi mers mai departe şi nu s-ar mai fi oprit până nu ar fi lăsat-o goală, gustându-i fiecare centimetru de piele delicioasă.

Se aplecă foarte încet spre el, iar el îi simţi parfumul de curat, talc amestecat cu un strop de lămâie. Îi aducea aminte de copii, de bucătării încălzite într-o zi groaznic de friguroasă, şi asta îi plăcu într-un mod extrem de ciudat.

— Lady Thornbury şi Lady Vivien, îi şopti ea pe un ton dramatic. Pun la cale lucruri.

Din tonul ei s-ar fi putut înţelege că puneau la cale o invazie armată.

— Ce fel de lucruri? o întrebă el cu ochii la Dominic.

Când văzu cu ce privire calculată îl supraveghea pe mentorul său de odinioară, presimţirile lui negre o luară razna. Dumnezeule, nu. Nu era posibil ca manipulatorul ala să se gândească la…

— Justine, iubire, ce şuşotiţi voi doi acolo în colţ? Lady Thornbury interveni cu vocea ei binedispusă, întrerupându-i gândurile. O s-aveţi o grămadă de timp mai târziu să vă strecuraţi prin toate colţurile. Acum trebuie să facem planul pentru petrecerea pe care am de gând să o dau în cinstea voastră. Sunt foarte multe de făcut înainte să vă putem introduce în lumea bună în calitate de cuplu căsătorit.

Justine îşi muşcă buza de jos şi se înroşi brusc la faţă. Fie din cauza aluziilor că şi-ar fi şoptit tot felul de dulcegării, fie a ideii că aveau sa fie introduşi public ca soţ şi soţie, Griffin nu-şi dădea seama. În orice alt moment, el ar fi fost foarte interesat să afle răspunsul, dar anunţul lui Lady Thornbury îl interesa mai mult.

O apucă pe Justine de mână – rece, semn că

încă era foarte nervoasă – şi o trase în cercul mic care îi aştepta. Când îi aruncă o privire îngrijorată şi dădu să-i spună ceva, o strânse încet de degete ca să tacă. Ea închise gura la loc, iar el îi zâmbi, mulţumit că înţelesese mesajul. Cel puţin din acest punct de vedere erau cu adevărat aliaţi, Justine îşi dorea la fel de mult ca el să nu atragă atenţia asupra mariajului lor.

— Draga mea doamnă, răspunse Griffin pe un ton tărăgănat şi plictisit, te asigur că petrecerea în onoarea noastră este, oricât aş aprecia ideea, totalmente inutilă.

O trase pe Justine mai aproape de el. Ea se opuse o clipă, dar apoi cedă. Griffin nu se sfia să admită că îi făcea plăcere sa îi simtă trupul moale şi rotunjit lipit de el.

— Şi după cum sunt sigur că înţelegi, continuă el, de-abia aştept să profit în totalitate de soţia mea, acum şi în viitorul cât de mai previzibil. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să ne pierdem vremea pe la petrecerile din Londra, nu-i aşa, dragostea mea?

Ochii ei mici care aruncau săgeţi de gheaţă spre el îl tentară să râdă. Da, nu începea nicio

îndoială că avea să-l facă să sufere mai târziu pentru micul spectacol, dar până la urmă poate i-ar fi plăcut şi asta.

— Aşa este, răspunse ea cu răceală.

Griffin se muşcă de obraz ca să nu izbucnească în râs.

— Te rog să nu fii şi mai zevzec decât eşti deja, Griffin, interveni Dominic pe un ton tăios care-i mai temperă amuzamentul. Petrecerea este un pas necesar în procesul de reabilitare a reputaţiei lui Justine. Şi aş adăuga că este utilă şi în cazul tău.

Griffin încremeni, scrutând expresia rece şi hotărâtă de pe chipul lui Dominic. Dintr-odată, toate piesele din puzzle începeau să se pună cap la cap. Acesta fusese planul lui Dominic încă de la început. Dădu drumul mâinii lui Justine şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— La naiba, Dominic, uită de asta. Nu mă interesează absolut deloc eforturile tale de a mă reforma şi, pe toţi dracii, ştii şi tu asta.

Aden afişa un rânjet sardonic spre Dominic.

— Ce ţi-am spus eu?

Dominic făcu abstracţie de el şi-şi fixă în continuare privirea verde, rece precum cristalul, asupra lui Griffin.

— Da, mi-ai spus, şi nu doar o dată. Dar după cum vezi şi tu, circumstanţele s-au schimbat.

Griffin de-abia se abţinu să nu scoată o înjurătură cu adevărat înfiorătoare – nu pentru ca erau doamne de faţă. Ci pentru că Dominic avea dreptate. Acum nu se mai putea gândi doar la el. Dar din ce ştia până acum, Justine era şi mai puţin predispusă decât el să suporte farsa ridicolă care presupunea aşa-zisa introducere a lor în societate. Dacă misiunea lor reuşea, atunci ea nu ar mai fi putut niciodată beneficia de o anulare a căsătoriei.

— Unchiule Dominic, zise Justine iritată, trebuie să îi dau dreptate domnului Steele. Niciunul dintre noi nu doreşte să iasă în public sau să încerce să intre în graţiile lumii bune. După cum am învăţat din proprie experienţă, e o pierdere totală de energie.

Tonul ei dispreţuitor îi lămuri lui Griffin tot ce voia să ştie despre punctul de vedere al lui Justine legat de societate. Constată fericit că, măcar în chestiunea de faţă, părerile lor coincideau perfect.

— Ba mai mult, adaugă ea, dacă nu facem nimic un timp, sunt sigură că toată lumea o să uite de noi destul de curând. Dacă însă ieşim în public o să stârnim şi mai multe bârfe în loc să mai eliminam din ele.

Lady Thornbury o luă pe Justine de mână şi o trase să se aşeze pe canapeaua elegantă, alb cu albastru, aşezată în faţa căminului. O urmară şi ceilalţi, Aden şi Vivien luară loc pe un divan în stil grecesc, iar Dominic în faţa lor, pe un fotoliu asortat.

Griffin preferă să rămână în picioare, destul de separat de grup, ca să încerce să-şi stăpânească furia. Ştia că va întâmpina rezistenţă. Dominic tot încercase să îl transforme într-o persoana respectabilă şi doar acum îşi dădea seama de ce omul insistase cu asemenea stăruinţă să se căsătorească cu Justine. Da, fusese o chestiune necesară ţinând cont de evenimentele care duseseră la luarea acelei decizii, dar Dominic se arătase curios de satisfăcut şi de misterios, ceea ce îl lăsase mut de uimire pe Griffin.

Acum ştia de ce. Dominic fusese absolut convins că mariajul cu Justine, combinat cu vânzarea sălilor de jocuri şi a tripoului, aveau să-i

paveze drumul lui Griffin spre ceea ce Dominic insistase întotdeauna să numească „locul care i se cuvenea în societate”. Ba chiar n-ar fi fost surprins dacă Dominic plănuise asta încă de la început, când îi luase pe amândoi sub aripa lui protectoare. Dominic manifestase întotdeauna un simţ exagerat al responsabilităţii şi-şi purtase vina pentru eşecurile imaginare ca pe o pedeapsă. Era o calitate care se remarca în mod special datorită caracterului lui insuportabil, mai ales când se răsfrângea asupra lui Griffin.

Ei bine, nu intenţiona să permită unui bătrâior băgăcios, mânat de obsesia vinovăţiei, precum Dominic, să-l forţeze să ducă o existenţă pe care ar fi detestat-o. Prefera să se spânzure decât să se coboare printre ipocriţii şi cotoroanţele din lumea bună.

— Fata mea dragă, începu Lady Thornbury ţinând-o bine pe Justine de mână, cred că ştii că oraşul s-a umplut deja de tot felul de poveşti în legătură cu tine. Aruncă o privire în treacăt în direcţia lui Griffin. Nu vreau să-ţi pângăresc urechile, dar vreau să-ţi spun că sunt destul de supărătoare. S-ar putea zice chiar că sunt... chiar vulgare.

Griffin nu-şi închipuise că s-ar putea înfuria şi mai tare. Se înşelase. Recunoştea adevărul spuselor lui Lady Thornbury, dar îi displăcea profund felul în care se folosea de asta ca să pună presiune pe Justine. Deja auzise câteva dintre zvonuri, şi avea de gând să se ocupe de bârfitori în modul cel mai serios, dar în stilul propriu.

Justine clipi de câteva ori, dar, spre cinstea ei, îşi recapătă rapid aplombul.

— Da, este într-adevăr o situaţie nefericită, dar tot nu văd de ce contează. Până la urmă, acum suntem căsătoriţi, şi mă bucur de protecţia numelui lui Griffin.

Dominic scutură din cap.

— Justine, căsătoria cu Griffin a fost un prim pas necesar, dar crede-mă când îţi spun că doar numele lui nu te poate proteja de tot felul de insulte care-ţi vor fi aruncate fără protecţia întregii tale familii. Este o diferenţă imensă între a fi soţia notoriului Griffin Steele, proprietar de tripou şi de săli de jocuri, şi a fi soţia unui om care este pe deplin acceptat de ambele voastre familii şi la toate nivelurile înaltei societăţi.

— Îmi pot proteja soţia, răbufni Griffin. Nu-i

nevoie să te ocupi de asta în locul meu.

— Înţeleg, zise Dominic pe un ton politicos şi rece. Asta înseamnă cumva ca ai renunţat la planurile tale de a părăsi Anglia? O să rămâi lângă Justine să o aperi de atenţiile celor care o vor împresura de îndată ce vei pleca?

Furia fierbinte care alerga prin venele lui Griffin se răcori şi apoi îngheţă. Lucrurile se petrecuseră într-un ritm atât de accelerat în ultimele două zile, încât de-abia avusese timp să mai gândească. Da, căsătoria cu Justine o făcea vulnerabilă în faţa tuturor prădătorilor din oraş. Ar fi considerat-o aproape la nivelul unei târfe de la Eşarfa Aurie şi s-ar fi comportat cu ea în consecinţă. Iar el avea să plece din Anglia la un moment dat, în următoarele câteva luni, şi dacă nu venea cu el ar fi rămas fără apărare.

— Ar putea să se ducă să locuiască împreună cu unchiul ei, zise el brusc. Cu siguranţă vicontele Curtis are un statut în societate care îi permite să o protejeze.

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, exclamă Justine. E de-a dreptul ridicol. De îndată ce vom afla ce-i cu micuţul Stephen, mă voi

întoarce în casa lui Lady Belgrave, unde intenţionez să-mi duc traiul în linişte şi pace. Se uită spre Griffin cu o expresie dintr-odată calculată. De fapt, eu şi domnul Steele am căzut deja de acord în legătură cu acest aspect.

Griffin ridică din sprâncene, dar nu voia să o contrazică de faţă cu ceilalţi. Mutra lui Dominic căpătă trăsături de catâr, semn deloc bun.

— Mă tem că nu, draga mea. I-am trimis ieri o telegramă lui Lady Belgrave, în care i-am explicat situaţia. Doamna a fost de părere că, ţinând cont de schimbarea statutului tău social, ar fi mai bine să rămâi în Londra alături de soţul tău.

Justine se albi la faţă.

— Dominic, jur că într-o zi o să te omor, mârâi Griffin printre măselele încleştate.

După cum şi era de aşteptat, Dominic nici nu se sinchisi să-i răspundă. Totuşi, Vivien aruncă o privire îngrijorată de la unul la celalalt, după care se ridică să se aşeze în partea cealaltă a lui Justine.

— Iubita mea, spuse ea şi o apucă de cealaltă palmă, nu e vorba doar de reputaţia ta, deşi

bineînţeles că ăsta e lucrul cel mai important. Trebuie să te gândeşti la restul familiei tale. Ai un frate, e şi vicontele Curtis, mai sunt şi verişorii tăi. Imaginează-ţi ce efect pot avea bârfele astea îngrozitoare asupra lor.

Justine îşi retrase tremurând mâna din strânsoarea lui Vivien şi şi-o duse la frunte. Griffin simţea că moare dacă mai rămânea mult la locul lui şi nu se ducea să o ia pe Justine pe sus să o scoată din cameră.

— Unchiul meu ar fi distrus, zise mireasa lui cu o voce sugrumată. E atât de arogant când vine vorba despre chestiuni de acest gen… iar în ultimul an n-a stat deloc bine cu sănătatea.

— Şi-mi imaginez că nici biroul de avocatură al fratelui tău nu va mai prospera după asemenea vorbe, afirmă încet Dominic.

— Crede-mă, interveni şi Aden pe un ton înţelegător, cea mai bună metodă este înfruntarea cu fruntea sus. După ce lucrurile se calmează, poţi prelua frâiele situaţiei şi poţi lua unele decizii.

— Are dreptate, draga mea, zise Lady Thornbury pe o voce persuasivă. Nu-i nevoie să decideţi toate detaliile vieţii voastre în comun…

— Sau despărţiţi, o întrerupse sumbru Griffin, remarcând privirea bântuită din ochii lui Justine. Ştia că se simţea captivă, aşa cum se simţea şi el, şi că neputinţa ei atinsese limita panicii. Chiar dacă nu putea suferi ideea de a trăi în oraş, începea totuşi să-şi dea seama că nu avea nicio problemă cu prezenţa lui Justine în viaţa lui – indiferent că era pe termen scurt sau lung. Era evident că ea nu simţea la fel în ceea ce-l privea, iar asta îl deranja mai mult decât era pregătit să recunoască.

— Da, exact, spuse Lady Thornbury cu un surâs încurajator la adresa lui Griffin, ale cărui vorbe le interpretă în mod intenţionat greşit. Viitorul nu poate fi bătut în cuie. Trebuie însă să oprim bârfele şi să convingem lumea din oraş că mariajul vostru este cât se poate de real şi fără doar şi poate respectabil.

— Aşa cum şi tu eşti eminamente respectabilă, Justine, interveni şi Vivien în discuţie.

Dominic se aplecă şi îi luă mâna lui Justine, iar trăsăturile dure se înmuiară cu o afecţiune autentică.

— Gândeşte-te la toate lucrurile prin prisma tacticii pe termen scurt, fără să-ţi faci o strategie pe termen lung. După ce bârfele se vor stinge şi societatea te va accepta înapoi cu braţele deschise, atunci vei putea decide ce vrei să faci cu restul vieţii tale.

Se uită la Griffin şi îi ceru ajutor din priviri. Griffin îşi încrucişă mâinile pe piept, refuzând să o manipuleze pe Justine mai mult decât fusese deja. Decizia trebuia să fie a ei şi doar a ei. Avea să se supună oricăreia dintre ele, fără să mai conteze cât de tare i-ar fi displăcut. Măcar atât putea face pentru ea. Dominic oftă şi îşi mută privirea înapoi la Justine.

— După ce trecem cu bine peste asta, îţi promit că o să te ajut să faci tot ce vrei. Dar acum te rog să ai încredere în mine.

Justine încercă fără nicio tragere de inimă să se certe cu el. Dar Griffin ştia că bătălia era pierdută din momentul în care ea îşi dăduse seama că familia ei va fi profund afectată de acţiunile ei. Indiferent de cât de puţină consideraţie avea pentru ea însăşi sau pentru siguranţa ei, Griffin aflase acum că ar fi făcut orice pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubea.

Capitolul 13

— Iar acum, doamnă, lasă totul în grija mea, zise Rose şi o zori pe Justine spre uşa dormitorului ei. Domnul Griffin nu vrea ca noua lui mireasă să aibă grijă de niciun copil în noaptea asta. Sunt sigură că-i stă mintea la alte chestii legate de fărâmele astea de oameni, zise ea cu un rânjet viclean. De exemplu, cum să-i facă.

Justine se înecă.

— Rose, ţi-am mai explicat. Mariajul nostru este doar de convenienţă, atât şi nimic mai mult. Sunt sigură că domnul Griffin nu se aşteaptă la nimic de genul acesta.

Rose îşi încrucişă mâinile peste sâni şi îşi ridică neîncrezătoare sprâncenele, iar Justine oftă exasperată.

— Ei bine, eu nu mă aştept la nimic de genul acesta şi i-am spus-o şi lui foarte clar.

Rose izbucni în hohote de râs.

— O, la naiba, aş fi vrut să asist şi eu la conversaţia asta. Şi cum a primit vestea?

Justine îşi încreţi nasul.

— Cred că nu prea bine. De fapt, nici nu ştiu. Nu mi-e uşor să-i descifrez gândurile.

— Ăsta-i domnul Griffin, de acord, îşi ţine cărţile ascunse. Mai puţin când îl scoate cineva din sărite. Rose îşi dădu ochii peste cap într-o manieră exagerată. Atunci poţi să ştii exact ce părere are.

— Am remarcat, spuse Justine.

Se uită înapoi spre pătuţul în care Stephen adormise în cele din urmă. Îi luase o oră întreagă să îl legene şi să îl plimbe în braţe ca s-adoarmă şi se simţea epuizată. Îşi dorea mai mult decât să se târască până în pat şi să-şi tragă pătura peste cap ca să uite că acea zi se întâmplase vreodată. La cât de obosita era, se îndoia că avea vreo şansă să respire atât de uşurată.

Rose o luă de după umeri şi mai încercă o dată să o împingă spre uşă.

să respire atât de uşurată. Arăţi epuizată, aşa că dacă domnul Griffin nu-ţi ciocăne în uşă la noapte, cred că o să apuci să dormi. Justine tocmai voia să-i mulţumească lui Rose, când aceasta rânji iar. Pentru că-mi pun la bătaie banii pe o săptămână că domnul Griffin nu va aştepta mult până să te antreneze în ceva activitate între aşternuturi, şi atunci o să-ţi doreşti să te fi odihnit ca lumea.

să respire atât de uşurată. Îţi mulţumesc pentru imaginea creată, Rose, răspunse Justine sec.

Mai aruncă o privire în direcţia copilului şi apoi se duse în camera ei. Închise încet uşa în urma ei şi se sprijini de ea, încercând să-şi golească mintea şi trupul de toate grijile zilei. De obicei, când temerile vieţii ameninţau să o copleşească îşi spunea că totul va fi bine, iar apoi îşi nota în minte toate motivele pentru care avea să fie aşa. Însă, după ultimele zile, nu mai avea nici energia, nici logica necesare exerciţiului acestuia uzual. De fapt, avea probleme mari şi să-şi imagineze cum va arăta viaţa ei în viitorul imediat sau în săptămânile şi lunile următoare.

Se dezlipi de uşa şi se îndreptă spre clopoţel.

Dacă ar fi gândit limpede, ar fi trebuit să o roage pe Rose să o ajute cu nasturii şi panglicile, dar nu mai suporta atâtea tachinări şi insinuări. Rose era o femeie bună, dar părea convinsă că Justine şi Griffin ar trebui să se angajeze în relaţii conjugale. Nu că Rose ar fi folosit vreodată vreun eufemism ales cu atâta grijă pentru a descrie ceea ce imaginaţia din ce în ce mai neascultătoare insista să îi evoce.

În timp ce o aştepta pe Clara, fiica lui Phelps şi a femeii care administra casa, se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi desfacă părul. Nervozitatea care îi colorase obrajii mai devreme dispăruse, iar acum era palidă şi încercănată. Se strâmbă în oglindă. Nici o femeie nu arăta mai puţin mireasă decât ea în momentele acelea.

Închise ochii pentru a alunga emoţiile renăscute care aproape o înecaseră când Griffin o ţinuse de mană pe parcursul scurtei ceremonii de nuntă. Deşi chipul lui frumos păruse cioplit în granit, inexpresiv, ochii îi scăpăraseră cu o posesivitate care o făcuse să se înfioare de surpriză şi îngrijorare. Degetele lui i se strânseseră în jurul palmei ei, iar cu degetul mare îi mângâiase locul din interiorul încheieturii, acolo

unde se simţea pulsul, făcându-i sângele să îi alerge nebuneşte prin vene.

Iar apoi ochii i se îngustaseră, şi privirea aceea ciudata şi victorioasă se estompase. După aceea fusese foarte atent cu ea, o tratase cu bunătate şi solicitudine tot restul zilei. Da, o necăjise, i se adresase cu „dragostea mea” când Lady Thornbury ridicase problema petrecerii. Justine voise să îl mustre pentru asta. Dar la fel de bine apreciase că încercase să-i sprijine dorinţele, că făcuse tot ce putuse să-i convingă pe ceilalţi că situaţia s-ar fi înrăutăţit dacă ar fi încetat să mute acţiunea în public, într-un efort de a sublinia autenticitatea mariajului lor.

Îşi apăsă palmele peste ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce insistase Dominic atât de tare? Înţelegea că încercase să-i protejeze reputaţia, dar o parte din ea încă mai credea că opţiunea cea mai bună ar fi fost să se retragă la ţară. Dacă s-ar fi izolat, în mod sigur rumoarea provocată de mariajul cu Griffin ar fi trecut mod sigur şi i-ar fi permis să obţină anularea la un moment dat. Aşa ar fi decurs cel mai probabil lucrurile, de vreme ce soţul ei intenţiona să părăsească Anglia de îndată ce situaţia micuţului

Stephen era rezolvată. Iar dacă aşa ar fi stat lucrurile, Justine nu avea nicio tragere de inimă să-şi petreacă restul zilelor în uitare – nici liberă, nici măritată cu adevărat, legată de un bărbat care fusese pentru o scurtă perioadă interesat de ea.

Una peste alta, era un gând deprimant, deşi nu putea deduce dacă ideea ca el să o lase ca pe o văduvă în timp ce el pleca în jurul lumii o deranja, sau chiar ideea că el o părăsea. Avea o suspiciune nemărturisită că a doua variantă era corectă, chestiune pur şi simplu de neacceptat.

Justine îşi masă rapid ochii şi îi deschise. Îşi îndreptă spatele, îşi lua frumoasa perie nouă şi începu să se pieptene. Nu conta ce simţea, atâta vreme cât Dominic şi ceilalţi nu făcuseră decât să-i ia şansa de a alege, cel puţin pentru acum. Când îi arătaseră cum îi vor afecta scandalul şi bârfele familia, Justine îşi dăduse seama că aveau dreptate. Singura cale de a merge mai departe era să facă front comun cu Griffin. Faptul ca noul ei soţ era furios din pricina tentativelor ostentative de a-l transforma într-o persoană respectabilă nu era o surpriză. Asta nu însemna că se aşteptase ca el să capituleze în cele din urmă în favoarea

planurilor lui Dominic. O surprinsese cu gestul lui. Griffin Steele nu i se părea deloc genul de om care să-şi sacrifice nevoile şi dorinţele pentru altcineva, dar se părea că tocmai asta făcuse pentru ea.

În uşă se auzi o ciocănitură scurtă, care o trezi din reverie. Nu apucă să răspundă, pentru că uşa se deschise şi Griffin, îmbrăcat doar în pantaloni şi cu halatul pe care îl purtase cu o zi în urmă, intră în cameră. Mâna cu peria îi încremeni în aer, în timp ce privirea i se perindă neajutorată asupra lui, ajungând într-un final la picioarele desculţe. Nici nu-şi aducea aminte când văzuse ultima dată un bărbat care să nu poarte ghete sau pantofi. Cumva, picioarele goale, masculine, ale lui Griffin i se păreau mai şocante decât faptul că nu avea cămaşă pe el.

Îşi ridică brusc ochii şi îi întâlni privirea amuzată. Ochii lui negri erau calzi şi trădau buna dispoziţie, şi mai era ceva acolo, ceva ce începuse în sfârşit să recunoască. Sfidând toate asigurările pe care i le dăduse lui Rose, se părea că Griffin venise să-şi revendice privilegiile maritale. Latura ei netoată şi feminină era încântată, iar cealaltă, predominantă, era îngrozită.

Şi nu doar pentru că se simţea atât de

nepregătită din punct de vedere fizic. Justine nu credea că exista o femeie mai prost instruită decât ea, care să se descurce cu un bărbat precum Griffin.

— Credeam că-i Clara, se codi ea.

— Ştiu, zise el. I-am spus Clarei că în seara asta te ajut eu şi am trimis-o la culcare.

Justine se încruntă.

— Ai mers cam departe, nu crezi? Şi sunt mai mult ca sigură că nu am nevoie de ajutorul tău, domnule. Dădu din mâna în care încă ţinea peria, ca să îl gonească. Sper că nu crezi că între noi se va întâmpla ceva în seara asta, pentru că nu se va întâmpla. Credeam că m-am exprimat destul de clar.

El o prinse cu uşurinţă de încheietură.

— Chiar acum mă întreb de ce tot fugi de mine. Ai dispărut din sufragerie fără să mănânci ca lumea. Nu muşc, Justine. Îi trase peria din mâna. Decât dacă vrei tu.

Se duse în spatele ei şi începu să-i treacă peria prin păr, iar inima ei tresaltă, speriată. Vru să se ridice, dar el o împinse înapoi pe scaun.

— Nu fi nătăfleaţă, zise el. Deja mi-am dat cuvântul că n-o să fac nimic din ce n-o să vrei. Dar în faţa legii îţi sunt soţ. Este cât se poate de respectabil să te ajut să te pregăteşti de culcare.

Ea pufni şi îl fixă cu privirea în oglindă.

— N-ai nicio legătură cu respectabilitatea, şi o ştii prea bine.

Un râs înfundat şi răguşit, unul care îi trimise fiori în vintre, fu singurul lui răspuns. Decise că era prea obosita să se certe cu el – şi că putea să se bazeze pe cuvântul lui că nu avea să o forţeze în vreun fel. Oftă şi se relaxă treptat, lăsând mângâierile periei să-i alunge tensiunea din muşchii feţei şi ai gâtului.

— Îmi place mult părul tău, zise el după un minut sau două. Parcă aş avea un foc de catifea în mâini.

— N-ai decât, zise ea somnoroasă, în timp ce pleoapele ei erau gata să se închidă de tot.

— Ah, da. Îmi imaginez că nu-ţi place pentru că atrage atenţia asupra ta. De-aia-ţi pui bonetele alea oribile.

Oftă.

— Nu-s chiar aşa de urâte. Dar e adevărat că nu-mi place deloc culoarea. Verii mei mă necăjeau întruna când eram copil, şi trebuie să spun ca unii dintre aşa-zişii domni din oraş n-au fost nici ei mai prejos. Întotdeauna întrebau în glumă dacă am un temperament diavolesc care să se asorteze cu părul.

— Idioţi, murmură el şi îşi văzu mai departe de periat.

— Da aşa aşa zis şi eu, recunoscu ea pe jumătate adormită. Am fost cea mai timidă dintre timide. Ultimul lucru pe care îl de doream era să atrag atenţia cuiva.

Griffin lasă peria deoparte şi îi împărţi cu iscusinţă părul în trei şuviţe mari.

— Şi de ce rog? întrebă el şi începu să le împletească în coadă.

Îl fixă cu plivirea în oglindă, remarcând concentraţia calmă oglindită pe chipul său în timp ce lucra.

— Unde ai învăţat să faci pe servitoarea?

El schiţă un zâmbet.

— Nu-s prea multe lucruri pe care să nu le ştiu, legate de toaleta femeii, Justine.

Pufni.

— Bănuiesc.

— Nu bănuieşti bine, nevastă. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce ai evitat să atragi atenţia asupra ta, spre deosebire de restul fetelor? Dumnezeu mi-e martor, eşti suficient de frumoasă. Eu aş fi zis că toţi tinerii filfizoni din oraş – stupizi şi superficiali cum sunt ei – ar fi văzut măcar asta la tine.

Emoţiile o trădară şi de data asta, dovadă că se bucura de complimentul improvizat, dar pentru ca stătea parţial dezbrăcată în dormitor se gândi ca ar mai bine să ignore.

— Tatăl meu a atras mai multă atenţie decât era cazul. Deşi era spion altfel era un om destul de extravagant, şi culmea e că asta era un alt plus. Unchiul Dominic a zis întotdeauna ca tata avea un comportament atât de ostentativ, încât nimănui nu-i trecea prin cap că lucra pentru Serviciu. Însă nici eu şi nici fratele meu nu ne-am dat în vânt după acest gen de atenţie. Oamenii îl bârfeau întruna, vorbind de toate grozăviile pe care le

făcea.

— Dar tatăl tău era mai mult plecat din Londra, nu? întrebă Griffin.

Se aplecă peste umărul ei să aleagă o panglică de pe farfurioara aşezata pe masă. Justine îi putea simţi căldura trupului pe tot spatele iar când braţul lui înveşmântat în mătase îi atinse umărul, stomacul îi tresări nervos.

— Aşa e, dar nici mătuşă mea nu se lăsa mai prejos, zise ea în grabă, încercând să ignore furnicăturile care îi înfiorau pielea. Era o fire artistică şi cu idei destul de radicale. Justine îşi aduse aminte de saloanele zgomotoase şi animate pe care mătuşă ei obişnuia să le găzduiască, pline de artişti şi scriitori şi în general de oameni pe care bunicul ei obişnuia să-i numească „genuri inutile de oameni”. Mătuşa Elizabeth era o persoană minunată şi bună, dar nu întotdeauna era simplu de trăit cu ea.

Întâlni privirea lui Griffin în oglindă în timp ce îi lega panglica la căpătâiul împletiturii, şi îi zâmbi în chip de scuză.

— Ştiu că poate ţi se pare o chestie sentimentală, dar îmi era groază de fiecare dată

că ar putea spune ceva revoltător când eram într-o companie aleasă. Chiar reuşea să îl scoată din minţi pe bunicul meu.

— Ah, te referi la tatăl tatălui tău.

Încuviinţă din cap.

— Da. Bunicul ura bârfa şi până şi cel mai vag indiciu de comportament scandalos. Unchiul meu – viconte în prezent – nu privea nici el cu ochi buni lucrurile astea, zise ea cu un oftat. Nu că l-aş învinovăţi prea tare, având în vedere că a avut câţiva copii pe care a trebuit să-i vadă la casele lor.

Era sigură că unchiul William percepea căsătoria ei cu Griffin ca pe o mezalianţă îngrozitoare, cu consecinţe dezastruoase asupra familiei. Justine nici nu voia să se gândească la conversaţia pe care urma să o aibă la un moment dat cu el pe marginea acestui subiect. Probabil ar fi făcut apoplexie.

Griffin îşi sprijini încet mâinile pe umerii ei.

— Îmi imaginez că unchiul tău va fi pur şi simplu încântat când va afla că te-ai măritat cu mine.

Justine încercă să nu arate prea îmbufnată.

— Nu e vina ta, sigur, dar nu, nu va fi deloc încântat.

— Negreşit, o mare încâlceală, dar bine că nu trebuie să o descâlcim în seara asta. Gata, am terminat cu tine.

Mâinile lui îi alunecară pe talie. Cu o singură mişcare rapidă o ridică în picioare, lăsând-o fără suflare. Griffin nu era nici vânjos, nici din cale afară de musculos, ci mai degrabă zvelt şi viril. Ea nu era chiar uşoară, aşadar era mult mai puternic decât părea.

Mâinile ajunseră la spatele rochiei, iar ea sări şi se roti să se repeadă la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

— Îţi deschei rochia, iar după aceea o să-ţi desfac şireturile, zise el cu o răbdare exagerată. Cineva trebuie s-o facă şi pe-asta dacă nu vrei să dormi îmbrăcata. O întoarse cu spatele la el. Nu te mai agita atât. S-ar zice că eşti o femeiuşcă prostuţă, nu femeia matură şi chibzuită pe care o credeam eu.

Justine nu se putu abţine. Scoase limba la

reflexia lui în oglindă.

— Foarte matură, adăugă el.

Rămase nemişcată cât îi desfăcu cu repeziciune nasturii de la rochie şi îi slăbi şireturile de dedesubt. El nu tărăgănă lucrurile şi nici nu încercă să tragă de timp, iar ea se relaxă în mâinile lui pricepute. Pentru un bărbat care-i făcea nervii să tresară şi să danseze cu o singură atingere sau privire, era o persoană extrem reconfortantă. Asta nu avea mare noimă, cu excepţia faptului că ştia că putea să-i spună orice, iar el n-ar fi judecat-o greşit. Şi în afară faptului că o dorea în patul lui – chestie pe care ea o suspecta ca fiind în mare măsură o reacţie automată la orice femeie sub cincizeci de ani –, nu părea că aştepta prea multe de la ea. Poate mai era şi faptul că voia să aibă grijă de ea, iar asta era într-adevăr o senzaţie nouă.

— Du-te, zise el şi o împinse încet în direcţia paravanului pictat din colţ. Du-te şi pune-ţi cămaşa de noapte şi halatul şi apoi am să te bag în pat.

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu-i nevoie.

El îi zâmbi.

— Ştiu, dar îmi place conversaţia. Şi până la urmă e noaptea nunţii noastre. Ai putea măcar să stai de vorba cu mine.

Îl privi circumspectă, iar el îşi ridică palmele în aer.

— Fără şmecherii, promit.

Ridică din umeri şi decise să aibă încredere în el. Până la urmă, ce se putea întâmpla rău? Nu avea nicio intenţie să i se arunce în braţe, cel puţin nu în noaptea asta. Acest gând rătăcit o făcu să se împleticească pe picioare. De unde naiba răsărise?

Agitata, se grăbi să ajungă în spatele paravanului şi începu sa tragă de rochie. Făcu eforturi uriaşe pentru a nu băga de seamă sângele care îi pulsa prin vene, într-un amestec de trepidaţie şi excitare, şi pentru a ignora senzaţia acută de conştientizare a bărbatului aflat de cealaltă parte a paravanului – un bărbat cu reputaţia unui ticălos notoriu. Un bărbat care acum era soţul ei.

Se dezbrăcă şi de lenjerie şi îşi aduse aminte

că nu văzuse niciun semn de comportament îndrăzneţ din partea lui, începând din ziua când sosise în casa lui. Ba din contră, ar fi putut spune. Era adevărat că îi făcea plăcere să spună lucruri revoltătoare şi că o sărutase. Şi mai fusese şi întâlnirea aceea târzie din bucătărie. Dar nu făcuse niciun efort să o seducă, ci făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o protejeze – la fel de bine cum le proteja şi pe celelalte femei aflate în gospodăria lui. Comportamentul lui putea fi descris ca disciplinat şi reţinut.

Îşi împachetă frumos rochia şi o puse pe suportul special din spatele paravanului, forţându-se să se gândească la probabilitatea uriaşa ca reputaţia lui Griffin să fi fost exagerată. Atunci, de ce nu făcuse niciun efort să dezmintă zvonurile şi bârfele despre el şi îi lăsase pe toţi să creadă tot ce era mai rău despre el? O întrebare interesantă, dar nu genul pe care să aibă sclipirea sau energia să o analizeze în seara asta.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de ajutor? se auzi vocea ironică a lui Griffin de partea cealaltă a paravanului.

— Foarte sigură, răspunse ea şi se grăbi să-şi scoată şi celelalte haine. Termin imediat.

— Nu te grăbi. Poate-mi mai povesteşti ceva despre familia ta cât aştept.

Îşi strânse halatul la piept şi trase cu ochiul după paravan. Griffin se plimba prin cameră inspectându-i în treacăt puţinele lucruri, întinse mâna să mângâie absent un şal de lână lăsat de ea pe spătarul unui scaun, apoi ridică o carte din micul teanc de pe noptiera de lângă pat şi citi titlul. Acţiunile lui erau puternic influenţate de posesivitate şi de o intimitate care o lăsă fără respiraţie. Se retrase înapoi după paravan.

— Ce-ai vrea să ştii?

— Ai locuit dintotdeauna în Londra?

— Aproape întotdeauna, dar eu şi fratele meu ne petreceam o bună parte din vară la ţară, la moşia bunicului meu, mai ales când tata era plecat.

Zâmbi cu gândul la amintirile frumoase legate mai ales de verii ei. Se descurcase de minune să ţină pasul cu ei, să alerge ore în şir prin păduri sau să înveţe să călărească.

— Tare mult îmi plăcea acolo, şi nu mi-e ruşine să recunosc că de multe ori plângeam când

trebuia să mă întorc în Londra.

— Deşi bunicul tău era foarte riguros şi cu siguranţă cârcotaş?

Îşi puse halatul pe ea şi lega bine cordonul în jurul taliei.

— Bunicul n-a fost niciodată critic cu mine, zise ea în timp ce ieşi din spatele paravanului. Obişnuiam să-mi petrec o grămada de timp cu el în bibliotecă, ajutându-l la traduceri. Era un erudit, să ştii, îi explică ea în timp ce Griffin travers camera spre ea. Ba chiar obişnuia să spună că eram cea mai deşteaptă dintre nepoţii lui. Doar mie îmi spunea, sigur. N-ar fi fost frumos să spui genul acesta de lucruri şi altora.

Se opri la doar câţiva centimetri de ea. Justine trebui să-şi reprime impulsul de a se da înapoi – nu pentru că i-ar fi fost frica de el, ci pentru că prezenţa lui avea ecou înlăuntrul ei, îmboldind-o tacit să rămână lângă el. Gura lui Griffin se arcui într-un zâmbet periculos de seducător când îşi coborî privirea spre ea.

— Trebuia să-mi dau seama că erai un şoarece de bibliotecă. Mai spune-mi.

Privirea lui, atât de tainică, o captivă cu totul, ispitind-o cu gânduri interzise. Aproape inconştient, îşi ridică mâna la gulerul halatului pe care şi-l prinse strâns.

— De ce te-ar interesa aşa ceva? şopti ea.

El îşi închise ochii pe jumătate şi se aplecă spre ea, încercând parcă să simtă un parfum subtil.

— Din motive care îmi scapă, vreau să ştiu totul despre tine. Vreau să ştiu care era jucăria ta preferata când erai copil, care era cel mai preţuit lucru al tău. Vreau să ştiu cine te alina când plângeai sau dacă te-ai cocoţat vreodată în copaci. Vreau să ştiu ce-ţi place să mănânci şi ce te face să strâmbi din năsucul ăsta drăguţ. Vreau să ştiu când a fost prima dată când ţi-ai dorit să săruţi un băiat. Mai ales asta vreau să ştiu, termină el de vorbit pe un ton viclean.

Se uita fix în adâncul ochilor lui negri, ţintuită locului. Vocea lui o transportă spre un plan periculos şi se clătină, chiar dacă abia perceptibil, spre el. Privirea lui scăpără drept răspuns.

Dar când vru să o atingă, momentul se

spulberă. Justine scoase un icnet şi se smulse de lângă el şi se năpusti spre măsuţa de toaletă pentru a-şi strânge lucrurile cu mâinile tremurânde.

Griffin bombăni ceva în barbă – ceva neplăcut, bănuia ea.

— Nu ai de ce să te temi, Justine, zise el cu vocea gâtuită. Nu-s vreun căpcăun.

— Nu mi-e câtuşi de puţin teamă. Doar că nu vreau să vorbesc despre lucruri ridicole, ca de exemplu despre copilăria mea.

Aranja periile şi oglinjoara într-un şir ordonat. Griffin se sprijini de tăblia patului, ca şi cum avea de gând să-şi petreacă toată noaptea acolo. Căldură îi dispăruse din ochi, fiind înlocuită de un amuzament sardonic care o făcu să tresară în sinea ei.

— Nu eşti de părere că soţul şi soţia ar trebui să afle diverse lucruri unul despre celalalt, Justine? Altfel, cum se vor putea înţelege?

— Păi, se pare că tu ştii destule despre mine, iar eu foarte puţine despre tine, i-o întoarse ea într-un impuls defensiv. Era ca şi cum el i-ar fi

expus ceva dinlăuntru, ceva ce ar fi preferat să rămână ascuns. Nu cred că e corect.

— Ce ai vrea să ştii?

— Încă mai vrei să pleci din Anglia? întrebarea îi ieşi pe gură înainte să se gândească propriu-zis la ea.

El dădu o singură dată din cap.

— Sigur.

Aşteptă, dar el nu dădu alte lămuriri.

— Doar atât ai de spus despre asta? îl întreba ea uimită.

El dădu din umeri. Iar ea se enervă. Cum putea fi atât de relaxat când era vorba despre ceva care o putea afecta atât de tare? Nici nu mai ştia ce să-i răspundă, cum să se gândească la viitorul lor comun. Ziua fusese extrem de tumultuoasă, plină de emoţii şi supărări.

Se crispă aducându-şi brusc aminte de ce aflase despre el de dimineaţa de la Patience şi Rose. Nu-i venea să creadă că uitase ceva atât important. În momentul acesta, numai ideea că îi ascunsese o informaţie atât de vitală i se părea de-

a dreptul groaznică.

— Dragostea mea, ai de gând să stai pe gânduri toată noaptea, sau mai ai şi alte întrebări? o sâcâi Griffin zâmbind larg.

— Ba chiar o grămadă, dacă stau să mă gândesc mai bine, zise ea. De exemplu, habar nu am avut cine e tatăl tău până de dimineaţă când am aflat de la Rose şi Patience. Asta da revelaţie, pe cuvânt. Şi nu cred că e deloc corect că mi-ai ascuns această informaţie înainte de căsătorie.

Postura lui se modifică uşor. Îşi aduse aminte prea târziu de avertismentul strict al doamnei Reeves de a nu deschide acest subiect. Dar, îşi spuse în sinea ei, avea toate drepturile să ştie. La urma urmei, acum erau căsătoriţi.

— Şi ce ţi-au spus despre tatăl meu? o întrebă el încet, pe un ton care nu prevestea nimic bun şi care îi punea sub semnul întrebării siguranţa pe care o simţise o clipă înainte.

— Că este prinţul Ernest, duce de Cumberland. Chiar dacă rostise cuvintele cu voce tare, tot i se părea imposibil. Nu mi-au spus şi cine a fost mama ta.

— Asta pentru că ea nu a contat pentru nimeni. Mama mea a fost o fată de paisprezece ani pe care tatăl meu – cuvântul răsună ca un blestem din gura lui – a sedus-o şi a abandonat-o, condamnând-o la uitarea veşnică. Nu că aş bănui că şi-ar fi dorit ca el să mai ştie de ea. Dumnezeu mi-e martor că nici eu n-am nevoie de el.

— Aşa bănuiai? Adică nu ştii exact ce şi-a dorit mama ta? întrebă ea cu precauţie.

Îşi încrucişă braţele pe piept, iar mătasea aluneca de pe gât lăsând la vedere gheara grifonului, săpată parcă cu cruzime în carnea lui de bronz.

— De unde să ştiu? M-a abandonat când eram bebeluş. N-am cunoscut-o niciodată.

Aruncase toate aceste cuvinte spre ea ca pe nişte pietre. Inima ei se strânse din pricina tristeţii împroşcate de fiecare silabă. Era clar, rămăseseră atât de multe lucruri nerostite, întreaga istorie a unui om ascunsă în spatele unui zid pe care puţini – sau nimeni – nu îndrăzniseră să-l escaladeze. Nu era de mirare că se păzea cu o asemenea determinare.

— Îmi pare rău, zise ea şi-şi dori să-şi fi

muşcat limba mai bine decât să-i fi readus în minte amintiri atât de neplăcute. N-am ştiut.

Sprâncenele lui se arcuiră cu un dispreţ aristocratic straniu.

— Dacă ai fi ştiut că sunt copilul din flori al unui bărbat cunoscut pentru cele mai rele vicii şi al unei femei căreia i-a lipsit cel mai decent sentiment, te-ai mai fi măritat cu mine, Justine? Sau ai fi preferat cenzura şi boscorodeala lumii, în loc să fii pângărită de numele meu? De atingerea mea?

Ochii ei se măriră de groază. Cum putea să creadă aşa ceva despre ea?

— Sigur ca nu! Nu suntem responsabili pentru acţiunile părinţilor noştri. Şi nici măcar nu i-ai cunoscut. Greşelile lor sunt doar ale lor.

Gura lui deveni o linie subţire, neîncrezătoare. Ea făcu câţiva paşi mai aproape, disperată să îl convingă… să îl aline.

— Nu am avut niciodată intenţia să te insult, dragul meu domn, spuse ea pe un ton plin de compasiune.

Ardea de poftă să îl atingă, să îi mângâie

umerii acoperiţi cu mătase, să îşi lase degetele să îi atingă pielea caldă. Dorinţa îi era atât de puternică şi de tulburătoare, încât îşi strânse palmele în pumni.

— Întotdeauna ai fost atât de bun cu mine, spuse ea, iar eu voi fi întotdeauna…

Dintr-un pas, traversă tot spaţiul dintre ei, îşi puse o mână pe umărul ei, iar cu cealaltă o lua de bărbie şi o forţă să se uite la el. Ea înghiţi în sec la vederea privirii lui de gheaţă, golită de orice emoţie. Dar chiar dacă ochii lui negri erau implacabili şi neiertători, atingerea îi era delicată. Chiar şi când era nervos, ştia că nu i-ar face niciodată rău.

— Bun? se răsti el. Nu confunda toleranţa cu bunătatea, Justine. Nu mă las niciodată pradă acelei emoţii. Din punctul asta de vedere semăn cu tatăl meu.

— Nu cred. Refuza să se lase intimidată de el. Nu eşti deloc ca tatăl şi ca unchii tăi. Sunt sigură.

Afirmaţia ei îl făcu să pufnească dispreţuitor, luându-şi mâinile de pe ea.

— Sunt exact ca ei. Şi cu cât îţi vei da mai

repede seama de asta, soţia mea dragă, cu atât ne va fi mai bine amândurora.

Rostind aceste cuvinte descurajante, se întoarse pe călcâie şi ieşi din dormitorul ei.

Capitolul 14

Justine se zgâia indispusă în farfurie, pentru a rezista impulsului de a se uita spre soţul ei, care stătea în capătul celălalt al mesei lustruite din sufragerie. Acesta era angajat într-o conversaţie animată cu verişoara ei, Serena, Lady Danforth. Serena – una dintre cele mai nesuferite persoane din lume pentru Justine – era o frumuseţe înaltă şi zveltă, cu cel mai ascultător păr auriu. Era măritată cu unul dintre cei mai plictisitori bărbaţi din Londra, unul care de-abia o remarcase şi căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie că soţia lui flirta în stânga şi-n dreapta – dacă nu şi mai rău –, numai cu bărbaţii posedând cea mai scandaloasă reputaţie din oraş.

Exact genul de femeie care să stârnească interesul sexual al lui Griffin, după toate aparenţele.

— Justine, draga mea, nu cred că m-ai ascultat, zise unchiul său, uşor dojenitor. Nu ştiu ce se întâmplă cu manierele tale în seara asta. Nu-ţi stă deloc în fire să fii aşa.

Tresări jenată şi îi aruncă un zâmbet încurcat.

— Îmi pare tare rău, unchiule William. Sunt un pic tulburată, dar asta nu e o scuză să fiu nepoliticoasă.

Unchiul ei, aşezat la loc de cinste în capul mesei, vizavi de cealaltă gazdă, Lady Thornbury, o studie cu o profundă îngrijorare.

— Cred că era de aşteptat, continuă el coborându-şi vocea. N-am mai fost niciodată atât de şocat ca atunci când mi-ai trimis scrisoarea în care m-ai pus la curent cu nunta. Nu pot decât să mă bucur că mătuşă ta dragă şi bunicul nu mai sunt cu noi, ca să vadă unde te-a adus comportamentul tău nechibzuit. Serios, draga mea, unde ţi-a fost mintea?

Dacă aşa se gândea unchiul ei că o făcea să se simtă mai bine, mai bine o lua direct şi o vâra într-un cazan cu ulei încins şi terminau odată.

— Nu cred că am avut de ales, domnule, încercă ea să-i explice pentru a nu ştiu câta oară. Îl iubea cu adevărat pe unchiul ei, care fusese întotdeauna foarte bun cu ea, dar uneori depăşea limita şi era la fel de neclintit ca şi tatăl ei. În acele circumstanţe, acceptarea cererii în căsătorie a domnului Steele a părut singura cale acceptabilă pe care o puteam urma.

Unchiul William îşi aşeză cu tact cuţitul şi furculiţa pe farfuria goală.

— Nu te învinovăţesc că i-ai acceptat cererea în căsătorie, Justine. Nu exista o altă cale de urmat şi sunt cu adevărat recunoscător că domnul Steele are, se pare, măcar o brumă de respectabilitate. Ce m-a contrariat a fost decizia ta iniţială de a accepta un post în casa lui. Nu doar că a fost o nesăbuinţă fără margini, dar şi un gest cu mult sub demnitatea ta.

Justine de-abia se stăpâni să nu se crispeze. În situaţia actuala nu prea avea argumente cu care să combată logica unchiului ei.

— Am făcut-o pentru domnul Dominic, înţelegi, zise ea. Avea nevoie de ajutorul meu.

După expresia de pe chipul unchiului ei, ar fi putut la fel de bine să vânture o pânză roşie în faţa unui taur.

— Întotdeauna am susţinut că a fost o mare greşeală că Dominic a avut o asemenea influenţă asupra ta, zise unchiul ei cu răceală. Sunt convins că el e de vina şi pentru cariera nefericită a iubitului meu frate, care a şi dus la moartea lui. Edward a fost un tânăr temerar, dar sunt sigur că şi-ar fi revenit în cele din urmă dacă nu ar fi căzut sub influenţa lui Dominic. Nici bunicul tău nu l-a plăcut niciodată.

Justine îşi înăbuşi un oftat şi încuviinţă din cap spre unul dintre servitorii care îi luă farfuria. Nu avea niciun rost să încerce să îl convingă pe unchiul William că îndatoririle tatălui ei în Serviciu îl ajutaseră să-şi focalizeze energia debordantă, îl ghidaseră pe un drum util care îi permisese să-şi utilizeze mintea ascuţită şi inteligenta sclipitoare. Şi chiar dacă murise prea devreme, Justine era convinsă că, fără îndrumarea lui Dominic, tatăl ei ar fi avut un sfârşit tragic la o vârsta mult mai tânără, ori într-un accident stupid

de trăsură, fie şi-ar fi pierdut şi ultima leţcaie la jocuri de noroc.

— Ah, bine, zise unchiul ei după ce se servi de pe platoul cu friptură de gâscă servită la felul următor, cred că va trebui să-i dam cumva de capăt. Cu patronajul meu şi serviciile amabile ale lui Lady Thornbury, ar trebui să putem contracara cele mai urâte bârfe. Istoricul domnului Steele nu este deloc printre cele mai fericite, dar, la urma urmei, se trage dintr-una dintre cele mai nobile familii din ţară. Iar căpitanul St. George mi-a spus că domnul Steele este în graţiile prinţului regent, ceea ce e mare lucru, după părerea mea.

Justine nu ştia de ce era atât de important, ţinând cont că singurul motiv pentru care regentul ştia de existenţa lui Griffin era pentru că îi datora o suma considerabilă de bani. Totuşi, putea aprecia tentativa lui Aden de a-l mai calma pe unchiul ei morocănos, chiar dacă Aden stătea chiar acum în dreapta ei şi de-abia se stăpânea să nu râdă. Era clar că trăsese cu urechea la conversaţia lor – deprindere tipică pentru un spion. Justine era hotărâtă să îl dojenească în legătura cu atitudinea lui amuzată şi trasul cu urechea de îndată ce se ivea ocazia.

— Şi, adaugă unchiul ei pe un ton mai senin, trebuie să fii încântată să o vezi pe Serena atât de interesată de domnul Steele. Serena este una dintre cele mai populare gazde din lumea bună. Să fii sigură că, dacă ea îl acceptă pe noul tău soţ, mulţi îi vor urma exemplul.

Unchiul William aruncă o privire radioasă peste masă spre fiica lui cea mai mare, care stătea atât de aproape de Griffin, încât practic îi stătea în poală. Dacă Justine intuise corect, probabil că Serena stătea chiar cu mâna pe coapsa lui. Iar din privirea lui Griffin şi buzele curbate într-un surâs leneş şi amuzat, îţi puteai da seama că se bucura din plin de atenţiile vulgare ale verişoarei ei. Justine se văzu nevoită să apeleze la toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să nu se ridice să ia unul dintre sfeşnicele grele Wedgwood din faţa ei şi să-l proiecteze în capul soţului ei.

Din fericire, Lady Thornbury interveni subtil în conversaţie şi reuşi să îi capteze atenţia lui Griffin, făcând-o pe Serena să se bosumfle. Justine răsuflă uşurată să vadă că soţul ei îşi mai îndreaptă atenţia şi către gazdă. Griffin era foarte încântat că putea ocoli şi lua peste picior convenţiile sociale. Însă la fel de bine ştia şi să se

folosească de ele, şi avea decenţa să se comporte ca un gentleman cu Lady Thornbury, care îşi dăduse toată silinţa ca seara aceasta să fie un succes.

— Te distrezi? şopti Aden spre ea în momentul în care unchiul ei îşi îndreptă atenţia către celalalt vecin de scaun.

— De nu mai pot, replică sec Justine.

Aden aruncă o privire fugara în direcţia lui Griffin.

— Una peste alta, cred că a ieşit bine. Vărul meu nu a insultat pe nimeni, n-a spus glume vulgare, deşi ştiu cât de tare îl mănâncă limba să facă aşa ceva. Cred că ai o influenţă bună asupra lui.

Oftă.

— Mă îndoiesc.

Din punctul de vedere al lui Justine, seara asta părea că nu se mai termină. Venise după câteva zile extrem de intense petrecute în casa lui Steele – rezultatul întrebărilor ei neavenite referitoare la familia lui Griffin din noaptea nunţii. După ce plecase din camera ei, nu-l mai văzuse

decât a doua zi după-amiază, când el venise în salon, acolo unde ea şi Vivien St. George stăteau de vorba liniştite.

După ce înclinase vag din cap în direcţia lui Vivien, anunţase că intenţiona să angajeze încă o dădacă pentru Stephen. Justine obiectase, spunând că era perfect capabilă să aibă grija de un copilaş, iar el se răţoise în gura mare că nu va tolera ca soţia lui să se vânzolească prin casa ca o servitoare.

Griffin insistase cu aiureala asta şi îi ordonase să viziteze o croitoreasă la care să-şi comande o garderobă adecvată noului el statut. Bineînţeles că asta provocase o nouă ceartă, care culminase cu plecarea lui bruscă şi cu Justine care se gândea să-i tragă una în cap cu ceainicul. Înclinaţia ei spre un comportament atât de atipic o condusese la o concluzie cu două posibilităţi – fie moştenise mult mai multe caracteristici temperamentele de la tatăl ei decât crezuse iniţial, fie Griffin o scotea din minţi.

După ce reuşise cu greu să se calmeze, Vivien o convinsese că avea într-adevăr nevoie de o rochie nouă pentru dineul din seara următoare. Justine fusese de acord cu jumătate de gură, iar

Vivien o luase pe sus pentru o şedinţă de probă într-unul dintre cele mai căutate magazine din Londra.

Când rochia sosise în după-amiaza aceasta, Justine se văzuse nevoită să accepte în sinea ei că era minunată. Era dintr-un satin lucios verde pal, cu un model destul de modest, dar cu o croială bine executată, decorată pe margini cu dantelă gălbuie în partea de sus şi la tiv, şi cu frunze micuţe din alt material presărate pe poalele fustei. Lui Griffin îi plăcuse mult, dacă era să se ia după modul în care ochii îi scăpăraseră scântei când o văzuse coborând scara principală în hol, ca să-şi pună mănuşi asortate verzi din piele de ied.

Bineînţeles că stricase toată vraja când îi poruncise să se duca înapoi sus ca să-şi dea jos boneţica discretă din dantelă. Ca să evite o ceartă în faţa servitorilor, se supusese, dar îşi luase revanşa ulterior, când refuzase să vorbească cu el în trăsură, pe drumul spre dineu. El nu dăduse doi bani pe tăcerea ei şi o lăsase să mediteze în linişte la faptul că manierele ei o luaseră pe o pantă periculoasă drept la vale de când ajunsese în sfera lui de influenţă.

Din fericire, odată ajunşi la casa din oraş a lui

Lady Thornbury, se descurcaseră să se poarte cuviincios. Griffin fusese neaşteptat de fermecător şi de docil când fusese prezentat familiei ei şi grupului select de prieteni invitaţi de Lady Thornbury. Reuşise chiar să se înfrâneze când unchiul William se lamentase că făcuseră nunta în grabă şi că Justine acţionase într-un mod total nechibzuit, care nu-i stătea deloc în fire. Ochii soţului ei se făcuseră mici-mici în acel moment, dar noroc că intervenise Serena care îl luase de acolo ca să-l prezinte şi altor invitaţi. Lady Thornbury fusese surprinsă de atenţiile respingătoare ale Serenei, dar Justine nu putuse să-i fie decât recunoscătoare că reuşise să evite o criză. Apoi îşi concentrase energia pentru a alina sensibilităţile rănite ale unchiului ei, simţindu-se încă o dată recunoscătoare că verişoara ei cea odioasă îi ţinea de urat lui Griffin.

Mai bine zis, îi fusese recunoscătoare timp de câteva minute, până când îşi dăduse seama că Serena intenţiona să pună monopol pe Griffin, care nu părea deloc deranjat de intenţiile ei. N-ar fi trebuit să-i pese nici lui Justine, dacă ar fi făcut abstracţie de faptul că scopul imbecilului ei soţ era să o ajute să-şi reabiliteze reputaţia – şi în realitate şi pe a lui. Cum încerca el să realizeze

asta antrenându-se într-un flirt vulgar – şi nu cu oricine, ci chiar cu verişoara soţiei sale – era peste puterea ei de înţelegere.

Lady Thornbury găsi în sfârşit de cuviinţă să pună capăt cinei macabre.

— Doamnelor, haideţi să-i lăsăm pe domni să se delecteze cu un porto, ce ziceţi?

Doamnele se ridicară toate în picioare în foşnet de mătăsuri şi museline scumpe, iar Justine o văzu pe Serena întorcându-se şi şoptindu-i ceva lui Griffin, care stătea politicos în spatele ei şi îi ţinea scaunul. El râse. Justine îşi mută brusc privirea în altă parte, plină de resentimente care îi ardeau venele. Oricât de greu de crezut ar fi fost, era geloasă pe atenţia pe care i-o acorda Griffin verişoarei sale nesuferite.

— E doar de spectacol, îi zise încet Aden, în timp ce o ajuta cu scaunul.

Se întoarse spre el cu o privire confuză.

— Ce vrei să spui?

El îi făcu semn din cap în direcţia lui Griffin.

— Comportamentul lamentabil al vărului meu

cu verişoara ta. Bănuiesc că, în clipa asta, e gata să fugă ţipând direct în stradă, ca şi când pe spatele lui s-ar căţăra o grămadă de şobolani.

Vorbele lui o forţară să izbucnească într-un râs înfundat.

— Nu mi se pare deloc deranjat de ea.

Aden încuviinţă din cap.

— Ştiu, dar aparentele pot fi înşelătoare, şi cred că ştii asta mai bine decât oricine.

Ştia, dar se simţea prea bulversată ca să îngaime ceva coerent, aşa că se mulţumi să îi zâmbească recunoscătoare şi plecă după celelalte femei.

Când ajunse în capătul mesei, Justine îşi îndreptă ochii spre soţul ei, iar el o privi insistent şi cu o expresie zeflemitoare Ea îşi ridică sfidător bărbia, iar el rânji şi îşi ridică paharul de vin în semn de salut.

Naiba să-l ia! Se recunoscu înfrântă – de data asta – şi se grăbi să părăsească salonul.

*

Griffin îşi întinse picioarele, încercând să se simtă confortabil în interiorul intim al trăsurii lui. Îi spusese vizitiului să o ia pe drumul cel lung spre Jermyn Street. Chiar şi aşa, tot avea îndoieli că Justine avea suficient timp să se calmeze. Dacă însă aştepta până ajungeau acasă, ar fi dispărut din nou în dormitorul ei, ca de fiecare dată când se apropia de ea.

Nu o putea învinovăţi, având în vedere cât de tare o enervase în noaptea nunţii lor. Dar îl luase prin surprindere, nu doar cu întrebările despre părinţii lui, ci şi cu răspunsul ei amabil care i se păruse pur şi simplu plin de compătimire. Asta îi făcuse pielea de găină. Voia multe lucruri de la Justine – în primul şi cel mai important rând să o vâre în patul lui, acolo unde-i era locul dar mila nu se număra printre ele.

— Araţi foarte bine în seara asta, scumpa mea, şi nici măcar n-ai avut nevoie de vreuna dintre boneţicile tale stupide, o tachină el

În lumina obscură a lămpilor din trăsură îi văzu ochii mijindu-se până deveniră nişte liniuţe de foc. Griffin bănuia că avea un simţ dezvoltat al

umorului dacă era suficient de relaxată, dar nu şi dacă venea vorba despre bonetele ei.

Se chinui să găsească ceva inofensiv de zis, ceva care să-i aducă aminte că nu era vreo brută nesimţitoare care intenţiona să o distrugă, şi asta pentru că remarcase cum se uitase la el zilele astea. Şi de data asta era, probabil, tot vina lui, de la anunţul dramatic, că era la fel de abject ca tatăl şi unchii lui. Griffin n-ar fi pretins niciodată că era altceva decât era, dar relaţiile sale de rang regal – cel puţin bărbaţii – erau o specie cu desăvârşire mârşavă şi imorală. Poate se mai încadra şi el din când în când în categoria amorală, dar să fie mârşav? Spera că nu. Nu doar că genul ăsta de excese aristocratice ale comportamentului nu dădea bine în afaceri, dar le respingea oricum la un nivel instinctiv. În cele mai multe zile s-ar fi putut convinge singur că lăsase absolut orice vestigiu din copilăria sa în urmă, dar ştia că asta era doar o minciună. Toţi anii petrecuţi în parohia uitată de lume din North Yorkshire, sub stricta supraveghere a unchiului său de o moralitate riguroasă, îşi puseseră amprenta asupra lui, indiferent de cât de mult se încăpăţâna să nu recunoască. Probabil că era în stare de multe lucruri, dar cu siguranţă nu şi să facă rău femeilor

şi copiilor.

Din nefericire, mintea îi era în continuare pustie atunci când trebuia să înceapă o conversaţie cu soţia lui, poate pentru că nu era obişnuit cu o astfel de schimbare a relaţiei dintre ei.

Poate că şi Justine simţea acelaşi lucru, deci n-ar fi făcut rău dacă i-ar fi adus aminte de asta.

— Cred că ţi s-a părut, ciudat să fii introdusă rudelor tale drept soţia mea, spuse el. Trebuie să te fi demoralizat un pic.

Ea se ţinu bine de mâner, pentru că trăsura tocmai lua o curbă. Deşi nu părea să fi fost nevoie, de vreme ce postura ei amintea de un stâlp de felinar.

— Nici n-ai idee, replica ea cu amărăciune.

Calmul lui Griffin începu să scârţâie. Se împăcase cu atitudinea ei rece din salonul lui Lady Thornbury după ce bărbaţii se alăturaseră femeilor, presupunând că se datorase iritării produse de verişoara ei. Lady Serena era bogată, frumoasă şi o gazdă populară în înalta societate, dar flirta cu vulgaritate. În general, nu-l deranja

să mai flirteze din când în când, şi măcar Serena îl băgase în seamă şi stătuse de vorbă cu el. Majoritatea celorlalţi invitaţi îl evitaseră, fie din teamă – ca şi cum s-ar fi aşteptat să scoată un pachet de cărţi şi să încerce să îi fraierească –, fie din dispreţ, cum era cazul cert al unchiului lui Justine. Seara decursese la fel de rău cum îşi imaginase că va fi, plus că soţia lui scumpă şi drăguţă îşi petrecuse o bună parte din timp aruncând săgeţi din priviri în direcţia lui. Statutul de femeie măritată, după toate aparenţele, avea un efect deloc benefic asupra temperamentului lui Justine.

Încă un motiv în plus să se culce cu ea, şi dacă era posibil chiar în seara asta. Din punctul de vedere al lui Griffin, cea mai bună metodă de calmare a nervilor era o partidă bună de hârjoneală în aşternut.

— Ai avut o conversaţie plăcută cu unchiul tău în timpul cinei? întrebă el politicos. Păreai foarte implicată.

— La fel ca şi tine cu tovarăşa ta de discuţie, replică ea şi îl privi încruntată. Tu şi Serena v-aţi distrat de minune.

Ah. Aşadar, asta era problema. Se părea ca Justine suferea de un acces de gelozie. Asta nu însemna că era fraier să creadă că soţia lui era motivată de vreun sentiment de afecţiune, pe care să-l fi dezvoltat între timp pentru el. Până şi un idiot şi-ar fi dat seama că între ea şi Lady Serena exista o antipatie aprigă. Oricât de mult şi-ar fi dorit ca Justine să nutrească vreo emoţie pentru el, alta decât o dorinţa năvalnică de a-i da cu ceva în cap, presupunea că modul ei de a se purta avea o strânsă legătura cu instinctul ei de competitivitate.

— M-a primit cu braţele deschise, o întărâtă el. Şi şi-a manifestat dorinţa arzătoare s-o vizitez la orice oră. Sigur, invitaţia ţi se adresa şi ţie.

— Mă îndoiesc sincer că Serena vrea să aibă de-a face cu mine în afară de cazul în care m-ar enerva în legătură cu ceva, rosti ea sacadat. Dar n-ai decât să o cauţi ori de câte ori doreşti. Sunt sigură că nu mă priveşte.

Griffin oftă.

— Justine, nu fi aşa gâsculiţă. Sigur că n-am de gând să merg în vizită de unul singur la verişoara ta. De ce mama naibii aş vrea să fac una

ca asta?

— Cred că este evident din comportamentul tau. Sau al ei, de fapt.

Asta îl mira, pentru că era convins că se purtase cu destulă decenţă, având în vedere circumstanţele.

— Te asigur, draga mea, că dacă ai crezut că m-am lăsat atras într-un fel de flirt disperat cu verişoara ta, te înşeli. Dacă într-adevăr aş flirta cu o femeie, ai şti, şi la fel şi Serena.

Din nefericire, consecinţa afirmaţiilor lui nu fu cea scontată, icnetul ei revoltat îi spuse că fusese de-a dreptul deplasat. Asta făcu să se întrebe când anume începuse să-şi piardă abilitatea de a se descurca cu femeile, activitate pe care altădată o presta fără niciun efort. Realitatea era că întotdeauna avusese atât de multe femei la cheremul lui, încât nici nu ştiuse ce să facă cu ele. Apoi apăruse Justine, şi totul se schimbase. Pretext suficient pentru a face un om raţional să-şi piardă minţile.

Ea trase perdeluţa de la geam şi aruncă o privire în bezna de afară.

— De ce durează atât de mult să ajungem acasă? Trebuia să fi ajuns demult.

Cuvintele îi fură imediat urmate de un pufnet jalnic, care îi merse lui Griffin direct la inimă.

Se mişcă uşor ca să nu o sperie şi se strecură lângă ea pe banchetă. Ea se trase în colţ.

— Ce faci? îl întrebă suspicioasă.

El îi luă palma înmănuşată. Justine încerca să i se opună, dar el îi captură palma într-o strânsoare delicată, dar fermă.

— Stau lângă soţia mea. Ce credeai că fac?

— Mă necăjeşti, aşa cum şi făcut toată seara. Agitată, îşi frecă obrazul cu dosul celeilalte palme. Ştiu că totul nu-i decât o şaradă, dar nu trebuia să mă pui într-o situaţie jenantă. Mai ales cu Serena.

El se jucă cu degetele ei înţepenite, împletindu-le cu ale sale.

— Ţi-a trecut prin cap că poate şi eu m-am simţit la fel de prost în seara asta?

Buza ei de jos ieşi în afară, când se bosumflă.

— Nu ştiu de ce. Mi se pare că tu faci tot

timpul numai ce vrei, şi toţi ceilalţi merg pe vârfuri în jurul tău, de frică să nu te supere. Oricum, sunt sigură că jumătate dintre bărbaţii invitaţi la petrecere îţi datorează bani. Mai degrabă cred că ai profitat de ocazie să îi iei de sus.

— Te înşeli. Sunt foarte la curent cu situaţia financiară şi cu viciile multora din oraş, dar asta nu înseamnă că socializez cu ei şi cu atât mai puţin că am relaţii de prietenie cu ei. Bărbaţii vin în localurile mele pentru jocuri de noroc, ca să bea sau să meargă la târfe. Nu-i înşel niciodată şi îi servesc cu ce am mai bun, inclusiv femei. De-asta îi cunosc, Justine, nu pentru că mi-ar fi prieteni. De fapt, sunt sigur că mulţi dintre ei nu mă suportă. Le aduc aminte prea tare de prostia şi de eşecurile lor.

Refuză în continuare să îi întâlnească privirea, dar îşi înclină capul în direcţia lui, iar degetele i se relaxară în sfârşit în palma lui.

— Dar toată lumea părea… nu ştiu cum să zic… că te venereze ca şi cum le-ar fi fost frică de tine, răspunse ea încet.

— Unora chiar le e, zise el ironic, tocmai din

cauză că îmi datorează bani.

— O.

Îl strânse scurt de mână, după care îşi retrase degetele. Pentru moment, era de acord să o lase în pace.

— Aden mi-a spus că te purtai aşa pentru că nu te simţeai în largul tău.

Se încruntă.

— În ce fel mă purtam?

— Mă refer la flirtul cu Serena.

— Nu flirtam cu Serena.

Flutură enervată din mână.

— Da, bine, ce făceai tu acolo cu ea. Aden zicea că mai degrabă ai fi preferat să fugi, urlând, în stradă.

Lui Griffin nu-i făcu plăcere acea imagine.

— Vărul meu ar face bine să-şi vadă de ale lui. Iar eu nu aş urla niciodată. Aş fugi, poate, dacă împrejurările ar fi de aşa natură dar nu aş urla niciodată.

Unul dintre colturile gurii ei se arcui repede într-un zâmbet. El ar fi vrut să-şi plimbe limba peste contururile pline şi ispititoare ale buzelor ei frumoase, după care să o strecoare înăuntru.

— Mă simt extrem de uşurată să aud asta, spuse ea. Nu s-ar potrivi deloc cu imaginea ta de ticălos fără scrupule.

— Aşa e.

Se gândi dacă ar fi cazul să-i repete că nu era chiar aşa ticălos dar comentariul ei îi sugerase că deja ştia. Uimit de uşurarea pe care o resimţea, se gândi să schimbe abordarea.

— Justine, de ce nu o placi pe Serena? Doar aţi petrecut o grămadă de timp împreună când eraţi mici, nu?

Ea se foi puţin, cu faţa pe jumătate spre el.

— Adică exceptând faptul că e vanitoasă, egoistă şi neloială?

El schiţă un zâmbet.

— Da, în afară de asta.

Oftă şi se lasă mai jos pe banchetă.

— Este adevărat că mi-am petrecut majoritatea verilor şi unele vacanţe la moşia bunicului meu. Acolo locuiau şi unchiul William şi mătuşă mea, aşa că se poate spune, mai mult său mai puţin că am crescut cu verii mei.

— Câţi erau?

— Două fete şi trei băieţi. Pe toţi ceilalţi îi plac foarte mult, mai ales pe băieţi. Eu nu eram aşa de încrezută cum erau celelalte fete şi îmi plăcea să stau pe-afară, aşa că băieţii m-au primit în grupul lor. Rebecca era mai mică cu opt ani decât mine, cri alte cuvinte nu o cunoşteam foarte bine. Îmi făcuse plăcere însă mă joc cu ea în camera copiilor când era foarte mică. Era o scumpă.

Tăcu şi medită intens la ceva.

— Şi Serena? o îmboldi el.

Tresări şi apoi făcu o grimasă.

— Serena e cu doi ani mai mare decât mine şi e copilul preferat al unchiului meu. În loc să se simtă sigură pe ea din pricina asta, se pare că a enervat-o orice gest de afecţiune pe care mi l-a arătat vreodată unchiul William. Nu s-au înţeles

întotdeauna foarte bine, înţelegi tu. Personalităţile lor sunt foarte diferite, spuse ea cu toată convingerea. Bineînţeles, poate fi dulce ca mierea când vrea şi întotdeauna îl are la degetul mic pe unchiul meu, parţial pentru că seamănă cu mama ei din punctul ăsta de vedere. Unchiul meu a fost devastat la moartea mătuşii Sarah, iar Serena îi aduce aminte de ea şi de cât de minunată era soţia lui.

Griffin era fascinat împotriva voinţei lui. Pentru că nu avea fraţi şi pentru că singura sa ruda fusese un unchi aspru şi sever, nici nu-şi putea imagina viaţa într-o familie mare în mod evident foarte animată.

— Deduc că bunicul tau nu s-a lăsat dus de nas de farmecele Serenei.

— Nicio clipă. Iar ei nu i-a convenit deloc că nu-l poate manipula şi pe el.

— Şi evident că şi-a transferat nemulţumirea asupra ta, zise el, începând să regrete că schimbase o vorbă cu femeia respectivă. Şi cum s-a răzbunat pe tine?

— În afară de faptul că ma trăgea de păr şi mă striga „pistruiata”? întrebă ea sec.

— Da.

Indiferent cât de dureroase erau acele amintiri, trebuia să afle tot ce putea despre soţia lui.

Oftă.

— De fiecare dată când n-o vedea nimeni ma plesnea şi mă ciupea. Avea grijă să nu-mi lase niciodată semne. Serena era foarte deşteaptă. Şi ştia că n-aş fi pârât-o niciodată.

Înjurătura trântită de Griffin o făcu să-şi ridice privirea spre chipul lui.

— Scorpia, şuieră el. Am de gând să port o discuţie cu verişoara Serena.

Justine izbucni în râs.

— Apreciez intenţia, dar nu e nevoie să fiu răzbunată de când am învăţat să mă apar singură. Când aveam treisprezece ani am împins-o de pe terasă într-o tufă de trandafiri. Rezultatele au fost peste măsură de mulţumitoare, mai ales că era îmbrăcată cu rochia preferată.

Dezvăluirea îl mai linişti şi îl făcu să zâmbească.

— Îmi imaginez. Dar prostuţa ţâfnoasă n-a dat fuga la tatăl ei?

Justine zâmbi larg.

— Ba da, şi s-a dus şi la bunicul. Nici unul n-a crezut-o însă. Mă considerau prea liniştită şi prea bine-crescută ca să mă cobor la acel nivel. Bunicul a insistat ca Serena să fie trimisa la culcare nemâncată, atât pentru că minţise, cât şi pentru că-şi stricase rochia cea nouă.

De data asta Griffin râse.

— Bun aşa. Dar tot nu-mi imaginez că cineva ca verişoara ta ar fi renunţat atât de repede să te mai chinuie. De ce nu le-ai spus niciodată tatălui sau bunicului tău cum se purta cu tine?

Justine începu să se traga de vârfurile degetelor mănuşii pană când Griffin îşi puse palma peste ele ca să o oprească.

— Justine?

— Of, bine… mormăi ea. Doar că sună atât de insipid şi de patetic, deşi nu era deloc aşa. Credeam că dacă spun cuiva, tata o să facă mare caz din pricina mea. Mi-era teamă că n-o să mă mai lase să-i vizitez vara, iar mie îmi plăcea atât

de mult acolo. Sigur, cu excepţia Serenei.

— Da… încuviinţă el grav.

O senzaţie nefamiliară de empatie îi împresură inima, care de obicei era blindată. Şi-o putea imagina cu uşurinţa pe Justine copil – o fâşneaţă roşcată şi pistruiată, disperată să ducă o viaţa cât de cât normală. Şi Griffin şi-ar fi dorit asta, dacă ar fi fost măcar în stare să-şi imagineze aşa ceva pe când era copil.

Se întoarse complet spre el, sucindu-şi pelerina de catifea într-o masa de pliuri mototolite pe care nu le remarcă.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, zise ea. Am fost foarte norocoasă cu aşa o familie – şi sunt în continuare. Nu am fost nefericită, dacă la asta te gândeşti.

El îi luă palmele înmănuşate şi le duse la buze, apoi le sărută cu tandreţe prin pielea moale.

— Dar cred că, cel puţin uneori, erai nefericită, şi poate şi puţin singură?

Respiraţia ei se înteţi, iar bătăile inimii lui îi urmară ritmul. Emoţiile lui, care erau din ce în ce mai puternice pe măsură ce ea se dezvăluia în faţa

lui, se îngrămădeau în jurul unei singure dorinţe arzătoare – să o aibă sub el, dezbrăcată şi cedând nevoilor manifestate de amândoi.

— Da, poate puţin, zise ea dintr-o suflare. Uneori.

O prinse de maxilarul încordat.

— Fata mea dragă, de acum încolo nu vei mai fi singură niciodată.

Refuzând să analizeze ce însemnau cu adevărat aceste cuvinte, Griffin îşi înclina capul şi o sărută.

Capitolul 15

În timp ce gura lui Griffin se îndrepta spre a ei, Justine remarcă în treacăt cât de ciudat era să fii extrem de furios pe cineva, iar în secunda următoare să fii gata să îi ierţi o grămadă de neajunsuri. Dar când Griffin îi explicase de ce se

purtase aşa în timpul dineului, înţelesese. Stilul lui seducător era parte integrantă din el şi îl folosea cu aceeaşi lejeritate cu care respira Din ce-şi dădea ea seama, era o acţiune complet inconştientă, un răspuns instinctiv la atenţiile entuziaste obţinute din partea femeilor din secunda în care păşea într-o încăpere. Să-i ceară să reacţioneze împotriva naturii lui era ca şi cum ar fi încercat să oblige valurile să nu se mai spargă de ţărm.

Tentativele ei firave de a-l înţelege se făcură nevăzute sub presiunea buzelor lui calde, lăsându-i totuşi opţiunea de a alege – să-i răspundă sau să-l îndepărteze. Ar fi trebuit să se desprindă pe tot de el, dar trupul ei părea detaşat complet de partea raţională a minţii ei. Intrată într-o stare de uluire bizară, la fel de delicată şi de plăcută ca blana de pisica, îşi privi propria mână strecurându-se până la umărul lui şi-şi simţi gura deschizându-se sub presiunea lui convingătoare.

Când limba lui Griffin pătrunse printre buzele ei, tachinând-o cu gust de coniac şi dorinţă arzătoare orice urmă de rezistenţă din partea ei se risipi ca un fum. Cu un scâncet fierbinte – Iisuse, cat de tare îşi dorea să o ia în braţe –, şi lăsă uşor

capul pe spate în timp ce el o cuibări în îmbrăţişarea lui.

Odată cu predarea ei necondiţionată, şi trupul lui i se predă la rândul său, iar o anumită parte din el se întări ca oţelul. Sărutările îi rămaseră însă la fel de tandre, şoapte aţâţătoare dintr-un amalgam de buze delicioase care o trăgeau, pas cu pas, departe de orice încercare de a-i opune rezistenţă.

Îşi înfipse degetele în ţesătura mantoului lui şi-şi depărtă buzele pentru a-i permite accesul total. Căldura mătăsoasă a limbii lui care i se furişa în gură îi dădea fiori peste tot. O tachina cu atingeri profunde, apoi se retrăgea pentru a-i trasa conturul buzelor. Când îi ciuguli buza de jos şi i-o trase rapid în gură, se cutremură în braţele lui. Senzaţia de căldură intensă prinse viaţă în cele mai secrete locuri ale trupului ei, tentând-o să se împingă şi să se lipească de el. Îngrozită de impulsul atât de nepotrivit pentru o lady, îşi căscă larg ochii, pe care de altfel nu-şi aducea aminte să-i fi închis. Se uită în ochii lui, care erau bântuiţi de o căldură întunecată şi devoratoare care parcă o pârjolea. Îşi aducea aminte cum se simţise în cealaltă seară când o sărutase. Tot trupul i se

încinsese, de parcă ar fi scufundat-o într-o baie fierbinte. Atunci crezuse că fusese din cauza stării ei încordate. Însă acum ştia de ce.

— Îţi place, Justine? spuse el cu o voce răguşită care îi făcu stomacul să se strângă. Sau te-am speriat?

Chipul lui Griffin era la doar câţiva centimetri de ea. Nu se năpusti însă să o sărute din nou, aşa cum crezuse ea că va face. Era clar că răspunsul fusese limpede pentru el, de vreme ce ea nu ridicase nicio obiecţie verbală şi nici nu-l plesnise peste ochi. Fie era concentrat foarte tare asupra a ceea ce făceau, fie chiar aştepta un răspuns din partea ei.

Oftă în sinea ei şi ezită să îi dea un răspuns care ar fi presupus că şi-ar fi asumat o parte din responsabilitate pentru ce ar fi putut urma. Într-o bună măsură, îşi dorea ca blestemata de trăsură să ajungă mai repede acasă – precis el îi zisese vizitiului să o ia pe drumul mai lung – şi să scape de toată presiunea asta. Însă asta ar fi fost soluţia laşă. Griffin îi promisese că nu îi va face nimic fără acordul ei, iar cu asta plasase decizia şi responsabilitatea în mâinile ei.

— Cred că nu eşti chiar aşa de priceput la citit mintea femeilor pe cât credeai, zise ea puţin cam prea acidă. Dacă nu mi-ar fi plăcut, atunci ţi-aş fi răspuns cât se poate de clar.

Trupul lui se cutremură de un râs pe care şi-l reprimă cu greu, dar imediat adoptă un ton defensiv.

— Iartă-mă, draga mea. Se pare că ai un efect foarte neobişnuit asupra mea. Constat că plutesc în ape necunoscute, şi asta poate pentru că nu am mai avut nicio soţie înainte.

Ea îşi odihni o mână pe pieptul lui în căutarea bătăilor ritmice ale inimii, undeva pe sub mătasea alunecoasă a vestei sale. Căldura corpului lui emana prin toate rândurile de haine.

— E adevărat ce spui cu apele necunoscute? întrebă ea, curioasă să afle dacă era vreo umbră de adevăr în remarca lui ironică.

El îi cuprinse degetele cu palma.

— Da, Justine. Eşti complet diferită de orice alta femeie pe care am cunoscut-o. Gura i se arcui la colţuri. De fapt, nici nu prea ştiu ce să mă fac cu tine.

Căldura ambiguă, dar sinceră din vocea lui reuşi să pătrundă spre partea aceea din inima ei pe care o crezuse ferecată bine. Deşi o atinsese doar în treacăt, izbutise să reverbereze prin toată fiinţa ei, făcând-o să tânjească la lucruri despre care încercase din greu să se convingă că nu contau. Emoţia se revărsă ca un şuvoi revenit la viaţă după ce iarna fusese alungată.

— Pai, şopti ea, ai putea să mă mai săruţi, şi mai vedem după aceea.

El râse cu vocea sugrumată, apoi îşi lipi încă o dată gura de a ei, iar de data asta fără nicio oprelişte, tachinare sau ezitare. O răvăşi ca o furtună, o devoră cu gura lui în timp ce se aplecă şi se lipi de ea.

Sub asaltul lui pasional, nu-i mai rămase decât să scâncească încet şi să se ţină de el cu înverşunare. Se agăţă de el şi absorbi tot ce putu – căldura, umezeala, gustul pasional al buzelor şi al gurii lui, bătăile nebuneşti ale inimii lui sub palma ei. Îi învăluise mintea cu un dor întunecat, iar ea îşi întredeschise gura pentru el, dorindu-şi cu ardoare să îi simtă dezmierdările.

Griffin scoase un geamăt din adâncul

pieptului în timp ce cu o mână îi slabi şnururile de mătase ale pelerinei. Îşi desprinse uşor gura, iar ea trase cu nesaţ aer în piept, sperând să-şi poată ţine în frâu excitarea care îi pulsa prin vene. Dar când buzele lui se lipiră de maxilarul ei şi coborâră cu sărutări gingaşe ca atingerea unei pene de a lungul gâtului şi se opriră asupra pielii sensibile de la baza lui, respiraţia i se tăie din nou. El îi dezmierdă locul în care pulsul îi zvâcnea nebuneşte, făcându-i ţăndări orice urmă de concentrare şi autocontrol îi mai rămăsese.

Griffin, gemu în timp ce mâinile ei căutau părul prins în coadă.

Îşi înfipse degetele în coada groasă şi moale, în timp ce gura lui explora şi mai jos, iar limba lui îi dansa pe piele. Îşi lăsă degetele să alunece din părul lui spre ceafa, apoi poposiră pe umerii lui şi se lăsă să plutească într-o stare de confuzie delicioasă.

Nu se simţise niciodată atât de languroasă, atât de asaltată de fiorii excitării. Atingerea şi buzele lui o inundaseră cu senzaţii dulci şi, Domnul să o aibă în pază, îşi dorea cu mult mai mult.

Ca răspuns la dorinţa ei nerostită, mâna lui se furişă pe sub sânii ei. Îngheţă în sinea ei, dar el se mulţumi doar să o ţină cu delicateţe, parcă pentru a o linişti. Îi murmură ceva indescifrabil, dar menit să o aline, şi reveni la gura ei, pe care o atacă tacticos, dar extrem de senzual, cu un alt sărut. Şi deşi îşi simţea creierul dezintegrându-se, Justine îşi dădu în sfârşit seama de ce erau femeile atât de dornice să se arunce în braţele soţului ei. Sub mâinile şi gura lui, trupul ei părea că se trezeşte dintr-un somn adânc, precum o prinţesa dintr-un regat vrăjit.

Imaginea i se păru atât de ridicolă, încât chicoti.

Niciunul din ei n-avea nicio legătură cu vreun personaj de poveste. Iar reacţiile pe care i le trezea în corp păreau cât se poate de reale. Se îndepărtă încet de ea, cu privirea înceţoşată de dorinţă şi de un strop de amuzament, îi cuprinse maxilarul în palmă.

— Ai găsit ceva de râs în situaţia asta, scumpa mea? o întrebă el ironic.

— În afară de faptul că pare că mi-am aruncat orice brumă de bun-simţ pe fereastră şi mă port ca

o desfrânată?

El îi duse un deget înmănuşat la buze.

— Aiureli. Nu e nimic necuviincios în ce facem. Eşti soţia mea.

Ea zâmbi larg spre el, simţindu-se ridicol de împăcată cu sine însăşi.

— De fapt, mi se pare cel mai distractiv lucru dintre toate.

El mârâi în glumă şi-şi puse mâna pe sternul ei. Când o urmă şi gura lui, care adăstă pe partea de sân care se revărsă din corsaj ea scoase un chiţăit de uimire. Şi ce o uimea şi mai tare era reacţia propriului corp. Limba lui îi gusta pielea frageda, iar ea îşi simţi sfârcurile întărindu-se. Se îmbujoră toată învăluită de căldură, iar locul ascuns dintre coapse se relaxă şi se umezi tot.

Când mâna lui se pierdu pe sub dantela corsajului, ea începu să tremure. Firea ei precaută încerca să rămână pe poziţie în faţa senzaţiei din ce în ce mai puternice de excitare şi îl apucă din instinct de încheietură pentru a-l opri. El îşi înălţă capul. Inima ei tresaltă în faţa sclipirii pofticioase din privirea lui şi a încordării oglindite în

trăsăturile lui.

— Vrei să mă opresc? o întrebă el.

— Hmm, chiar nu ştiu, se bâlbâi ea ca o nătângă.

Chiar nu ştia. Înlăuntrul ei se ducea o luptă între minte şi… ei bine, nu era sigură că era vorba de inimă, ci mai degrabă de corpul ei. Nu se simţise niciodată atât de îndrăzneaţă. Întotdeauna fusese exact opusul îndrăznelii, sau cel puţin până când îl întâlnise pe Griffin. Dar acum îşi dorea asta, şi-l dorea pe el atât de tare, încât i se făcea frica. Aproape fricǎ.

— Trebuie să fii sigură, Justine, zise el. Nu pot hotărî eu pentru tine în cazul ăsta.

— Ştiu, îngăimă ea. Deşi se opriseră din sărutat, încă o ţinea în braţe. Şi nu-şi retrăsese mâna de sub corsaj. De fapt degetele sale se jucau absent în continuare, mângâind-o încet şi trimiţându-i fiori prin tot corpul, chiar dacă atenţia îi rămăsese concentrată asupra chipului ei.

— Problema este, zise ea într-un acces de candoare, că nu vreau să te opreşti. Ştiu că e o mare nebunie, dar asta vreau. Fac o prostie?

Gura lui serioasă se arcui într-un zâmbet trist.

— Probabil, dar de ce să nu fim amândoi nebuni, măcar în seara asta?

Ea îi cercetă chipul în lumina palidă, încercând să deducă ce era în spatele trăsăturilor dure şi chipeşe. Reuşise să îi zdruncine echilibrul interior, şi nu se putea abţine să nu vrea ca o părticică din el să simtă la fel. Era greu să-şi dea seama în întunecimea din trăsură. Era îngrijorată că făcea o greşeală imensă, permiţându-i să o ducă pe o cale pe care n-ar fi vrut să meargă.

Dar nu o forţa. O ţinea doar, iar degetele lui abia o atingeau în aşteptarea deciziei ei. Şi adevărul gol-goluţ era ca singurul loc în care ar fi vrut să o ducă era exact acolo unde ar fi vrut ea să fie. Renunţase de mult la gândul că vreun bărbat o va dori vreodată la modul acesta. Renunţase la speranţa că vreun bărbat ar putea să o facă să se simtă atât… de special încât să-şi rişte inima. Iar el reuşise. Griffin Steele, ticălosul şi nemernicul care o tratase cu cea mai sinceră bunătate şi consideraţie dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse.

Obosise să se tot abţină. Măcar o dată voia să lase deoparte orice măsură de precauţie şi să facă faţă consecinţelor mai târziu.

— Vreau, zise ea şi îi zâmbi. Vreau mai mult decât orice.

Pleoapele lui se închiseră o secunda, apoi se deschiseră strălucind de pasiune.

— Atunci, asta vei avea, Justine. Vei avea tot ce pot eu oferi.

Îşi apăsă buzele cu tandreţe pe gura ei, prelung şi intens, într-un moment care atinse veşnicia. Apoi se mişcă şi o aşeză în poala lui. Nu se dezlipise decât foarte puţin de buzele ei, cât îi mută greutatea cu trupul lui vânjos.

— Maică Precistă, îngăimă ea. A fost…

Îi înghiţi cuvintele cu gura lui, pe care le sorbi adânc în timp ce o gusta cu pasiune. Pelerina ei rămăsese trasă într-o parte când o apropiase de el. Prin rochia subţire şi cămăşuţa de dedesubt simţea apăsarea insistentă a erecţiei lui între coapse. Cu atingerea păcătoasă a mădularului său şi revenirea mâinii lui sigure pe sânii ei, Justine crezu că îşi va pierde cunoştinţa –

asta dacă era posibil să leşine cineva din pricina unui val atât de puternic de senzaţii plăcute.

— Dumnezeule, Justine, gemu el cu respiraţia fierbinte pe buzele ei. Eşti o zgripţuroaică atât de dulce. De când aştept să te pot atinge…

Tresari. Nimeni nu-i mai zisese că e zgripţuroaică – ba dimpotrivă, era însăşi personificarea termenului opus. Dintr-un motiv absolut ridicol însă, i se păru extraordinar de flatant. Îi cuprinse obrajii cu palmele înmănuşate şi îl ţintui locului ca să îl poată săruta cu aceeaşi pasiune devoratoare.

Griffin îşi manifestă acordul strângând-o şi mai tare în braţe. Mâna avansă de pe sânii ei pe coapsă, iar degetele i se încleştară pe rochie, pe care i-o ridică pe picioare cu un foşnet de mătase. Ea simţi aerul rece pe pielea coapselor în acelaşi timp cu degetele lui înmănuşate, care-i trimiteau scântei de senzaţii ce îi furnicau pielea. Scânci iar şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui în timp ce degetele lui începură să alunece lin, cu mişcări circulare, în interiorul coapselor ei. Atingerea lui o făcu să se încolăcească pe trupul lui, să se vânzolească fără astâmpăr şi să…

Apoi trăsura se opri brusc. Griffin îşi săltă capul şi trase o înjurătură printre dinţi în timp ce o strânse mai tare în braţe. Justine ştia prea bine cum se simţea el acum. Fuseseră pe marginea a ceva de-a dreptul cutremurător, dar sosirea acasă îi făcuse pe amândoi să revină cu picioarele pe pământ într-o clipită. Oftă, îşi trase corsajul la loc şi vru să se dea jos din poala lui, însă el o opri.

— Nu e voie să te grăbeşti, scumpa mea, zise ei cu vocea gâtuită de frustrare. Joshua va aştepta până când suntem gata.

În clipa următoare însă, trăsura se hâţâi ca şi cum cineva sărise de pe ea la pământ. Se auziră câteva voci, iar apoi Joshua, vizitiul lovi cu pumnul în portieră.

— Mai bine ieşiţi, domnule Griffin, strigă el. Avem probleme.

Griffin o ridică şi o puse atât de repede pe banchetă, încât Justine nici nu apucă să clipească. Îi aranjă pelerina şi îi trase gluga pe cap.

— Stai aici, ordonă el. Să nu te mişti până nu vine cineva după tine.

Simţi un junghi în inimă cu gândul la Rose şi

la copii.

— Griffin, icni ea şi-l apucă de braţ. Stephen şi băieţelul lui Rose. Au…

Îşi trase mâna din strânsoarea ei.

— O să mă ocup de toate.

Deschise uşa, iar Justine apucă să-l vadă pe Joshua stând lângă trăsură cu un pistol în mână şi cu chipul lui, de obicei indiferent foarte serios. Griffin trânti uşa în urma lui, închizând-o înăuntru şi îi ordonă lui Joshua să aibă grijă de trăsură. În lumina obscură a felinarelor şi cu toate vocile înfundate şi precipitate de afară, interiorul luxos al trăsurii devenise dintr-odată sinistru. Cu doar câteva minute în urmă fusese purtată departe de valuri de plăcere pierdută într-o uimire senzuală în braţele puternice ale lui Griffin. Iar acum se simţea de parcă fusese scufundată în gheaţă. Se înfioră din cauza aerului rece al nopţii, a tensiunii şi a dorinţei insistente de a trece la acţiune. Era clar că se întâmplase ceva rău, iar lui Justine îi displăcea profund că soţul ei o încuiase acolo ca pe o floricică delicată. Dacă Stephen era în pericol, atunci trebuia să-i fie alături.

Copilul era responsabilitatea ei, dar era mai

mult decât atât. Acum o recunoştea, o întâmpina cu zâmbete şi gângurit dulce de câte ori intra în camera lui şi de-abia aştepta să îl ia în braţe. Ideea că i se putuse întâmpla ceva şi că nu fusese acolo ca să-l apere îi făcea inima să se strângă de spaimă.

Tocmai se pregătea să sfideze ordinele soţului ei şi să se dea jos din trăsura, când portiera se deschise. În prag stătea Griffin, care îi oferi mâna să o ajute să coboare. Trăsăturile îi erau ordonate într-o mască plină de calm, dar privirea lui întunecată arăta că spumega de furie.

— Ce s-a întâmplat? A păţit cineva ceva? se repezi ea la Griffin.

— Nu, toată lumea-i bine. Crede-mă. Îi făcu semn. Hai, Justine. Ai stat destul în frig.

Îi acceptă mana şi îl lăsă să îi conducă paşii pe caldarâm. Aruncă o privire în jurul străzii, dar nu văzu decât un mic grup de tineri ameţiţi de băutură care chefuiau în gura mare în timp ce paşii li se împleticeau spre St. James. Nimic neobişnuit, mai ales la o asemenea oră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar privirea îi fugi de la Griffin la domnul Deacon, care stătea în

pragul uşii, la fel de neclintit ca un gargui de piatră.

Un gargui cu un pistol în mână, mai bine zis.

— Hai în casă mai întâi, se răsti Griffin şi o trase sub verandă.

Justine îi aruncă o privire speriată. Îl văzuse cum arăta când era furios, când era cel mai seducător, şi fusese martora multor alte atitudini neglijente şi sardonice. Nu îl văzuse însă niciodată atât de livid. Mâna lui i se încleştă atât de tare pe cot, încât începu s-o doară, şi aşa o duse până în hol, deşi Justine era sigură că nu-şi dădea seama de forţa lui. Comportamentul lui îi sugera cât de tare voia să o vadă în siguranţă în casă.

Doar după ce uşa grea de stejar se închise cu zgomot în urma lor îi dădu drumul la mână. Şi doar în lumina aruncată de lămpile din casă văzu încordarea maxilarului său şi cum pielea i se albise de nervi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou şi îşi smulse pelerina de pe umeri, aruncându-i-o lui Phelps, care apăruse pe tăcute din spatele siluetei masive a domnului Deacon.

— Casa a fost spartă de nişte bărbaţi înarmaţi, răspunse Griffin în timp ce scăpă de mantia de pe umeri.

Justine scoase un icnet.

— Au îndrăznit să-ţi spargă casa? Cred că-s nebuni de-a binelea!

Nimeni din lumea răufăcătorilor din Londra – nimeni întreg la minte, cel puţin – n-ar fi îndrăznit să îl atace pe Griffin într-o asemenea manieră. Nu ştia ea multe despre antecedentele soţului sau, dar măcar de asta era sigură. Rămânea o întrebare deschisa cât anume din reputaţia lui putea fi pus pe socoteala zvonurilor, şi cât era adevărat. Însă nu se punea în discuţie faptul ca Griffin îşi proteja oamenii şi ca oricine îndrăznea să le ameninţe siguranţa avea să suporte consecinţele.

Justine se uită prin hol şi remarcă dezordinea. Oglinda mare de lângă uşă era crăpată de parcă s-ar fi lovit cineva de ea, iar scaunul pazniculuі de noapte era trântit într-o parte. Sfeşnicele de pe masa îngustă lipită de perete fuseseră dărâmate, iar suprafaţa lustruită de mahon a podelei era plina de picuri de ceara topită.

— Cine-ar face aşa ceva? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Griffin schimbă o privire încordată cu domnul Deacon.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar sunt hotărât să aflu imediat.

Instinctele lui Justine îi spuneau că îi ascundea ceva. Acelaşi instinct care o sfătui ca, pentru moment, să-şi stăpânească bine curiozitatea.

— Unde sunt Rose şi copiii? mai întrebă ea.

— În bucătărie, doamnă Steele, răspunse Deacon.

Justine se năpusti pe hol şi pe scările care coborau spre locul indicat. Inima îi bătea nebuneşte când deschise larg uşa bucătăriei. În momentul în care le văzu pe Rose şi pe doamna Phelps, fiecare cu cate un copil în braţe, se sprijini de cadrul uşii şi răsuflă uşurată.

— Toată lumea e bine?

Rose, îmbrăcată într-un halat cu dungi verzi şi violet care-ţi luau ochii, îşi legănă băieţelul în

braţe. Ochii lui Sammy erau mari şi rotunzi, şi îşi sugea degetul mare de parcă doar asta conta pe lume. Doamna Phelps, care se ocupa de Stephen, se ridica în picioare şi veni spre ea.

— Toată lumea-i bine, doamnă, zise ea pe un ton liniştitor. Nu vă faceţi griji.

I-l întinse cu mare grijă pe Stephen. Bebeluşul îşi ridică privirea spre ea, cu ochii roşii şi obrăjorii durdulii pătaţi de lacrimi.

Încă îşi mai trăgea nasul şi sughiţa, dar îi zâmbi înduioşător lui Justine şi se grăbi să o înşface de păr în momentul în care îl mută pe umăr.

— Gata, gata, dragostea mea, îl linişti ea cu câteva bătăi uşoare pe spinare. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău, îţi promit.

Îl saltă uşor în braţe, cu ochii spre cele două femei. Era clar ca Rose fusese pe punctul de a se vârî în pat în momentul în care intruşii dăduseră buzna, dar doamna Phelps era încă îmbrăcată cu una dintre rochiile ei curate, gri cu şort alb pe deasupra, pe care le purta în fiecare zi.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, zise Justine

încet.

— Pai, domnişoară Justine… doamnă Steele, vreau sa zic, începu Rose, noi ne-am lungit cam mult în seara asta. Niciunul din copii n-a vrut să se culce, aşa că mi-am zis că ar fi cel mai bine să-i duc puţin în bucătărie ca să beau nişte ceai cu doamna Phelps.

— Micuţului Sammy îi iese un dinţişor, îi explică doamna Phelps. De-aia e agitat.

— N-am vrut să-l las singur pe Stephen, când ştiam că nu sunteţi niciunul acasă, zise Rose. Slavă Domnului ca l-am luat jos cu mine.

Justine simţi că o lasă genunchii. Se aşează pe scaunul de lângă Rose. În spatele ei, uşa se deschise, şi o clipă mai târziu Griffin stătea tăcut lângă ea. Îşi aşează palma pe ceafa ei într-un gest reconfortant şi posesiv, dar nu spuse nimic.

— Ce voiau? întrebă Justine.

Rose îl cocoţă pe Sammy pe umăr şi îl bătu încet pe spate.

— Nu ştiu. Erau nişte ticăloşi de străini, asta ştiu. L-am auzit pe unul strigând în hol, şi n-avea nicio legătura cu limba noastră ce bălmăjea el

acolo, sunt sigură de asta.

Justine se uită spre Griffin.

— Şi-a dat seama careva despre ce vorbeau?

El ezită, dar când Justine îl săgetă cu privirea, ridică încet din umeri.

— Omul lui Dominic zicea că parcă vorbeau în italiană, dar nu era foarte sigur. N-a recunoscut dialectul.

— Dar ce căuta aici omul lui Dominic? întrebă ea. Pe tine te căuta?

— Nu. Supraveghea casa.

Lui Justine îi luă câteva secunde să înţeleagă. După care luă imediat foc.

— Şi niciunul dintre voi nu s-a gândit să mă informeze şi pe mine? E clar că unchiul Dominic a presimţit că se poate întâmpla aşa ceva, căci altfel nu şi-ar fi pus omul de pază.

Ştia foarte bine cum proceda naşul ei. N-ar fi plasat un om să supravegheze casa decât dacă ar fi fost preocupat de siguranţa celor de sub acoperişul ei. Faptul că el simţise nevoia să facă asta, deşi Griffin avea destui oameni de pază, îi

spunea câte ceva despre natura ameninţării.

— N-a vrut să te îngrijorezi, iar eu am fost de acord, spuse Griffin. Ai avut destule pe cap oricum.

— Îţi mulţumesc că iei decizii în locul meu, bombăni ea.

El se mulţumi să ridice arogant din sprânceană, iar lui Justine îi veni să-i tragă un şut în fluierul piciorului. N-avea însă niciun rost să se repeadă acum la el. Urma să ridice subiectul în faţa lui – şi a lui Dominic – cu proxima ocazie.

— Cum au reuşit să intre în casă? întrebă ea. Câţi erau?

— Se pare că au venit cu o trăsură, zise Griffin. Erau cinci, dar doar unul a bătut la uşă şi i-a spus lui Phelps că are un mesaj pentru mine. Phelps i-a deschis uşa să-l lase să intre – iar omul ăsta vorbea engleza –, şi ceilalţi au năvălit din trăsură. Din fericire, Deacon avea de lucru în biroul meu şi a putut să-l alerteze pe portarul de la Eşarfa Aurie. Fiind patru, au putut să contracareze atacul.

— Dar ce voiau? întrebă Justine. Au încercat

să te jefuiască? Gura lui Griffin se crispă într-o linie subţire, în semn că nu dorea să-i răspundă.

— Spune-mi, insistă Justine.

Făcu o grimasă de ciudă când îşi dădu seama că trebuia să cedeze.

— N-au făcut nicio tentativă să intre în biroul meu, acolo unde este seiful, iar bărbatul care s-a dus la etaj n-a fost interesat de dormitorul sau de bunurile mele.

Deja îngrozită de răspuns, Justine îl lipi şi mai tare de umăr pe bebeluşul deja adormit.

— Dar unde s-au dus?

— În camera mea, domnişoară, zise Rose cu o expresie sumbră. Şi au întors-o cu fundul în sus. Căutau ceva, precis. Deşi este un mister pentru mine ce sperau să găsească în pătuţul copilului.

Îngrozită, Justine rămase cu privirea pierdută în ochii implacabili şi atotcunoscători ai lui Griffin. Cu greu reuşi să-şi desprindă cuvintele de pe buze.

— Căutau copilul. Şi inelul.

Capitolul 16

O mână blândă pusă pe umărul lui Justine o trezi din somn.

— Doamnă Steele, e timpul să vă treziţi. Griffin şi domnul Dominic vă aşteaptă în salonul unde se serveşte micul dejun.

Justine se ridică şi încercă să-şi concentreze privirea înceţoşată asupra feţei lui Madeline Reeves. Matroana era un model de stăpânire de sine, iar de data asta era îmbrăcată într-o rochie simplă şi elegantă din lână roşu-închis. Indiferent de ora din zi sau din noapte, doamna Reeves părea întotdeauna imperturbabilă şi calmă, de fiecare dată stăpânind la perfecţie circumstanţele. Începuse să se întrebe dacă femeia asta chiar avea nevoie de somn ca să funcţioneze. Din păcate, Justine nu mai avea decât amintiri extrem de vagi despre nopţi dormite de seara până dimineaţa, fără pauze provocate de întreruperi inoportune,

copii cu colici sau soţi puşi pe sedus. Bănuia că situaţia nu urma să se îmbunătăţească nici în viitorul apropiat.

Îşi înăbuşi un căscat şi dădu la o parte pătura de caşmir pe care cineva o trăsese peste ea în timpul nopţii – sau de dimineaţă, mai bine zis. Până reuşiseră să liniştească pe toată lumea şi să adoarmă din nou copiii se făcuse aproape patru dimineaţa. Justine se simţise prea agitată ca să adoarmă, dar Griffin insistase.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, spusese el şi o împinsese uşor spre camera ei. O să stau treaz până de dimineaţă, la fel şi Deacon, şi Phelps.

— Nu-mi fac griji, dar cred ca ar fi cel mai bine să vorbim cu unchiul Dominic cât mai repede cu putinţă, ce zici?

— În pofida părerii tale, soţioara mea, răspunsese el sec, nu-s idiot. L-am trimis pe omul lui Dominic să-l cheme acum mai bine de o oră. Ca de obicei, nu e niciodată acolo unde-l cauţi, aşa că iar va trebui să aşteptăm.

Se uitase atentă la el, cu ochii obosiţi, dar încă dominată de sentimentul că trebuia să facă ceva.

— Aş putea să-ţi ţin de urât cât îl aşteptăm. Poate ţi-e mai uşor să stai treaz dacă te ţine cineva de vorbă.

Liniile dure ale feţei lui se înmuiaseră când o studiase cu atenţie.

— Scumpo, cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să te duci să te odihneşti. Mai e puţin şi copilul se trezeşte din nou.

— Cred că ai dreptate, răspunsese ea, dar vreau să vorbesc cu unchiul Dominic de îndată ce ajunge aici.

— Promit că te trezesc când vine, o asigurase el şi o întorsese spre uşa împingând-o uşor. Acum du-te.

Îi zâmbise somnoroasă, mişcată de grija lui pentru ea şi se împleticise până în pat. Îşi scosese încălţările – nu însă şi rochia – şi se târâse pe cuvertură. Ultimul gând de care-şi aducea aminte era legat de Griffin şi de cum reuşise el să preia controlul situaţiei, să se ocupe de tot cu un calm autoritar, în timp ce restabilise ordinea pe teritoriul lui. Doar încrederea ei în el – şi îşi dăduse seama ca prin ceaţă cât de multă încredere în el avusese – îi permisese să adoarmă.

— Cât e ceasul? o întrebă pe doamna Reeves în timp ce se urni către măsuţa de toaletă.

— Aproape şapte. Sir Dominic a sosit acum câteva minute şi serveşte micul dejun împreuna cu Griffin. Femeia scoase o rochie din dulapul lui Justine şi i-o aşeza pe pat. Griffin a zis să vă îmbrăcaţi bine şi să vă pregătiţi de drum.

Justine se holbă la imaginea din oglindă, îngrozită de tenul palid şi de starea în care era frumoasa ei rochie de seară. O mototolise foarte tare în somnul ei agitat. Cuvintele lui Madeline o făcură însă să-şi abată atenţia de la imaginea ei nefericită.

— Plec? A zis Griffin unde? Copilul vine cu mine?

— Degeaba mă întrebaţi pe mine. Sunt sigură că vă va explica totul când coborâţi. Grăbiţi-vă. Trebuie să vă schimbaţi şi apoi o să mă duc să o trezesc pe Rose.

Justine se abţinu să dea glas celor o mie de întrebări care-i stăteau pe limbă. Se lămurise că n-avea rost să-i forţeze pe oamenii lui Griffin să-i dea tot felul de informaţii. Stilul lui de a-şi conduce gospodăria i se părea cumva asemănător

unei feude, unde stăpânul cerea loialitate totală şi în schimb oferea protecţie şi siguranţă. În unele privinţe, îi aducea aminte de bunicul ei, autoritar până la exces, dar totalmente responsabil şi dedicat tuturor celor aflaţi în grija lui.

Cu alte cuvinte, Griffin era un nobil tipic de modă veche. În ciuda trecutului său dezonorant, era un om de o decenţă şi o onestitate fundamentale, spre deosebire de mulţi alţi membri ai categoriei sociale din care făcea parte. Cântări bine ironia asta a sorţii în timp ce se spălă, grăbindu-se să-şi facă toaleta în timp ce doamna Reeves se strecură în camera de vizavi ca să o trezească pe Rose. După ce matroana se întoarse să o ajute la încheiatul nasturilor, Justine se duse jos, ţinându-se cu grijă de balustrada lustruită de stejar. În starea confuză în care era, ar fi putut cu uşurinţă face un pas greşit şi să se ducă de-a berbeleacul până jos.

Holul era luminat de o singură lampă cu gaz lăsată pe masa îngustă de lângă uşă. Oglinda crăpată în seara precedentă dispăruse, iar locul rămas gol pe perete era singura dovada a evenimentului petrecut. Prin fereastra în forma de evantai de deasupra uşii încă o dimineaţă

londoneza de un gri murdar se chinuia să-şi facă simţită prezenţa în semiîntunericul dinăuntru.

Acolo unde îşi făcu apariţia Phelps, de undeva din spatele casei, precum o fantoma. Era îmbrăcat îngrijit şi treaz bine, deşi Justine bănuia că nici el nu fusese să se culce.

Îi murmură nişte mulţumiri când îi deschise uşa spre salonul în care îşi petreceau dimineţile. Spre deosebire de hol, camera primitoare radia de lumina şi căldură, chiar dacă perdelele galbene cu dungi albastre fuseseră trase ca să acopere ziua ce năvălise afară. Toate sfeşnicele şi lămpile erau aprinse, precum şi câteva lumânări împrăştiate pe bufete şi pe masa rotundă din lemn de trandafir unde se servea masa.

— Bună dimineaţa, Justine, zise Griffin şi se ridică de pe scaun ca să îi iasă în întâmpinare.

Fruntea îi era brăzdată de o cută subţire, dar ochii lui negri sclipiră cu interes viu când îi luă mâna.

Era destul de sigură că el tocmai rememora scena intimă petrecută cu o seară în urmă între ei, şi încercă să schiţeze un zâmbet, dar semănă mai degrabă cu o strâmbătură firavă.

— Să-nţeleg că ai apucat să te odihneşti un pic?

Vocea îi era uşor hodorogită, dar ochii lui de vultur o scrutară rapid de sus până jos. Şi la fel ca toţi ceilalţi din casa asta dată naibii cu excepţia ei, el era alert, deşi era sigură că nu dormise.

Cu toate astea, se bărbierise şi se schimbase, trecând de la costumul de seară la haina şi pantalonii negri obişnuiţi, încălţat cu cizmele de drum sau de călărit. Părul lui negru era pieptănat pe spate şi prins într-un stil simplu şi elegant, legat cu o fâşie de piele neagră.

— Un pic, că bine zici, zise ea cu un oftat. Nu ştiu cum se explică ca toată lumea în afară de mine nu pare obosită, când ştiu ca niciunul dintre voi n-a închis un ochi.

— Cei răi n-au pace, murmură Griffin cu o umbră de zâmbet.

— Acestea sunt cele mai adevărate cuvinte rostite vreodată, zise Dominic foarte sarcastic. Se ridică şi el în picioare şi trase scaunul de lângă el. Ia loc, doamnă Steele. Soţul tău de-abia te aştepta să vii.

Justine se ridică în vârful picioarelor şi îşi sărută naşul pe obraz.

— Nu fi absurd, unchiule Dominic. Dacă mă mai iei cu doamna Steele, cred că o să încep să te ignor. De-abia îmi mai aduc aminte vechiul nume, d-apoi pe cel nou.

— Cum vrei, zise el cu un surâs. Vreau să spun că totuşi arăţi bine, în ciuda tuturor celor întâmplate. Cred că-ţi prieşte viaţa de femeie măritată.

— O, da, răspunse ea. Toate fetele visează să aibă parte de bârfe şi scandal, de dineuri penibile cu membri ai familiei care flirtează cu noul soţ. Ca să nu mai zic de o mică spargere şi o tentativă de răpire, ca să facă totul şi mai palpitant. Pe cuvânt, dacă ştiam că o să fie atât de distractiv, m-aş fi măritat de mult.

— Te asigur, scumpa mea, zise Griffin în timp ce lua o farfurie plină de pe bufet, că dacă te măritai cu oricine altcineva în afară de mine aveai parte de o viaţa foarte plictisitoare.

— Ce noroc pe mine, zău, că am reuşit să fac în aşa fel încât să nu ajung în faţa altarului până te-am întâlnit pe tine, zise ea ursuză.

Dominic râse.

— Într-adevăr. Dar lăsând gluma la o parte, cum te descurci?

Îi mulţumi printr-un zâmbet pentru că îi turna cafea.

— Cred că bine, deşi mi-ar prinde bine mai puţină acţiune şi mai mult somn.

— Cred că am găsit o soluţie pentru asta, zise Griffin şi îi postă în faţă o farfurie exagerat de plină.

— Dragul meu domn, ai pus cât pentru toată lumea, protestă ea.

— Hai, Justine. Ştiu că ai un apetit sănătos, lucru pentru care sunt extraordinar de recunoscător, răspunse Griffin. Dacă este ceva ce mă enervează, e o femeie mofturoasă la mâncare şi care se plânge că nu mai poate lua încă o îmbucătură. E destul să scoată un bărbat din minţi.

— Poate că ai dreptate, zise ea cu ochii în farfurie, dar nu cred că în dimineaţa asta am poftă de peşte afumat sau de vită în sânge. Mai ales dacă plecăm la drum cu trăsura. Doamna Reeves

mi-a spus să mă pregătesc de o călătorie.

Griffin şi Dominic schimbară încă una dintre acele priviri enervante, făcând să răsară în mintea obosită a lui Justine ideea vaga că i-ar face plăcere să înfigă furculiţa într-unul din ei. Cu siguranţă ulterior avea să fie îngrozită de direcţia sângeroasă pe care o luau gândurile sale în ultimul timp, dar pe moment i se părea că obiceiul lor era de-a dreptul groaznic. Pentru doi oameni care susţineau că nu se înţeleg prea bine, se părea că reuşeau să comunice foarte bine şi fără cuvinte.

Tentativele lor evidente de a o proteja de chestiuni neplăcute erau inutile. Nu era vreo fandosită, gata să leşine în orice clipă. Tatăl ei ştiuse acest lucru, avusese încredere să îi împărtăşească unele dintre cele mai importante secrete de serviciu, ba chiar o inclusese într-o misiune de spargere a unor coduri cifrate franţuzeşti.

— Aş dori să încetaţi cu privirile astea încărcate de subînţeles, zise ea în timp ce punea o lingură cu vârf de marmeladă de portocale pe felia de pâine prăjită. N-o sa leşin dacă-mi spuneţi adevărul. Dacă n-am făcut-o azi-noapte, sunt sigură ca o să rezist şi acum. N-o să mi se

întâmple nimic.

— Sunt sigur de asta, draga mea, răspunse Dominic cu o sclipire amuzată în ochii verzi. Ca să-ţi răspund la întrebare, eu şi Griffin considerăm că ar fi cel mai bine să părăseşti oraşul pentru un timp. Împreună cu copilul.

— Vin şi eu cu voi, sigur, adăugă Griffin pe un ton care nu admitea nicio împotrivire. Nu va intra nimeni la idei dacă părăsim temporar oraşul, mai ales că suntem proaspăt căsătoriţi.

Ea îşi dădu ochii peste cap pentru a masca şocul pe care îl resimţise la gândul că va pleca împreuna cu el.

— O, da, dacă luăm un bebeluş cu noi, sigur vom convinge pe toată lumea că suntem în luna de miere.

Remarca îi fu răsplătită cu un zâmbet cu jumătate de gură.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar nu ştie nimeni de copil. Dacă o ştergem discret din Londra, n-o să afle nimeni nimic.

Medită la asta în timp ce mesteca pâinea. Până şi ideea de a merge în luna de miere cu

Griffin, chiar dacă era una falsă, o enerva. Îi dădea senzaţia că mariajul ei, care odată cu trecerea timpului părea din ce în ce mai puţin o farsă, era şi mai real.

— Eu sunt de acord că e bine să luăm măsuri de siguranţă, mai ales în privinţa copilului, spuse ea, dar chiar e necesar să plecăm? Sunt sigură că ticăloşii care au intrat în casa noaptea trecuta nu-s atât de netoţi încât să încerce din nou. Şi suntem absolut siguri că veniseră după Stephen, sau au avut un alt motiv?

— Cred că putem considera cu un grad oarecare de certitudine că noaptea trecuta a avut loc o tentativă de răpire, spuse Dominic. Nu putem fi siguri că nu te-ar fi luat şi pe tine sau pe Rose pentru a avea grija de copil. În momentul acesta nu avem suficiente date referitoare la motivele lor pentru a putea constata cu precizie ce ar face sau ce nu ar face. Este clar însă că acţionează din disperare, ceea ce îi face periculoşi.

Lui Justine îi pieri pofta de mâncare, aşa că împinse farfuria deoparte.

— Înţeleg. Ştim ceva despre ei în momentul

asta, în afara faptului că s-ar putea să fie italieni?

— Din ce-a descoperit Dominic, sunt cu certitudine italieni, spuse Griffin şi trase mâncarea în faţa lui, deşi farfuria goală dinainte-i sugera ca deja mâncase.

— Chiar ai de gând să mănânci iar? îl dojeni ea. Cum poţi să înfuleci într-un asemenea moment?

— N-are niciun rost să irosim mâncarea, răspunse el cu o doză indecentă de nonşalanţă la o oră atât de matinală. Am învăţat mai demult că niciodată nu trebuie să-ţi dai cu presupusul că ştii când mai apuci să mănânci data viitoare.

Asta era cu siguranţă o noutate interesantă. O lăsă deoparte pentru un moment mult mai propice în care putea urmări cu atenţie implicaţiile.

— Foarte înţelept din partea ta, pe cuvânt, dar hai să revenim la întrebarea mea iniţială…

— Da, interveni Dominic. Avem câteva idei referitoare la asta, dar doar câteva indicii sigure. După cum ştii, anexarea teritoriului italienesc de către Bonaparte pe parcursul războiului a

înlăturat familiile care conduceau pe plan local câteva ducate şi regate. Unele dintre aceste familii au fost nevoite să ia calea exilului, căutând refugiu la Viena sau la alte Curţi care le-au înţeles situaţia. Aceste familii însă nu au renunţat la speranţa de a-şi recupera pământurile pierdute.

— Da, zise Justine, ştiu. Dar ce are asta de-a face cu Stephen?

Înainte ca naşul ei să-i poată da un răspuns, scutură din cap, enervată că nu pricepuse imediat care era răspunsul. Tatăl ei ar fi mustrat-o dacă ar fi observat că era atât de neatentă.

— Crezi că ar putea fi membrul uneia dintre aceste familii exilate. Asta-i concluzia investigaţiilor care au pornit de la inelul cu sigiliu?

— Da. Cred ca inelul aparţine uneia dintre ramurile inferioare ale Habsburgilor, posibil Casei de San Agosto sau San Gustello. Din nefericire, nu pot fi sigur în acest moment, iar investigaţia va continua.

Justine se încruntă, încercând să priceapă ce sens avea să ascundă cineva un copil într-o manieră atât de unică.

— Dacă e aşa, ce e cu toată secretomania asta? Războiul s-a terminat. Şi de ce aici, dintre toate locurile? Mi se pare o alegere ciudată pentru a ascunde un copil dintr-o familie atât de distinsă.

— O, serios? întrebă ironic Griffin.

La naiba! Sigur, Griffin făcea parte dintr-o familie şi mai distinsă, aşa că vorbele ei fuseseră jignitoare la adresa lui.

— Mă rog, ştii ce voiam să spun, zise ea şi făcu o grimasă.

El afişă un zâmbet orbitor. În cele câteva daţi când îi văzuse acest zâmbet, stomacul i se strânsese de emoţie. Căsătoria cu el nu micşorase cu nimic impactul.

— Ştiu, scumpa mea, spuse el. Şi asta este şi întrebarea pertinentă care se pune, nu? Din nefericire, nu cred că vom afla răspunsul decât în momentul în care îi vom descoperi părinţii şi poziţia în acea familie.

— Iar pentru ca asta să se întâmple, adăuga Justine, fie familia lui trebuie să-l revendice, lucru puţin probabil în clipa asta, fie…

— Fie trebuie să o găsim pe femeia

misterioasă care l-a adun aici, îi termină Griffin fraza.

Justine nu-şi putu reţine un zâmbet, constatând încă o dată cât de uşor îi era să discute cu el. De fiecare dată când lăsa la o parte natura bizară a circumstanţelor în care se cunoscuseră – şi faptul că acum era soţul ei şi că decurseseră o mulţime de complicaţii din asta, îşi dădea seama că nu se mai simţise atât de în largul ei cu cineva de pe vremea când îşi petrecea timpul cu bunicul ei ca să studieze volume prăfuite şi fascinante în biblioteca lui.

— Deci, Dominic, zise rar Griffin, îndreptându-şi atenţia către el, ce-i cu femeia misterioasă? Ai vreo informaţie nouă de împărtăşit?

Întrebările sunaseră ca o provocare. Justine se uită neliniştita la naşul ei. Mai avusese de-a face cu întrebările astea şi reacţionase destul de neplăcut şi atipic. Nu că i-ar fi fost frică de Dominic – ar fi fost pur şi simplu imposibil –, dar faptul că exista ceva care să-l tulbure atât de tare era şi mai neliniştitor.

Chipul lui Dominic ar fi putut la fel de bine să

fie sculptat dintr-o stâncă de granit, atât de puţine informaţii dezvăluia. El şi Griffin se priviră îndelung, precum două animale care se înfruntă cu precauţie. Justine îşi ţinu răsuflarea, aşteptând rafale de cuvinte şi tensionarea discuţiei, dar Dominic nu făcu decât să ridice din umăr.

— Îmi pare rău să vă spun că cercetările care au urmat pista asta nu s-au fructificat. Oricum, o să vă ţin la curent dacă apare ceva nou.

Griffin se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi aruncă neglijent mâna peste el. Justine îşi reprimă un oftat. Părea relaxat, dar scânteile din privirea lui spuneau contrariul.

— Ia să vedem… oare de ce mă îndoiesc eu acum? meditä Griffin cu voce tare. O, ştiu. Pentru că nu este adevărat. Ce mama dracului ne ascunzi, Dominic?

Chiar dacă nu clintise un muşchi, răceala emanată de expresia lui Dominic i-ar fi făcut pe mulţi să-şi ceara iertare în genunchi. Justine îl văzuse făcând asta, şi nu doar o dată, când el considerase că aşa era necesar. Naşul ei nu era nici tiran, nici nu nu era vreodată nedrept. Cu toate acestea, nu era niciodată o experienţă

plăcută să fii persoana asupra căreia îşi răsfrângea mânia, şi sesiză că nu-i plăcea că de data asta persoana respectivă era Griffin.

— Cred că mă cunoşti mai bine de-atât, spuse Dominic pe un ton de un calm perfect, menit sa detensioneze situaţia. Când e nevoie să ştii ceva, îţi spun. Dacă nu e nevoie să ştii ceva, atunci poţi fi sigur că nu e important să ştii.

Griffin pufni, zeflemitor.

— Ce aiureală. Asta faci tu, Dominic. Controlezi toate scurgerile de informaţii, astfel încât să poţi să ne ţii pe toţi ca pe nişte marionete care dansează după cum le sunt trase sforile. Privirea îi sări la Justine, care îngheţă pe loc, după care reveni la el. Asta ai făcut şi cu noi, nu-i aşa? De ce ai adus-o pe Justine în casa asta? Sigur puteai găsi pe cineva şi mai competent, nu? Vreo femeie căreia să nu-i fie afectată reputaţia prin asocierea cu mine. Spune-mi, de ce ai făcut-o?

Latura ei raţională ştia că era o întrebare foarte bună – se gândise şi ea la asta. Dar nu existau şanse ca Dominic să şi răspundă. Iar dacă nu făcea ceva să întrerupă tensiunea din ce în ce mai periculoasă, atunci aceasta putea escalada la

maximum, iar rezultatele n-ar fi fost plăcute deloc.

— Da, este foarte interesant, spuse ea, dar se pare că ne-am îndepărtat de subiect.

Amândoi se uitară la ea de parcă uitaseră de existenţa ei. Sau de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Probabil a doua variantă.

— Mă refer la subiectul cel mai acut, care este asigurarea securităţii copilului. Asta ar trebui să fie pe primul loc în lista noastră de priorităţi, nu credeţi? întrebă ea.

Dominic fu cel care cedă primul şi se întinse să o bată pe mână.

— Îţi mulţumesc că ne-ai reamintit, Justine. Siguranţa copilului, dar şi a voastră, este grija noastră principală, eşti de acord, Griffin?

Vocea lui avea o rezonanţă sâcâitoare care îi aduse aminte cât de enervanţi şi de copilăroşi puteau fi bărbaţii uneori. Nu se aşteptase însă ca şi Dominic să fie aşa, iar asta nu-i spunea decât cât de tare reuşise Griffin să îl înfurie.

Griffin îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Sigur că sunt de acord, dar nu cred ca o

să-mi eviţi la nesfârşit întrebările, Dominic. Vom avea discuţia asta, fie că vrei sau nu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, răspunse Dominic pe un ton nefast. Dar dacă vrei să vorbeşti cu mine când te întorci în Londra, îţi voi sta la dispoziţie.

Griffin bombăni ceva nedesluşit care sună ca „ticălos nenorocit”. Dar Justine se prefăcu că nu aude nimic.

— Bine, acum că am stabilit asta, zise ea pe un ton senin, ce urmează? Dacă e să plecam astăzi din oraş, trebuie să fac bagajul şi să o ajut pe Rose cu copiii.

— Rose vine cu noi, răspunse Griffin. Dar pe Sammy îl lăsăm aici. Trebuie să atragem cât mai puţină atenţie asupra noastră. Este destul de greu de ţinut un copil ascuns. Doi e de-a dreptul imposibil, aşa că i-am spus să facă alte aranjamente pentru fiul ei pe perioada următoarelor săptămâni.

Rămase cu gura căscată la el.

— Griffin, cum poţi să o desparţi de copilul ei? încă încearcă să-l înţarce.

El oftă şi îşi frecă punctul dintre sprâncene, dintr-odată părând obosit. Era evident că noaptea pierdută începea să îşi pună amprenta şi asupra lui.

— Dragostea mea, mi-aş dori să ai mai multă încredere în mine. Rose m-a informat că Sammy este înţărcat şi că mama ei poate avea grijă de el în următoarele săptămâni. De fapt, adăugă el ironic, Rose a insistat să-mi spună că va fi floare la ureche să aibă de îngrijit doar un copil.

Justine se simţi vinovată. Cu toate chestiile palpitante întâmplate în ultimele zile, mutase aproape toate îndatoririle legate de Stephen în sarcina lui Rose.

— E vina mea. Nu mi-am făcut partea de treabă, dar o să mă revanşez.

— Ba nu, zise Griffin, acum părând nu numai obosit, ci şi enervat. Nu vreau ca soţia mea să facă pe bona. Dacă avem nevoie de mai mult ajutor, o să angajez pe cineva când ne stabilim undeva.

Justine se încruntă.

— Nu prea are sens, având în vedere că încercăm să ţinem secret existenţa acestui copil.

Sunt perfect în stare să am grijă de el.

— Justine… ţinu Griffin să o prevină.

— Şi asta e foarte interesant, dar cred că poate fi stabilit mai târziu, interveni Dominic şi se ridică în picioare. O atinse pe Justine pe cot pentru a-i face semn să se ridice şi să meargă spre uşă. Să te îmbraci bine, draga mea. Te aşteaptă o zi lungă pe drum.

Ea se opri la jumătatea drumului şi se încruntă la el.

— Nici măcar nu m-am gândit să întreb unde plecăm sau pentru cat timp.

— Sper că nu vom lipsi din oraş mai mult de câteva săptămâni, răspunse naşul ei. Cât despre destinaţia voastră…

Schimbă o privire sumbră cu Griffin, care îi continuă propoziţia.

— Să sperăm că va fi undeva unde n-o să ne găsească nimeni.

Capitolul 17

După ce verifică ce făceau Rose şi copilul, Justine se duse la parter, spre holul de la intrare, unde zărise mai devreme uşa de la bibliotecă. Conacul lui Dominic, ascuns discret într-un colţ de Sussex, la capătul unui drum de ţară, o înconjură cu o linişte imperturbabilă, în sfârşit paşnică după zarva stârnită de sosirea lor în după-amiaza aceasta.

În ciuda oboselii şi a tensiunilor acumulate peste zi, ştia că nu avea să poată dormi. Avea prea multe lucruri la care să se gândească – copilul, potenţialul pericol la adresa tuturor şi, desigur, noul ei soţ şi adevăratele sentimente la adresa lui. Până acum Griffin se arătase foarte înţelegător cu privire la situaţia jenantă în care se găseau. În momentul în care ajunseseră, se ocupase de pregătiri, o instalase pe Justine într-un dormitor confortabil la acelaşi palier cu camera copilului, surprinzător de bine dotată pentru un prunc şi doica lui. După câte se părea, Dominic trimisese noaptea trecută vorbă şi îşi alertase personalul să

se pregătească de invazie. După ce se asigurase că femeile şi copilul se instalaseră în noua reşedinţă, Griffin le informase că cina urma a le fi trimisă în cameră, apoi dispăruse.

Deşi Justine sesizase că, prin absenţa lui, Griffin intenţionase să-i lase timp să se adapteze noii situaţii, simţea deopotrivă că o evita. O bună parte din drumul spre Sussex se întrebase dacă Griffin avea să insiste ca el să doarmă în camera ei, pentru a susţine aparenţa mariajului lor. El însă nu manifestase niciun interes în acest sens. Nu ar fi avut nici motive, de fapt, de vreme ce toţi servitorii aflaţi în slujba lui Dominic erau angajaţi chiar de el şi, prin urmare, complet de încredere. Şi totuşi, soţul ei nu mai părea deloc dornic să-şi petreacă timpul cu ea sau să-şi continue campania de seducţie. Justine încercase să-şi bage în cap că oricum nu ţi-ar fi dorit aşa ceva şi că îi era foarte bine singură. Avea parte de compania lui Rose şi a copilului, care îi ocupau oricum tot timpul. Curtarea ei de către Griffin – fără să conteze dacă o dorea sau nu – nu făcea, cu siguranţă, parte din planul lui Justine.

Mai exista, desigur, şi varianta ca el să se fi săturat de compania femeilor şi a copilului, lucru

perfect explicabil după călătorie. Până şi ea era gata să admită că fusese un test îngrozitor.

Povestea începuse destul de bine. Ea şi Griffin luaseră trăsura din oraş spre casa lui Aden şi a lui Vivien la scurt timp după micul dejun, ca pentru o vizită matinală. Se strecuraseră prin grădina din spate şi prin grajduri şi se întâlniseră cu Phelps, cu Rose şi cu copilul, care scăpaseră de o eventuală supraveghere furişându-se prin ieşirea din spate de la Eşarfa Aurie şi luaseră o birjă pentru a merge şi a se întâlni cu ei. Apoi se înghesuiseră cu toţii într-o diligenţă fără nicio inscripţie – şi cu perdeluţe la geam, desigur – şi părăsiseră Londra, sperând să scape neobservaţi prin mulţimea de oameni şi de vehicule care se târau zilnic prin oraş.

Tatăl lui Justine ar fi apreciat pe deplin melodramaticul situaţiei, dar pe ea nu făcuse decât să o enerveze. Rose simţise exact la fel, căci bombănise întruna diferite imprecaţii despre ticăloşi execrabili şi dezavantajele călătoriilor matinale. Nici lui Stephen nu îi priise călătoria, fusese agitat şi plânsese aproape tot drumul spre Sussex. Din fericire, Rose reuşise să mai atenueze din tensiune trăgându-şi în jos corsetul şi

punându-l la sânul ei la intervale regulate.

În cele câteva ocazii când tânăra se dezbrăcase atât de dezinvolt în vreme ce Griffin şi Phelps erau la doi paşi, chiar pe bancheta de vizavi, Justine se simţise mai mult decât jenată. Phelps însă nici nu tresărise, iar Griffin îşi ridicase în batjocură o sprânceană spre Justine, după care îşi trăsese pălăria pe ochi şi încercase să adoarmă. O exemplificare impresionantă a indiferenţei, pe care Justine nu putea decât să o invidieze. Se consolă singură spunându-şi că, din moment ce amândoi bărbaţii lucrau într-un tripou, erau mai mult decât obişnuiţi să vadă sâni, chiar şi atât de impresionanţi ca ai lui Rose.

Până să ajungă la conacul de la Sussex, chiar şi Griffin începuse să dea semne de tensiune. După câteva ore petrecute într-o diligenţă cu un sugar irascibil, patru adulţi şi o multitudine de cutii şi de cufere – şi fără să oprească prea des pe drum pentru a reduce riscul de a fi văzuţi de cineva care i-ar fi putut recunoaşte –, până şi cel mai răbdător dintre sfinţi ar fi fost pus la încercare. Şi, după cum Justine ştia foarte bine, nu era niciun sfânt în mica lor gaşcă de evadaţi.

Nu, chiar nu avea cum să-l învinuiască pe

Griffin pentru că se făcuse nevăzut la scurt timp după ce ajunseseră. Fusese o zi plină, şi bietul om merita un răgaz de la pachetul de griji care îi picase pe cap – în care se includea şi ea. Dacă ar avea o brumă de luciditate s-ar duce la culcare pentru o binemeritată odihnă, lăsându-l pe Griffin în plata Domnului.

Exact asta avea de gând să facă de îndată ce găsea o carte care să o ajute să adoarmă. Mă rog, asta îşi spusese în sinea ei, pentru că altfel nu avea niciun sens şi ar fi fost, oricum, şi total necuviincios dacă ar fi încercat, de fapt, să dea de urma unui soţ care ar fi putut s-o caute el dacă într-adevăr ar fi vrut să o vadă.

Sau să o seducă.

Justine se boscorodi singură pentru asemenea gânduri scandaloase în drum spre scara de piatră. Poate că Griffin, prins în mreje noaptea trecută, voise să o seducă, dar momentul oportun trecuse. Numai un nebun ar fi regretat.

Phelps cel omniprezent apăru de pe un coridor perpendicular care ducea spre holul de la intrare pătrat şi de modă veche unde se afla acum Justine.

— Doamnă Steele, vreţi să vă aduc ceva?

La început, fusese mirată că Phelps îi însoţise, dar ar fi trebuit să ştie că Griffin nu pleca niciodată la drum fără el. Straniul şi misteriosul personaj, om bun la toate, valet şi majordom în acelaşi timp, întotdeauna la dispoziţie şi gata să ajute în orice situaţie critică. Oamenii lui Dominic erau de încredere, nu putea nimeni nega asta, dar, în aceste circumstanţe nesigure, lui Justine îi părea bine să vadă un chip familiar şi de nădejde.

Faptul că ajunsese să îl privească pe Phelps ca pe cineva de nădejde – el însuşi un om care ajutase la administrarea tripourilor şi cluburilor de noapte – îi spunea cât de mult depăşise graniţele atent controlate ale fostei ei vieţi.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Casa unchiului Dominic este foarte confortabilă, nu crezi?

— Da, stăpână, foarte confortabilă, zise el cu voce posomorâtă. Dar nu mi-a plăcut niciodată la ţara.

— Nu? Dar aici e o zonă aşa frumoasă.

Justine nu îşi dăduse seama că Dominic avea

un conac tipic de ţară. Poate îl utilizase pe parcursul muncii sale, dar părea mai degrabă ca un loc retras la ţară destinat domnilor. Nu era mare, dar era bine întreţinut şi decorat cu gust, deloc ostentativ. Din câte-ţi dădeai seama, era o căsuţă compactă şi confortabilă aranjată într-un stil masculin cu culori şterse, lemn lustruit şi mobilă clasică şi elegantă. Voia neapărat să îi exploreze în cel mai scurt timp interiorul şi împrejurimile pe care le ochise din trăsură.

Remarca ei provocă un oftat morocănos din partea lui Phelps.

— Ştiţi cum se spune, nicăieri nu-i ca acasă.

— Nu, şi sunt sigură că vă este dor de doamna Phelps. Ezită o clipă, apoi cedă în faţa curiozităţii. Aţi locuit dintotdeauna în Londra?

— Da. Eu şi doamna am condus pe vremuri o tavernă micuţă de pe lângă Covent Garden. Domnul Griffin a dat peste noi acolo în ziua în care a venit în Londra. Pufni scurt şi amuzat. Un ţărănoi slăbănog, asta era, doar un flăcău care habar n-avea ce să facă. Lui Ellie a mea i s-a făcut mila de el şi i-a dat ceva de mâncare, cât să nu moară de foame. Dar el, domnul Griffin, nu a uitat

niciodată. Când a cumpărat Cormoranul, imediat a venit şi mi-a oferit de muncă în casa lui, iar noi tare ne-am mai bucurat. Ne saturasem să le ducem noi pe toate, numai griji şi o grămadă de treburi, şi am preţuit acest ajutor. Am ştiut că domnul Griffin o să aibă grijă de noi.

Justine se sprijini de balustradă, fascinată să afle crâmpeie din trecutul lui Griffin.

— Şi când s-a întâmplat asta, Phelps? Când aţi venit să lucraţi pentru el?

Omuleţul firav căzu pe gânduri.

— Oh, acum mulţi ani, stăpână, zise el şi gesticulă vag. Nu-mi mai aduc aminte. Mai bine l-aţi întreba pe domnul Griffin dacă chiar vreţi să ştiţi.

Ea zâmbi amabil în faţa acestui răspuns tipic de ignorare a oricărei întrebări ce îl viza pe Griffin.

— Vă aşteaptă în bibliotecă, adăugă Phelps în timp ce ea traversa holul. Vreţi să vă aduc ceai?

Justine se poticni din mers, dar cu greu reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— Nu, mulţumesc. E foarte târziu.

Îşi continuă drumul, crispându-se în sinea ei la gândul că ei o atât de lamentabil de previzibilă când venea vorba despre Griffin. O parte din ea ar fi vrut să facă stânga împrejur şi s-o ia în sus pe scări, dar asta chiar ar fi fost o dovadă de laşitate. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce motive avea să se teamă? Între ei nu urma să se întâmple nimic, era sigură de asta.

Justine intră în încăperea ce părea o combinaţie de bibliotecă şi salon. Era probabil cea mai mare cameră din casă, cu un perete acoperit din podea până în tavan cu rafturi pentru cărţi confecţionate din lemn lustruit de trandafir. Celălalt perete era dominat de un şemineu imens din marmură, deasupra căruia trona o oglindă magnifică încastrată într-o ramă aurită. Câteva scaune şi divane tapiţate în nuanţe şterse de verde şi galben murdar erau împrăştiate în faţa şemineului, iar perpendicular pe rafturile de cărţi stătea un birou impresionant din lemn de trandafir, care delimita clar colţul acela de cameră ca loc de studiu sau birou. Toate elementele erau armonizate de un covor moale în tonuri de auriu şi bej, ce acoperea aproape toată podeaua. Cu focul

care ardea viu în spatele grilajului de aramă, efectul era – în ciuda camerei spaţioase – neaşteptat de intim, ca şi cum o familie mare şi fericită tocmai se dusese la culcare şi-şi lăsase stăpânul să-şi bea liniştit coniacul.

Instalat confortabil într-un fotoliu din faţa şemineului şi semănând teribil de tare cu stăpânul imaginar al conacului, Griffin îşi săltă privirea să vadă cine intrase. Se ridică în picioare cu o graţie tihnită şi îşi lăsă paharul pe măsuţa de lângă fotoliu.

— Chiar mă întrebam când ai să începi să explorezi împrejurimile, zise el. Totu-i în regulă sus?

Ea încuviinţă din cap şi mai aruncă o privire curioasa prin cameră. Ca de obicei, Griffin insistase să aibă la dispoziţie în orice încăpere în care urma să-şi petreacă timpul o mulţime de lămpi şi lumânări, preferând în mod evident o explozie de lumină şi culoare. Ei i se păruse întotdeauna o ironie a sorţii pentru cineva care-şi dusese viaţa în umbre.

În seara asta totuşi, camera era luminată doar de focul care ardea în şemineu şi de câteva

sfeşnice cu lumânări răsfirate din loc în loc, colţurile rămânând într-un întuneric aproape deplin. Justine se obişnuise cu culorile luminoase şi vibrante din casa lui Griffin şi cu freamătul Londrei.

Acum trupul i se relaxase şi părea că-şi lua o pauză binemeritată. În ultimele săptămâni, avusese parte de asalt după asalt asupra simţurilor şi emoţiilor ei. Doar acum, în liniştea pătrunzătoare a acestei încăperi minunate, putea înţelege cât de mult tânjea după pacea şi acalmia de la ţară.

— Da, răspunse ea în timp ce Griffin o ajuta să ia loc în fotoliul vecin cu al lui. Copilul doarme, iar Rose a încetat în sfârşit cu bombănitul.

— Slavă Domnului! Credeam că, după două ore de mers, Phelps o să mă strângă de gât.

Justine îşi îndreptă privirea spre el.

— Serios? Aş fi putut să jur că tu erai ăla.

Râse.

— *Touché,* Madam Nevastă. Vrei un strop de coniac?

Se duse către bufetul pe care stăteau înşirate sticlele de cristal. Justine oftă.

— Sunt convinsă că n-ar trebui să beau, doar poate o să mă ajute să dorm.

— Da, gândeşte-te că e un medicament.

Îi întinse un pahar, iar ea strâmbă din nas când văzu cât de mult îi turnase.

— Domnule Steele, am impresia că ai un efect dăunător asupra principiilor mele morale.

El îşi propti o mână pe poliţa de deasupra şemineului şi o studie dintr-o poziţie care părea atât elegantă, cât şi periculoasă. Îmbrăcat ca de obicei doar în negru, cu părul lung prins la spate în coadă şi cu cicatricea estompată care îi ajungea până la tâmplă părea dintr-un alt timp şi spaţiu. Oricine şi l-ar fi putut imagina ca pe un tâlhar de drumul mare sau un pirat – sau chiar ca pe mafiotul pe care, de fapt, îl suspectau mulţi că era. În acelaşi timp însă, părea şi de-al casei în decorul acesta domestic, ca şi cum de-abia şi-ar fi trimis copiii la culcare şi mai stătea să-şi termine coniacul înainte de a-şi urma soţia în dormitorul de la etaj.

Adică pe ea. Tresări, tulburată de valul brusc de dorinţă care o inundase.

— Să speram, şopti el.

Zâmbetul lui păcătos de senzual o făcu să i se taie răsuflarea.

— Hmm, ce să speram? întrebă ea, căci pierduse deja şirul discuţiei.

— Că o să-ţi corup principiile morale. Va trebui să-mi dau toată silinţa.

Se înroşi şi luă o gura de coniac pentru a-şi ascunde confuzia. Din fericire, el nu continuă conversaţia pe aceeaşi linie pe care ea fusese destul de stupidă să o iniţieze, ci îşi fixă privirea înspre foc şi tăcu. Ea se relaxă treptat, lăsând toate tensiunile de peste zi să se prelingă încet.

— Am fost surprinsă să te găsesc stând aici pe întuneric, zise ea într-un final, pentru că am observat că-ţi place să vezi arzând toate lumânările şi lămpile dintr-o cameră.

Se uită la ea.

— Prefer lumina, dar nu mă deranjează nici întunericul. Cu siguranţă ai observat şi asta.

— Şi te simţi în largul tău la ţară? Rose mi-a spus ca nu pleci niciodată din oraş. Mă întrebam dacă te-a deranjat să fii exilat cu forţa cu toată gaşca asta pestriţa după tine.

— Rose vorbeşte prea mult, zise el sec. Şi nimeni nu mă poate face să fac ceva dacă eu nu vreau, Justine, iar ăsta este un alt lucru pe care ar fi trebuit să îl ştii până acum.

— Serios? zise ea, fără să-şi ascundă îndoielile. Pentru ca nu pot să nu mă gândesc că ai făcut numai lucruri pe care nu le-ai vrut. Nu mă refer doar la copil, ci şi la faptul ca ai fost forţat să te însori cu mine.

Venise momentul în care îşi permitea în sfârşit să-şi elibereze vina care mocnea adânc în ea, vina că îi tulburase atât de tare viaţa. Era adevărat că şi viaţa ei fusese în aceeaşi măsură data peste cap, dar el se trezise împovărat cu o soţie şi cu responsabilităţile pe care nu şi le dorise niciodată şi care îi stricaseră toate planurile. Justine ştia ce însemna să-ţi fie curmate visele şi ura ideea că asta îi făcuse ea lui.

El pufni cu neîncredere.

— Nu fi neroadă, Justine! Nimic din toate

astea nu e din vina ta. Mă rog, angajarea în misiunea de salvare de la Eşarfa Aurie şi dezvăluirea identităţii au fost din vina ta, dar nu te învinovăţesc pentru asta. Este clar că nu ai gândit raţional.

— Mulţumesc, cred. Nu era deloc de acord cu el, dar nu avea niciun rost să readucă subiectul pe tapet. În acelaşi timp, îşi dădu seama că nu îi răspunsese la întrebare. Deci nu te deranjează să-ţi petreci vremea la ţară?

El se aşeză, îşi întinse picioarele încălţate cu cizme spre foc şi îşi odihni paharul pe abdomenul lui plat.

— Nu e chiar cel mai potrivit moment, ţinând cont de afacerile mele neîncheiate, dar nu, nu mă deranjează. Am crescut la ţară. Am ales să nu mai locuiesc la ţară, dar câteva săptămâni n-o să mă omoare.

Justine se gândi să profite de ocazie. În sfârşit o portiţa deschisă spre trecutul lui.

— Ai crescut în Yorkshire parcă, nu?

El ezită câteva secunde, iar ea se temu că n-avea să-i răspundă.

— Da, zise el în cele din urmă, aproape ca şi cum s-ar fi îndoit de acest adevăr. Într-un sătuc bătut de vânturi, nu departe de South Kilvington. Schiţă un zâmbet. Nici nu cred că ai mai auzit până acum de South Kilvington.

Ea lăsă paharul neatins deoparte, îşi propti coatele pe genunchi şi îşi sprijini bărbia în palme.

— N-am auzit, dar mi se pare un loc cam retras pentru un bărbat fără o familie numeroasă. Cine te-a crescut?

Vocea lui răsună cu o răceală calculată.

— Mama unchiului meu. Bunicul meu a murit cu câteva luni înainte de a mă naşte, iar mama a fost trimisă să locuiască cu unchiul Bartholomew până când năştea. Şi, după cum ţi-am mai spus şi altă dată, adaugă el pe un ton scârbit, mama mea m-a abandonat la naştere…

— Da, mi-ai zis, îl întrerupse ea. Instinctul îi spunea că cea mai bună metodă de a se înţelege cu Griffin în chestiunile astea era să facă cât mai puţin caz de ele. Carevasazică, după ce mama ta a plecat, ai rămas doar cu unchiul?

Pentru o clipă, păru uşor dezorientat, dar îşi

reveni rapid.

— Corect. Şi cu administratoarea, desigur. Doamna Patterson a fost cea mai apropiată fiinţă pe post de mamă pe care am avut-o alături de mine cât am crescut. A avut mare grijă de mine şi m-a altoit dacă nu eram cuminte. Nu a fost chiar situaţia ideală, dar aş fi putut ajunge şi mai rău.

— Bănuiesc că a fost cam ca mătuşa mea Elizabeth, medită Justine. Mai tot timpul era ocupată cu prietenii ei radicali în loc să fie atentă la Matthew şi la mine, dar cel puţin o aveam acolo sa ne poarte de grijă. Şi sunt fericită să spun că nu ne-a altoit niciodată.

Griffin stătuse cu privirea aţintită spre foc, dar acum îşi întoarse capul să se uite la ea.

— Ai avut noroc, zise el cu un surâs.

Ea căzu pe gânduri preţ de o secundă.

— Da, am avut noroc, pentru că măcar mă iubea.

Alungă tendinţa spre melancolie ce ameninţa să pună stăpânire pe discuţie.

— Şi unchiul tău cu ce se ocupa? Era doar un

moşier local sau făcea comerţ? Ştiu foarte puţine despre familia ta, lucru care cred că este destul de nedemn pentru o soţie.

Acum ea îi văzu licărirea de răutate din privirea întunecată.

— Era vicar.

Se ridică încet, cu privirea aţintită asupra lui.

— Vicar, repetă ea sec.

El încuviinţă din cap.

— Ai fost crescut într-o parohie, zise ea.

Probabil că sunase ca o imbecilă, dar chiar nu-i venea să creadă.

— Într-adevăr, zise el, bucurându-se vădit de şocul ei. Am fost crescut de un preot de modă veche, care propovăduia focul şi pucioasă necredincioşilor. Partea ciudată e că unchiul Bartholomew era un om destul de educat, deşi prefera să bage spaima în congregaţia lui la slujba de duminică decât să studieze texte greceşti şi latineşti. Bunicul meu a fost un intelectual adevărat şi un profesor bun în familia mea, iar unchiul Bartholomew nu era de acord cu asta, mai

ales când unele studii interferau cu capacitatea lui de a conduce turma.

Justine simţi că o bufneşte râsul.

— Cât de… ce interesant, zise ea. Trebuie să recunosc ca încă mi-e greu să-mi imaginez că ai fost crescut de un vicar de ţară.

— Atunci poţi să-ţi imaginezi cum m-am simţit eu, răspunse el cu un surâs amar. Partea caraghioasă e că, atunci când eram mic, vroiam să mă fac preot. Ba chiar am insistat cu asta o perioadă destul de lungă.

Senzaţia de gâdilează coborî încet în pieptul ei, apoi reveni pe gât. Înghiţi ca să şi-o stăpânească, dar scoase câteva chicoteli înfundate.

— Din cauza muzicii, să ştii, zise el, simţindu-se obligat să-i explice. Credeam că ceva atât de frumos nu poate fi în totalitate rău, chiar dacă unchiul Bartholomew şi predicile lui erau absolut îngrozitoare. Şi chiar îmi plăcea cartea de rugăciuni obşteşti.

Justine abia reuşise să se stăpânească, dar ultimul lui comentariu ruină tot şi izbucni în

hohote de râs.

Griffin miji ochii spre ea, iar ea nu se putu abţine să nu-şi spună că într-adevăr părea sumbru şi clerical, mai ales că era îmbrăcat în negru. Din nefericire, gândul ăsta nu fu de ajutor să-i mai domolească râsetele.

— Zău aşa, Justine, zise el. Nu-i chiar atât de amuzant. Probabil şi tu ai avut tot felul de idei năstruşnice când erai copilă.

— Ai dreptate, spuse ea şi-şi şterse ochii umeziţi cu degetele în timp ce încerca să-şi revină. Nu-i chiar atât de amuzant. Degeaba. Ideea că Griffin, unul dintre cei mai notorii bărbaţi din Londra, îşi dorise să se facă preot când era mic i se părea prea absurda să fie adevărată. E ilar.

De data asta, când ea începu iar să hohotească, el afişă un zâmbet reţinut, aproape jenat. Era atât de fermecător şi de autoironic, dar totodată atât de neaşteptat de vulnerabil, încât nu-şi mai dorea decât să îl sărute

Gândul acesta alarmant avu un efect mult mai eficace de reducere a veseliei. Sughiţă de câteva ori, apoi îşi recapătă controlul.

— Sunt foarte sigură că ai fi fost un vicar foarte bun, zise ea. În definitiv, îţi stă foarte bine în negru, şi cu siguranţă poţi fi foarte serios şi înfricoşător dacă vrei.

— Mulţumesc, cred, răspunse el ca un ecou ironic al remarcii ei de mai devreme.

Justine se întinse să-şi ia paharul şi sorbi o gură de coniac. Îl puse la loc şi îşi netezi fusta cu palmele.

— Şi cum ai ajuns în cele din urmă în Londra, atât de departe de tot ce ştiai?

Zâmbetul îi păli, iar expresia lui deveni din nou gânditoare şi privirea pironită undeva de-a lungul poliţei.

— Unchiul meu a murit când aveam paisprezece ani. După aceea, nu a mai fost nimic care să mă ţină în Yorkshire.

Justine aştepta câteva secunde, simţind că el mai voia să mai adauge ceva. El însă nu mai spuse nimic, iar profilul lui rămase o linie sumbră în lumina săltăreaţă aruncată de foc.

— Cred că i-ai dus dorul, îndrăzni ea într-un final.

Observaţia ei fu primită cu un râs sumbru.

— Nici gând, iubire. Unchiul meu era un infatuat cu inima de gheaţă. N-a cruţat nuiaua, n-a cruţat nici copilul. Îi era teamă c-o s-o apuc pe calea diavolească pe care o luaseră părinţii mei şi hotărât să mă împiedice, prin absolut orice mijloace, să am o soartă atât de îngrozitoare.

Îşi întoarse capul să se uite la ea, iar ea simţi că i se strânge pieptul când văzu toată durerea care se furişase în spatele privirii lui îngrozitor de cinice.

— Oh, ce ironic, termină el de vorbit pe un ton calm, dar nu mai puţin sardonic.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am ştiut.

Îi venea să-şi tragă una pentru că-şi lăsase curiozitatea să câştige şi atinsese subiecte atât de dureroase pentru el. Dar la ce se aşteptase? Viaţa lui fusese complicată. El era un bărbat complicat, şi de multe ori era dificil şi periculos să te înţelegi cu el. Ar fi fost posibil oare ca un asemenea om să fi fost produsul unei copilării ordinare şi paşnice? Ar fi trebuit să ştie că nu. El îşi termină băutura din pahar înainte de a-i răspunde.

— Să nu-ţi pară. El m-a primit la el în casă când nimeni altcineva n-a făcut-o. S-a asigurat că am de mâncare, haine, că sunt în manta şi m-a educat corespunzător. Dacă nu m-a iubit, Dumnezeu mi-e martor că nici eu pe el.

Inima lui Justine se chirci de durere pentru băieţelul privat de dragoste, abandonat de cei care ar fi trebuit să îl preţuiască. În acel moment, înţelese cat de norocoasă fusese ea. În ciuda vieţii ei neconvenţionale şi de multe ori haotice, fusese iubită, fără îndoieli şi fără regrete. Lui Griffin îi fusese refuzat acest dar, şi asta îşi pusese vizibil amprenta asupra lui, o amprentă de care începuse a se îndoi că ar fi putut scăpa vreodată. Nu era de mirare că voia să părăsească Anglia şi, odată cu această plecare, şi toată suferinţa pe care o îndurase.

Griffin lăsă cu zgomot paharul pe masa.

— Nu-i chiar povestea pe care ţi-o imaginai, bănuiesc, zise el.

Cicatricea subţire de pe chipul lui, atinsă de lumina focului, prea palidă în comparaţie cu pielea bronzată, ca un simbol mut al tuturor dreptăţilor pe care le suferise de-a lungul anilor. Nu se putea

abţine să nu se întrebe ce eveniment îngrozitor îşi lăsase amprenta asupra lui.

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre el, dar nu mai avea energia necesară pentru a sonda şi alte piste, cel puţin nu în seara aceasta. Şi, pe de altă parte, bănuia că oricum nu i-ar mai fi spus mare lucru. Aflase mult mai multe decât anticipase, iar pentru moment era de ajuns.

— Viaţa nu e niciodată o poveste, răspunse ea în timp ce se ridică.

Fu prima dată când nu se ridică odată cu ea. Atenţia lui era din nou abătută asupra flăcărilor săltăreţe din şemineu.

— Îţi urez noapte buna, sir, zise Justine într-un final.

Nu primi niciun răspuns, aşa că ieşi încet din cameră.

Capitolul 18

Griffin se uită încruntat la paginile ziarului londonez, apoi împinse mai încolo micul dejun mâncat pe jumătate. Era atât de dezamăgit de propria persoană, încât ajunsese în punctul în care aproape îşi pierduse apetitul, iar el nu-şi pierdea niciodată apetitul. Cele mult prea multe luni petrecute aproape leşinat de foame pe străzile Londrei fuseseră o garanţie a faptului că nu urma să se mai întâmple aşa ceva. Şi nici nu-şi pusese vreodată întrebarea. Dar în ultimele săptămâni constatase că făcea des asta, de ajunse în punctul în care începuse să se îndoiască de deciziile pe care le luase în legătură cu viitorul lui. Nu era un sentiment plăcut.

Ştia şi pe cine să arunce vina – pe Justine, soţia lui scumpă şi întreprinzătoare.

Până şi faptul că se gândea la ea în termenii ăştia îl uimea. Simplul fapt că se gândea la *ea* îl uimea, mai ales din pricina intensităţi reacţiei lui emoţionale ori de câte ori ea se afla în preajma lui. Griffin nu-şi dorise niciodată o soţie, nu-şi dorise responsabilităţi, nu-şi dorise să fie legat de mâini şi de picioare. Iar o parte din el încă protesta că era însurat, era plină de resentimente faţă de

întorsătura neaşteptată pe care o luaseră evenimentele şi care duseseră la încătuşarea lui. Dar o parte şi mai mare din el acceptase situaţia cu inima deschisă. Aproape zi de zi constata că trebuia să-şi stăpânească impulsul de a petrece din ce în ce mai mult timp cu ea sau de a se ţine după ea ca un căţel mic şi prost care aşteaptă să fie băgat în seamă. Oricine ar fi ghicit în ce stare de spirit era s-ar fi tăvălit pe jos de râs – Griffin Steele, unul dintre cei mai temuţi bărbaţi din Londra, plimbat încolo şi-ncoace ca un căţeluş ridicol de salon de soţia lui drăguţă.

Cu siguranţă îl dusese de nas noaptea trecută, când reuşise să-l stoarcă de secrete pe care nu le împărtăşise niciodată cu nimeni. Justine însă poseda talentul rar de a asculta cu adevărat pe cineva, afişând un interes empatic, indiferent de ce îi auzeau urechile. Iar dacă Griffin nu se înşela, era cu adevărat fascinată de el, o chestiune pe care o socotea mai degrabă plăcută decât neplăcută. Fusese fericit să o încurajeze până la un punct, ba chiar putea să înţeleagă de ce se amuzase când îi dezvăluise visul absurd din copilărie de a deveni bărbatul cu sutana. La naiba, chiar îl făcuse şi pe el să perceapă comicul acelui vis, lucru care nu se mai întâmplase până atunci.

De câte ori se gândea la copilăria lui, Griffin era profund răscolit. Fusese un copil nesăbuit, nevoiaş, care îşi dorise lucruri pe care nu le putea avea şi care fusese mult prea sensibil în propriul detriment. Unchiul lui îi scosese multe dintre acele idei din cap, iar Londra se ocupase de restul. Dar, pentru câteva momente, prin ochii lui Justine îşi văzuse trecutul într-o altă lumină. Perspectiva aceasta avea o mare legătură cu ea şi niciuna cu el. Pentru o femeie care crezuse că nu-şi doreşte decât o viaţă ştearsă şi convenţională, era extraordinar de înţelegătoare cu defectele şi

păcatele celorlalţi. Nu era de mirare că îi fusese atât de uşor să se deschidă în faţa ei. Era cea mai sufletistă persoana pe care o cunoştea, mărinimoasă şi deschisă.

Dar bunătatea şi generozitatea ei îl conduseseră pe nişte cărări pe care nu voia să le exploreze, îi readuseseră în prim-plan amintiri care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Recunoscuse prea târziu pericolul. Oricât de mult o plăcea şi voia să fie cu ea, nu-şi putea permite să o lase să se infiltreze în defensiva lui şi să-l dezgolească de secrete. Orice om care îşi dezvăluia secretele devenea vulnerabil, iar Griffin

nu avea de gând să fie vulnerabil în faţa nimănui, nici măcar a lui Justine.

Cu atât mai puţin în faţa lui Justine. Era soţia lui, era adevărat – iar Griffin intenţiona să profite de beneficiile care veniseră la pachet cu povara, dar nu-i putea permite să îl controleze. Prea mulţi ani la rând luptase ca să se elibereze de lanţurile impuse de alţii. O dorea pe Justine şi avea să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii, dar nu o putea lăsa să-l încătuşeze sau să-l deturneze de la cursul pe care şi-l stabilise el. El era stăpânul propriului destin, dar şi al ei. Din punctul de vedere al lui Griffin, aceasta era cea mai bună şi mai uşoară soluţie.

În mod natural, Justine putea să se împotrivească acestei stări de lucruri, dar, din fericire, fascinaţia ei pentru el – iar el era convins că era în primul rând de natură fizică – putea lucra în avantajul lui. Din ce-şi dăduse seama, primul pas pentru a o subordona era să se culce cu ea. După ce reuşea să o vâre în pat, toate celelalte aveau sa vină de la sine.

Chiar în momentul în care pendula de pe hol bătu ora zece, uşa salonului în care se servea micul dejun se deschise şi Phelps intră cu o carafa

de cafea. După ce îi turna lui Griffin o ceaşca de cafea proaspăt făcută, Phelps începu să se fâţâie prin încăperea frumos decorată cu lambriuri de stejar, ba ca să îndrepte argintăria de pe bufet, ba ca să scuture nişte firimituri imaginare de sub tava cu pâine prăjită, ba ca să mai tragă perdelele un centimetru astfel încât cerul încărcat şi mohorât să mai arunce un crampei de lumină în casă.

Griffin recunoştea genul acesta de comportament. Phelps trăsese concluzia că nu era în apele lui, aşa că decisese că avea nevoie de mai multă atenţie.

— Phelps, încetează cu agitaţia asta, mormăi el. Te asigur că mă simt foarte bine. De ce nu te duci tu să deranjezi pe altcineva, de exemplu, pe noua ta stăpână?

Omul lui bun la toate făcu mutra aceea de om jignit, la care apela de fiecare dată când Griffin încerca să îl îndepărteze.

— Zău aşa, domnule Griffin, nu-i cazul să fiţi atât de tăios. Ştiu cum vă e când simţiţi că toate-s cu fundu-n sus, dar n-are rost să vă chinuiţi. Sunt sigur că Sir Dominic va rezolva toate lucrurile cât

ai bate din palme.

Griffin îşi dădu ochii peste cap, dar reuşi să-şi ţină gura. N-avea rost să-l cicălească pe Phelps că se purta ca o cloşcă bătrână. El şi doamna Phelps îşi făcuseră tot timpul griji pentru el ca pentru copilul lor.

Acum, că se gândea la asta, în lumina discuţiei cu Justine din seara precedentă, îşi dădu seama ca îi fuseseră părinţi mai mult ca oricine altcineva. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi murit de foame pe străzile Londrei. Încă de la început îl trataseră cu o bunătate care în timp se transformase într-un devotament feroce. Şi nu erau singurii care ţineau atât de mult la el – fiica lor, Clara, şi soţul ei, Joshua, îi erau la fel de loiali, la fel ca Deacon şi Madeline. Într-un fel, toţi aceşti oameni erau familia lui, iar dacă nici asta nu-l impresiona profund, nici nu ştia ce altceva ar putea-o face. Griffin nu era obişnuit să se gândească în termeni atât de sentimentali, dar şi pentru asta ştia pe cine să dea vina.

— Chiar aşa, unde-i doamna Steele? întrebă el brusc. E cam târziu pentru ea să fie încă în pat.

Phelps se opri din strânsul vaselor unele

peste altele.

— Stăpâna a servit micul dejun înainte de ora opt, iar după care s-a dus să discute cu Cook despre o cataplasmă pentru copil. Fruntea lui Phelps se acoperi de cute adânci, făcându-l să semene cu un basset. Crede ca micuţul s-a ales cu o răceală.

— Asta da, răsturnare neplăcută de situaţie, comentă Griffin. Cred că mai bine mă duc după ea să văd dacă are nevoie de ceva din sat.

— Nu-i nevoie, zise Justine, apărând pe uşă, cu un zâmbet pe chipul ei drăguţ.

Era îmbrăcată cu un costum de călărie verde-închis care contrasta perfect cu părul ei roşu şi tocmai îşi punea nişte mănuşi în degete. Peste cârlionţii ei strălucitori purta o pălăriuţă discretă, o schimbare bine venită în comparaţie cu bonetele teribile pe care încă mai insista să le poarte uneori.

Griffin se uită admirativ la silueta ei voluptuoasă.

— Buna dimineaţa, soţia mea. Înţeleg că te-ai dat jos din pat la o oră ridicol de matinală. Este un

obicei cât se poate de inutil şi de regretabil pentru o femeie cu statutul tău.

— Doar pentru un bărbat care e şef peste tripouri şi săli de jocuri, i-o întoarse ea. Şi, în afară de asta, suntem la ţară. Nu există niciun motiv rezonabil să lâncezeşti în pat toată dimineaţa.

Griffin avea în minte un motiv foarte bun, dar nu voia să o şocheze. Cel puţin nu cu Phelps care bântuia prin zonă.

— Te-ai îmbrăcat de călărit, zise el. Sper că nu intenţionezi să părăseşti moşia.

Ea scutură din cap.

— Nu, dar am înţeles de la omul unchiului Dominic, Parker, că-n grajduri sunt nişte mârţoage de soi. A trecut mult de când am călărit ultima dată, zise ea pe un ton melancolic. Mă gândeam că poate ies şi eu o oră cât doarme copilul.

Griffin se duse direct la ea, savurând parfumul discret de lămâie şi talc, atât de specific ei.

— Şi cum se simte copilaşul? Am înţeles că

este posibil să răcească.

Justine strâmba din nas.

— E un pic fonfănit, dar vreau să îl tratez din pripă. Cook a pregătit o compresă foarte bună pentru pieptul lui. Rose crede că n-o să aibă probleme, dar o să stea cu el până mă întorc.

Griffin îi mângâie obrazul satinat şi se bucură de roşeaţa subtilă care îi pătase pielea.

— Scumpa mea, nu trebuie sa te istoveşti îngrijind copilul. Sunt o grămadă de oameni aici care pot fi de ajutor.

— Ştiu, dar îmi place să-mi petrec timpul cu Stephen. Îi zâmbi gânditoare, aproape cu tristeţe. Mă doare sufletul când mă gândesc că sărăcuţul nu e cu mama lui. Cine ştie dacă-şi va vedea vreodată părinţii sau dacă va simţi mângâierea mamei lui?

Griffin simţi un ghimpe în stomac.

— Nu-i ăsta cel mai rău lucru care i se poate întâmpla, zise el tăios. Şi te are pe tine, o are şi pe Rose, cel puţin pentru moment. Nu trebuie să-ţi faci tu griji în locul lui.

Ea îşi miji ochii, iar el îşi dădu seama că se gândea la discuţia din seara precedentă.

— Bine atunci, distracţie plăcută la călărit, zise el şi se retrase. Să nu ieşi de pe proprietate. Şi ia un rândaş cu tine.

— Rândaşul a plecat în oraş după provizii, zise Phelps. Ieşise un minut din cameră, iar acum se întorsese cu un vraf de scrisori. Nu se întoarce până-n prânz.

— Fir-ar, bombăni Justine, apoi se uită spre Griffin. Oare nu poţi tu să mă însoţeşti? Sunt sigură că te-ai săturat să stai închis în casă.

Griffin ezită, apoi ridică din umeri.

— Eu nu călăresc.

Ea îl privi nedumerită.

— Cum adică? Ai unii dintre cei mai buni cai din Londra.

Era adevărat. Caii lui Griffin erau cei mai buni, şi avea şi dovezi în acest sens.

— Sunt pentru trăsurile mele, nu pentru călărit.

Justine se încruntă.

— Dar de ce nu călăreşti?

El rezistă tentaţiei de a se foi de pe un picior pe celălalt.

— Pentru că n-am învăţat niciodată să călăresc. Unchiul meu considera că e o pierdere de timp. După el, pentru un preot erau de ajuns un ponei şi o cabrioletă.

Justine îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs. Fu rândul Griffin să-şi mijească ochii spre ea.

— Poate într-o zi o să mă laşi să te învăţ să călăreşti, zise ea cu amabilitate.

Nu-i căzu în capcană.

— Nu astăzi. Şi nu vreau să te duci să călăreşti singură. Ea dădu să protesteze, dar el ridică mâna ca să o oprească. Justine, nu e sigur. Dacă vrei, poţi să te duci să te plimbi în jurul casei. O să vorbesc cu rândaşul când se întoarce şi o să-l instruiesc ca de acum încolo să se asigure că-ţi stă la dispoziţie în orice moment.

Ea se strâmbă adorabil la el.

— Nu-mi place deloc să te vad aşa raţional. Bine atunci, mă duc să mă plimb prin gradină şi în jurul casei. Măcar mai fac şi eu puţină mişcare. Se duse spre uşă şi apoi se opri ca să se uite peste umăr şi să-i arunce un zâmbet ezitant. Ai vrea să vii cu mine?

Griffin se holbă la ea, tentat să accepte. Dar cu o seară în urmă îi făcuse destule dezvăluiri şi bănuia că Justine s-ar folosi şi de acest prilej pentru a-i mai stoarce nişte secrete.

— Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să mă ocup de corespondenţă. Ne vedem la masa de prânz.

Ea tresari, iar el îşi imagină pentru o clipă că o jignise cu refuzul lui. O secundă mai târziu însă, ea îi zâmbi şi îşi înclină capul cu prietenie, după care ieşi din cameră.

Griffin îşi reţinu impulsul de a se duce după ea.

*

Două ore mai târziu, Griffin îşi ridică privirea din scrisori. Din ce ştia, Justine nu se înapoiase încă, iar cu câteva minute în urmă începuse să plouă. Ploaia rece şi torenţială o udase probabil până la piele. Fata asta blestemată chiar n-avea de gând să se întoarcă acasă? Împinse hârtiile şi ieşi pe hol. Parcurse jumătate de coridor, când Phelps apăru de undeva din spatele casei.

— Doamna Steele s-a întors de la plimbare? întrebă Griffin.

— Da, s-a dus până la Rose şi la copil acum nici douăzeci de minute, apoi a plecat la grajduri.

— Sper că n-are de gând să călărească, zise Griffin alarmat.

Phelps îi aruncă o privire atât de compătimitoare, încât Griffin se văzu nevoit să scrâşnească din dinţi ca să nu-l repeadă pe bietul om.

— Întâmplarea face că rândaşul nu s-a întors încă din sat, răspunse Phelps, şi nici nu cred că vine cât timp plouă cu găleata. Stăpâna a zis că vrea doar să vadă ce animale are Sir Dominic.

— Fetişcana asta o să se ude până la piele,

bombăni Griffin. Mai bine mă duc după ea.

— Găsiţi nişte pelerine groase atârnate la intrarea servitorilor, îi zise Phelps cu un rânjet viclean.

Griffin n-avea nicio idee ce i se părea aşa amuzant omului lui de încredere, aşa că se întoarse pe călcâie şi o lua pe coridorul care ducea în partea cealaltă a casei. Lângă uşă era un birou mic administrativ, momentan neocupat. Servitorii lui Dominic – majoritatea pensionaţi de la Serviciul de Informaţii – erau toţi oameni la locul lor. Rar puteau fi văzuţi şi apăreau doar dacă era vreo problemă sau dacă erau căutaţi. Lui Griffin îi convenea aranjamentul, pentru ca altfel l-ar fi iritat să i se aducă aminte întruna de cât de dependent era de Dominic pentru a le oferi siguranţă lui Justine şi copilului. Ura că trebuia să depindă de alţii, chiar şi de Dominic.

De fapt, mai ales de Dominic, moşul băgăreţ şi ticălos.

Înhăţă o pelerină din cuier şi şi-o aruncă pe umeri, apoi vârî încă una dedesubt.

Phelps avusese dreptate. Ploua cu găleata, iar Griffin îşi ridică gulerul şi ţopăi pe lespezile din

curte până ajunse la o clădire micuţă din cărămidă roşie cu acoperiş de ţiglă. Se duse direct la cea mai apropiată uşă, chiar sub deschiderea de sub şură, şi se grăbi să intre.

Îşi scutură haina de apă, apoi îşi aruncă privirea de-a lungul celor aproximativ douăsprezece boxe, căutând-o pe Justine. Era în ultimul staul şi stătea la taifas cu un cal pătat imens care părea la fel de interesat de ea pe cât era şi ea de el. Animalul fornăia şi pufnea în minunatul ei păr roşu, îi dădu pălăria într-o parte când ea îl mângâie pe grumaz şi îi fredonă încet ceva.

Lui Griffin îi trecu prin cap ca i-ar fi plăcut să se afle într-o poziţie similară, cu mâinile lui Justine dezmierdându-l în timp ce el se juca prin părul ei mătăsos şi o săruta în jos pe gâtul subţire, până la sânii generoşi.

Odată ideea infiltrată în capul lui, rămase de neclintit, precum muşcătura unui buldog. O lăsase în pace pe Justine câteva zile, încercând măcar o dată în viaţă să fie un gentleman adevărat, iar tensiunea începuse să-şi spună cuvântul. La urma urmei, era soţia lui şi avea toate drepturile să o aibă. Dumnezeu le era martor la cât de puţine

avantaje aveau în urma acestei căsătorii, în afară de cele extrem de evidente. Iar acum se uita la ea, sorbindu-i din priviri chipul dulce şi silueta şi mai dulce, şi îi trecu prin cap că ar fi complet nebun să renunţe la planul de a o seduce şi de-a o aduce în patul lui – sau al ei, în funcţie de situaţie.

Şi de ce nu? În timp ce Justine încă mai credea că era posibil să anuleze căsătoria, Griffin ştia cât de ridicolă era ideea asta – la fel şi Dominic. Nu, erau legaţi pentru toată viaţa, iar ea ar face bine să se obişnuiască rapid cu acest fapt. Acestea fiind spuse, nu exista niciun motiv pentru ca ei să nu se dedea plăcerilor din patul conjugal. Cu siguranţă pe el l-ar fi făcut mult mai fericit, şi bănuia că şi ei i-ar face un mare bine să-şi mai detensioneze nervii. Din experienţa lui, partidele frecvente de sex aveau un efect remarcabil de calmare a temperamentului femeii.

Blândă şi generoasă, şi făcută să încălzească patul unui bărbat, Justine se născuse pentru a fi nevastă. Probabil că Griffin nu ar fi fost chiar alegerea ei ideală, dar el era cel care o luase de nevastă şi nu era atât de nebun să ignore o asemenea comoară.

Închise uşa grajdului în urma lui, diminuând

astfel zgomotul făcut de ploaia torenţială. O privire rapidă de jur împrejur prin grajduri şi în cămăruţa cu echipamentul îi dădu de înţeles că el şi Justine erau singuri cu caii. Simţind o mulţumire crescândă, porni spre ea, oprindu-se puţin să inspecteze perechea de murgi care erau singurele animale din clădire în afară de calul pătat. Justine se uită în direcţia din care auzi paşi şi rămase cu gura căscată de mirare. Înainte să o închidă, îşi umezi buzele cu limba ei roz, ca şi cum ar fi fost nervoasă. Un gest atât de simplu, dar care captă toată atenţia lui Griffin.

— Oh, nu te-am auzit venind, zise ea pe un ton sfidător.

El aruncă pelerina peste bara boxei goale de lângă.

— Erai ocupată cu şoptitul secretelor la urechea tipului ăstuia straşnic.

Se întinse să bata animalul pe grumaz, iar braţul lui atinse în treacăt partea din faţă a corsajului ei. Griffin îşi stăpâni un zâmbet când o văzu cum inspiră profund.

— Cine-ar fi crezut c-o să ajung să fiu gelos pe animalele lui Dominic? zise el şi oftă teatral.

În colţul gurii ei se cuibări un zâmbet, ce crea o gropiţă perfectă în obrazul stâng. Ce ciudat, până acum nu o remarcase. Dar, de fapt, Justine nu zâmbea prea des. Era adevărat că nici nu prea avea motive, dar el decise că venise vremea să încerce să schimbe starea aceasta nefericită.

— E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată, zise ea. Cum să fii gelos pe un cal?

El îşi fixă mâna pe perete, blocând-o înăuntru.

— Sunt gelos pe orice îţi distrage atenţia de la mine, murmură el.

Griffin îşi lăsă privirea să-i coboare pe buzele ei pline, fără să se deranjeze să-şi mascheze intenţiile. Justine încremeni şi încercă să nu facă nicio mişcare, asemenea unui animal micuţ care încerca să scape de urmărirea unui prădător. Din nefericire pentru ea, efectul fu că îi trezi lui cele mai rapace instincte.

Privirea îi alunecă pe haina pe care el o pusese pe gardul dintre boxe.

— E pentru mine? întrebă ea cu vocea sugrumată. A început să plouă chiar când am

intrat aici. M-am gândit că mai bine aştept până se opreşte.

— Da, pentru tine e, dar nu-i nicio grabă să ne întoarcem în casă.

Îşi fixă privirea într-un punct din spatele lui, iar Griffin o atinse în treacăt întâi pe umăr, apoi pe bărbie. Îi saltă capul cu două degete şi o obligă să se uite la el.

— Sunt fericit că am ocazia să petrec ceva timp singur cu soţia mea, zise el, cu o voce încărcată de aluzii sexuale. Fără să fim întrerupţi de copii smiorcăiţi sau de servitori băgăcioşi.

Ochii ei albaştri ca safirul îl săgetară din nou, umbriţi de o emoţie care îl făcu să tresară. I se păru că este tristeţe sau poate dorul după ceva ce nu putea avea. Sentimentul ăsta îşi croi drum până în inima lui, de parcă ea ataşase o panglică şi acum trăgea tare.

— Aş vrea să nu te amuzi pe seama mea, răspunse ea într-un final. Nu e foarte frumos din partea ta.

El se încruntă, încurcat de replica ei. Nu pentru ca n-ar fi fost adevărată parţial – el nu era

o persoana drăguţă, iar ea îşi dăduse sigur seama până acum. Dar, când venea vorba despre ea, era pe deplin conştient că intenţiile îi erau cât se poate de serioase. Indiferent de ce cuvinte nepăsătoare îi ieşeau din gură, adevărul era că nu putea lua în glumă faptul că voia să fie cu ea, la fel cum nu putea întoarce timpul şi şterge toată urâciunea trecutului său.

De obicei, Griffin privea lumea cu un cinism batjocoritor, dar nu şi în ceea ce o privea pe Justine. Deşi asta ar fi trebuit să îl surprindă din cale afară, nu îl mira deloc. Caracterul ei era la fel de fin şi de curat fasonat precum cea mai delicată sticlă veneţiană, dar mult mai rezistent. Generozitatea şi decenţa care făceau parte din ea l-ar fi mişcat până şi pe cel mai cinic dintre cinici.

Se simţi dintr-odată umil şi-şi deschise degetele pentru a-i cuprinde bărbia.

— Vreau să mă crezi, Justine, zise el încet, că nu te iau peste picior. În momentul ăsta, mă consider extrem de norocos că eşti soţia mea. Te doresc mai mult decât am dorit orice altă femeie.

Ochii ei se căscară, iar obrajii i se colorară într-o nuanţă mai închisă de roz. Dovada aceasta

de vulnerabilitate avu un efect contrar asupra lui, de vreme ce tot sângele din capul lui dădu navală spre vintre. Excitaţia lui, mocnită cu câteva clipe în urmă, ţâşnise acum în valuri fierbinţi. Dintr-odată, nu mai putea aştepta nicio clipă să o aibă.

— Dar niciunul dintre noi nu şi-a dorit acest mariaj, zise ea, sfâşiată între uimire şi supărare. Nu ai vrut să te însori cu mine. Nu ai avut de ales, şi nici eu nu am avut.

El îşi lăsă degetele să alunece pe gâtul ei, savurând textura de petale de flori a pielii ei.

— Poate că atunci aşa a fost, dar asta nu înseamnă că nu te-am dorit. Iar aceste sentimente sunt acum mult mai puternice.

Se aplecă încet şi-şi frecă buzele de buzele ei. Ea îşi ţinu răsuflarea şi îşi furişă o mână pe pieptul lui pentru a se cuibări pe sub eşarfa lui, ca o pasăre micuţă care-şi caută adăpost pe timp de furtună.

După ce se opri din sărutul acela blând şi incitant, se retrase câţiva centimetri. Simţi un fior de satisfacţie când îi văzu privirea nedumerită şi expresia uşor uluită de pe chip.

— E adevărat? şopti ea. Adică vrei să spui că ce s-a întâmplat în trăsură nu a fost doar o încercare de a profita de anumite circumstanţe? Eu chiar cred că a avut legătură mai mult cu faptul că te-am enervat decât cu orice altceva.

El se prefăcu a nu fi auzit a doua parte a comentariului ei, deşi era parţial adevărat. Dar nevoia lui de a o domina era doar un aspect al relaţiei lor complicate. În plus, trebuia şi să admită că asta nu avea să-l ajute prea tare. Justine nu era genul de femeie care să facă sluj în momentul în care un bărbat, fie el şi soţul ei, pocnea din degete.

— Dar ce anume, mai exact, găseşti tu ca fiind convenabil în situaţia asta, scumpa mea? întrebă el. Tot ce ţine de mariajul ăsta reprezintă cel mai nebunesc cumul de circumstanţe nefavorabile pe care am avut ocazia să-l trăiesc vreodată şi mă aştept ca şi tu să simţi la fel. Dar asta nu m-a oprit să te doresc în toate felurile în care un bărbat îşi doreşte soţia şi nici pe tine să mă doreşti pe mine. Nu văd nimic greşit în asta. El îşi opri mâna la baza gâtului ei, vădit conştient de pulsul ei agitat care se simţea prin materialul transparent care ieşea din partea superioară a

corsajului. Şi tu mă doreşti pe mine, nu-i aşa? o provoca el în timp ce o privea direct în ochi.

Pulsul ei zvâcni sub degetele lui. Deşi buzele i se întredeschiseseră, părea a nu-şi găsi cuvintele. Justine nu era o laşă. Genele ei groase, maro-roşcate, coborâră pentru a-i ascunde ochii de căutătura lui, dar apoi încuviinţă încet din cap.

— Da, te vreau, zise ea cu voce pierdută, de parcă nici nu i-ar fi venit să creadă. Nu ar trebui, dar te doresc. Scutură din cap, refuzând încă să se uite la el. Cred că asta mă coboară la rangul de nebună.

El îi ridică bărbia cu tandreţe.

— Credeam că am stabilit deja că o să fim doi nebuni, ţi-aduci aminte?

Ea clipi spre el, apoi îl lăsă complet bulversat cu un zâmbet frumos care îi depărtă buzele şi îi aduse o scânteie în ochi. Puterea acelui zâmbet îl doborî precum un cal în fugă.

— Şi la ce anume te gândeşti? întrebă ea pe un ton care nu avea nici urmă de amuzament.

Griffin îşi petrecu o mână în jurul taliei ei şi o lipi de el, ridicând-o pe vârfuri. Ea scoase un icnet,

dar el o reduse la tăcere cu gura lui, năpustindu-se între buzele ei mânat de o dorinţă fierbinte. Calul pufni, scuturǎ din cap şi se dădu mai în spate, agitat fără doar şi poate de momentul inedit. El înjură şi o trase afară din boxă.

— Că veni vorba despre cai, bombăni el, enervat că nu fusese mai atent.

Justine îşi propti palmele pe pieptul lui pentru a-şi păstra echilibrul.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, zise el. Aruncă încă o privire rapidă prin grajd. Mai e cineva pe aici? Locul mi se pare pustiu.

În afară de calul din staulul din spatele lor şi perechea de murgi din capătul celălalt al rândului, el se gândi că erau singuri. Şi, ţinând cont şi că afară încă turna cu găleata, nu se aştepta ca rândaşul să se întoarcă prea curând din sat.

Justine clătină din cap.

— Derek face nişte comisioane în sat pentru Cook, iar Potter s-a dus la Horisham să se intereseze de ceva reparaţii pentru faetonul unchiului Dominic.

Griffin o trase către aripa dinspre cămăruţa cu echipament.

— Cine naiba sunt Derek şi Potter?

— Derek e rândaş, iar Potter este vizitiului unchiului Dominic, zise ea. Mă mir că nu-i cunoşti, pentru că amândoi lucrează de mulţi ani pentru el.

El o îngrămădi în cămăruţă şi trase zăvorul în urma lui.

— E destul de rău că îl cunosc pe Dominic. Chiar trebuie să memorez mumele tuturor celor care lucrează pentru el?

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbetul ei cu jumătate de gură îi spunea că înţelesese că doar glumea.

Când îşi aruncase mai devreme privirea în interiorul cămăruţei, ochise patul de campanie improvizat într-un colţ, cu paturile aranjate într-un capăt. Îşi puse braţul în jurul taliei lui Justine, o ridică pe deasupra mesei de lucru pline de ţinte şi de tot felul de unelte şi opri lângă pat.

— Ce faci? îl întrebă ea printre chicote uşor nervoase.

Ţinând cont că nu o mai auzise niciodată chicotind, sunetul produs era neaşteptat de plăcut.

— Pentru că acesta este singurul loc de pe toată moşia asta afurisită unde pot fi singur cu nevastă-mea, mă gândeam să profit de ocazie ca să fac dragoste cu ea.

O întoarse cu faţa spre el şi începu să-i desfacă hainele cu degete straniu de nepricepute, probabil din pricina grabei de a o vedea odată dezbrăcată. Dacă nu se urca mai repede pe ea, avea impresia că urma s-o ia razna.

Ea rămase cu gura căscată.

— Vrei să faci dragoste cu mine în grajd?

Uimirea din vocea ei îl făcu să se oprească brusc, iar mâinile îi rămăseseră la mijlocul corsajului. Se uită în jur şi în sfârşit se trezi şi el la realitate. Căpestre, şei, unelte, toate atârnau pe pereţi, alături de multe alte ustensile pentru prinderea potcoavelor. Locul era măturat bine, curăţel şi, dacă era să ţină cont şi de ziua urâtă de iarnă, aproape confortabil şi păstrase căldura datorită cărbunilor depozitaţi în sobiţa din colţul camerei. Până şi patul părea curat şi foarte

comod.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, erau în grajd. Ce fusese în capul lui? Doar o brută şi-ar fi posedat nevasta în condiţiile astea, tratând-o cu acelaşi respect cu care un elev enervant ar trata o bucătăreasă.

Sau aşa cum o tratase tatăl lui pe mama lui.

I se făcu scârbă. Îşi retrase mâna de pe hainele ei şi o strânse în pumn.

— Iartă-mă, Justine, spuse el, încercând să-şi reţină amăreala din voce. Am uitat complet de maniere. Nu că aş fi avut prea multe oricum, după cum ai şi remarcat.

Ea se uită în sus la el şi-şi încreţi uşor fruntea. Atmosfera dintre ei deveni apăsătoare, încărcată cu genul de tensiune care dădea de înţeles că urma un moment în care avea să se ia o decizie importantă. În afară de zgomotul produs de ploaie pe acoperişul de ţiglă, auzea respiraţia ritmată şi calmă a lui Justine şi îşi dădu seama că el îşi ţinuse răsuflarea. Se forţă să dea aerul afara, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet diavolesc, atât de inocent de seducător, ca lui Griffin i se ridică tot părul de pe ceafă.

— Presupun că am putea să ne întoarcem în casă, zise ea şi-şi duse contemplativ un deget la bărbie. Dar sunt sigură că ai dreptate. Sunt şanse mari să fim întrerupţi de cineva, chestie foarte enervantă, de altfel. Şi în afară de asta…

Când se opri, Griffin trebui să-şi reprime dorinţa nebună de a geme. Oricât de mult ar fi vrut să o întindă pe patul acela şi să-i ridice fustele, să o posede în cel mai primitiv mod, voia – ba nu, avea nevoie – ca Justine să fie sigură. Dintr-odată, părea esenţial ca ea să aleagă să meargă pe acest drum mânată de propria dorinţă, ştiind că nu mai era cale de întoarcere. Atât mintea, cât şi trupul lui respingeau ideea seducerii ei forţate.

— Şi în afara de asta? o îndemnă el să continue, crispându-se din cauza nerăbdării.

Ea ridică încântător din umeri, ca şi cum trebuia oricum să cedeze în faţa sorţii.

— Plouă cu găleata. N-am vrea să ne facem fleaşca alergând înapoi în casă, nu?

Griffin îşi calmă în sfârşit animalul de prada din el şi se întinse spre ea.

— Nu, scumpa mea. În niciun caz.

Capitolul 19

Când Griffin o captură în braţele lui – iar cuvântul „captură” descrie perfect ceea ce îi făcu –, picioarele lui Justine începură să tremure. De fapt, tot trupul i se cutremura, din pricina unei combinaţii de poftă, nervozitate şi excitaţie.

Tremurul începuse undeva în adâncul ei în clipa când îi auzise paşii pe podeaua grajdului şi îl văzuse apoi venind spre ea ca şi cum ar fi ieşit la o plimbare tacticoasă prin împrejurimile casei într-o zi ploioasă. Dar sclipirea de animal prădător din ochii lui îi spusese mai bine decât cuvintele de ce o căuta, iar asta fusese o surpriză destul de mare. Domnul să o aibă în pază, era fericită că o dorea, la un nivel care sfida orice urmă de judecata pe care o avusese vreodată, iar mintea nu putea găsi niciun contraargument care să aibă puterea să o combată.

Cât priveşte inima ei, Justine prefera să nu

examineze prea amănunţit ce se întâmpla acolo, de frică să nu constate că era încă şi mai nesăbuita decât corpul.

Vocea lui Griffin era la fel de fină şi de întunecată ca obsidianul lustruit. Îi şopti la ureche cât de frumoasa era în timp ce o aşeza pe pat. Îngenunche lângă ea şi se apuca să-i desfacă din nou corsajul, iar Justine avu un atac brusc şi enervant de pudoare. Îşi puse braţele în jurul gatului lui şi se agăţă de el, prinzându-i mâinile între ei. Îşi ascunse faţa în umărul lui, inspirând mirosul curat de ploaie de pe haina şi din părul lui şi ocărându-se în gând pentru că se purta ca o fecioară de şaptesprezece ani.

Perspectiva de a face dragoste cu Griffin tot intimidantă i se părea. În afară de emoţiile pe care o mireasă obişnuită – iar circumstanţele numai obişnuite nu fuseseră – era de aşteptat să le aibă, mai simţea şi povara de a-şi expune ignoranţa în faţa unui bărbat care cu siguranţă ştia tot ce era de ştiut despre relaţiile intime, inclusiv lucruri de care bănuia că nu auzise în viaţa ei. Nu conta absolut deloc că în general era de aşteptat ca soţul să aibă mai multă experienţă. În cazul lui Griffin, diferenţa de cunoştinţe dintre ei era pur şi

simplu prea copleşitoare.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei şi o mângâiară de-a lungul coloanei vertebrale.

— Departe de mine intenţia de a te critica, zise el cumva ca o scuză, dar cred că lucrurile ar decurge mai lin dacă m-ai lăsa pe mine să te dezbrac. Asta dacă nu ai tu o altă idee despre cum ne-am putea descurca altfel.

Justine nu-şi putu stăpâni un râs mocnit.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise ea lipită de umărul lui, în continuare prea ruşinată ca să se uite la el.

— Păi da, cam aşa ar trebui să decurgă lucrurile. Sigur, am putea pretinde că tu eşti servitoare, iar eu grăjdarul, şi aş putea să ţi-o trag direct pe sub fustă. Ar fi distractiv. Dacă mă gândesc mai bine însă, nu cred că aş recomanda asta pentru prima ta experienţă.

Vocea lui o tachină cu o căinţă politicoasă.

Justine se trase de lângă el şi zâmbi cu amărăciune. Chiar dacă ochii lui mocneau în continuare de pasiune, viziunea încordată, aproape sălbatică, asupra trăsăturilor care o

nelinişteau atât de tare la el deveni acum amuzată.

— Zău, e caraghios, zise ea şi-şi odihni palmele pe pieptul lui.

— Ai fi surprinsă să descoperi cât de distractiv poate fi ceva caraghios.

Se lăsă pe călcâie şi-şi puse palmele pe coapsele lui zvelte şi musculoase. Arăta atât de relaxat, încât nodul de tensiune din pieptul lui Justine începu să se desfacă.

Asta până când privirea ei căzu pe umflătura substanţială din dreptul şliţului. Îşi mută rapid privirea înapoi spre faţa lui, iar el o privi cu o înduioşare crispată.

— E normal să fii nervoasă, dar o să-ţi treacă destul de repede, promit. Ridică arogant o sprânceană. Ştiu ce fac.

Ea răsuflă zgomotos, exasperată.

— Asta e şi problema. Tu ştii, dar eu nu. Când el făcu ochii mari, ea flutură din mâini. Sigur, ştiu tehnica de bază, dar tu ştii mult mai mult. Tu ştii toate…

— Mişcările fine? completă el ironic.

Încercă să nu dea înapoi, deşi căldura îi inundase obrajii. El râse încet, apoi se întinse pentru a-i desface corsajul.

— Partea tehnică e cea mai puţin importantă, crede-mă. Este o artă să ştii să faci dragoste, Justine, iar acum vei avea parte de prima ta lecţie.

Când îi trase fişiul de pe umeri, dezvelindu-i lenjeria şi partea superioară a sânilor, ei i se tăie răsuflarea. Atât felul în care se holba la trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să reţină tot ce vedea, cât şi zvâcnirea din maxilarul lui încordat îi transmiteau o senzaţie de căldură în burtă.

— Şi în ce constă prima lecţie? şopti ea în timp ce degetele lui trasau conturul de sus al lenjeriei.

Indiferent de locul în care o atingea, simţea fiori.

— În a învăţă să ai încredere, zise el, fără să-şi ia ochii de la corpul ei. Ai încredere în mine, Justine?

Ea închise ochii şi se gândi preţ de câteva secunde. Răspunsul nu întârzie să apară.

— Am încredere în tine, deşi nu ştiu sigur de ce.

— O să ne stoarcem creierii cu întrebarea asta interesantă mai târziu. Acum însă te rog să deschizi ochii. Când ea se supuse, buzele lui se desfăcură într-un zâmbet larg care o orbi, atât de fermecător era. Dacă ai încredere în mine, atunci totul o să fie bine.

De data asta, când începu să o dezbrace, îl ajută şi ea. Şi, chiar dacă mâinile îi tremurau puţin, căldura din ochii lui şi privirea lacomă spre trăsăturile lui frumoase îi dezlănţuiau o dorinţă care creştea în ea şi care se războia cu nervii ei.

Fără prea mare agitaţie, în scurt timp, Griffin îi dăduse jos hainele de deasupra. Ea se aşeză pe marginea patului de campanie, îmbrăcată doar în cămăşuţă şi ciorapi, cu ghetuţele băgate dedesubtul patului. El îi puse hainele într-o grămadă ordonată pe un scaun de răchită, de parcă ar fi ajutat-o în fiecare zi să se dezbrace. Dar privirea de pe chipul lui în vreme ce o studia şi mâinile strânse în pumni îi accelerară la maximum răsuflarea. Nimic din ce se întâmpla acum nu se asemăna cu ceva ce mai trăise ea sau îndrăznise măcar să-şi imagineze.

— Iar acum? întrebă ea cu vocea subţiată, când îl văzu că se ridică.

— Acum mă dezbrac eu.

Îşi dăduse deja jos mantoul de lână, iar acum îşi scoase toate celelalte haine, mai puţin pantalonii. Îşi împături în grabă cămaşa, haina şi eşarfa de la gât şi le aşează peste costumul ei de călărie. Lui Justine îi venea să chicotească, şocată de intimitatea reconfortantă a scenei. Cine ar fi crezut că un nemernic precum Griffin Steele avea să o dezbrace pe mireasa lui neexperimentată, după care avea să împăturească frumos toate hainele? Deja părea un om normal, un om ca toţi ceilalţi, nicidecum exotic sau periculos.

Dar, când se întoarse înapoi spre ea şi începu să se desfacă la pantaloni, deja afirmaţia ei nu mai avea niciun sâmbure de adevăr. Trupul lui era dur, zvelt şi musculos fără să fie exagerat şi avea o eleganţă masculină ce nu avea nicio legătură cu siguranţa ei. Emana o senzaţie de putere care părea un fel de o a doua piele.

Şi mai era şi tatuajul. Creatura frumos conturată în nuanţe de albastru şi negru era graţioasă şi feroce deopotrivă, cu capul cu cioc

ascuţit ce ajungea pe sternul lui, cu aripile întinse larg şi coada lungă răsucită pe umăr. Exotică şi evocatoare, îl definea cu o perfecţiune ciudată pe bărbatul pe care era desenat, scoţându-i în evidenţă echilibrul dintre piele, oase şi muşchi. Justine îl considerase întotdeauna un bărbat chipeş, dar doar acum putea aprecia pe deplin motivele pentru care fetele de la Eşarfa Aurie erau atât de dornice să îl ispitească în paturile lor.

Dar nu doar trupul lui părea conceput să submineze puterea de autocontrol a femeilor. Ochii lui întunecaţi, atât de atotştiutori şi de vicleni, trăsăturile elegante şi arogante, gura lui fermă şi senzuală – toate vibrau undeva în adâncul ei, ceva care parcă prindea sens acum. Simplul fapt că îl privea făcea ca zonele ei intime să devină moi şi umede, ceea ce o făcu să se ruşineze de reacţiile atât de vizibile.

Şi totuşi, era soţul ei, aşa că teoretic nu era un lucru rău că îl dorea, în ciuda nervozităţii ce viza partea… tehnică. Era prima dată când Justine era mai mult decât fericită să se lase pradă unui comportament ce putea fi taxat drept deloc responsabil, cel puţin din punctul ei de vedere.

Griffin îşi dădu repede pantalonii jos şi

rămase doar în lenjeria intimă, probabil doar de dragul inocenţei ei. Oricum era ca şi cum n-ar fi avut nimic pe el, pentru că erecţia lungă şi groasă presa materialul chilotului şi evadase în partea superioară, dezvăluindu-se ca un fruct frumos şi interzis.

— Vrei să îl atingi? întreba el cu voce gâtuită.

— Ah, poate mai târziu, zise ea. Voia, dar încă nu avea suficient curaj şi încredere în ea. Dar îţi mulţumesc că m-ai întrebat, adăugă ea, încercând să nu pară profund neliniştită.

El izbucni în ras când o auzi ce gogomănie a scos pe gură, iar ea îşi ascunse capul în mâini şi gemu.

O clipă mai târziu, mâinile lui erau pe ea. O întinse pe pat şi se aşează lângă ea, înghesuind-o pe margine. Justine ţipă şi începu să dea din mâini, convinsă că avea să cadă. Griffin o saltă cu o forţă perfect controlată şi, o secundă mai târziu, ea era călare pe el, iar el întins pe spate.

— E mai bine aşa, zise el.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet de satisfacţie când o aranjă mai bine peste el. Prea

uimită ca să opună rezistenţă, Justine îl lăsă să facă întocmai cum voia el. Tresări în sinea ei când îşi dădu seama că lenjeria ei intimă era undeva în jurul şoldurilor acum. Asta însemna ca zonele ei cele mai intime – *despuiate* – erau şi strâns lipite de mădularul lui tare.

Se răsuci ca un vierme, jenată să fie atât de ostentativ expusă şi simţi un spasm neaşteptat venit din zona ei cea mai sensibilă. Îi plăcu atât de tare, încât icni şi se apucă de braţele lui, ca să-şi revină.

— Ah, mi-a plăcut asta, toarse el ca o pisică. Ţie ţi-a plăcut, Justine?

Vocea lui o mângâie precum o eşarfă de mătase şi o făcu să se răsucească din nou.

— Să înţeleg că am făcut ce trebuia, zise ea cu un zâmbet palid.

Era adevărat, mai experimentase senzaţii plăcute acolo jos şi înainte, dar nu aşa. Nu atât de intense încât să îi vina să se lipească de el, să se frece de mădularul lui rigid. În mintea ei uniunea sexuală era o treabă mai degrabă murdară şi neplăcută. Era prima dată când începea să se simtă atrasă de acea idee.

Dar doar cu Griffin.

— Da, zise el cu un zâmbet misterios. Nu te-ai atins niciodată acolo? Nu ţi-ai produs niciodată plăcere singură?

Ea căscă ochii cât cepele.

— Sigur că nu! Serios, Griffin, de unde-ţi vin ideile astea? Când el deschise gura să-i răspundă, ea gesticulă frenetic din ambele mâini. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

— Oh, dar cred că vrei să ştii ce vreau să te învăţ. Mâinile lui se prinseseră pe coapsele ei şi alunecară pe sub tivul cămăşuţei. Vârfurile degetelor lui, uşor aspre, se simţeau dumnezeieşte pe pielea ei. Scoate-ţi cămăşuţa, iubire, ca să putem începe prima lecţie.

Pulsul i se acceleră când îi văzu dorinţa din ochi şi simţi ca o ameţeala de la atâta încântare. Nu-şi închipuise niciodată că poate fi atât de indecentă. Dar cu Griffin i se părea… ceva firesc.

Nu voia totuşi să despice firul în patru acum, aşa că îşi trase cămăşuţa peste cap înainte să-i piară curajul. Încă prea tulburată ca să se uite la el, se roti puţin şi o aruncă peste celelalte haine.

Auzi un şuierat care o făcu să tresară şi se întoarse spre el.

— Ce e? întrebă ea, privindu-l îngrijorată. Ochii lui deveniră două fante strălucitoare, iar gura se strânse într-o linie încordată. Te-ai rănit?

— Dumnezeule, nu, zise el. Vocea lui, joasă şi aspră, răsuna de parcă vorbele îi ieşeau scoase cu cleştele. Iisuse, Justine. Eşti cel mai perfect lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Ea se înroşi şi îşi coborî privirea concomitent cu degetele lui care ajunseseră în partea superioară a ciorapilor şi se jucau cu jartierele. Inima îi tresaltă când îşi văzu sânii, sfârcurile roz şi tari, cârlionţii roşcaţi ghemuiţi peste erecţia lui, ascunsă prea puţin de chiloţii lui.

— Mulţumesc, zise ea, simţindu-se din nou intimidată. Şi eu cred la fel despre tine.

Sprâncenele lui se arcuiră brusc.

— Crezi că sunt perfect? întrebă el şi chicoti. Ai constitui o minoritate formată dintr-o singură persoană, dacă ar fi adevărat.

— Nu dacă le pui la socoteală şi pe femeile de la Eşarfa Aurie, îl tachină ea în timp ce îi mângâie

ezitant braţele, după care îşi lăsă unghiile să urmeze drumul spre pieptul lui. Îi exploră coastele, apoi trasă conturul bestiei mitice desenate pe pielea lui. Muşchii lui păreau a tresălta în întâmpinarea atingerii ei. Justine zâmbi.

— Te-a durut când ţi l-ai făcut? întrebă ea. E destul de mare.

— Dumnezeule, da. A trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu plâng ca un copil, răspunse el.

— Pai, şi atunci de ce ai făcut-o?

Mâinile lui continuară să îi exploreze trupul, alunecând pe interiorul coapselor ei, unduindu-se spre cârlionţii care îi ascundeau feminitatea.

— Îmi plăcea munca artistului respectiv, răspunse el cu mintea în altă parte. Şi îmi plăcea ce spunea tatuajul despre mine şi despre ce am devenit.

Justine se încruntă, nefiind sigură la ce se referea. Dar apoi degetele lui se pierdură printre firele ei creţe şi îi pătrunseră în peticul de carne pentru a-i mângâia mugurul ascuns acolo. Ea trase

repede aer în piept, şocată de acea senzaţie, şi-şi arcui instinctiv spatele în timp ce el freca încet. Îl apucă de antebraţe, răvăşită de intensitatea senzaţiilor, fără să încerce totuşi să îl oprească.

— Atât de frumoasă, şopti el şi continuă să îi dezmierde carnea udă şi delicată. Lasă-ţi trupul să-şi urmeze voia, scumpa mea. Lasă-l să se mişte în voie.

Ea gemu şi-şi lăsă capul să-i cadă pe spate. O secunda mai târziu, el îi sugeră fără vorbe să se apuce de pătura de sub ei şi de mâinile lui. După aceea, mâinile lui reveniră la explorarea cărnii umede, căutându-i iarăşi cea mai sensibilă parte a trupului pentru a o excita din nou.

Mângâie şi-şi frecă degetele de punctul acela extraordinar, iar ea se umezi şi se înmuie şi mai tare, cu impulsuri voluptuoase care păreau transmise direct din învelişul care îl înconjura. În tot timpul acesta, el îi şoptea cuvinte de încurajare cu voce răguşită şi joasă, îi spunea cât de frumoasă era şi că de-abia aştepta să se afunde în ea.

Nu dură mult până când Justine ajunse într-un punct de o asemenea intensitate încât se

simţea aproape înnebunită de dorinţă. Voia să-şi arcuiască spatele pentru a se îndepărta de el, ba se împingea cu tot corpul în mâinile lui, încercând cu disperare să mărească presiunea. Griffin însă o controlă cu atenţie, cu o mână prinsă bine pe coapsa ei şi cu cealaltă furişată prin faldurile ei umede, pentru a o ajuta să păstreze un oarecare echilibru în timp ce îşi dorea din ce în ce mai mult.

— Griffin, te rog, gâfâi ea cu o voce care parcă nu era a ei. Tot corpul îi era cufundat în plăcere, dar, cumva, tot nu era de-ajuns.

El se uită în sus spre ea, ochii lui negri strălucind cu o intensitate feroce, cu trăsăturile încordate şi sălbatice de dorinţă.

— Apleacă-te spre mine, iubire, gemu el. Asta-i tot. Doar apleacă-te puţin.

Ea îşi sprijini cu stângăcie braţele de pat şi se întinse în faţă. Palma lui rămasă pe coapsă se ridică să-i prindă un sân. I-l strânse şi mângâie sfârcul cu degetul mare. Ea gemu la atingerea delicioasă, care părea că o străbate din punctul acela întărit până în pântece.

Îi cuprinse sânul cu palma, apoi i-l supse brusc şi ferm cu gura. Din gâtul ei se rupse un

strigăt sugrumat, şi începu să se zbată, neputând să stea liniştită sub acest asalt delicios. Cealaltă mână rămase pe şira spinării şi o trase spre el până când sânii îi atârnară grei pe el. În timp ce îi sugea un sfârc, ca mai apoi să tragă de mugurul întărit sau să-l dezmierde cu limba, cealaltă mână ajunse pe celălalt sân. Îi strânse încet vârful dureros şi i-l învârti între degete. Incapabilă să se mai stăpânească, Justine se lipi de el, îşi desfăcu picioarele şi mai mult şi se frecă de erecţia lui tare. Senzaţia o cuprinse într-o spirală ameţitoare şi orice gând raţional din capul ei fu risipit de furtuna provocată de el în timp ce îi sugea sfârcurile şi se juca cu sânii. Îi simţea plini şi tensionaţi. Într-adevăr, tot trupul tânjea după o nevoie ce putea fi satisfăcută doar de el.

Un val de dorinţă carnală trecu vijelios prin ea, atât de intens, că ameninţa să o cotropească. Dar, chiar când credea că a atins toate limitele, că fiecare terminaţie nervoasă este electrizată, una din mâinile lui se strecură din nou între picioarele ei şi găsi ghemotocul micuţ de carne, extrem de fierbinte şi incredibil de sensibil. Apoi degetul lui alunecă peste el şi intră încet în trupul el, despărţindu-i faldurile şi penetrându-i membrana.

Simţi o senzaţie arzătoare, dar care se transformă rapid într-o durere plăcută ce îi strânse instinctiv muşchii interni în jurul degetului. Griffin mormăi de plăcere. Îşi mişcă mâna încet şi calculat, apăsând-o înlăuntrul ei înainte de a-şi scoate degetele în afară pentru a le trece peste bobocul întărit. O singură atingere fu de-ajuns pentru ca toţi muşchii din corpul ei să se încordeze şi apoi să se relaxeze într-un ritm vibrant magnific, care o făcu să scoată un ţipăt strangulat. Se cutremură şi se împinse în mana lui pentru a absorbi contracţia delicioasă până la epuizare.

Udă toată, răvăşită şi uimită peste măsură de senzaţiile pe care i le provocase, Justine se prăbuşi încet pe pieptul lui Griffin.

— Oh, Dumnezeule, gâfâi ea.

Se întinse stângace peste el, dar nu avu energia să facă mai mult de atât. Griffin o mută puţin, îi întoarse capul într-o parte şi îi desfăcu picioarele cât să îi cuprindă şoldurile.

— O să iau acest comentariu drept un semn de aprobare, şopti el şi o mângâie pe spatele transpirat.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva, crede-mă, reuşi ea să îngaime, încercând să înţeleagă experienţa profund cutremurătoare. Dacă aş fi ştiut că o să fie aşa, aş fi fost mult mai receptivă la avansurile tale în noaptea nunţii.

Râsul lui vibră prin ea, provocându-i fiori de plăcere. Oftă şi se ghemui şi mai aproape, savurând atingerea mâinilor şi a picioarelor lui care o împresurau, pielea încinsă şi muşchii încordaţi şi erecţia ce o înghiontea între picioare. Nu se simţise niciodată atât de relaxată, atât de încărcată fizic sau atât de… în siguranţă. Justine picoti aşa câteva minute, după care conştientiză doua lucruri. Primul era că spatele şi picioarele, goale, se răceau cu repeziciune din cauza aerului. Al doilea era că trupul lui Griffin era tare ca oţelul, tensionat sub ea, deşi încă o mângâia cu tandreţe. Înălţă capul. Ochii lui mocneau, iar trăsăturile lui frumoase erau înăsprite, ca şi cum ar fi fost enervat sau suferind.

— Ce e? Se simţi cuprinsă brusc de nervozitate. Îţi pare rău că am făcut asta? Vrei să ne oprim?

El se însenină şi izbucni în râs.

— Sigur ca nu. De-abia am început, iubire. Doar te lăsam să-ţi tragi sufletul înainte, zise el insinuant.

— Înainte de a ne consuma mariajul? şopti ea.

Griffin încuviinţă din cap cu o privire atât de intensă, încât lui Justine i se uscă gura. Nu mai încăpea nicio îndoială ca următoarele minute aveau puterea de a-i schimba pentru totdeauna viaţa.

— Ţi-e frig? o întrebă el, brusc îngrijorat.

Asta iubea la el. Griffin era cel mai turbulent şi mai mândru mascul pe care îl întâlnise, dar, cu toate astea, întotdeauna se gândea şi la confortul ei.

— Puţin, recunoscu ea. Cred că soba s-a răcit.

— Să vedem ce putem face în privinţa asta, bine?

Crezând că se referise la aţâţatul focului în sobă, Justine începu să se foiască. Icni când el o luă pe neanunţate şi o rostogoli, după care se urcă deasupra ei.

Patul de campanie se balansă periculos, iar

ea îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se din clipă-n clipă să cadă pe podea.

Griffin se suci din nou şi-şi puse antebraţele de fiecare parte a umerilor ei pentru a stabiliza patul.

— Mare minune dacă n-o să cădem până la urmă, bombăni Justine.

El îi zâmbi, iar expresia de pe chipul lui se îmblânzi, deşi era în continuare aspră din pricina excitaţiei.

— N-o să îngădui să păţeşti nimic.

Îşi coborî capul până când buzele lor se întâlniră într-un sărut ud care o lăsă năucă. Acum i se părea ceva foarte firesc să se deschidă în faţa lui. Limbile lor se jucară, se înlănţuiră şi se gustară reciproc, cu mişcări lente şi senzuale. Justine îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui, oftă de plăcere şi absorbi toată pasiunea cu care el o hrănea încetul cu încetul.

Apoi el se retrase câţiva centimetri. Buzele ei tremurară subt presiunea caldă a lui, o presiune pe care de-abia aştepta să o simtă din nou.

— Eşti pregătită?

Vocea lui calmă era în dezacord cu strălucirea din ochii de vultur şi cu roşeaţa apărută pe pomeţii lui proeminenţi.

Justine se uită fix la el, neştiind ce să-i răspundă. Nu ştia dacă era într-adevăr pregătită pentru aşa ceva – să se lege de Griffin la un nivel atât de profund. Dar la fel de bine ştia că nu putea spune că nu. Voia – îl voia pe el – mai mult decât orice altceva îşi dorise vreodată.

I se puse un nod în gât, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap, sperând ca el să vadă în ochii ei ce simţea – încredere, da, dar şi o oarecare doză de nelinişte legată de ce anume le rezerva viitorul. Şi, poate chiar mai importante, pofta şi nevoia de el, pe care nu şi le mai putea nega.

Ceva se revărsă din ochii lui când ea mişcă uşor din cap ca o emoţie feroce şi vie. Apoi îi depărtă picioarele şi se lăsă greu între ele, iar capul mare al erecţiei pătrunse cu uşurinţă între faldurile ei umede. Începu să se împingă încet în ea, invadându-i carnea cu grijă.

Justine inspiră profund şi se trase instinctiv în direcţia opusă împunsăturii în acelaşi timp în care se strânse în jurul lui. Se uită fix la el, remarcând

tensiunea de pe trăsăturile lui încordate, şi îşi înfipse unghiile în umerii lui tari ca stânca, iar el se retrase uşor.

Griffin o sărută încet şi liniştitor pe buze. Îşi băgă mâna pe sub genunchiul ei.

— Ridică-ţi picioarele, Justine. Da, aşa.

Ea se conformă şi răsuflă încet când durerea începu să se mai domolească. De fapt, când începu să se legene încet în ea, cedă total impulsului de a-şi ridica genunchii cât mai sus pentru a se deschide în faţa lui.

El gemu şi îşi înclină adânc capul, părul începu să-i evadeze din şnurul de piele, iar pieptul să i se ridice şi să coboare odată cu inspiraţia accelerată. Ea îi luă fâşia de material din păr şi o azvârli cât colo, apoi îşi afundă degetele printre şuviţele groase şi lungi pe care i le mângâie spre spate. Justine se simţea ca pierduta într-o lume de senzaţii şi emoţii – şi nu-şi dorea decât să o exploreze în continuare.

— Dumnezeule, Justine, icni el, apoi depuse un sărut dogoritor pe gura ei.

După aceea mişcările se accelerară, şi o

umplu cu erecţia lui. Justine simţea dorinţa cuibărindu-i-se în pântece. Îşi strânse picioarele pe lângă el şi mâinile în jurul gâtului, îşi apăsă sânii de el, disperată să îi simtă orice părticică lipită de ea. Se simţi înflăcărată în vreme ce el o poseda, topindu-se toată, inundată de plăcerea de a-l avea pe Griffin în ea, în jurul ei, ajungându-i până în adâncul sufletului.

El îşi schimbă poziţia şi începu să o penetreze adânc şi repede, împingându-şi mădularul tare în cea mai sensibilă parte a ei. Ea se arcui înspre el când simţi mici spasmuri plăcute şi se agată de el cu toată forţa pe care o mai avea. O clipă mai târziu, el îşi mişcă şoldurile cu o ultimă împunsătură adâncă, zdruncinând-o până în adâncul ei. Gemu cu forţă şi se opri, cutremurându-se în braţele ei cu toată forţa eliberării lui. Încet şi controlat, se lăsă peste ea până când o acoperi complet, iar pieptul lui greu o împinse între pături. Justine îi mângâie părul lung şi începu să clipească des pentru a-şi stăvili valul de emoţii care îi adusese lacrimi în ochi. Nu avea sens să înceapă să plângă, mai ales că îi plăcuse experienţa. Momentul însă părea de o sensibilitate copleşitoare, cel puţin pentru ea. Instinctul îi spunea totuşi că Griffin n-ar fi încântat de

asemenea izbucnire emoţională şi sigur ar fi insistat ca ea să-i explice motivul.

În cele din urmă, el se trase de pe ea ca să o privească. Ochii îi erau somnoroşi şi tensiunea îi dispăruse de pe chip, aşa că îşi închipui că aceasta trebuia să fie însăşi imaginea satisfacţiei masculine.

Îi zâmbi ezitant, neştiind ce se aştepta exact din partea ei.

— Ah, mireasa mea virgină, murmură Griffin, uşor ironic.

Ea strâmbă din nas spre el.

— E de domeniul trecutului.

El zâmbi, dar apoi ceva îi umbri privirea. Când vorbi din nou, vocea îi era aspră şi serioasă.

— Ochii ei mari safire orbitoare, / Fruntea bibelou de fildeş, / Obrajii ca merele date în pârg de soare, / Cireşe ispită pentru fiştecine buzele ei.[2]

Inspirat de cuvintele poetului, se aplecă şi îi ciuguli buza de jos. Justine simţi din nou că o

2 Fragment din *The Bride (Mireasa),* Edmund Spenser (1552?-1599) (n.tr.)

părăsesc toate puterile şi se luptă încă o dată cu amestecul tumultuos de emoţii. Cine ar fi crezul că un om ca Griffin Steele avea să-i recite poezii de dragoste soţiei lui, mai ales în asemenea momente?

— Spenser? întrebă ea cu un zâmbet. E foarte romantic.

El rânji spre ea, după care se tolăni pe pat, trăgând-o lângă el ca să încapă amândoi.

— Ai ghicit, doamnă Steele. Da, e din *Epithalamion.*

Ea izbucni în râs, mirată.

— Ce potrivealã! Dar îmi vine greu să cred că ai investit timp să înveţi poezii. Să nu-mi spui ca o ştii pe toată.

— Nu, doar pasajele senzuale. Că, de fapt, ăsta e, un poem despre sex. Degetele lui se plimbară pe umerii ei, desenând mici modele pe piele. Şi ai fi surprinsă să afli cu ce mă ocup în timpul meu liber.

Se încruntă ca reacţie la tonul lui rece, aproape distant. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că vorbele ei l-au jignit.

— Citeai multe poezii când erai copil?

— Milton şi Donne, dar unchiul meu m-ar fi altoit cu nuiaua dacă mi-aş fi pierdut vremea cu Spenser. Nu, mi-am completat educaţia după ce am ajuns în Londra. Şi în sfârşit m-am apucat să fac bani, termină el pe un ton sec.

Justine era prea surprinsă ca să îi răspundă. Griffin avea o reputaţie variată, dar nu şi de erudit sau colecţionar de cărţi. Înţelesese pentru a nu ştiu câta oară că nu ştia multe despre soţul ei. Era clar că ţinea unele amănunte doar pentru el şi nu le spunea nici celor mai apropiaţi.

El oftă şi o înghionti în picior cu talpa.

— Cred că mai bine ne-am îmbrăca. Ploaia o să se oprească în curând şi n-avem de unde să ştim când apare grăjdarul să ne prindă în flagrant. La ce noroc avem, e foarte probabil.

— Ai dreptate, răspunse Justine cu o urmă de regret.

Dintr-un motiv oarecare, nu voia să plece de aici, poate pentru că nu ştia cum ar trebui să se poarte unul cu celalalt. Acum era soţie în toată regula. Oare Griffin avea să o trateze în

consecinţă? Sau se presupunea că aveau să revină la relaţia anterioară, până când misterul părinţilor lui Stephen avea să fie în cele din urmă rezolvat?

Griffin o ajută să se ridice şi ea în capul oaselor, iar Justine tresări când simţi senzaţia neobişnuită de arsură dintre coapse.

Îmi pare rău, scumpa mea, zise el, tresărind şi el din compasiune. O să te simţi mai bine după ce faci baie.

Se ridică, dar ea îl apucă de mână.

— Griffin.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Da, iubire?

Inima îi zvâcni la auzul apelativului aruncat neglijent, dar îşi stăpâni emoţia.

— Acum ce se întâmplă?

Rămase nedumerit o secundă, apoi zâmbi.

— Ne întoarcem în casă, facem baie, apoi mergem să mâncăm ceva.

— Nu, vreau să zic ce se întâmplă cu noi?

insistă ea, având grijă să păstreze un ton neutru.

O fixă cu privirea în timp ce îşi trecu mâinile prin păr, pe care îl dădu nervos înspre spate. Stând aşa în faţa ei, dezbrăcat şi cât se poate de masculin şi de puternic, arăta ca un războinic primitiv sau poate ca un preot druid. Inima îi tresaltă iarăşi cu putere, iar de data asta Justine nu-şi mai putu stăpâni durerea.

Durerea provocată de faptul că ştia că se îndrăgostea de Griffin, iar el nu avea să simtă acelaşi lucru pentru ea.

Asta rămâne de văzut, zise el fără ocolişuri. Cu excepţia unui singur lucru.

— Care?

— Acum nu se mai pune problema unei cereri de anulare, Justine. Nu se mai poate.

Se întoarse să aducă hainele, iar ea rămase să se întrebe dacă i-o spusese cu încântare sau pur şi simplu cu resemnare.

Capitolul 20

Justine grăbi pasul pe hol în timp ce îşi prindea mâneca din mers. Întârziase teribil la cină, după cum îi amintise Phelps când venise să-i ciocănească în uşă. Nu avea nicio scuză, Rose o gonise mai devreme din camera copilului şi îi spusese să se duca să se schimbe. Justine nu fusese de acord să îl părăsească pe Stephen a cărui fornăială evoluase într-o răceala urâtă.

— Nu-i prima oară când am grijă de un sugar bolnav, îi spusese Rose. Dacă te consolează cu ceva, poţi să stai cu el în prima parte a nopţii. Aşa o să apuc şi eu să închid un ochi.

Uşurarea dată de faptul că găsise o scuză pertinentă pentru a evita să-şi petreacă noaptea cu Griffin îi spunea că trebuia neapărat să afle ce era în capul ei după experienţa cutremurătoare din grajduri. Oricât de glorioasă fusese prima ei experienţă sexuală, emoţiile îi erau în continuare

răvăşite şi îi era groază să rămână singură cu el.

După ce se întorseseră în casa, Griffin îi depusese un sărut afectuos pe vârful nasului şi o trimisese sus să se îmbăieze. Simţindu-se din cale afară de penibil, îi zâmbise recunoscătoare şi se îndreptase spre scară. Când ajunsese la etaj şi se întorsese să arunce o privire, constatase cu stupoare că ochii lui Griffin erau aţintiţi asupra ei. Zâmbetul îi dispăruse, iar privirea lui impasibilă barase orice fel de emoţie. Ea se înfiorase, dar nu din cauza frigului sau a hainelor udate de ploaie.

Faptul că făcuseră dragoste schimbase totul, ştersese cu buretele planurile abia schiţate şi de altminteri naive ale lui Justine de a obţine o anulare. De vreme ce habar nu avea ce simţea soţul ei pentru ea – omiţând faptul că era încântat de trupul ei, gândul acesta era profund neliniştitor.

Cât priveşte starea minţii sau a sufletului ei… era reconfortantă. Consumarea mariajului îi demonstrase cât se poate de clar că se îndrăgostise de soţul ei. Nu intenţiona să recunoască acest lucru. Instinctul îi spunea că Griffin ar fi privit o asemenea etalare a emoţiilor drept un sentimentalism incomod.

Ajunse în capul scărilor, iar Phelps apăru din spatele ei pentru a-i arăta unde trebuia să se ducă.

— Domnul Griffin vă aşteaptă în salonul pentru dineuri, stăpână. A zis să servesc masa de îndată ce coborâţi.

Justine schiţă un zâmbet la adresa lui, înţelegând că îl obligase pe Griffin să o aştepte cu masa. Nu se putea abţine să nu se streseze că îşi târa paşii la fel ca un copil bântuit de vină care se teme să se confrunte cu consecinţele faptelor sale. Se bombăni în sinea ei pentru că se purta ca o netoată şi îşi forţă un zâmbet pe chip, hotărâtă să pară cât se poate de stăpână pe sine şi pe situaţie. Era până la urmă soţia lui şi nu făcuse nimic altceva decât să-şi petreacă după-amiaza cu cel care legal îi era soţ. Faptul că îşi petrecuseră timpul antrenaţi în acţiuni sexuale delicioase, în grajd, nu oriunde, nu avea nicio legătură cu situaţia actuală sau cu sosirea întârziată la cină.

Phelps îi răspunsese la zâmbetul senin cu o înclinare ambiguă din cap şi cu câteva cuvinte mormăite în barbă, de unde Justine trase concluzia că nu reuşise să-l amăgească. Oftă şi intră în salon ştiind că arăta, foarte probabil, tulburată şi deloc în apele ei.

— Ah, iubirea mea, ai venit, zise Griffin pe un ton uşor ironic şi se ridică de la masă. Începeam să mă întreb dacă n-ar trebui să chem un poliţai să-ţi dea de urmă.

— Îmi pare rău, zise ea. M-am lungit cu îmbăierea, foarte egoist din partea mea, recunosc, iar după aceea am vrut să stau puţin şi cu copilul. Nu se simte bine, să ştii, şi sunt cam îngrijorată din cauza lui. Rose spune că-mi fac prea multe griji, dar nu se ştie niciodată cu bolile astea ale copiilor. Dacă nu sunt tratate cum trebuie, imediat se pot transforma în ceva cu adevărat grav.

Chiar dacă lui Griffin i se părea cam incoerentă, nu comentă nimic. Lăsă cuvintele să treacă pe lângă el în timp ce traversă încăperea micuţă, dar plăcută şi o conduse la scaunul ei.

Conveniseră de comun acord încă din prima zi ca sufrageria oficială era mult prea mare doar pentru ei, aşa că se mutaseră într-unul dintre saloanele mai micuţe. Camera era intimă şi confortabilă, cu lambriuri de stejar şi draperii de catifea de un roşu burgund care ţineau la distanţă frigul iernii. Masa de dimensiuni reduse le permitea să stea de vorbă fără eforturi, nu să strige unul la celalalt peste masa formală din

sufragerie. În seara asta însă, Justine aproape îşi dorea să fi avut douăzeci de metri de mahon lăcuit între ei.

Se aşeză, iar Griffin o surprinse cu un sărut pe creştet înainte de a se întoarce la scaunul lui. Se înroşi, dar junghiul din piept se mai atenuă. Nu părea câtuşi de puţin tulburat de evenimentele petrecute mai devreme – semn bun, după părerea ei. Cel puţin spera că era un semn bun, nu un semn că, după consumarea mariajului, care avea atât de multe semnificaţii, Griffin urma să o înlocuiască rapid cu o serie lungă de partenere doritoare.

Gândul acesta sinistru îi reduse la tăcere orice impuls ar fi avut să vorbească. Din fericire, în cameră intră Phelps cu primul fel de mâncare, şi orice comentariu deveni de prisos. Servitorul bun la toate servi supa şi aranjă alte farfurii pe masă, schimbă cu Griffin câteva replici acide despre starea lamentabilă a vremii şi despre starea deplorabilă a drumurilor. Deşi cu o seară în urmă îi spusese altceva, traiul la ţară nu era deloc pe placul lui Griffin.

De îndată ce Phelps ieşi cu supiera, Griffin îşi îndreptă atenţia spre ea. Cu toate că părea

complet relaxat, Justine observă expresia lui în vreme ce o studia.

— Justine, te simţi intimidată pentru că am făcut dragoste, o întreba el. Sper că înţelegi că nu-i cazul. Nu cu mine.

Întrebarea lui veni atât de brusc, încât ea fu cat pe ce să se înece cu supa nemţească din care tocmai gusta.

— Nu, sigur ca nu, zise ea, încercând să nu pară stupefiată. Dar ce ţi-a venit să mă întrebi aşa ceva?

— Pai, văd că nu mă poţi privi în ochi, zise el în timp ce rupse liniştit o bucată de pâine crocantă. Şi eşti atât de îmbujorată, încât aş zice că tu ai febră, nu copilul.

Începea să o scoată din sărite stilul ăsta degajat al lui.

— Ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta între noi poate că nu înseamnă prea mult pentru tine, dar eu nu am mai făcut aşa ceva niciodată. Dacă vrei să ştii adevărul, pentru mine a fost o experienţă cutremurătoare.

De îndată ce cuvintele îi zburară de pe buze,

îşi dori să le ia înapoi. Se forţă însă să-l privească în ochi, chiar dacă se simţea îngrozitor de vulnerabilă.

Griffin îşi lăsă bucata de pâine pe farfurie. Justine avu senzaţia că se gândea ce să-i răspundă. Constată că aştepta cu sufletul la gură să audă ce avea de zis.

— Nu, şi pentru mine a însemnat ceva, zise el. Un surâs palid şi amar îi curbă buzele. Nu sunt în stare să exprim exact în cuvinte ce anume, cel puţin nu încă. Dar şi asta ar trebui să-ţi spună ceva despre cât de tare m-ai tulburat.

— Serios? şopti ea, iar în piept i se înfiripă o umbră de speranţă.

El îşi înclină capul şi se uită cu atenţie la ea.

— Nu ţi-ai dat seama?

— Ba da, da, cred că da, se bâlbâi ea. Oricum, aşa am sperat.

Rămase tăcută, complet nepregătită pentru genul acesta de discuţie şi îngrozită să îşi dezvăluie temerile exagerate. Indiferent de ce ar fi putut spune Griffin într-o tentativă de calmare a nervilor ei, tot nu credea că ar aprecia o

declaraţie de dragoste din partea ei.

Încuviinţă din cap în cele din urmă.

— Mă bucur. Acum spune-mi despre copil. Ce te îngrijorează?

Justine răsuflă uşurata în sinea ei că Griffin schimbase subiectul, deoarece începuse să se simtă ca prinsă într-un desiş de mărăcini. Avea multe motive de îngrijorare, în special din pricina bărbatului din faţa ei, dar pentru moment, prioritatea o constituia copilul. Orice altceva ar fi fost doar o răzgâială din partea ei.

Stephen se simte mai rău decât de dimineaţă, zise ea. Rose e de părere că e doar o răceală urâtă la cap, dar inflamaţiile astea la nivelul capului pot degenera foarte repede.

Griffin părea sincer îngrijorat.

— Vrei trimit după doctor?

— Poţi? Cunoşti pe cineva de încredere? Pentru că nu trebuie să uităm că nimeni nu trebuie să afle de existenţa lui.

Griffin se uită spre Phelps, care apăruse tiptil în cameră cu un platou şuncă şi cartofi fierţi.

— Phelps, ce zici? Ştim pe cineva de încredere?

— Da, răspunse omul bun la toate şi lăsă platoul în faţa stăpânului lui. Întâmplător, deja m-am interesat. Doamna Moore… Se opri ca să-şi dea ochii peste cap când văzu ce mutră uimită făcuse Griffin. Este bucătăreasa domnului Dominic şi administrează şi gospodăria, lucru pe care l-aţi fi putut afla cu uşurinţă dacă v-aţi fi deranjat să întrebaţi. Griffin se mulţumi să rânjească la el iar Phelps continuă pe acelaşi ton extrem de afectat: Doamna Moore zice că e în Horsham un doctor bun şi de încredere. Sir Dominic a mai apelat la dânsul şi în trecut.

— Slavă Domnului, zise Justine şi dădu să se ridice. Mă duc să vorbesc cu Rose să văd ce zice şi ea. Ştiu că o să mă simt mai bine după ce o să vină cineva să-l vadă pe bietul copil.

— Te rog, ia loc şi termină de mâncat, zise Griffin. Phelps se poate duce să discute situaţia cu Rose.

— Dar…

— Stai jos, Justine, zise pe un ton care nu accepta contraziceri. Nu e absolut deloc necesar

să fugi încoace şi încolo ca o servitoare. Trebuie să mănânci şi să te odihneşti ca lumea, altfel ă să te îmbolnăveşti şi tu.

Înainte de a scoate măcar o silaba, Griffin îi aruncă o privire lui Phelps care încuviinţă din cap şi ieşi în grabă din cameră.

— Sunt perfect capabilă să mă ocup de această situaţie, zise indignată Justine. Nu e nevoie să-mi ordoni tu ce să fac.

— Ba se pare că e, zise el şi o servi cu o felie de şuncă.

Lăsă furculiţa şi îşi încrucişă braţele pe piept, iar Griffin oftă.

— Justine, e timpul să încetezi să te mai porţi ca o bonă. Eşti soţia mea şi trebuie să înveţi să te comporţi în consecinţă.

Afirmaţia lui ridică o serie de întrebări în mintea ei. În acelaşi timp, îi reactivă în mare forţă anxietatea stârnită de schimbarea survenită în relaţia lor.

— Dar nici nu ştiu ce înseamnă asta, se răsti ea. Sau ce trebuie să fac.

— Ca să ce?

— Ca să-ţi fiu soţie.

Dură doar o secundă până când licărul viclean să reapară în ochii lui negri.

— Ai avut un început foarte promiţător în după amiaza aceasta.

— Vorbesc serios, Griffin, zise ea. Nu am nici cea mai vagă idee ce facem sau cum o să fie de-acum încolo. Te-am întrebat şi după-amiază ce o să se întâmple mai departe şi nu mi-ai putut da un răspuns.

Griffin luă unul dintre cuţite şi începu să se joace cu el, un semn de ezitare ce nu-l caracteriza.

— Nu ţi-am putut răspunde pentru că nu cunosc răspunsul.

Ea scutură din cap.

— Nu mă simt confortabil cu genul acesta de nesiguranţă.

— Prea bine, zise el şi lăsă cuţitul. Ce anume ai vrea să ştii mai exact?

Voia să ştie foarte multe, dar în capul listei

trona o singură întrebare.

— După ce situaţia cu Stephen se rezolvă…

Se întrerupse, năucită de revelaţia că o parte din ea nu voia ca situaţia să se rezolve. Cu fiecare zi care trecea, ura şi mai tare ideea ca Stephen să fie încredinţat unei străine care să aibă grijă de el.

— Da? o îmboldi Griffin.

În minte îi răsună vocea tatălui ei: „Ia-le pe rând, fata mea. Câte o problemă odată, aşa o să le rezolvi”.

— După ce situaţia lui Stephen se rezolva, continuă sigură pe ea, ce planuri imediate ai?

— Planurile mele imediate sunt să îmi închei afacerea cu Madeline şi cu partenerele ei, să închiriez casa de pe Jermyn Street şi să fac pregătirile pentru a pleca din Anglia.

Justine simţi că stomacul i se întoarce pe dos.

— Pleci?

Griffin ezită, dar apoi îi aruncă un zâmbet mai degrabă precaut decât amabil.

— *Vom* pleca, dacă eşti de acord să mi te

alături. Mi-ar face mare plăcere să călătoreşti cu mine, Justine. Nu doar că s-ar putea să-ţi placă, dar cred că ar fi cel mai înţelept lucru pe care l-ai putea face.

Ea se încruntă.

— Nu sunt sigură că am priceput.

Buzele lui se strânseră, iar nările îi fremătară un pic. Era o expresie cu care Justine începuse să se obişnuiască şi care îi semnala că soţul ei avea să se ţină tare pe poziţie.

— În pofida capacitaţii mele de a-ţi asigura o situaţie confortabilă, fie la oraş, fie la ţară, o să rămâi fără protecţia soţului tău, răspunse el. Numele meu va avea doar o putere limitată de a te proteja dacă nu sunt şi eu acolo să veghez la bunăstarea ta.

— De ce aş avea nevoie de protecţie? interveni ea şi dădu a lehamite din mână. Da, da, înţeleg că tot felul de bărbaţi fără onoare mă vor percepe ca pe o ţintă suculentă şi vor încerca să mă seducă, mai ales din pricina… hmm… naturii neobişnuite a căsniciei noastre. Dar sunt convinsă că nu crezi că m-aş deda la aşa ceva.

El nu răspunse, iar ea simţi o nouă strângere de stomac.

— Griffin, doar nu crezi că aş fi capabilă de aşa ceva, se agită ea. Nu te-aş trăda niciodată.

O urmă de zâmbet îi lumină chipul.

— Ştiu. Eşti demnă de toată încrederea, scumpa mea, mult mai mult decât oricine altcineva.

Un sentiment de profundă uşurare îi îngădui să respire din nou.

— Îţi mulţumesc, zise ea, primind cu modestie complimentul lui. Dar atunci ce te îngrijorează? După cum ştii, o să mai am încă prieteni şi familia lângă mine. În absenţa ta, mă pot bizui pe ajutorul lor. „Doar că îmi doresc să nu pleci – niciodată.”

Justine îşi dădu toată silinţa să-şi ignore aceasta dorinţă zadarnică.

El îşi reluă joaca distrată cu cuţitul, iar Justine avu o presimţire foarte urâtă.

— Griffin, ce este?

Lăsă ustensila jos şi oftă cu obidă.

— Mi-am făcut mulţi duşmani de-a lungul timpului, Justine. Duşmani puternici. Dacă nu sunt aproape de tine ca să te protejez, atunci oricare dintre aceştia se poate decide să se folosească de tine pentru a mă pedepsi sau a se răzbuna pe mine. Poate Dominic va reuşi să te ferească de unii dintre ei, dar el nu te poate apăra cum aş face-o eu.

Justine nu reuşi decât să se holbeze la el. I se părea o nebunie să discute aşa ceva într-un asemenea decor intim. Dar, pentru prima dată, începea să priceapă ce însemna să fie măritata cu un bărbat precum Griffin Steele. La câte lucruri era forţată să renunţe, printre care se numărau şi mult căutata şi preţuita ei linişte şi ordinea tihnită a zilelor.

El îi susţinu în continuare privirea, iar în adâncurile întunecate din ochii lui ea îi văzu cinismul. Deşi nu avea nici treizeci de ani, părea dintr-odată mult îmbătrânit.

— Justine, am avut puţine motive să regret alegerile pe care le-am făcut de când am venit în Londra. Ce regret însă este impactul acestor alegeri asupra vieţii tale şi problemele pe care ţi le-au cauzat. Îşi frecă faţa cu palmele, vrând parcă

să mai alunge din durerea provocată de toate acestea. Apoi îşi puse mâinile pe masă şi o privi cu un fel de resemnare extenuată care o făcu să simtă un junghi în inimă.

— Nu e vina ta, cel puţin în privinţa mea, spuse ea. În definitiv, nu e ca şi cum ai fi vrut să te căsătoreşti cu mine. Şi ştiu că ai făcut tot ce era omeneşte posibil pentru a mă proteja. Încercă să schiţeze un zâmbet. Sunt sigură că totul va fi bine. Trebuie doar să mai cugetăm asupra faptelor, asta-i tot.

Cel puţin atâta vreme cât duşmanii lui Griffin nu încercau să o omoare.

— Poate ar trebui să vorbim cu unchiul Dominic, zise ea, sperând să-şi mai înăbuşe durerea de stomac. Ne-a promis oricum ajutor.

— Nu eşti responsabilitatea lui Dominic, zise încet Griffin. Eşti a mea.

Justine ştia că şi afirmaţia asta era greşită. Doar ea era responsabilă pentru viaţa ei, dar nu avea rost să se certe cu Griffin, un om care părea din fire menit să-i protejeze pe cei pe care îi considera ca fiind ai lui.

Categorie în care se părea că o inclusese şi pe ea.

— Şi unde intenţionezi să călătoreşti? întrebă ea, încercând să se limiteze la aspectele practice.

Sprâncenele lui se ridicară când auzi întrebarea.

— În Italia şi-n Grecia, poate şi prin Egipt. Mi-ar plăcea să vizitez şi Constantinopolul şi poate şi Orientul îndepărtat. Dar nu e nimic stabilit cu precizie.

Justine trebuia să admită că i-ar fi plăcut să viziteze Italia şi Grecia. Dar Egiptul şi Imperiul Bizantin i se păreau prea exotice pentru ea. Dacă era să fie sincera cu ea, şi Griffin era prea exotic pentru ea.

— Dar nu sunt zone periculoase?

Ridică nepăsător din umerii lui laţi, aşa cum făcea de obicei.

— Pentru mine nu, şi, prin extensie, nici pentru tine. Trebuie să ştii că nu aş permite niciodată să ţi se întâmple ceva.

Îl credea din tot sufletul că ar fi făcut totul să

o protejeze, dar nici Griffin n-ar fi putut face ceva împotriva vreunui naufragiu sau a unor bandiţi puşi pe jaf.

— Şi cam cât timp crezi că o să fii plecat? Ce planuri ai pentru când o să te întorci în Anglia?

Privirea lui sumbră zăbovi asupra ei.

— Nu am, cel puţin nu pentru viitorul apropiat.

Ei nu-i veni niciun răspuns coerent în minte, aşa că se limită să se uite fix la chipul lui impasibil şi frumos. Îi propunea să-şi dea complet viaţa peste cap, să renunţe la tot ce cunoscuse până acum. Nu se putea hotărî care risc era mai mare – să rămână în Anglia ca posibilă ţintă pentru duşmanii lui sau să renunţe la orice măsura de precauţie şi să-şi urmeze soţul într-o călătorie nebunească pe tărâmuri îndepărtate.

Griffin o luă prin surprindere când ocoli masa şi se aşeză într-un genunchi în faţa ei. Îi luă cu delicateţe mâna şi o convinse tacit să se uite la el.

— Hai să fugi cu mine, scumpa mea Justine, zise el cu voce sugrumată şi extraordinar de emoţionată.

O mângâie pe obraz, iar ea se abţinu cu greu să reziste impulsului de a-şi freca nasul de palma lui. Ori de cate ori o atingea cu o asemenea tandreţe, toată rezistenţa i se topea precum zăpada de pe crestele munţilor într-o zi caldă de primăvară.

— Nu va trebui să dăm socoteală nimănui sau să ne pese şi de altcineva în afară de noi, zise el, ca şi cum ar fi fost un cadou interzis şi extrem de promiţător.

El se aplecă şi o sărută cu delicateţe pe gură. Justine se agăţă de umerii lui, ameţită de nervozitate şi de o excitaţie de origine ciudată.

— Gândeşte-te la toate aventurile de care ne-am putea bucura, doar noi doi, şopti el foarte aproape de buzele ei.

„Aventuri.”

Cuvântul o readuse brusc cu picioarele pe pământ. Aşa numea şi tatăl ei fiecare plecare într-o misiune – aventură. Iar ultima lui *aventură* îl ucisese. Griffin sesiză imediat schimbarea ei de dispoziţie, pentru că se retrase încruntat.

— Ce e?

Nu mai apucă să răspundă, pentru că uşa se deschise şi Phelps dădu buzna înăuntru. Griffin trase o înjurătură şi se ridică.

— Ce e, Phelps? întrebă el tăios.

Omul bun la toate se uita la Justine şi se strâmbă.

— Micuţul nu se simte deloc bine. Rose a zis că ar fi bine să trimiteţi după doctor.

Capitolul 21

Justine intră din camera copilului în dormitorul ei şi închise uşor uşa. Griffin nu se lăsă însă păcălit. Drăguţa lui soţie era nervoasă la culme – fulgerele din ochii ei albaştri şi obrajii roşii îi erau martori. Îl văzu stând lângă fereastră şi se duse direct la el, gata să se ia la harţă.

— Înainte să sari la mine, zise el, vreau să iei loc şi să mănânci ceva. După aceea poţi să mă

sfâşii după bunul-plac.

Îl cântări bine cu o privire care mocnea de furie, după care ochi tava de ceai pe care Cook o pusese pe măsuţă. Justine era flămândă şi epuizată.

De-abia apucase să doarmă în ultimele două zile cât îngrijise copilul bolnav şi nu mai mâncase nimic de dimineaţă. Acum se apropia ora şase, şi era o minune că încă nu căzuse leşinată.

O conduse la fotoliul pe care îl trăsese lângă masă.

— Ştii că, pană la sosirea medicului, Cook poate să o ajute pe Rose.

— Aşa mi-a zis când m-a dat afară din cameră, se plânse Justine. E ridicol. Mă simt foarte bine.

Nu se simţea deloc bine. Deşi obrajii îi erau roşii de furie, era palidă şi încercănată, iar fruntea de obicei senină îi era acum plină de riduri de îngrijorare. El ştia că nu-i plăcea să-l lase pe copil nicio secundă fără ea, aşa că fusese forţat să apeleze la artileria grea sub forma doamnei Moore, bucătăreasa formidabilă a lui Dominic şi o

femeie pe care ajunsese să o aprecieze în ultimele zile. Moore şi Phelps se ocupaseră de treburile gospodăriei, în timp ce Griffin îşi dedicase atenţia lui Justine şi copilului. Bineînţeles că nu putuse fi prea mult de ajutor. Nu ştia mare lucru despre copii şi despre boli. Făcuse însă ce putuse să-i mai uşureze povara lui Justine, obligând-o să mănânce şi să se odihnească măcar câteva ore. De fiecare dată fusese necesar să-i promită că avea s-o asiste pe Rose şi că, la nevoie, avea să o cheme şi pe ea.

Fusese la fel de util ca o bucată de cărbune când stătuse de veghe alături de Rose, care se îngrijise cu bunătate şi competenţă de copil. Şi slavă Domnului pentru asta, căci altfel l-ar fi durut crâmpeiul ăla de inimă care-i mai rămăsese în piept să-l vadă pe bietul micuţ abia scâncind. Rose îl asigurase că Stephen urma să fie „sănătos tun”, dar grijile pe care şi le făcea Justine erau departe de a fi nerezonabile. Copiii mici, şi în special bebeluşii, sunt extrem de vulnerabili în faţa bolii şi a febrei, după cum învăţase din experienţa sumbra oferita de tripourile londoneze.

— Nu câştigi nimic dacă refuzi să mănânci, îi spuse Griffin soţiei sale. O să te îmbolnăveşti, apoi o să mai fie un pacient de îngrijit în casa asta.

Ea pufni exasperată.

— Nu-mi place când eşti atât de rezonabil.

— Eu sunt întotdeauna rezonabil, iubire. Trase şi pentru el un scaun în partea cealaltă a mesei. Ceva schimbări în bine? întrebă el în timp ce îi turnă nişte ceai.

— Eu şi Rose credem că da, deşi mi-e şi frică s-o spun cu voce tare. Întinse nişte smântână groasă pe un biscuit de orz. Sper că medicul va putea să pună un diagnostic mai clar.

El îi zâmbi încurajator.

— Par veşti bune. Iar domnul Langton a spus că se va întoarce în seara asta să îl mai consulte o dată, aşa că nu avem mult de aşteptat.

Tentativa ei firavă de a-i zâmbi îl spinteca precum cea mai ascuţită lamă. Îl termina psihic să vadă că suferea şi era frustrat că nu putea face mare lucru pentru a o alina. Învăţase măcar un lucru din această criză: şi anume, că ar face orice îi stătea în puteri pentru a-i uşura viaţa lui Justine. Care era impactul acestei decizii asupra planurilor lui de viitor era ceva la care nu se simţea deocamdată îndeajuns de pregătit să se

gândească.

Vorbiră puţin, iar Griffin era mulţumit să o privească. Ea îi oferi un zâmbet timid şi plin de recunoştinţă o dată sau de două ori, dar se concentră mai mult asupra farfuriei, forţându-se să mănânce în continuare. Când ceasul micuţ de pe poliţa şemineului bătu ora fixă, privi agitată spre uşa camerei copilului, după care se ridică de la masă.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, zise Griffin. Cook o să stea cu Rose pană la venirea doctorului.

Justine îşi propti pumnii în şold şi se încruntă.

— Şi eu ce fac?

Se ridică şi veni lângă ea, ca să îi pună palmele pe umeri.

— Ai putea încerca să te întinzi puţin. Se aplecă şi îşi frecă nasul de nasul ei. Cred că abia te ţii pe picioare.

Justine îşi îngădui să se sprijine de el.

— Aşa e, dar sunt prea neliniştită ca să dorm.

O trase mai aproape şi-i cuprinse spatele în braţe, bucurându-se de felul în care curbele ei se

mulau atât de perfect pe el.

— Cum pot să te ajut?

— Dacă nu mă laşi să mă întorc acolo, ai putea să stai de vorbă cu mine. Asta mi-ar mai alunga gândurile negre.

— Despre ce să vorbim?

O simţi dintr-odată tensionată şi toate simţurile i se treziră, alertate.

Îşi ascunse faţa în vesta lui, iar cuvintele îi răsunară înfundate:

— Despre tine. Despre trecutul tău.

Respinse automat propunerea ei, retrăgându-se instinctiv de lângă ea.

— Nu vorbesc niciodată despre asta.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea, Griffin Steele, spuse ea. Sunt soţia ta. Am dreptul să ştiu.

— Credeam că vrei să fii soţie doar cu numele, replică el sec. Acum te-ai gândit să-ţi revendici privilegiile?

Ea rămase fermă pe poziţie şi îl fixă cu o

privire provocatoare.

— Cred că ştim amândoi că-ţi sunt soţie nu doar cu numele, Griffin. Mi se pare mie sau amândoi ne-am revendicat privilegiile…

Aici n-avea cum să o contrazică, deşi nu era neapărat de acord că ea – sau altcineva – avea dreptul să scormonească prin trecutul lui.

Justine oftă.

— Mi-ai cerut nu doar o dată să am încredere în tine. Tu nu poţi avea încredere în mine? Măcar un pic?

Nu îi răspunse. Îşi petrecuse prea mulţi ani construind în jurul vieţii sale ziduri înalte, care nu se lăsau prea uşor doborâte.

— Nu întreb doar din simplă curiozitate, zise ea. Am avut mult timp la dispoziţie zilele astea să stau să mă gândesc. La noi, la viaţa noastră împreună. Cum ne-ar fi împreună.

— Şi la ce concluzie ai ajuns, Madam Nevasta? întrebă el, găsind refugiu în sarcasm.

— Ca am acelaşi drept ca tine să îţi cer să ai încredere în mine, zise ea încet. Iar dacă nu putem

avea încredere unul în celalalt, atunci nu avem nicio şansă să depăşim stadiul de străini politicoşi care împart din când în când acelaşi pat.

Griffin se duse lângă fereastră pentru a scăpa de privirea ei sfredelitoare. Îi ceruse să aibă încredere în el – în ziua în care îi ceruse să se mărite cu el şi în ziua în care o luase de nevastă. Voia să aibă suficientă încredere în el cât să părăsească Anglia, să facă o schimbare majoră în viaţa ei. Îi putea cere aşa ceva fără a-i oferi acelaşi lucru în schimb?

Dar, Iisuse, asta însemna să scurme prin toată urâciunea pe care se străduise atât de mult să o îngroape. Şi de unde putea şti ce avea să creadă despre el de îndată ce afla adevărul gol-goluţ?

Justine nu scoase o vorbă. Şi tăcerea ei era o provocare, provocarea de-a o lăsa să pătrundă în viaţa lui în loc să o repeadă şi să se ascundă de trecut ca un băieţel speriat. Al naibii să fie dacă o lăsa să creadă aşa ceva despre el.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Ce anume vrei sa ştii?

Arătând oarecum zdruncinată, Justine se lăsă la loc pe scaunul ei.

— Păi… cine era mama ta şi ce s-a întâmplat cu ea?

Mama lui. Inima întregii probleme.

— Bine, atunci. Îşi întoarse privirea şi puse o mână pe cadrul ferestrei. O chema Chloe Steele. Tatăl ei era un erudit şi profesor de engleză la casa regală de la Kew. Trăiau într-o căsuţă lângă Green, nu departe de reşedinţa prinţului.

— Ah. Deci acolo l-a întâlnit mama ta pe Dominic.

— Corect.

Griffin nu ştia multe despre anii de început ai lui Dominic, în afară de faptul că fusese crescut la curtea regală în calitate de companion al odraslelor mai tinere ale copiilor regelui George. Tot timpul suspectase că fusese un aranjament cam ciudat, despre care lui Dominic nu-i făcuse niciodată plăcere să vorbească. Cam la fel cum nu-i făcea nici lui plăcere să-şi dezvăluie trecutul.

— Şi tot la Kew l-a cunoscut mama ta pe prinţul Ernest, bănuiesc.

— Da. Bunicul meu a fost profesorul lui de germană. Numai faptul că se gândea la tatăl lui şi la ce făcuse îi dădea fiori, aşa că se grăbi să termine mai repede: Nu-i nevoie să auzi toate detaliile, e suficient să ştii doar că mama mea era foarte tânără şi că prinţul a sedus-o. Când s-a descoperit că era gravidă a fost trimisă la Yorkshire să locuiască împreună cu unchiul – bărbatul care m-a crescut după aceea.

— Unchiul Bartholomew?

El încuviinţă din cap.

— Din ce mi s-a spus ulterior, a fost la fel de dur cu ea cum a fost şi cu mine. Cred că a fost o mare lovitură pentru îngâmfatul ăla bătrân să o primească la el, dar n-a avut încotro pentru că ea n-avea unde să se ducă în alta parte.

— Câţi ani avea ea?

— Paisprezece când a fost sedusă, cincisprezece când m-a născut pe mine.

Justine tresari.

— Atât de tânără? Şi prinţul Ernest câţi ani avea?

— Cincisprezece, dar asta nu-l scuză cu nimic, zise el şi se holbă enervat la ea.

Ea scutură din cap.

— Sigur că nu, dar poate explica oarecum lipsa atât de evidentă de judecată. Iar biata ta mamă… cred că s-a simţit îngrozitor de singură şi de speriată.

Privirea ei se îmblânzi de compasiune.

— A fost singură, zise el încet. Din ce mi-a spus Dominic, s-a simţit devastată că a trebuit să-l părăsească pe bunicul meu care a şi murit câteva luni mai târziu.

Nu se gândise niciodată până acum la asta, dar mama lui fusese forţată să plece de lângă cei pe care îi iubea la aceeaşi vârstă la care el rămăsese singur pe lume. Detaliul acesta ar fi putut crea o legătura între ei dacă ea nu l-ar fi abandonat între timp.

— Ce s-a întâmplat după ce mama ta a născut? De ce nu i s-a permis să te crească?

Griffin îşi sprijini umerii de cadrul ferestrei.

— Unchiul Bartholomew considera că sângele

meu era deja condamnat de păcatele părinţilor mei. Influenţa nefastă a lui Chloe ar fi contribuit şi mai mult.

Justine strâmbă din nas.

— Ce tâmpenie sinistră. Pe cuvânt, Griffin, mă întreb dacă unchiul tău era în toate minţile. E complet iraţional ca un om educat să creadă aşa ceva despre o copilă inocentă.

Oricât de tare îi displăcea să vorbească despre propriul trecut, Griffin nu-şi putu reţine un zâmbet. Soţia lui era cea mai sufletistă dintre toţi oamenii pe care îi cunoscuse.

— Nu toată lumea îţi împărtăşeşte firea generoasă, dragostea mea.

— Ar fi bine s-o facă, bombăni ea. Dacă lui Chloe nu i s-a permis să te crească, ce s-a întâmplat cu ea după aceea?

— A fost trimisa la o şcoala cu internat undeva în apropiere de Leeds. Era o instituţie foarte strictă şi înregimentată, unde şi-a putut ispăşi păcatele în timp ce a fost instruită să se facă servitoare.

Justine lovi cu palmele în masă.

— A fost trimisă în sclavie, ea, o fată dintr-o familie aleasă şi bine-crescută? Tare greu îmi vine să cred că unchiul tău a putut fi atât de crud.

— Ba să crezi. Nenorocitul ăla bătrân n-a vrut să aibă de-a face cu ea. A fost de acord să plătească pentru educaţia ei şi să vadă că-şi găseşte locul undeva, dar la fel de hotărât a fost şi s-o ţină departe de mine.

Justine îşi acoperi ochii.

— E îngrozitor. După o clipă, îşi coborî mâna, iar Griffin îi văzu ochii scăpărând de furie – o furie în numele lui şi al mamei lui. Şi ţie ce ţi-a spus unchiul că s-a întâmplat cu ea? se interesă ea cu voce sumbră. N-ai încercat niciodată să o cauţi?

Griffin se strâmbă.

— Când eram suficient de mare cât să încep să pun întrebări despre ea, unchiul meu a susţinut că a murit înainte să împlinească optsprezece ani. Se forţă să ignore icnetul revoltat al lui Justine. Mai târziu, când m-am făcut şi mai mare, mi-a zis despre descendenţa mea şi mi-a dat foarte clar de înţeles că era cel mai bine pentru toată lumea că mama mea a murit atât de tânără. În felul acesta, zise el, incapabil să-şi stăvilească amărăciunea, a

fost ferită să mai păcătuiască şi mai mult.

Toată furia lui Justine se risipi, iar ochii ei de culoarea safirului păreau acum blânzi şi înnegurați.

— Îmi pare atât de rău, Griffin. A fost un lucru îngrozitor să trebuiască să asculți aşa ceva.

Ruşinea atât de adânc îngropată – ruşinea pentru mama lui şi pentru el – îl făcu să-şi încleşteze pumnul.

— Nu vreau să-ți fie milă de mine, Justine, şi n-am nevoie de mila ta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi acum nu mai contează.

Tresări surprinsă, dar gura i se strânse într-o linie egală cu încăpățânarea şi de-a dreptul adorabilă. Se ridică şi veni spre el.

— Tu, dragul meu domn, confunzi mila cu empatia. Eşti cel mai puțin vrednic de milă om pe care îl cunosc şi sunt sigură că mai sunt şi alții care pot susține acest lucru.

Nu se putu abține să nu se uite urât la ea.

— Nu încerca să mă manipulezi, Justine. N-o să-ți meargă.

Îl apucă de mâneca hainei şi îl scutură bine. Era un gest atât de specific nevestelor, încât pe Griffin îl bufni râsul.

— Ţie îţi e milă *de mine* pentru copilăria pe care am avut-o? întrebă ea. Mamă n-am avut, iar tata era mai mult plecat şi îşi risca viaţa, fără să-i pese de cum îi afecta asta pe copiii lui.

— Sigur că nu.

— Îţi e milă de mine pentru că tata a murit în circumstanţe atât de marcate de violenţă?

Era tentat să-i spună că situaţiile lor nu puteau fi comparate, dar se strădui să se gândească mai bine la cuvintele ei. În anumite privinţe, erau la fel, amândoi fiind educaţi la şcoli dure şi neiertătoare. Nu-i luă mult să-şi dea seama că făcuse câteva presupuneri despre ea care nu-i stăteau în caracter. Justine nu cădea niciodată pradă sentimentalismelor ieftine, aşa că nu prea avea sens să-şi imagineze că o apucase taman acum, mai ales când era vorba despre el.

— Prea bine, ţi-ai expus punctul de vedere. Îmi cer scuze că am fost atât de obtuz, răspunse el apelând din nou la sarcasm pentru a-şi masca uşurarea ca Justine nu îi plângea de milă după ce

aflase cele mai sordide detalii din viaţa lui.

În ochii ei răsărise un zâmbet jucăuş.

— Sper să vorbeşti serios. Eşti bogat, puternic şi respectat – ba chiar temut. Nu văd niciun motiv de compătimire în asta. Dar, zise ea – şi palma îi alunecă de pe mâneca lui şi se răsuci încet printre degetele soţului ei –, să ştii că îmi pare foarte rău că mama ta a murit. Ştiu ce gol dureros poate lăsa această absenţă în viaţa cuiva.

— Ah, pai, vezi tu…

Se opri, încercând să găsească o modalitate prin care să mai atenueze şocul. Mai mult de dragul lui, deşi îi era ruşine să recunoască asta. N-avea nicio îndoială că Justine urma să se supere pe el pentru că îi ascunsese ceva ce ea considera, mai mult ca sigur, că era o informaţie vitală.

— Da? îl îmboldi ea cu un surâs prietenos.

— Mama mea nu e moartă, Justine.

*

— Vă mulţumesc, domnule Langton, zise Justine în timp ce îl escorta pe doctor în hol. Nici nu ştiţi cât de tare m-am liniştit. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneata.

— Prostii, doamnă Steele, zise bărbatul morocănos, dar bun la suflet. Dumneavoastră şi Rose aţi făcut toată treaba şi sunteţi vrednice de laudă. L-aţi îngrijit excelent şi n-am nicio îndoială că o să se însănătoşească. Nu mai face febră, aşa că în câteva zile o să se simtă straşnic.

— Slavă Domnului, spuse ea.

O luase ameţeala de cât de uşurată se simţea, şi, după stresul ultimelor zile, era mai mult decât dornică să se târască în pat şi să doarmă cel puţin zece ore. Din nefericire, mai avea o problemă presantă de rezolvat – soţul ei plin de secrete, încăpăţânat şi îngrozitor de enervant.

— E greu să nu-ţi faci griji cu ăştia mici, zise domnul Langton. Dar genul ăsta de inflamaţii, dacă nu se ivesc complicaţii, trec destul de repede. Să-l ţineţi la cald, să-i suplimentaţi mesele cu ceai de orz şi-o să fie bine.

Justine îi mai mulţumi o dată şi îl lăsă în grija lui Phelps, care aştepta în capul scărilor. Rămase

locului cam un minut, ca să se adune pentru discuţia pe care urma să o aibă cu soţul ei. Confruntare, mai bine zis, pentru că bănuia că el deja regreta că îi povestise despre mama lui. Apariţia doctorului îl păsuise pentru un timp, dar Justine nu avea de gând să-l lase să evite subiectul. Spera doar să nu trebuiască să întoarcă toată casa cu fundul în sus ca să îl găsească, cunoscându-i tendinţa de a evita pe toată lumea cu care nu voia să vorbească.

Spre surprinderea ei, Griffin era încă în dormitor şi strângea resturile gustării care le fusese servită.

— Vrei să sun să ţi se mai aducă? îl întrebă ea cu o ironie reţinută. Sunt sigură că n-ai mâncat destul azi.

— Ei, haide, Justine, zise el şi se ridică. Nu trebuie să fii ţâfnoasă. Iar dacă trimiţi înapoi o tava neatinsă, Cool o să se simtă jignită.

— Asta nu se poate întâmpla cu tine prin preajmă, bombăni Justine ca pentru ea.

Rânjetul lui fără urmă de spăşire îi spuse că nu bombănise suficient de încet şi că, da, lăsase impresia că era o femeie rea de gură, dar din

punctul ei de vedere avusese un scop nobil.

Veni să o ia de mână, făcând-o să se lipească cu spatele de speteaza scaunului.

— Da, ştiu că am o fire teribilă, şi da, ştiu că ai o mie de întrebări. Şi o să-ţi răspund la toate, chiar dacă n-o să-mi convină, de îndată ce-mi spui ce-a zis doctorul. Se face bine copilul?

Preocuparea lui sincera îi alină supărarea. Putea Griffin să pretindă cât voia că nu-i păsa de copii bolnavi în general şi de Stephen în particular, dar ea ştia că nu era adevărat. Ca majoritatea bărbaţilor, nu avea nicio dorinţă să facă pe dădaca, dar se arătase mai mult decât dispus să o ajute pe Rose ori de cate ori Justine voise să fure câteva ore de somn. Bunătatea lui o surprinsese şi o mişcase şi nu făcuse decât să-i grăbească aruncarea ei precipitată în braţele dragostei.

— Nu mai are febra, aşa că domnul Langton e de părere că se însănătoşeşte, zise ea în timp ce Griffin îi turnă o ceaşcă de ceai proaspăt făcut. Oftă şi îl acceptă cu recunoştinţă. Mă bucur foarte tare că acest chin a luat sfârşit.

O contemplă cu un zâmbet estompat.

— Aşa e. Iar tu, soţioara mea, ai mare nevoie de un somn bun. Bănuiesc că degeaba aş încerca să te conving să amânam discuţia pe mâine-dimineaţă.

— Sper că nu te deranjează, zise ea cu fermitate.

— Eu aş prefera să nu mai deschidem deloc subiectul, dar am impresia *că* m-ai bate la cap până aş ceda nervos, zise el.

— Da, aşa aş face, spuse ea şi se întristă puţin.

Griffin profitase de sosirea doctorului pentru a-şi recăpăta controlul asupra emoţiilor. Acum era calm şi uşor sardonic, iar tensiunea pe care o simţise ea mai devreme se disipase. Măcar acum era deschis să stea de vorbă, ceea ce era un progres. În mod normal, dacă Griffin declara că un subiect era tabu, nici că se mai răzgândea.

— Bine, zise el şi se aşează în faţa ei. Poziţia lui obişnuită şi dezinvoltă îi dădea de înţeles că se simţea din nou stăpân pe el. Ce-ai vrea să ştii?

— Când ai aflat că mama ta este în viaţă?

— La scurt timp după cea de-a paisprezecea

aniversare. Unchiul meu era pe patul de moarte după o criză de apoplexie care aproape îl ucisese. Cred că-l mustra conştiinţa, pentru că, înainte să-şi dea duhul, mi-a zis că de fapt mama nu a murit de febră. După ce terminase şcoala, fusese angajată în slujba unei femei care locuia pe lângă Leeds. Bineînţeles ca unchiul meu ştiuse tot timpul, dar, în înţelepciunea lui infinită, decisese că era mai bine să mă cred orfan decât să mă întinez în vreun fel luând contactul cu mama mea.

Justine simţi un junghi în inima atât pentru băieţelul de atunci, cât şi pentru bărbatul care stătea în faţa ei. Griffin era în stare să-şi controleze cu succes emoţiile, dar tot îi putea sesiza amărăciunea din voce şi tristeţea din privire.

— Unchiul tău a fost un om hain, zise ea direct. E un miracol că tu te-ai descurcat atât de bine în viaţă, deşi ai avut parte de influenţa lui nefastă.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere.

— Bănuiesc că era convins că făcea ce era mai bine pentru mine.

— Tu eşti mult mai indulgent ca el, zise ea. Şi

ce ai făcut când ai aflat?

El o privi insistent, cu o expresie ciudată pe chip, dar îşi reveni repede.

— Am scotocit prin hârtiile lui şi am găsit adresa unde lucra. Şi m-am dus să o caut.

Justine se zgâi înspăimântată la el.

— Te-ai dus la Leeds de unul singur?

— Sigur.

— Cum ai ajuns acolo? De unde ai avut bani?

El îi oferi un zâmbet pieziş.

— I-am golit puşculiţa. N-avea mulţi bani acolo, dar suficient cât să îmi pot rezerva un loc în diligenţa poştei şi să-mi plătesc o masă caldă. I-am şutit şi câteva dintre bunurile personale – tot ce-am putut lua cu mine pentru a amaneta ulterior.

Justine îşi propti fruntea în palmă, ezitând între groază şi amuzament.

— Pentru un băiat crescut într-o parohie, ai apucat-o destul de repede pe calea fărădelegii.

— Se pare că aveam un talent înnăscut, zise

el sec.

— Aşa se pare. Ai reuşit să-ţi găseşti mama?

Zâmbetul îi păli.

— Nu, din nefericire. Femeia care o angajase, o anume doamna Lamotte, murise de câţiva ani. Fusese bogată, dar destul de pustnică, o quaker[3] care trăise retrasă. La scurt timp după moartea ei, casa a fost închisă, iar servitorii mutaţi în alte posturi.

— Şi nu ai mai auzit nimic despre mama ta?

Ridică din umeri, iar privirea i se mută de la ea spre bezna nopţii de iarnă de afară.

— Nu am reuşit să mai aflu nimic. Dar eram doar un băieţandru, nu aveam prea multe mijloace la dispoziţie. Am vorbit cu câteva persoane care şi-o aduceau aminte pe doamna Lamotte, dar nimeni nu auzise de vreo Chloe Steele.

Justine scutură din cap.

— Dar nu înţeleg. De ce nu a încercat mama ta să dea de tine? Chiar dacă unchiul tău era decis

3 Membru al Societăţii Religioase a Prietenilor, o sectă protestantă înfiinţată la jumătatea secolului al XVII-lea (n.tr).

să vă ţină la distanţă, sigur putea găsi ea o cale.

Îi întâlni privirea, iar ce văzu acolo o făcu să se înfioreze.

— Este evident că nici măcar nu a încercat. Ce femeie sănătoasă la cap ar vrea ca o astfel de greşeala să-i fie aruncată în faţă în fiecare zi a vieţii ei afurisite? Fie asta, fie avea o inimă de piatră.

Justine se revoltă cu toată fiinţa ei împotriva acestei interpretări, dar se îndoia că Griffin putea fi convins că nu aşa stătuseră lucrurile. Trecuseră prea mulţi ani în care nu avusese nicio dovadă că mamei lui chiar îi păsase de el.

— Ce-ai făcut când ai văzut că nu ai găsit niciun răspuns în Leeds? întrebă ea.

— Nu mai aveam de ce să mă întorc în Yorkshire, aşa ca m-am dus în Londra.

— Cunoşteai pe cineva acolo?

— Nu, nu chiar, zise el. Răspunsul lui fusese evaziv, dar nu o lăsă să intervină, ci continuă: Bineînţeles că, în momentul în care am ajuns în capitală, nu mai aveam decât câţiva şilingi în portmoneu. La nicio lună de la sosirea mea acolo,

era să mor de foame, idiot cum eram.

— Oh, Griffin, îmi pare atât de…

El miji ameninţător ochii spre ea, iar ea îşi înghiţi cuvintele.

— N-o să vin acum să pretind că mi-a fost uşor, spuse el, vădit dezinteresat de vreo reacţie empatică, sau că n-am petrecut multe nopţi infecte tremurând prin noroi, flămând şi pe jumătate îngheţat. Dar am supravieţuit, spre deosebire de mulţi alţii.

Ea încuviinţă din cap.

— Phelps şi soţia lui.

— Şi Deacon. Am încercat să-i fur portofelul într-o zi când mânca în taverna lui Phelps. Zâmbi slab când îşi aduse aminte. Phelps mi-a tras o chelfăneală zdravănă pentru asta, dar apoi l-a convins pe Deacon să-mi dea o slujbă.

Justine zâmbi, chiar dacă descrierea atât de prozaică a experienţelor din copilăria lui îi sfâşia inima.

— Deci aşa l-ai întâlnit.

— Pe vremea aceea Deacon era portar la

Cormoranul şi mi-a făcut rost de o slujbă de curier. În cele din urmă, am preluat şi alte sarcini, apoi am avansat la etaj, unde făceam calcule şi tabele. Rânjetul i se lăţi pe toată faţa. Se pare ca instinctele mele în privinţa banilor erau la fel de ascuţite ca instinctele criminale.

— Oare de ce nu mă mir? replică Justine. Carevasăzică, aşa ţi-ai câştigat existenţa în lumea aceea.

Griffin încuviinţă din cap.

— Când proprietarul a murit, câţiva ani mai târziu, eu aveam douăzeci şi doi de ani şi strânsesem suficient bănet să cumpăr locul direct de la moştenitorii lui.

Ea clătină din cap, uluită, admirând în tăcere motivaţia şi abilitatea care îi permiseseră să ajungă bogat şi puternic la o vârstă atât de fragedă.

Tocmai se pregătea să-şi manifeste verbal aprecierile, când un alt gând o făcu să se încrunte. Griffin îşi încrucişă leneş picioarele.

— Cunosc privirea asta, zise el. Ce e?

— E vorba despre unchiul Dominic, spuse ea.

Îţi cunoştea situaţia, nu? De ce nu te-ai dus la el când ai ajuns în Londra? Sigur te-ar fi ajutat.

El începu să se foiască, uşor deranjat.

— Pentru că nu îl cunoşteam. Îi scrisese unchiului meu de câteva ori, dar nu ştiusem niciodată. Găsisem câteva scrisori când scotocisem prin biroul unchiului Bartholomew. Din ce mi-am dat seama atunci, Dominic nu mai scrisese de ceva vreme. Şi, oricum, de unde era să ştiu cum ar fi reacţionat dacă se trezea cu un plod orfan la uşă?

— Sunt sigură că te-ar fi primit.

El respinse ideea cu o fluturare enervată din mână.

— Nu aveam de unde să ştiu.

— Aşa e, zise ea, nevrând să se certe. Şi cum a dat până la urmă de tine?

Pufni zeflemitor.

— E spion, Justine, şi oricum nu mi-a explicat niciodată cum de mi-a dat de urmă. M-a găsit cam la un an după ce începusem să muncesc la Cormoranul. Scutură din cap. Voia să mă duc să

locuiesc cu el. I-am spus că nici nu-mi trecea prin cap aşa ceva.

Justine se încrunta.

— De ce nu? Ţi-ar fi fost mult mai uşor dacă te-ai fi dus.

— Mi-au trebuit ani ca să scap de sub gheara unchiului meu. Nu aveam de gând să mă las la mila ajutorului oferit de Dominic. E ca o bătrână băgăreaţă, după cum bine ştii. Voia să mă trimită departe la şcoală, apoi la universitate, dacă poţi să crezi aşa ceva.

Ea îl privi cu insistenţă.

— Unchiului Dominic îi pasă de tine, Griffin, şi vrea să te ajute. Asta face el.

El strânse cu încăpăţânare din dinţi.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Nici de al ei, presupuse Justine, dar nu avea rost să mai insiste asupra amănuntului litigios şi deprimant.

— Unchiul Dominic ştia că mama ta trăia?

— De la mine a aflat. A fost singura dată când

l-am văzut şocat de-a binelea. Se încruntă. Mă rog, nu chiar singura dată. A fost destul de luat prin surprindere şi de treaba asta cu Stephen, după cum ai remarcat şi tu.

Justine îşi puse palmele împreunate pe măsuţă.

— Da, dar cred că nu o să ştim niciodată de ce.

Griffin părea dornic să mai spună ceva, dar renunţă.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic. Ai terminat cu interogatoriul?

Ea strâmbă din nas.

— Aproape. Mă mai întrebam doar dacă unchiul Dominic a făcut vreo încercare de a o găsi pe mama ta.

— Sigur că a încercat. Nici el n-a aflat nimic, în ciuda cunoştinţelor şi a resurselor lui.

Justine se uită încurcată la el.

— Deci până la urmă nu ştii dacă mama ta mai trăieşte sau nu?

El ezită, apoi umerii i se lăsară în jos sub povara unei resemnări sumbre.

— Nu, cred ca nu. Dominic este convins că trăieşte, dar probabil doar confundă dorinţa cu realitatea. Şi-a petrecut o bună parte din viaţă căutând-o. Numai Dumnezeu ştie de ce.

Justine înţelesese de ce – era evident că Dominic o iubise pe Chloe Steele şi refuzase să renunţe la ea. Pe de alta parte, Griffin nu cunoscuse niciodată mângâierea mamei şi nici nu avusese vreo dovadă a dragostei ei. Pentru el, familia însemna un comportament dur şi respingere, iar în cazul părinţilor lui abandon complet. Ce-ar fi putut să simtă pentru o mamă care nu încercase niciodată să îl găsească?

— La ce te gândeşti? întrebă el încet.

Ea trase aer în piept şi încercă să găsească cuvintele potrivite.

Mărturisirea lui, făcută fără tragere de inimă, era deopotrivă extraordinară şi cutremurătoare. Chiar dacă şi ea avusese o copilărie atipică, cu greu putea înţelege profunzimea poverii emoţionale pe care o cărase Griffin după el atâta amar de vreme.

— Mă gândesc la cât de râu îmi pare că nu ai avut parte de dragostea pe care o meritai în copilărie. Că ai fost trădat cu cruzime de cei care ar fi trebuit să te ajute. Se văzu nevoită să se întrerupă un moment, pentru a-şi stăvili lacrimile care ameninţau să o podidească. Şi mă doare sufletul că ai fost atât de singur când ai venit în Londra, că a trebuit să trăieşti pe stradă, unde ai făcut foamea şi aproape ai murit de frig.

Se uită urât la ea.

— Justine, ţi-am spus deja…

Se opri când o văzu că se ridică de pe scaun şi se aşază în genunchi în faţa lui. Făcu ochii mari de mirare, dar închise gura şi o privi circumspect.

— Nu, m-ai înţeles greşit, îi mărturisi ea cu sinceritate. Sunt uluită să aflu ce ai făcut… ce fel de viaţă ţi-ai clădit din nimic. Ştiu că probabil nu e corect din partea mea să spun aşa ceva, având în vedere genul de viaţă pe care l-ai dus şi cum ţi-ai făcut averea, dar sunt mândră de tine, Griffin. Ţi-ai croit singur un drum în viaţa şi ai avut grijă de oamenii care se bazează pe tine. Le-ai câştigat cu mult mai mult decât dragostea şi respectul.

Un strop de culoare apăru dintr-odată în

obrajii lui.

— Nu cred că e vorba chiar despre dragoste, zise el uşor jenat. Ei cred pur şi simplu că sunt un angajator darnic, asta şi nimic mai mult.

— Şi lui Dominic îi pasă foarte tare de tine, declară ea înflăcărată şi-şi puse palmele pe genunchiul lui.

— Moşul băgăreţ, bombăni el.

Cu toate acestea, nu o contrazise.

— Şi te înţelegi foarte bine vărul tau, Aden, precum şi cu Vivien. Serios, dacă stai să te gândeşti, sunt o mulţime de oameni cărora le pasă de tine.

Griffin îşi dădu ochii peste cap.

— Justine, nu-ţi imagina că ai să reuşeşti să mă domesticeşti. Dominic a încercat de mai multe ori, şi n-o să funcţioneze în veci.

— Nu, cred că nu. Oftă, iar privirea îi căzu asupra degetelor pe care le ţinea pe coapsa lui musculoasă. Dar ar fi frumos dacă măcar ai înţelege că nu eşti chiar atât de singur pe lume cum crezi că eşti.

Îi prinse degetele şi i le lipi strâns de piciorul lui. Muşchii de sub palmă erau tari ca granitul. Cu cealaltă palmă îi înalţă cu gingăşie bărbia, obligând-o să se uite la ea.

— Dar tu, Soţia mea? Tu ce simţi pentru mine? o provocă el.

În ochi îi lucea o emoţie feroce şi complexă pe care nu i-o putea descifra. Era clar însă că voia ceva de la ea – ba nu, că avea nevoie de ceva din partea ei, ceva ce ea bănuia că îi lipsise prea mult. Probabil ar fi negat dacă ea ar fi rostit acel cuvânt, dar asta nu însemna că nu tânjea cu disperare după acel lucru.

Simţi că o podidesc iarăşi lacrimile în vreme ce admira chipul lui frumos dur. Era atât de mândru, atât de hotărât să demonstreze întregii lumi că nu avea nevoie de nimic şi de nimeni în viaţa lui. Dar Justine îi ştia acum secretele şi înţelesese că ceva din băiatul care se transformase într-un bărbat în toată firea mai stătea încă pitit undeva în sufletul lui.

— Ţin la tine, Griffin, şopti ea. Inima îi bătea cu putere, iar cuvintele se lăsau cu greu rostite, foarte mult.

El îi cercetă chipul cu o privire fierbinte şi devoratoare. Era posibil să nu fie niciodată în stare să-şi declare dragostea pentru ea – sau măcar să recunoască sentimentul –, dar ea ştia că avea să o protejeze şi chiar să o preţuiască, pentru că acum era a lui. Logic, nu avea niciun sens, dar aşa era el. Palma lui se depărtă de bărbia ei şi îi cuprinse obrazul.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, zise el cu voce sugrumată.

Se aplecă spre ea şi-i depuse pe buze un sărut atât de tandru că îi descătuşă lacrimile lui Justine. Închise pleoapele ca să le oprească, de teamă că el să nu o considere o sentimentala caraghioasă. Ce simţea ea acum nu avea însă nimic de a face cu sentimente copilăreşti, ci doar cu dragostea.

Gemu şi-şi deschise larg gura în timp ce îşi înfipse degetele în coapsa lui puternică. Dorinţa o inundă şi o făcu să se cutremure. Înainte de a apuca să se afunde în îmbrăţişarea lui, el îşi baga mâinile pe sub braţele ei şi se ridică odată cu ea. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja în braţele lui.

— Ce faci? îngăimă ea.

— Cum interogatoriul s-a încheiat, zise el în timp ce se îndrepta spre uşa, aş fi deosebit de încântat ca acum să fac dragoste cu soţia mea.

— Oh, ce bine, zise ea tulburată.

Probabil ar fi trebuit să protesteze, ţinând cont de faptul că situaţia dintre ei rămăsese în continuare încurcată, dar nu reuşi să găsească niciun argument logic pentru a face aşa ceva.

Griffin îşi coborî privirea spre ea şi se opri în dreptul uşii. Ridică din sprâncene.

— Am terminat cu întrebările, sper?

— Mai am încă una, zise ea, făcându-şi curaj. Dacă nu te deranjează.

— Sigur că nu, răspunse el pe un ton exagerat de răbdător şi o dădu puţin la o parte cât să poată deschide uşa. Haide, întreabă, draga mea.

Ea îi atinse cicatricea estompată de pe obraz.

— De unde ai asta?

O clipă, Griffin păru a nu înţelege la ce se

referea.

— Cicatricea? Am căzut din copac când aveam opt ani. M-am agăţat în cădere de o cracă şi m-am zgâriat la faţă. Ieşi pe hol, strângând-o bine la piept. A fost ditamai tămbălăul, iar unchiul mi-a zis că aşa mi-a trebuit dacă m-am căţărat în copaci în loc să-mi fac lecţiile.

Justine îl privi fix, apoi izbucni în ras. Tot timpul îşi imaginase cele mai groaznice scenarii care să explice cicatricea, dar nu fusese decât un accident mai mult decât banal din copilărie. Era ca un contrapunct ironic la povestea impresionantă pe care tocmai i-o spusese, duios în normalitatea lui.

— Dacă ţi se întâmpla ţie, n-ai mai fi râs, zise el cu un zâmbet, strâmb.

— Sunt sigură că ai dreptate, admise ea şi se întinse să-l sărute.

El o strânse şi mai tare în braţe.

— Griffin, unde mergem? îl întrebă ea când văzu că se îndrepta spre cealaltă aripă a casei.

În dormitorul meu, răspunse el şi mări pasul. Cred că este singurul loc din casă unde nu o să fim

întrerupţi. Mă rog, în afară de grajduri.

Se ghemui la pieptul lui.

— Sună bine.

Mai mult decât bine. Raiul pe pământ, nu altceva, mai ales după tensiunile din ultimele zile. O fi fost doar un moment de pauză de la problemele pe care le aveau de confruntat, dar măcar îşi putea găsi pe moment refugiul în braţele puternice ale soţului ei.

În spatele lor se auziră nişte paşi grăbiţi, iar Justine oftă în sinea ei.

— Domnule Griffin, aşteptaţi.

Înjurând pe sub mustaţă, Griffin se întoarse mânios spre Phelps, care venea în grabă spre ei.

— Ce e? se răsti el.

— Un mesaj din partea lui Sir Dominic, zise Phelps. S-a găsit familia micuţului.

Capitolul 22

Griffin îşi privea soţia plimbându-se prin salon ca o pisică nervoasă.

— Justine, te rog stai jos, jur că mă termină nervos toată fâţâiala asta a ta.

Ea îi aruncă o privire enervată.

— Nimic nu te poate termina nervos.

Deşi afirmaţia era adevărată în majoritatea cazurilor, de data asta frustrarea lui Griffin era atât de zdruncinată de faptul că o vedea pe Justine la un pas de un atac de panică, încât mai avea puţin şi-şi ieşea din minţi. Din nefericire, până la sosirea lui Dominic, care avea să le ofere informaţiile referitoare la copil, nu putea face mare lucru ca să o calmeze.

Justine se opri din nou lângă fereastră şi trase de draperie ca să se uite pe Jermyn Street.

— De ce întârzie atât unchiul Dominic? Ne-am întors de câteva ore în oraş.

Griffin oftă şi se ridică.

— Nu s-a făcut încă cinci, ora când Dominic şi contele Marzano şi-au anunţat vizita.

Ea îi aruncă o privire nemulţumită, încă nefericită ca el îi târâse pe ea şi pe copil înapoi în Londra. Justine îi spusese fără nici un echivoc că nu avea deloc încredere în brusca reapariţie a rudelor micuţului Stephen – în special în lumina tuturor evenimentelor care se petrecuseră, inclusiv a atacului din casa lui. Griffin înclina să-i dea dreptate, dar învăţase să aibă încredere în judecata lui Dominic, chiar dacă nu prea îl trăgea inima să recunoască.

Mesagerul lui Dominic fusese cât se poate de clar. Familia lui Stephen fusese găsită, iar părinţii insistau ca bebeluşul să le fie înapoiat fără întârziere. Justine încercase să se opună, spusese că Stephen nu putea face faţă unei călătorii, iar Griffin acceptase amânarea plecării cu o zi. Tonul biletului de la Dominic dăduse însă cât se poate de limpede de înţeles ca orice amânare nu făcea decât să complice situaţia, generând chiar

probleme pe plan politic.

Justine se opri în mijlocul camerei, cu mâinile încleştate strâns în dreptul burţii.

— Chiar nu înţeleg de ce a trebuit să dăm fuguţa înapoi, mai ales că Stephen este în convalescenţă. Ce-o fi fost în mintea unchiului Dominic?

— O să aflăm în curând, scumpa mea, zise el pe un ton alinător. Îi luă cu delicateţe pumnii de pe stomac. Hai să stai jos. Îţi torn un pic de vin de Xeres cât aşteptăm.

— Vrei să mă manipulezi, zise ea uşor mânioasă.

Îl lăsă totuşi să o conducă spre unul dintre fotolii.

— Nici n-aş îndrăzni să încerc măcar, zise el în timp ce îi turna un păhărel dintr-una dintre sticle. Un efort sortit eşecului încă din start.

Remarca lui îi stârni un chicot de râs. Griffin se aşeză lângă ea, îşi puse braţul pe după umerii ei şi încercă să o tragă spre el. Se opuse o clipă, apoi se apropie cu un oftat de el, cu toate curbele ei line şi mirosul reconfortant de talc şi lămâie

care avea să-i aducă de-a pururi aminte de ea.

— Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste, răsună înfundat vocea ei. Ştiu că ultimele zile n-au fost deloc uşoare nici pentru tine.

— N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea, Justine. Sunt bine. Exceptând faptul că fusese nevoit să renunţe la planurile de a o lua captivă în patul lui. De îndată ce primiseră ordin din partea lui Dominic să se întoarcă în Londra, tot entuziasmul ei de a face dragoste cu Griffin se risipise. Îşi petrecuse fiece minut înainte de a reveni în oraş doar cu copilul, pe care îl supraveghease la fel cum îşi supraveghează leoaica puii. Un lucru înţelesese Griffin cât se poate de clar – era neapărată nevoie să rezolve situaţia lui Stephen, pentru ca altfel soţia lui ajungea o epavă, iar el ar fi înnebunit din pricina frustrării sexuale.

Ciocănitul care se auzi în uşa de la intrare o făcu să tresară. Dădu să sară în picioare, dar el o apuca de mâini şi o trase la loc.

— Justine, trebuie să încerci să te calmezi. Lasă-l pe Dominic să spună ce are de zis şi stai şi ascultă.

Justine se crispă toată.

— N-am de gând să mă las intimidata şi să tac, să nu zic nimic de toate grijile pe care mi le fac pentru Stephen.

El îi masă umerii.

— Îţi sugeram doar să aflăm mai multe despre intenţiile lui observând şi ascultând, nu stârnind o ceartă. Dacă te laşi copleşită de emoţii, atunci vei fi cât se poate de vulnerabilă. Înţelegi ce-ţi spun?

Bineînţeles ca voia să-l contrazică, dar mormăi că era de acord.

— Exact asta mi-ar fi spus şi tata, ca să vezi ce ironie.

— Atunci se pare că nu-s singurul care gândeşte aşa. Vreau să-l observi cu mare atenţie pe contele Marzano. Lasă-mă pe mine să fiu sursa oricărui disconfort pe care l-ar putea el resimţi. După cum ştii, mă pricep de minune la asta.

— Oh, foarte bine atunci, zise ea cu un oftat.

— Bună fată! O sărută pe vârful nasului şi se ridică chiar când Phelps îi conducea pe musafiri în

cameră. Ah, Dominic, zise el. Te aşteptam cu mare nerăbdare. Mesajul tău criptic ne-a pus curiozitatea la grea încercare.

— Sunt sigur, replică ironic Dominic. Îşi îndreptă atenţia către Justine. Nu, nu te ridica, draga mea, zise el cu un surâs. Arăţi foarte bine. Să înţeleg că noul tău soţ nu ţi-a dat mari bătăi de cap?

Justine reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Este extrem de bun şi de generos.

Sprânceana stângă a lui Dominic se curbă imediat.

— Mă bucur să aud asta. Iar acum aş vrea să-mi permiteţi să vi-l prezint pe contele Marzano, membru al consiliului din Marco, duce de San Agosto, un ducat din statele nordice italiene. Cred că v-aţi mai văzut.

Griffin îl studie pe bărbatul care făcea o plecăciune graţioasă şi cam bombastică în faţa lui Justine. Nu era nicio surpriză, era acelaşi gentleman care fusese implicat în altercaţia de la Eşarfa Aurie ce dusese la descoperirea identităţii lui Justine şi care se folosise în mod evident de

acea oportunitate pentru scopurile lui necinstite.

Justine abia îi răspunse la salut, comportamentul ei suspicios fiind în contrast puternic cu manierele amabile ale italianului.

— Doamnă Steele, zise contele cu un accent blând şi elevat. Sunt încântat să vă cunosc în circumstanţe mult mai potrivite. Regret cu sinceritate episodul nefericit care a avut loc aici, alături, atât de neplăcut pentru dumneavoastră.

— N-am niciun dubiu, răspunse ea cu asprime.

— Acum, că am depăşit momentul introducerii formale, interveni cu tact Dominic, poate ar trebui să ne aşezam pentru a discuta despre copil. Sunt sigur ca domnul şi doamna Steele de-abia aşteaptă ca situaţia micuţului Stephen să se rezolve în favoarea lui.

— Suntem doar ochi şi urechi, zise Griffin uşor ironic şi luă loc lângă Justine.

Îi apucă mana şi i-o puse pe genunchiul lui, fără să-i dea drumul. Degetele ei zvâcniră, apoi se răsuciră în jurul degetelor lui.

— Mai întâi vreau să vă spun ca ducele va

este foarte recunoscător pentru că aţi avut grijă de fiul lui, începu contele. A fost extrem de îngrijorat că Stephen a ajuns într-o situaţie îngrozitoare.

— Atât de îngrijorat, de fapt, încât de-aia s-a şi întâmplat să-l lase nesupravegheat şi să dispară, răspunse Griffin.

— Vreţi să-mi spuneţi că Stephen este fiul unui duce italian? întrebă Justine cu duritate, uitând de promisiunea pe care o făcuse mai devreme. Şi atunci cum Dumnezeului a ajuns la uşa unui străin? Mi se pare prea ridicol pentru a fi adevărat.

Contele Marzano se crispă, vădit jignit, iar Dominic interveni din nou:

— Poate ar fi bine să încep cu punctul culminant. Deşi Stephen, sau Stefano, este copilul ducelui, este ilegitim, fiind rodul legăturii cu fiica unui negustor şi proprietar de magazin. Astfel, confuziile apărute în situaţia dată sunt iscate de acest fapt.

Griffin se aplecă în faţă şi îşi miji ochii la Dominic.

— Cu alte cuvinte, faptul că este copilul ilegitim al unui membru al familiei regale scuză abandonul lui la uşa mea? Chiar crezi că o asemenea aiureală mă poate face mai înţelegător vizavi de toată povestea asta?

Justine îl strânse de mană ca să-i dea de înţeles că era de acord cu el, iar el îi aruncă rapid o privire. În mod surprinzător, şi ea se uită încruntată la Dominic.

— Dragul meu domn, aţi înţeles greşit, interveni contele. Ducele a fost devastat când fiul lui a dispărut. Nu a precupeţit niciun efort şi nu s-a uitat la bani pentru a-l găsi.

— Printre eforturi se numără, desigur, şi pătrunderea prin efracţie în casa mea şi atacul asupra oamenilor mei, replică Griffin.

Contele Marzano clătină din cap.

— Nu ştiu nimic de acest atac şi vă asigur că Maiestatea Sa nu va fi niciodată de acord cu un act atât de brutal.

Griffin nu credea o iotă din ce auzea. Înainte de a se repezi din nou să îl provoace, Dominic clatină încet, dar foarte sugestiv din cap înspre el.

— Atunci ce căutaţi la Eşarfa Aurie? întrebă Justine, care ratase semnalul lui Dominic. Şi vă rog să nu-mi insultaţi inteligenţa pretinzând că prezenţa dumneavoastră a fost doar o coincidenţă.

Italianul îşi înclină capul.

— Nici nu aş îndrăzni, scumpă doamnă. După cum bine. Îţi intuit deja, mă aflam acolo pentru a aduna informaţii despre Stefano. Aflasem că fusese ascuns într-un tripou. Venisem doar pentru a verifica informaţia. Aş vrea să adaug că Eşarfa Aurie nu a fost singurul loc de această factură pe care l-am vizitat.

— De ce nu aţi venit pur şi simplu la mine să mă întrebaţi, insistă Griffin.

Contele îşi întinse mâinile într-un gest autodepreciativ.

— De frica scandalului, domnule Steele. Am încercat din răsputeri să îl evit.

— Conte Marzano, poate cel mai bine ar fi să începem cu începutul, îi sugeră Dominic. Apoi mai vedem.

Italianul zâmbi.

— Înţelepciunea dumneavoastră în aceste chestiuni este ireproşabilă, Sir Dominic, după cum am fost atât de fericit să constat.

— Oh, Dumnezeule, bombăni Griffin.

Justine îl ciupi de degete.

— Va rog să continuaţi, domnule.

— Cu plăcere, dragă doamnă. După cum s-ar putea să ştiţi, ducele, mama dânsului – ducesa – şi curtenii lor trăiesc în exil de câţiva ani, fiind alungaţi de pe tronul care li se cuvenea de drept de către Bonaparte. Deşi prima rezidenţă din exil a fost Viena, ducele şi-a petrecut o parte din anul trecut în Anglia. Mama lui şi-a dorit ca el să călătorească, atât pentru a-şi desăvârşi educaţia, cât şi pentru a întări relaţiile cu cel mai mare aliat al nostru, Coroana Britanică.

Justine se încruntă.

— Dar câţi ani are ducele?

— Acum a împlinit douăzeci şi trei de ani, răspunse contele. Tatăl Domniei Sale a murit acum câţiva ani, iar ducesa este în prezent regentă. După cum va puteţi lesne imagina, în ultimii ani toată energia contesei a fost

concentrată pentru restituirea ducatului de San Agosto în mâinile fiului său, moştenitorul de drept.

— Şi care este legătura lui Stephen cu toată povestea asta? întrebă Griffin.

— În timp ce se afla în Londra, Alteţa Sa a avut o legătură cu o tânără, fiica unui negustor. Nefericitul rezultat a fost acest copil, zise contele, strâmbându-se dezgustat. Ducele este un bărbat gentil, cu un caracter rafinat, şi i-a fost imposibil să reziste ispitelor manifestate de aceasta Circe englezoaică şi tentaţiilor d virtute îndoielnică la care aceasta l-a supus.

Griffin nu ştia dacă să râdă de retorica arogantă a acestui idiot sau să-i tragă una peste ochi.

— Adevărul este, interveni Dominic pe un ton auster, că Sophia Bennett era, conform spuselor tuturor, o tânără încântătoare, dintr-o familie bună. Tatăl ei este un prosper comerciant de materiale textile, iar Sophia a primit o educaţie bună într-un seminar pentru fete. A fost o zi tristă pentru ea când paşii i s-au intersectat cu cei ai ducelui.

Gura contelui Marzano se curbă într-o

expresie dispreţuitoare.

— Mă tem că nu sunt de acord cu dumneavoastră asupra acestui aspect, Sir Dominic, dar vă apreciez loialitatea faţă de conaţionala dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat cu Sophia? întrebă nerăbdătoare Justine.

Dominic aruncă o privire spre Griffin, apoi răspunse fără prea mare tragere de inima:

— Când părinţii ei au descoperit că era gravidă, au renegat-o.

Justine scoase un icnet.

— Au dat-o afară din casă?

Dominic încuviinţă din cap.

— Da, din păcate.

Griffin înghiţi în sec şi-şi stăpâni impulsul de a pocni ceva sau pe cineva – contele era taman potrivit, dar n-ar fi ajutat cu nimic în situaţia de faţă. Preferă să-şi retragă mâna din strânsoarea caldă a lui Justine şi să se ridice pentru a se duce lângă fereastră.

Se prefăcu a se uita de-a lungul străzii, în timp ce se chinuia să-şi înăbuşe furia care-i ardea pieptul. Iisuse, încă o femeie inocentă abandonată de cei care ar fi trebuit să îi protejeze pe ea şi pe copilul ei.

— O reacţie cât se poate de justificată a părinţilor ei, spuse contele Marzano. Dar să ştiţi că domnişoara Bennett nu a fost lăsată să moară de foame. În mărinimia lui, ducele a instalat-o într-o căsuţă, unde a avut de toate cele necesare la dispoziţie, până a născut.

— Slavă Domnului, suspină Justine. Dar tot nu înţeleg cum de a ajuns micuţul Stephen la uşa casei noastre. De ce a făcut domnişoara Bennett aşa ceva dacă ducele i-a oferit tot ce îi trebuia?

Griffin tresari când o auzi cu ce lejeritate spusese „casei noastre” şi se întoarse să se uite la ea. Ea era în continuare absorbită de contele Marzano.

De data asta răspunse Dominic:

— Pleci de la premisa că Sophia era femeia cu voal. Din ce a spus ducele contelui Marzano, Sophia a murit de friguri la doar o lună de la naşterea copilului.

— Oh, nu! Justine îşi acoperi gura cu palma de supărare.

O parte din Griffin ar fi vrut să stea cât mai departe posibil de ceilalţi şi de aceasta poveste urâtă. Însă nu putea să facă asta în timp ce Justine suferea. Se aşeză lângă ea şi îşi petrecu un braţ în jurul ei. Ea îşi lipi apăsat palma de pieptul ei, într-un gest ce oferea şi totodată căuta alinare.

— Putem trece direct la concluzia acestei poveşti triste, conte Marzano? întrebă Griffin. După cum puteţi observa, o tulbură foarte tare pe soţia mea.

— O să încerc să fiu succint, răspunse contele. Ducele a fost foarte întristat de moartea acestei tinere, în ciuda faptului că începuse să regrete aceasta aventură nefericită. În niciun moment însă nu a avut intenţia de a renunţa la responsabilitatea faţă de Stefano. A vrut să evite scandalul, mai ales de dragul mamei lui – ducesa este o catolică devotată, ca de altfel toţi cetăţenii oraşului San Agosto –, dar în acelaşi timp ducele a vrut să se ocupe de viitorul acestui prunc. În acest scop a apelat la serviciile unei femei respectabile pe post de dădacă, pentru a avea grija de copil şi a încerca să găsească o familie potrivită care să

dorească să se ocupe de copil, evident contra unei sume de bani.

— Sigur ca da, răspunse Griffin, incapabil să-şi mascheze tonul sarcastic.

Cu toate acestea, ducele nu i se părea chiar un mizerabil. Spre deosebire de tatăl lui Griffin, măcar el se arătase interesat de soarta copilului. Bănuia că şi asta conta totuşi.

— Şi cum de a ajuns Stephen aici? insistă Justine.

Fu pentru prima dată când contele îşi cam pierdu atitudinea de om sigur pe el.

— Femeia pe care Alteţa Sa a angajat-o să supervizeze îngrijirea copilului nu era cine pretinsese. A luat copilul şi a dispărut cu el, acum câteva săptămâni, iar de atunci o tot căutăm.

Griffin simţi cum Justine se crispează. Nu o putea condamna. Era o explicaţie extrem de dubioasă, cum rar i se întâmplase să audă.

— De ce naiba ar fi făcut aşa ceva? Nu are niciun afurisit de sens, zise el.

Contele se arătă ofensat, dar Griffin era

convins că tot comportamentul ăsta al lui era doar de faţadă.

— Nu pot răspunde, zise italianul, la această întrebare, de vreme ce femeia nu a fost găsită încă. Nu încape îndoiala că nu era în toate minţile. Sau poate a vrut să-l şantajeze la un moment dat pe duce şi a amânat până găsea un moment prielnic. Dar, după cum vă puteţi imagina, ducele a fost foarte tulburat de răpire. Mi-a scris de urgenţă în Viena şi mi-a cerut să mă ocup de conducerea investigaţiilor. Mai făcu un nou gest autodepreciativ. Sigur, în cea mai mare discreţie, astfel încât să nu o supărăm pe mama dânsului sau pe alţi membri ai curţii.

În sfârşit Dominic se arătă deranjat.

— Deşi vă înţeleg perfect dorinţa de a păstră discreţia, regret că nu m-aţi abordat pe mine – sau pe un alt membru al guvernului mai devreme. Aceasta situaţie ar fi putut fi rezolvată mult mai simplu, fără prea multe inconveniente pentru toate părţile implicate.

Justine scoase un sunet strangulat. Încruntat, Griffin se uită spre ea. Ea îşi ridică privirea spre el, palidă toată, apoi şi-o mută în altă parte.

Îngheţă în sinea lui când îşi dădu seama la ce se gândea – prin „inconvenient”, Dominic făcuse referire la mariajul lui forţat, care îi schimbase complet viaţa lui Justine.

— Este cel mai mare regret al meu, zise contele pe un ton jalnic.

Griffin încercă să-şi ia încet mâna de pe umerii lui Justine. Ea îi aruncă o privire speriată, apoi se uită iarăşi spre ceilalţi. Griffin strânse pumnul, încercând să ignore faptul că i se părea un semn de respingere.

— Că veni vorba despre inconveniente, voi cum v-aţi cunoscut, îl întrebă pe Dominic cu subînţeles. Sunt convins că nu aţi dat unul peste celalalt din întâmplare.

— Nu chiar, răspunse Dominic. Investigaţiile pornite de la inelul cu sigiliu m-au făcut să cred că familia în chestiune era familia regală din San Agosto. După ce-am făcut această descoperire, nu mi-a luat mult să aflu că bărbatul pe care îl văzuserăţi la Eşarfa Aurie nu era un reprezentant al nunţiului papal, ci un membru al curţii din San Agosto, deci fără o autoritate oficială aici în Anglia. Mi-am luat apoi libertatea de a-l căuta pe

contele Marzano. După o oarecare reţinere iniţială, mi-a explicat până la urmă misterul legat de descendenţa lui Stephen.

Griffin îl mai auzise pe Dominic vorbind pe tonul acela. Avea la fel de multă încredere în conte pe cât avea şi Griffin – cu alte cuvinte, deloc.

— Dar femeia aceasta, zise Justine. De ce a lăsat un inel atât de valoros?

— Asta, din păcate, doamna mea dragă, nu pot şti, răspunse contele. Nu cred ca vom afla vreodată care i-a fost motivaţia, din moment ce a dispărut şi nu e de găsit.

— Ce convenabil, mormăi Justine ca pentru ea.

— Scuză-mă, Justine. Ce-a fost asta? întrebă Dominic.

Ea scutură din cap.

— Nimic. Pot să vă întreb, conte Marzano, de ce nu a venit ducele în persoană să-şi ia fiul?

— Alteţa Sa a fost chemat înapoi în ducatul San Agosto, doamnă Steele. Odată cu prăbuşirea

monstrului corsican[4], ducatul este din nou în mâinile cetăţenilor lui de drept, iar prezenţa Alteţei Sale a fost solicitată acasă. Acesta a decis ca eu să rămân aici şi să-l caut pe Stefano. Scoase un oftat dramatic. Alteţa Sa a fost tare mâhnit că s-a văzut nevoit să-l lase pe bietul copil aici, în asemenea circumstanţe ambigue. Doar gândul că am rămas eu aici să îl caut i-a mai oferit alinare.

— Sigur că da, răspunse Justine. Ei bine, acum, că l-aţi găsit, ce intenţionaţi să faceţi? Mai vreţi sa îl plasaţi unei familii aici, în Anglia?

Neliniştea din vocea ei îl făcu pe Griffin să o ia automat de mână. Când degetele ei îl strânseră tare, răceala din vintrele lui se mai domoli.

Contele scutură din cap.

— Ducele nu mai este încântat de un asemenea aranjament, ţinând cont de acest episod nefericit. Din păcate, nici bunicii pe linie maternă nu şi-au manifestat dorinţa de a-l accepta pe copil în casa lor. Prin urmare, Alteţa Sa insistă acum ca Stefano să fie adus în Italia, unde se va putea ocupa personal de siguranţa şi de educaţia lui. Aceasta este singura turnură acceptabila a acestei

4 Napoleon Bonaparte (n.tr.)

acţiuni.

— Dar Stephen ar putea să rămână aici cu noi, izbucni Justine. Am fi fericiţi să avem grijă de el, nu-i aşa, Griffin?

Se roti spre el şi îl privi cu o speranţă plină de disperare. Îl durea sufletul că nu avea un răspuns pregătit, dar ce-ar fi putut pune? Dacă ducele era într-adevăr tatăl lui Stephen, nu avea el dreptul să-şi asume responsabilitatea pentru fiul lui? Indiferent că bietul micuţ era legitim sau nu, se părea că omul acesta simţea ceva pentru fiul lui.

— Justine… începu el.

Ea îşi trase mâna, sesizându-i şovăiala. Sări în picioare şi porni iute spre Dominic.

— Unchiule Dominic, chiar ai încredere în omul acesta după tot ce s-a întâmplat? Nu-mi vine să cred că tu…

— Linişteşte-te, draga mea, replică Dominic.

Se ridică şi o luă de mână. Se ridică şi Griffin, care rezistă impulsului de a-i da un brânci lui Dominic ca să o ia pe Justine în braţe. Se ridică şi contele Marzano, iar trăsăturile lui distinse erau

de o aroganţă rece acum.

— Decizia a fost deja luata, doamnă Steele, spuse contele. Copilul îmi va fi încredinţat mie, apoi vom călători spre adevărata lui casă, unde puteţi fi sigură că Stefano va avea parte de cea mai bună îngrijire. Este însă dreptul nostru de a-l revendica. Atâta vreme cât familia mamei lui nu vrea să aibă nimic de-a face cu el, nu mai există niciun dubiu.

Griffin îşi frecă fruntea, neputând să ignore propriile instincte sau tulburarea lui Justine.

— Dominic, tu eşti sigur?

Dominic ezita, apoi se strâmbă.

— Nu încape îndoiala că ducele de San Agosto este tatăl copilului. Aş vrea totodată să adaug că domnul conte Marzano, după prima întâlnire cu mine, a solicitat asistenţă din partea Coroanei în rezolvarea rapidă a acestei chestiuni. O atinse pe Justine pe umăr. Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot face nimic.

Griffin se apropie şi îşi petrecu braţul pe după mijlocul, soţiei lui.

— Vino, scumpa mea, stai cu mine.

Ea îi aruncă o privire sfredelitoare, cu ochii aproape în lacrimi, dar nu i se opuse când o conduse înapoi la fotoliu. Contele Marzano îşi drese ironic vocea, cu o atitudine marcată de o aroganţă plină de satisfacţie.

— Acum, că lucrurile s-au clarificat, nu vă voi mai deranja, Domnule Steele, mai am câteva chestiuni de rezolvat privitoare la îngrijirea copilului, dar voi reveni de dimineaţă cu o dădacă.

— Nu! se răsti Justine. Este în convalescentă după o răceală teribilă, iar călătoria înapoi în oraş l-a extenuat. Nu ar fi indicat pentru el să părăsească această casă măcar câteva zile.

Contele dădu să ridice obiecţii, dar Griffin i-o reteza scurt.

— Soţia mea are dreptate. Sunt convins că nu aţi vrea ca Stephen să se îmbolnăvească din nou, nu-i aşa? Nu cred că ducele va fi prea încântat.

Griffin rânji provocator.

— Mi se pare rezonabil, interveni discret şi Dominic. Nu cred că aveţi obiecţii, nu-i aşa, dragul meu conte?

Italianul păru enervat câteva momente, dar

reuşi să-şi potolească repede furia.

— Este evident ca nu-mi doresc să pun viaţa copilului în pericol. Prea bine, doamnă Steele, mă voi întoarce să îl iau poimâine pe Stefano. Sunt convins că până atunci se va însănătoşi complet.

Justine îşi miji ochii, dar nu mai apucă să răspundă, pentru că Griffin o strânse de talie.

— Ne vedem atunci, conte Marzano, zise el.

Dominic îl conduse la uşă şi-l lăsă apoi pe mâna lui Phelps, care până atunci se tot vânturase pe hol şi evident trăsese cu urechea. Se întoarse, se prăbuşi într-un fotoliu şi oftă din toţi rărunchii.

— Unchiule Dominic, cum ai putut să faci aşa ceva? se revoltă Justine, evadând din îmbrăţişarea lui Griffin. Doar ştii că omul asta nu spune adevărul! Cum ai putut să i-l dai pe Stephen?

— Draga mea, nu am avut de ales. Ducele este tatăl copilului. Nu există niciun motiv pentru a-i nega drepturile, nu fără o dovadă clară că siguranţa lui Stephen este ameninţată direct de el. Se strâmbă. Şi probabil nici atunci, îmi pare rău s-o zic.

— Dar cum rămâne cu femeia care l-a adus

aici? întrebă ea cu o voce tremurată care-ţi sfâşia sufletul. Nu ai aflat absolut nimic despre ea?

Dominic îşi trecu mâna prin păr, un gest de manifestare a frustrării ce nu-l caracteriza.

— Nu am putut să-i dau de urmă, îmi pare rău. O s-o mai caut, dar…

— Dar trebuie să poţi face ceva! exclamă Justine dând din mâini.

— Dominic, eşti absolut sigur ca nu avem de ales? se interesă Griffin.

Bărbatul mai în vârstă îl privi cu neîncredere.

— Tu crezi că eu vreau să se întâmple asta? Am primit ordin direct de la prim-ministru legat de chestiunea asta. Nimeni nu vrea să-l pună pe duce într-o situaţie jenantă, mai ales dacă este vorba despre ceva perceput ca o chestiune privată şi relativ trivială.

— Trivială!

Justine strigă cuvântul acesta infam şi îşi acoperi gura ca să-şi reţină un suspin. Griffin se întinse spre ea, dar ea îl împinse şi se ridică.

Dominic oftă şi se ridică şi el.

— Draga mea, ştiu că te-ai ataşat de copil şi îmi pare sincer rău. Dar…

Ea se răsuci spre el, cu chipul ei drăguţ înfierbântat.

— Nu are nimic de-a face cu sentimentele mele pentru Stephen. Sunt convinsă că este în pericol şi cred că şi tu eşti.

— Nu ştiu dacă putem fi siguri de asta, în ciuda incidentelor ciudate din jurul lui, zise Dominic cu un calm ce aducea aminte de stilul lui imperios obişnuit. Şi nici tu. Îţi promit că îmi voi continua investigaţia şi că o să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a mă asigura că micuţul este în siguranţă. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că în momentul ăsta nu am de ales.

— Ba întotdeauna există încă o variantă, i-o întoarse ea, apoi se roti pe călcâie şi ieşi vijelios din cameră, trântind uşa în urma ei

— Oh, perfect, Dominic, mârâi Griffin şi dădu să plece după ea

— Mai bine o laşi în pace, spuse Dominic. Are nevoie de timp să se calmeze.

— Poţi să-ţi bagi sugestia asta drept în fund,

îi aruncă Griffin peste umăr şi ieşi din cameră.

Capitolul 23

Rose aruncă o singură privire spre chipul lui Justine şi îl plasă cu grijă pe Stephen în braţele ei.

— I-am dat să mănânce şi tocmai a aţipit, şopti ea.

Justine se mulţumi să încuviinţeze din cap în timp ce accepta ghemotocul în braţe, după care se aşeză pe balansoarul de lângă pătuţul copilului. Avea un nod atât de mare în piept şi în gât că se mira cum de mai putea respira. De vorbit, nici pomeneală. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că Dominic o putea abandona atât de abrupt, refuzând să se folosească de puterea pe care o avea pentru a lua decizia corectă. Până şi puterea lui avea limite, deşi o parte din ea încă refuza să accepte aşa ceva. Dacă viaţa acestui copil era în pericol, iar ea era convinsă de acest fapt, atunci

Dominic ar fi trebuit să fie mai mult decât dornic să-l confrunte şi pe diavol în persoană pentru a proteja un suflet inocent. Cât despre soţul ei, părea la fel de suspicios ca ea în ce-l privea pe contele Marzano, dar nu făcuse mai nimic pentru a schimba cumva mersul lucrurilor. Doar acum îi venise ideea că poate de fapt nici nu voise să facă ceva. Pentru că adevărul era că nu-şi dorise niciodată o nevastă şi nu dăduse vreodată de înţeles că şi-ar dori copii. Chiar dacă Justine şi-ar fi dorit foarte mult ca el să vrea copii, pur şi simplu nu era cazul.

Iar atitudinea asta de respingere, chiar dacă Griffin nu vedea aşa lucrurile, o făcea să vrea să ia copilul şi să fuga cu el. Să se ascundă de toţi bărbaţii care îi complicaseră atât de tare viaţa şi i-o făcuseră atât de dificilă.

Rose se lăsă pe vine lângă balansoar, iar pe chip şi în ochii căprui i se citea compasiunea.

— Ei, hai, iubire, şopti ea. Nu poate fi chiar aşa rău. Arăţi de parcă vine sfârşitul lumii.

Justine se uită spre copilul din braţele ei, ale cărui gene negre şi groase clipeau des peste ochii somnoroşi. Nu voia să-l lase să plece, dar ar fi

putut îndura asta dacă ar fi ştiut că urma să fie în siguranţă şi iubit.

— Ba să ştii că exact aşa mă simt… de parca e sfârşitul lumii, zise ea printre suspine.

Rose o strânse de mână, dar apoi îşi ridică privirea peste umerii ei când uşa din spatele lor se deschise. Griffin intră în cameră, iar Rose se ridică şi îi ieşi în întâmpinare, dar doar pentru a-l opri din drum cu un deget înfipt în pieptul lui.

— Nu ştiu ce se întâmpla aici, şopti ea feroce, dar să nu cumva s-o superi pe domnişoara Justine mai mult decât e deja. Şi să nu îndrăzneşti să trezeşti copilul.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai ţine pentru tine observaţiile despre *soţia mea,* Rose, replică el, tot cu o şoaptă şuierată printre dinţi. Iar dacă ai avea vreo brumă de judecată, n-ai îndrăzni să-mi dai ordine sub acoperişul casei mele.

Rose pufni.

— Asta da, ameninţare menită să bage spaima-n om. Ignorându-l pe Griffin, care spumega de furie, îi zâmbi lui Justine. Dau o fugă până jos să fac un ceai, iubire. Mă întorc într-o

clipă să văd ce mai faceţi. Iar tu, mormăi spre Griffin în timp ce îl sfredelea cu privirea, să te porţi frumos.

Griffin scutură din cap în timp ce Rose ieşea tiptil din cameră.

— Cred că-ncep să-mi pierd din prestanţă dacă fetele astea îndrăznesc să mă ameninţe fără nicio jenă.

— Nu pari stăpân pe situaţie, cel puţin nu în cazul ăsta, zise Justine încet, conştientă de amărăciunea din vocea ei.

Ochii negri ai lui Griffin scăpărară periculos ca reacţie la comentariul ei neadevărat.

— Justine, asta e…

Fu întrerupt de copil, care tresări în braţele ei, iar Justine îi săgetă cu privirea.

— Şşş, şuieră ea. Lasă-mă să-l adorm şi vorbim apoi.

El se conformă, bombănind cum că nu era deloc fericit şi că nu pleca de acolo. Justine oftă, se strădui să facă abstracţie de masculul enervant şi încruntat care emana valuri de putere rănită şi

frustrată în timp ce ea nu voia decât să legene copilul până-l adormea.

Pe parcursul acestui interludiu, în cameră se instală o pace fragilă. Griffin se sprijini de perete, tăcut şi nemişcat, şi îi privi pe Justine şi pe copil cu o expresie gânditoare întipărită pe chipul lui frumos. În momentul acela, Justine chiar avea senzaţia că erau o familie, uniţi de o afecţiune autentică, nu de împrejurări. Dar asta nu avea să se întâmple, şi probabil că era una dintre ultimele dăţi când îl mai legăna pe Stephen în braţele ei, cu un soţ aproape, care sa le ofere amândurora protecţie.

Probabil îşi lăsase emoţiile să iasă la suprafaţă, pentru că Griffin se dezlipi brusc de perete.

— Justine, dragostea mea, începu el.

Ea scutură din cap.

— A adormit. Lasă-mă să-l pun în pătuţ.

Cu inima sfărâmată, îl puse pe Stephen în pătuţ şi trase uşor păturica moale de lână peste el. Ochii i se umplură de lacrimi, înceţoşând imaginea adorabilă a feţişoarei lui.

Griffin îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Vino, scumpo, şopti el. Putem vorbi în dormitorul tău.

Era prea epuizată şi demoralizată ca să mai protesteze în vreun fel în timp ce el o conduse în camera cealaltă. Când Griffin se întoarse să închidă uşa în urma lor, ea se desprinse de el şi se duse să se aşeze la măsuţa de toaletă, hotărâtă să stea la distanţă de el.

Griffin ridică dezaprobator din sprâncene, dar nu se duse după ea.

— Justine, ştiu că eşti dezamăgită.

Ea nu se putu abţine să nu izbucnească într-un hohot batjocoritor de râs.

— Dezamăgită? Sunt *furioasă* şi îngrozită de ce o să i se întâmple copilului ăstuia nevinovat. Tu chiar l-ai crezut pe omul ăla, pe conte, când a zis că are cele mai bune intenţii? Ai de gând să îmi spui că ai înghiţit baliverna aia că n-a avut nicio legătură cu spargerea casei tale? Serios, Griffin, n-aş fi zis niciodată că eşti fraier, dar se pare că m-am înşelat.

Emoţiile acumulate în ochii lui explodară de

furie, deşi trăsăturile lui rămaseră la fel de impasibile ca stânca. Justine înghiţi în sec, înţelegând că poate exagerase. Dar Griffin rămase unde era, chiar dacă ea bănuia că el ar fi vrut să o zgâlţâie zdravăn ca să şi vină în fire.

— Să mă ierţi că n-am scos pistolul să-l împuşc în cap, nevastă, zise el enervat. Ştiu că tu n-ai probleme de-astea, dar, în pofida reputaţiei mele, încă mai am mare respect pentru lege. Mai mult decât tine, evident.

Apoi frustrarea explodă în el, şi Griffin îşi trecu mâinile prin par, scoţându-l aproape pe tot din fâşia de piele cu care era prins.

— Doamne, Justine. Bineînţeles că şi eu cred că e un mincinos şi toată situaţia asta îmi displace la fel de tare ca ţie. Şi nu sunt deloc încântat să mă simt neajutorat în propria casă. Dar dacă Dominic zice că nu putem face nimic, cel puţin în acest moment, atunci înseamnă că nu putem face nimic. Şi ştii şi tu asta.

Disperarea ameninţa să pună pe deplin stăpânire pe Justine, care se prelinse cu totul în scaunul din faţa măsuţei de toaletă.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul

Dominic să renunţe atât de uşor. E pur şi simplu uimitor.

Griffin traversă încet camera şi se opri în faţa ei, cu mâinile prinse la spate şi cu privirea aţintită în covor.

— Nu cred că a renunţat uşor. Cred că nu a avut de ales şi că asta i-a displăcut total.

— Mie nu mi s-a părut deloc aşa, ripostă ea, încă prea rănită pentru a ceda.

— Nu a vrut să-şi arate frustrarea în faţa unui membru al unui guvern străin. Să ştii că are şi Dominic mândria lui.

— Mândria nu are ce căuta în aceasta chestiune, nici din partea lui, nici din a ta.

Afirmaţia asta îl făcu să-şi ridice privirea.

— Despre ce vorbeşti?

Trebui să se forţeze să scoată cuvintele împotriva nodului care i se pusese în gât:

— Ştiu că nu ţi-ai dorit nimic din toate astea, dar credeam că până la urmă o să ajungem la un fel de consens.

— O să ajungem. O să ajungem, zise el cu o încruntătură de nedumerire.

— Dar, cu toate astea, nu ai făcut niciun efort să mă susţii când am propus să-l ţinem noi pe Stephen. Să îl luăm în casa noastră. De ce n-ai făcut-o?

El îşi strânse buzele într-o linie sumbră, semn că nu voia să răspundă. Orice speranţă cât de mică pe care Justine o păstrase cu grijă în inima ei muri în secunda aceea, împreună cu visul ei copilăresc că urma să aibă o viaţă adevărată alături de Griffin.

— Las-o baltă, zise ea şi se întoarse ca să se uite pierdută în oglindă. Nu contează.

— Ba contează, ripostă el.

O apucă de umeri şi o întoarse cu blândeţe, dar hotărât, spre el cu tot cu scaun, ca să îl confrunte direct. Se lăsă pe vine în faţa ei şi-şi puse mâinile pe braţele scaunului, prinzând-o ca într-o cuşcă. Emoţiile ei învălmăşite păreau să-i tulbure inima, pe care o făceau să se lovească cu putere de coşul pieptului.

— Justine, înţeleg cât de tare te-ai ataşat de

Stephen şi preţuiesc acest lucru, spuse el. Dar are şi el un tată care pare dornic să îşi asume responsabilitatea pentru el. Indiferent de rezervele noastre privind acţiunile prioritare ale ducelui şi modul dezastruos în care a tratat această situaţie, cine suntem noi să îi luam dreptul de a-şi recupera fiul?

Ea se uită fix la el, observând aerul lui grav şi sinceritatea absolută din ochii lui.

Îi era limpede că Griffin avea propriile îndoieli, dar acum înţelegea de ce preferase să nu işte o ceartă. Părinţii lui îl trădaseră cu cruzime în condiţii similare, aşa că Justine nu se mai miră de faptul că pledoaria ducelui atrăsese compasiunea lui Griffin. Dacă ea ar fi crezut că pledoaria acestuia era sinceră, atunci ar fi fost de partea lui. Instinctele îi atrăgeau însă cu vehemenţă atenţia că ceva era profund greşit în toată treaba asta. Dacă învăţase măcar un lucru în toţi aceşti ani, graţie tutelajului tatălui ei, era că nu trebuie să-ţi ignori niciodată instinctele. Chiar şi în situaţiile cele mai periculoase, instinctele puteau salva viaţa oricui.

Sau puteau salva viaţa unui copil.

Justine se întinse să atingă în treacăt obrazul lui Griffin. El se lipi de palma ei şi îşi frecă bărbia ţepoasă de încheietura ei delicată, făcând-o să se înfioare.

— Înţeleg de ce te simţi aşa, spuse ea. Şi aş fi fost de acord dacă într-adevăr aş fi crezut că ducele şi contele Marzano sunt sinceri. Dar nu sunt. Sunt sigură. Şi… Ezită, pentru că nu voia să-l rănească, dar era ceva ce trebuia spus. Şi cred ca propriile tale experienţe şi emoţii te împiedică să înţelegi cu limpezime asta.

El se trase deoparte.

— Nu are nimic de-a face cu mine, Justine, zise el cu asprime. Aş simţi la fel şi dacă părinţii lui Stephen ar fi mineri, nu de viţă regală. Tatăl are dreptul şi obligaţia să îi poarte de grijă fiului său.

— Dar…

El se ridică iute, cu o mişcare bruscă şi graţioasă.

— Nu, Justine, nu are niciun rost să ne mai certăm pe tema asta. Dominic a dat limpede de înţeles că nu avem de ales şi că trebuie să

acceptăm lucrurile aşa cum sunt.

Ea sări ca arsa şi îl săgetă cu privirea.

— Ei bine, eu nu accept aşa ceva şi cred ca nici tu. Este ceva putred cu situaţia asta, şi o ştii foarte bine.

Griffin îşi încrucişă braţele.

— Dominic a promis să facă tot posibilul pentru a rezolva orice probleme s-ar putea ivi. Sunt convins că se va interesa de copil cum va putea mai bine, ca să se asigure că este în siguranţa.

— Dar nu înţelegi? izbucni ea, abţinându-se cu greu să nu-l zgâlţâie. S-ar putea să fie prea târziu. O să plece din Anglia până la sfârşitul săptămânii, iar apoi, ce mai poate Dominic să facă? Lui Stephen i se poate întâmpla orice!

Trebuia să îşi ferească privirea de el. O mie de posibilităţi îngrozitoare îi mişunau prin creier, copleşind-o, distrugând-o.

— Iubirea mea, te rog, nu face asta, zise Griffin cu un oftat şi veni lângă ea. Sunt sigur că totul va fi bine.

Vru să o apuce de talie, dar ea se răsuci şi-l împinse cât colo.

— Ba n-o să fie bine! se răsti ea, Nimic n-o să mai fie bine.

Şi, înainte ca el să mai poată adăuga un alt cuvânt, fugi în camera copilului.

Soţul ei nu o urmă.

*

Justine se plimba pe aleile din Green Park şi tremura pe sub paltonul greu de lână. Era o dimineaţă vântoasă şi ploioasă de februarie şi o ora prea matinală pentru a se aventura cineva pe acolo, în afara de cei câţiva trecători care alegeau să-şi scurteze drumul luând-o prin parc. Ea avea norocul că trecuse deja pe aleea asta de trei ori şi cunoştea cărarea. Ultimul lucru pe care dorea era să atragă atenţia. *Trebuia* să reziste impulsului de a se uita din nou la ceasul de buzunar pe care îl pusese în poşetă. Mai erau doar câteva minute până la ora zece, iar corespondentul ei misterios tot nu apăruse. Instrucţiunile din scrisoarea pe

care o primise prin poşta naţională de dimineaţă fuseseră explicite – să fie pe aleea aceasta la nouă patruzeci şi cinci. Misiva succintă o avertizase şi că viaţa lui Stephen era în pericol şi că cel care o scrisese era un prieten care voia să o ajute.

Justine era sigură ca „prietenul” era femeia cu voal care lăsase copilul la uşa lui Griffin.

Paşii ei încetiniră când gândurile îi fură întrerupte de imaginea soţului său. Nu-l mai văzuse de cu o zi în urmă, de când îl abandonase în dormitorul ei, după ce se certaseră. Deşi la un anume nivel raţional înţelegea poziţia lui Griffin, ştia ca instinctele pe care le avea vizavi de pericolul în care era copilul nu o înşelau. Dar el era hotărât să-i ignore aceste instincte, la fel cum Dominic şi le ignora pe ale lui. Oricât ar fi încercat, îi era imposibil să nu se simtă profund trădată. Cei doi bărbaţi în care avusese cea mai mare încredere refuzaseră să o asculte şi puseseră un copil inocent în pericol. Acţiunile lui Griffin o duruseră chiar mai tare decât ale lui Dominic. Nu doar că refuzase să-i asculte rugăminţile de a-l ajuta pe Stephen, dar o respinsese şi pe ea. Nu o căutase să-şi ceară scuze nici seara şi nici în dimineaţa aceasta. Până şi acest lucru era gata să-

i ierte şi să-l pună pe seama orgoliului lui masculin, dar nu putea să-l ierte pentru că refuzase să o asculte când îi vorbise despre siguranţa copilului. Decizia lui o lăsase stupefiată, şi se întreba ce viitor aveau ei doi împreună.

Se temea că nu mai aveau niciunul.

Justine se opri şi trase adânc aer în piept, să se mai liniştească. Acum nu mai conta nimic în afara de copil, aşa că nu putea decât să se roage că persoana care îi trimisese scrisoarea avea să îi poată oferi ajutorul atât de necesar.

Tocmai se pregătea să se mai uite o dată la ceas, când o femeie zveltă, îmbrăcată simplu, dar elegant cu un palton verde-închis apăru pe cărare şi înaintă grăbită înspre ea. Privirea ei se fixă asupra lui Justine şi nu se abătu defel.

Justine rămase locului, observând-o pe femeia care se apropia. Era mai înaltă cu câţiva centimetri decât ea, avea o siluetă suplă şi un mers graţios. Înainta cu hotărâre spre ea. Hainele erau bine croite, dar lipsite de zorzoane, iar parul ei castaniu era dat pe spate într-o coafură simplă şi acoperit cu o pălărie mai degrabă drăguţă decât la modă. N-ar fi atras atenţia în mulţime, se gândi

Justine – asta până când femeia ajunse în dreptul ei.

Era frumoasă într-un mod delicat, aproape melancolic, avea trăsăturile palide poate un pic prea rafinate, dar era binecuvântată cu un ten neted şi perfect. Ochii ei extraordinari însă captau atenţia oricui – mari, cu gene bogate, de culoarea vinului de Xeres. Ochii aceia părea că pătrund prin Justine şi ajung până în adâncul sufletului ei, de parcă femeia ar fi văzut dureri cumplite şi ar fi supravieţuit doar prin puterea voinţei. Emana putere, dar atât de subtil, încât era aproape imposibil de sesizat. Justine bănuia că femeii îi convenea acest lucru.

După aprecierea lui Justine, părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani, poate puţin mai mult.

— Doamnă Steele, vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea. Vă rog să mă iertaţi că v-am făcut să aşteptaţi.

Justine clipi când îi auzi vocea extraordinar de bogată şi uşor aspră. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost pe loc vrăjită doar datorită acestei voci. Era frumoasă şi uşor dezgustată, ca şi cum ar fi ştiut absolut totul despre această lume. Justine nu

spuse nimic, iar femeia îşi înclină capul şi o cercetă cu o sclipire amuzată în privire. Privirea i se păru atât de familiara lui Justine, încât simţi furnicături pe ceafă.

— Vreţi să facem o plimbare, doamnă Steele? Aruncă pe furiş o privire în jur. N-ar fi bine să ne facem remarcate.

— Oh, da, desigur. Iertaţi-mă. În ce parte să mergem, ce ziceţi?

Tresari când se auzi cum se bâlbâie, dar femeia era prea politicoasă pentru a da de înţeles că băgase de seamă.

— Departe de Piccadilly.

Se întoarse şi se îndreptă în direcţia din care venise, iar Justine se grăbi să ţină pasul cu ea. După câţiva metri, femeia se uită în urmă şi încetini.

— Iertaţi-mă, spuse ea. Mi s-a spus că întotdeauna sunt pe fugă. Nu sunt deloc persoana ideală de scos la o plimbare.

— Sunteţi un pic mai înaltă decât majoritatea femeilor, ceea ce poate fi o explicaţie.

Femeia îi zâmbi, iar Justine avu din nou senzaţia aceea stranie că o cunoştea de undeva.

— Aşa este, dar, cum niciuna dintre noi nu a venit aici pentru o plimbare obişnuită în parc, vă sugerez să discutam despre motivul real al întâlnirii. Mă refer la siguranţa copilului.

Justine aprobă cu o înclinare a capului.

— Dumneavoastră sunteţi femeia care l-a lăsat la uşa noastră, aşa este?

— Da. Viaţa copilului era în pericol, iar eu nu-i mai puteam asigura protecţia. Era necesar să îl las undeva unde putea fi protejat, undeva unde Marzano nu se gândea să îl caute. Pufni dezgustată. Evident, nu am fost destul de prevăzătoare, dar eram îngrozitor de presată de timp. Pregătirile mele au fost, din nefericire, precipitate.

Justine îi studie hainele. Erau simple, dar scumpe şi bine croite.

— Contele v-a angajat să aveţi grijă de copil?

— Asta v-a spus? Că eram dădacă şi ca am plecat cu copilul?

— Da, cam aşa ceva.

Femeia râse amuzată.

— Şi v-a spus cumva şi care mi-a fost scopul?

— Posibil şantaj, dar că mai degrabă nu eraţi în toate minţile.

Se uită la Justine, iar sprâncenele ei fine se ridicară.

— Credeţi aşa ceva?

Justine se opri, obligând-o pe femeie să facă la fel. Justine o privi fix, iar buzele femeii se curbară într-un zâmbet subtil. Nu spuse nimic, ci o lăsă pe Justine să o evalueze din ochi.

— Nu, nu cred, răspunse Justine în cele din urmă. Cred că vreţi să-l protejaţi pe Stephen.

Femeia îi oferi un zâmbet aprobator.

— Da.

— Aşadar, nu aţi lucrat niciodată pentru conte sau pentru duce.

— Cu siguranţa nu, răspunse femeia şi îşi reluă mersul. Am cunoscut-o pe mama copilului.

Am luat-o în grija mea când părinţii ei au abandonat-o.

— Atunci înseamnă că ducele nu a intenţionat niciodată să aibă grijă de mama copilului?

Femeia ezită.

— A făcut tot ce-a putut, dar circumstanţele au fost complicate. La un moment dat, el şi Sophia au putut să trăiască împreună.

Justine se încruntă.

— Credeam că se săturase de ea. Vreţi să spuneţi că a aranjat să locuiască undeva cu ea?

— Vreau să spun că erau căsătoriţi, răspunse femeia.

Justine se opri brusc.

— Poftim?

Femeia îşi mai continuă drumul câţiva paşi înainte să observe că Justine se oprise. Se întoarse, o lua de braţ pe Justine şi o porniră din nou.

— Da, eram sigură că domnul conte Marzano a uitat să menţioneze acest amănunt.

Justine scutură din cap, uimită.

— Nu înţeleg. De ce şi-ar fi abandonat ducele propriul fiu? Nu are sens.

— Cred că nu a vrut, dar a fost convins. Marco este un tânăr retras, cu oarece maniere, şi are o mare aversiune faţă de conflicte, mai ales faţă de cele cu mama lui, ducesa. În situaţia aceasta particulară, nu l-a ajutat deloc.

— Dar contele spunea că ducesa nu ştia de copil.

— Ba ştia, zise femeia mohorâtă. Şi era hotărâtă să elimine orice dovadă a căsătoriei sau a existentei lui Stephen.

— Dar de ce…

Femeia o întrerupse cu o bătaie impacientată cu palma ei înmănuşată.

— Îmi pare rău, dar nu avem timp de asta. O să vă explic totul mai târziu, dar acum este absolut necesar ca mai întâi să-l scoatem pe Stephen din Londra. Se opri şi se uită de jur împrejur, înţeleg că nu aveţi motive să vă încredeţi în mine, dar trebuie să vă cer să faceţi asta. Este evident că aţi avut anumite suspiciuni

privind motivele contelui Marzano, pentru că altfel nu v-aţi fi întâlnit cu mine aşa, singură, după cum v-am solicitat în scrisoare.

Lui Justine nu-i convenise deloc faptul că trebuise să se strecoare din casă fără să sufle nimănui o vorbă, cu excepţia lui Rose. Şi pe ea o minţise însă, dar considerase că nu era necesar să-i dezvăluie motivul plecării.

— Da, am o mulţime de suspiciuni şi cred că Stephen este în pericol.

— Bine. Acum spuneţi-mi, când intenţionează contele să ia copilul?

— Mâine-dimineaţă, zise ea şi simţi cum i se strânge stomacul.

Femeia răsuflă greu, dar uşurată.

— Atunci mai avem timp.

— Ce plan aveţi? Justine începea să se simtă frustrată că nu ştia prea multe.

— Să îl scoateţi pe Stephen afară din oraş, nu mai târziu de seara asta. O să vă dau bani şi o să vă instruiesc unde să vă duceţi, apoi o să vin şi eu acolo cât de repede pot.

Justine scutură din cap.

— Cum aş putea face asta? Şi aveţi vreo dovada despre căsătoria dintre Sophia şi duce?

— Da, am. Una de necontestat.

Justine simţi că i se ia o mare povară de pe umeri.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci înseamnă că îi putem spune şi soţului meu. O să ne ajute. La fel şi unchiul Dominic. El este…

Se opri brusc când chipul femeii fu străbătut de un spasm de durere. Se albise atât de tare, încât Justine se temu că avea să leşine. O apucă repede de cot.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu putem face asta. Sau, mai bine zis, nu puteţi face asta. O s-o fac eu, de îndată ce scăpăm copilul din ghearele răului. O să-i explic eu totul lui Dominic după aceea.

Justine încremeni cu totul.

— Îl cunoaşteţi.

Femeii îi zvâcni un muşchi al obrazului.

Încuviinţă din cap.

— Atunci ştiţi că o să ne ajute, mai ales că îi oferim şi dovada! exclamă Justine. Putem să mergem chiar acum la el.

— Nu ar fi un lucru prea înţelept, draga mea, zise femeia cu glas tremurător. Prezenţa mea… va complica lucrurile. Siguranţa copilului poate fi compromisă din pricina confuziei generate.

Se uită fix la chipul palid al femeii, absorbind durerea nesfârşită din ochii aceia extraordinari. Din nou, senzaţia aceea de familiaritate îi zdruncină simţurile.

Avu sentimentul unei nenorociri iminente, care i se strânse ca o bandă în jurul pieptului.

— Cine sunteţi? şopti ea.

Preţ de o clipă, în ochii femeii licări groaza. Apoi vorbi pe un ton calm:

— Sunt Chloe Steele. Mama soţului dumitale.

Capitolul 24

O combinaţie profană de furie şi teama îi întunecă vederea lui Griffin în clipa în care bătu în uşa casei lui Dominic. Justine şi copilul plecaseră, iar ea îi lăsase un bilet concis, scris cu o mână tremurată. Ultima fraza îl sfârtecase asemenea unui glonţ.

Nu ştiu dacă ne vom mai revedea vreodată, dar vreau să ştii că îţi voi fi veşnic recunoscătoare şi că sper din tot sufletul să-ţi găseşti fericirea pe care o meriţi cu adevărat.

Era semnată de Justine Steele.

Ei bine, doamna Steele era pe cale să afle că tentativa ei pripită de a scăpa de el era condamnată eşecului.

Tocmai era cu pumnul în aer să mai bată o dată, când uşa se deschise şi în pragul ei apăru majordomul lui Dominic.

— E acasă? se repezi Griffin în timp ce trecu rapid pe lângă Smithwell şi intră în hol.

— Este în birou, dar are o vizită. Ar trebui să aşteptaţi, zise majordomul cu un glas straniu.

Griffin îi aruncă o privire nerăbdătoare, remarcând în treacăt că Smithwell cel de obicei impasibil arăta la fel de palid ca laptele prins.

— Chestiunea aceasta nu suferă amânare.

Se îndreptă spre scări.

— Dar, sir, strigă Smithwell în timp ce venea după el, nu puteţi da buzna! Daţi-mi voie să îl înştiinţez pe Sir Dominic că sunteţi aici.

Griffin urcă câte trei trepte deodată. Smithwell îl urmă văicărindu-se, dar Griffin nu avea de gând să stea după el sau după nimeni altcineva. Deşi era de furios pe Justine, acum era mânat doar de teama pentru siguranţa ei şi a copilului. Nu avea nicio îndoială că mârşavul conte şi lacheul său se apropiau de ei chiar acum.

Deschise larg uşa biroului şi paşi înăuntru. Dominic stătea în spatele pupitrului sau şi se uita încordat la femeia înaltă şi suplă din faţa lui.

— Mă scuzaţi de deranj, zise Griffin, fără să pară a regreta cu adevărat, dar am ceva urgent.

Dominic îşi mută încet atenţia către Griffin. Trăsăturile lui austere erau ciudat de inexpresive, iar privirea îi era deconcertată. Ce îl şocă însă pe Griffin mai mult decât orice altceva fu paloarea lui Dominic de sub bronzul lui obişnuit şi fruntea acoperită de broboane de sudoare. De fapt, arăta ca şi cum mai avea puţin şi vomita. Griffin se încruntă, dar apoi se adună rapid. Nu ştia ce probleme îl frământau pe Dominic, dar puteau să mai aştepte.

— Avem o problemă, Dominic. Una mare de tot.

Dominic izbucni într-un râs ca un scârţâit de roţi pe pietriş.

— Nici n-ai idee.

Femeia din faţa biroului înlemni şi se întoarse spre Griffin cu un icnet poticnit în gâtlej. Griffin se încruntă şi se uită insistent la ea. La rândul ei, îl

studie cu o intensitate feroce, care mai ca îl făcu să se dea un pas mai în spate.

Era înaltă – aproape cât el –, dar foarte zveltă, cu trăsături frumoase şi elegante. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, iar părul des coafat cu simplitate îi scotea în evidenţă tenul palid şi perechea extraordinară de ochi căprui.

Ochii aceia se holbau la el de parcă viaţa i-ar fi depins de el.

Griffin simţi un fior rece de premoniţie prelingându-i-se pe şira spinării.

— Ce se petrece aici? îl întrebă el pe Dominic. Cine este această femeie?

Dominic dădu să-i explice, dar se opri şi-şi drese glasul. O luă de la capăt:

— Griffin, ea este mama ta.

Preţ de câteva secunde lungi, cuvintele nu avură niciun sens. Timpul şi chiar şi răsuflarea lui rămaseră suspendate în vreme ce creierul lui se zbătea să priceapă acele cuvinte.

— Chloe Steele, adaugă Dominic, cu o nedumerire ce o egala pe a lui Griffin.

Sunetul numelui ei rezonă cu putere în Griffin, făcându-i sângele să-i clocotească prin vene. Stomacul părea să-i fi urcat până în gât şi nevoit să înghită de câteva ori în sec înainte de a putea vorbi.

— Mama mea e moartă.

— Nu, fiul meu, spuse femeia. Sunt chiar aici, cu tine.

Griffin închise ochii când auzi aceste cuvinte şi emoţia sinceră din vocea ei caldă. Nu avea nici un fel de apărare în faţa lor – în faţa acestei întâlniri nebănuite şi se împletici câţiva paşi înapoi pentru a păstra o oarecare distanţă între ei.

— Griffin, îmi dau seama că este un şoc pentru tine, zise Dominic întru câtva alarmat. Poate ar fi mai bine să iei loc.

Vocea bărbatului mai în vârstă acţionă ca un tonic. Ochii lui Griffin se deschiseră brusc şi se întoarseră spre femeia care trebuia – care ar fi trebuit – să nu însemne nimic pentru el, cel puţin nu acum. Nimic altceva nu mai conta până când nu o ştia pe Justine în siguranţă.

— Nu vreau să iau loc, gemu el. Nici n-am

timp de reuniuni de familie melodramatice. Soţia mea, fir-ar ea să fie, a fugit, şi vreau s-o găsesc.

— Da ştiu, spuse Dominic. De aceea a venit şi Chloe.

Griffin rămase cu gura căscată de mirare în faţa acestui nou şoc. Privirea i se mută rapid spre mama lui.

— Cum de eşti implicată în asta? Ce ştii de Justine?

— Am ajutat-o să fugă cu copilul, răspunse ea.

El avu nevoie de un moment pentru a absorbi aceasta informaţie.

— Ce ai făcut?

Făcu un pas spre ea.

— Griffin, să nu te atingi de ea! se răsti Dominic alarmat.

Înmărmurit, Griffin îi aruncă o privire contrariată. Privirea lui Dominic alunecă sugestiv către palmele lui Griffin, strânse în mod inconştient în pumni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-aş face niciodată rău unei femei, şi ştii şi tu, zise Griffin.

Asta nu înseamnă că nu simţea că se aprindea şi mai tare la faţă.

— Nu te-aş învinovăţi dacă ai face-o, spuse Chloe. Deşi era albă ca varul la faţă, îl înfruntă cu o demnitate calmă. O merit.

Spaţiul dintre sprâncenele lui Griffin se micşorară.

— M-am înşelat. Asta nu e vreo melodramă, ci o farsă.

Mama lui ridică din umeri, dar un colţ al gurii i se curbă într-o expresie uşor amuzată.

— Nu că n-aş aprecia o farsă bună, continuă Griffin, dar trebuie să o găsim pe soţia mea. E în pericol, aşa că, dacă ştii unde se află, trebuie să-mi spui imediat.

Chloe clătină din cap.

— Te asigur că am ascuns-o într-un loc sigur. Şi nu pot spune nimănui unde este atâta vreme cât insişti ca Stephen să fie dat pe mâna contelui Marzano.

Griffin se holbă la ea cu un început de groază.

— Doamne, Dumnezeule, tu eşti femeia misterioasă cu văl.

Ea tresări în faţa acestei descrieri.

— Vinovată.

— Dar cum de ai ştiut unde să mă găseşti? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea îi surâse cu timiditate.

— Te urmăresc din umbră de câţiva ani, Griffin. Vocea îi fu sugrumată de emoţie, de parcă ar fi cuprins în ea o viaţă plină de suferinţă.

Mintea lui amorţită nu-i putea pricepe răspunsurile.

— Şi unde ai trăit în toţi anii ăştia în care m-ai urmărit din umbră?

— Am un conac chiar în afara oraşului, în Camberwell. Din când în când, mai ajung şi prin Londra cu treburi. Nu mi-a fost niciodată greu să mă interesez discret de viaţa ta.

Chloe îl ţintui în continuare cu privirea, dar ochii ei păreau să implore ceva. Iertare? Chiar se

aştepta la aşa ceva din partea lui după ce nu existase pentru el în toţi aceşti ani?

— Doamne, Dumnezeule, bombăni enervat Dominic. Chiar sub nasul meu.

Atenţia ei se mută pe dată spre Dominic, iar obrajii ei palizi se îmbujorară.

— Îmi pare rău, dar am considerat că aşa a fost cel mai bine.

— Să ne laşi să credem că ai murit? o întrebă Griffin cu scepticism. Cum e posibil să fie cel mai bine aşa?

Ea vru să-i răspundă, dar el dădu a lehamite din mână.

— Las-o baltă! Nu vreau să aud nimic. Ce vreau să ştiu e de ce te-ai gândit să-mi răpeşti nevasta şi să o duci într-un loc de care ştii numai tu.

— Sigur, răspunse ea. Dar nu e o poveste deloc simplă.

— Vai, ce surprins sunt să aud aşa ceva, replică Griffin plin de sarcasm şi de frustrare.

Dominic ocoli biroul şi o luă cu blândeţe de

braţ pe Chloe. Griffin observă imediat cum tresări când o atinse şi cum se îmbujoră şi mai tare.

— Hai, stai jos, spuse amabil Dominic şi o conduse la unul dintre fotoliile din faţa şemineului. Lasă-mă să sun după nişte…

— Dominic, dacă suni după ceai, jur că te strâng de gât, îl ameninţă Griffin. Nu avem vreme de aşa ceva.

Dominic îi aruncă o privire enervată, iar Chloe ridică mâna.

— Nu vreau ceai şi sunt de acord că suntem contracronometru.

— Bine atunci, bombăni Dominic. Griffin, nu te mai holba la maică-ta şi aşază-te undeva. Nu rezolvi nimic dacă eşti obraznic.

Mama lui îi zâmbi timid, dar incredibil de binevoitor.

— Da, te rog stai lângă mine, dragul meu.

Aşteptară cu calm ca Griffin să ia o hotărâre, de parcă urma să aibă o discuţie obişnuită şi tihnită. De parcă mama lui nu tocmai se întorsese din morţi şi îi răvăşise viaţa într-o clipită.

— Bine, se răţoi el şi se întinse spre un scaun. Dar se pare că sunteţi amândoi ţicniţi.

Dominic clătină dezaprobator din cap şi se întinse peste birou, preluând din nou controlul asupra situaţiei. Griffin habar n-avea cum de reuşise, când ştia ce eforturi depusese Dominic pentru a o căuta pe Chloe. Fusese misiunea lui sacră, aşa că atitudinea calmă şi detaşată pe care o afişa Dominic acum era un mister complet neelucidat pentru Griffin.

— Prea bine, *mamă,* zise el. Te rog frumos spune-mi ce mama dracului se întâmplă.

În loc să se crispeze din cauza limbajului lui, îi oferi unul dintre cele mai fericite zâmbete din câte văzuse el vreodată. În gât i se puse brusc un nod de mărimea unui bolovan.

— Sigur, fiul meu. Se opri o clipă pentru a-şi face ordine în gânduri. După cum spuneam, am un adăpost în Camberwell, începu ea. Este o casă pentru fetele nemăritate care au rămas însărcinate şi nu au unde să se ducă. Nu e nici şcoală, nici instituţie publică de caritate. Majoritatea fetelor care află de mine îşi doresc foarte tare ca situaţia lor să rămână secretă, pe

cât se poate. Multe pot reveni la viaţa lor de îndată ce le găsesc familii bune pentru pruncii lor. Mai sunt, sigur, şi câteva care vor să-şi păstreze copiii, şi bineînţeles că şi pe ele le ajut.

Lui Griffin nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Mare păcat că n-ai putut face acelaşi lucru şi pentru fiul tău.

Îi venea să moară de necaz din pricina situaţiei acesteia ironice şi crude.

Chloe îi privi cu sinceritate.

— Griffin, să nu crezi nicio clipă că nu am vrut să te păstrez. Mi-am dorit asta din tot sufletul meu. Dar unchiul Bartholomew nu a permis aşa ceva.

— Şi a fost ideea lui să-mi spună că ai murit la nenorocita aia de şcoală unde te trimisese? se răsti el.

Ochii ei erau ca o fântână nesecată de tristeţe ce ameninţa să îl tragă în adâncurile ei.

— Da. A crezut că aşa era cel mai bine pentru tine, iar eu nu l-am putut contrazice. Nu aveam

nimic să-ţi ofer în afară de ruşinea mea. Îmi pare rău dacă am luat decizia greşită, Griffin.

El îşi aduse aminte de toţi anii aceia în care se simţise părăsit şi singur. De lunile în care îngheţase şi aproape murise de foame pe străzile Londrei, în timp ce mama lui locuia la doar câţiva kilometri distanţă.

— Nu contează, zise el, înăbuşindu-şi emoţiile îndărătnice. Nu contează decât să o găsesc pe Justine.

Ea încuviinţă cu o resemnare tristă.

— Chloe, interveni discret Dominic, cum ai făcut rost de fondurile necesare înfiinţării acestui refugiu şi întreţinerii tale în toţi aceşti ani?

Schimbarea subiectului o făcu să tresară.

— Oh, a fost posibil graţie doamnei Lamotte, femeia pentru care am lucrat ca însoţitoare în Leeds. Am fost trimisă acolo imediat după şcoală, la vârsta de şaptesprezece ani, şi pe parcursul anilor ne-am apropiat foarte tare. Cum dânsa nu avea familie, mi-a lăsat mie averea, cu condiţia să fie folosită în beneficiul tinerelor care au îndurat o soartă similară cu a mea.

— Aşadar, mai eşti şi bogată, se minună Griffin. Eu muream de foame prin Londra, şi pe tine te dădeau banii afară din casă.

Poziţia mamei o copie inconştient pe a lui, cu palmele încleştate în pumnii sprijiniţi de coapse.

— Griffin, după moartea unchiului Bartholomew, mi-a luat mai mult de un an să te găsesc. Iar când te-am găsit, erai deja în siguranţă, iar Dominic veghea asupra ta. Îşi coborî privirea spre pumni, îşi desfăcu degetele şi le întinse pe genunchi. Nu aveam de unde să ştiu că mă vei mai accepta vreodată în viaţa ta.

— Aşa că te-ai ascuns bine de mine şi de Dominic. Cum de-ai putut crede că ăsta era cel mai bun lucru de făcut?

Fu nevoit să facă eforturi supraomeneşti pentru a-şi ţine în frâu furia care ameninţa să explodeze cu putere.

Ea făcu o grimasă.

— Este o chestiune foarte complicată, fiule.

Dominic îşi ridică mâna pentru a-i face semn lui Griffin să nu riposteze.

— Voi doi aveţi multe de lămurit, dar acum haideţi să revenim la subiectul cel mai important. La momentul de dinaintea celui în care contele Marzano vine să caute copilul şi decide să provoace un incident internaţional.

— Sigur, spuse Chloe cu un surâs jenat. Deşi mă îndoiesc că va face aşa ceva, după cum cred că veţi înţelege de îndată ce vă voi explica totul.

Trase adânc aer în piept şi-şi recăpătă stăpânirea de sine, de parcă trăsese pur şi simplu o mantie peste ea. Griffin îi admiră aceasta putere impresionantă de autodisciplină.

— Sophia Bennett a venit să caute ajutor la mine prin intermediul unei prietene comune, spuse ea. Era însărcinată în cinci luni. Tatăl ei o dăduse afară din casă când nu-şi mai putuse ascunde burta, iar Marco plecase la Viena cu o lună în urmă, aşa că era singură. Ducele trebuia să se întoarcă în Londra, dar fusese reţinut pe continent.

— Cât de convenabil pentru el, comentă Griffin. Bănuiesc că ducele nu voia să aibă nimic de-a face cu fata după ce descoperise că era gravidă.

— Nu aşa stau lucrurile, răspunse Chloe. Vedeţi voi, Marco şi Sophia erau căsătoriţi. Era mai mult decât hotărât să se întoarcă în Anglia să-şi ia soţia – asta *după* ce-şi convingea mama să o accepte.

Luat prin surprindere, Griffin se uită spre Dominic. Sprâncenele negre ale lui Dominic se ridicară întrebător.

— Căsătoriţi? Eşti sigură?

Ea dădu aprobator din cap.

— Da. Am vorbit cu preotul care a oficiat ceremonia. Sigur, fusese posibilă cu o dispensă specială. Din motive absolut evidente, şi-au ţinut secretă căsătoria.

— Pentru că ea nu era de viţă nobilă? se interesă Griffin. Dar ce-ar fi contat? El e conducătorul ducatului ăluia afurisit. Cine-l putea opri dacă voia să se însoare cu o fată de negustor?

Dominic scutură din cap.

— Exista un impediment destul de serios, dar nu poate complica prea mult situaţia, cred. A fost o ceremonie catolică sau anglicană?

— Anglicană.

Fruntea lui Dominic se descreţi.

— Ah, păi însemna că mariajul ar fi fost declarat nul şi neavenit până la urmă, cel puţin în ducatul San Agosto, pentru că Sophia nu era catolică. În cazul acesta, strict vorbind, micuţul Stephen ar fi fost considerat ilegitim.

— Şi nu ar fi putut moşteni ducatul, spuse Griffin. Ştim deja asta. Nu-l plac pe Marzano mai mult decât tine, dar, vorbind strict la obiect, omul n-a minţit.

— Trebuie să recunosc, zise Dominic către Chloe, că nu înţeleg de ce-a fost nevoie de toate minciunile astea. E drept că acest conte n-a fost nici pe departe dispus să coopereze cu noi, dar Griffin are dreptate. Copilul, care poate fi considerat poate un motiv de jenă, nu reprezintă o ameninţare la adresa familiei regale din ducat. Scandalul legat de naşterea lui se va atenua cu timpul. Se întoarse spre Griffin şi îl privi cu asprime. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată.

În vreme ce Griffin ezita dacă să-i zică sau nu lui Dominic vreo două, Chloe scutură din cap.

— Nu şi în cazul acesta, spuse ea. La scurt timp după căsătorie, Sophia s-a convertit la biserica de rit catolic. Mariajul lor trebuia în continuare celebrat de un preot catolic, dar sunt sigur că sunteţi de acord că schimbarea religiei ei a complicat situaţia. Buzele ei se întredeschiseră într-un zâmbet visător. Sophia era o fată foarte frumoasă şi dulce, şi nu încape nicio îndoială de ce ducele o iubea. S-a dus la Viena să-şi informeze mama că se căsătorise şi i-a spus despre intenţiile lui de a o aduce la un moment dat pe Sophia acasă, în Italia.

Dominic pufni.

— Sunt sigur că aceasta a primit veştile cu un entuziasm debordant.

— Nu prea, zise sec Chloe. Ducesa era în mijlocul negocierilor cu un grande spaniol extrem de bogat, care voia să-şi dea fata de nevastă fiului ei. Din ce mi-a spus mie Marco, mama lui a insistat cu vehemenţă ca el să rupă orice legătură cu Sophia. A făcut mari presiuni, ajungând până în punctul în care a recurs la ameninţări extrem de tulburătoare.

Griffin se încruntă.

— Ce fel de ameninţări?

Chloe scutură din cap.

— Ducele n-a intrat în amănunte, dar mi-a fost clar că era profund afectat de ele.

— Şi tu mi-ai amestecat soţia în toată povestea asta? întrebă exasperat Griffin. Îţi mulţumesc foarte mult.

Chloe se grăbi să-l liniştească.

— Nu, m-am asigurat că sunt în siguranţă. Contele nu îi va putea găsi.

El se aplecă şi o ţintui cu privirea.

— Contele a trimis pe cineva să îmi supravegheze casa. N-am niciun fel de îndoială că nenorocitul a pus deja un om pe urma lui Justine.

Privirea lui Dominic scăpără scântei.

— Marzano a pus pe cineva de veghe pe Jermyn Street. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu părea să conteze, i-o întoarse Griffin. Habar n-aveam că soţia mea şi blestemata de mama vor complota pentru a scoate pe ascuns copilul din Londra chiar de sub nasul meu.

Doamne, ce haos!

Chloe se foi încordată.

— Nu m-am gândit la asta.

Griffin se ridică, simţind că nu mai era timp de pierdut. Se aplecă înspre mama lui.

— Vreau să-mi spui imediat unde este Justine. Gata cu toate tărăgănările astea.

Chloe îşi ridică tulburată privirea spre el.

— Nu-ţi pot spune decât dacă accepţi să fii de ajutor. Ducesa şi oamenii ei trebuie împiedicaţi să ajungă la Stephen, şi asta la recomandarea propriului ei fiu.

Griffin înjură enervat, iar Dominic se repezi la el.

— Stai jos şi încearcă să te controlezi cât îi dau de cap. După câte se pare, Justine a părăsit oraşul. Aruncă o privire întrebătoare către Chloe, care încuviinţă din cap. Bun. Sunt sigur că va dura ceva până când omul lui Marzano se va întoarce în Londra să-şi alerteze stăpânul, asta dacă plecăm de la premisa că a urmărit-o pe Justine.

Lui Griffin îi venea să-l strângă de gât, dar

Dominic avea dreptate. Mama lui trebuia să le dezvăluie totul pentru a putea fi cu adevărat de ajutor pentru Justine. Scrâşni din dinţi şi se trânti pe scaun.

Dominic se aplecă peste birou şi o luă pe Chloe de mâini, iar trăsăturile lui dârze se topiră într-un zâmbet atât de tandru, încât Griffin mai că rămase cu gura căscată. Mama lui îl strânse de degete şi îl privi în ochi cu atâta emoţie, că Griffin trebui să reziste impulsului de a-şi muta privirea. Oare ce fusese odinioară între Chloe şi Dominic?

— Draga mea, sunt un pic confuz de ordinea în care s-au petrecut evenimentele, zise Dominic. Când ai vorbit cu ducele despre toate acestea – înainte sau după moartea Sophiei?

— După. Înainte ca el să se poată întoarce în Anglia, Sophia a suferit o căzătură. Asta i-a provocat naşterea prematură. Chloe scutură din cap. Nu şi-a mai recăpătat niciodată forţele. La o lună după naşterea copilului, a făcut febră mare şi a murit.

Griffin nu putu să facă abstracţie de linia încordată a maxilarului mamei lui, care încerca din răsputeri să-şi controleze emoţiile.

— În mod firesc, copilul a rămas la mine. I-am scris ducelui la Viena, iar el a venit cât a putut de repede. A fost devastat, la fel ca noi toţi, de altfel. Sophia a fost o tânără inocentă care merita o soartă mai bună.

Durerea aceea veche răsări din nou în pieptul lui Griffin, dar cu o intensitate evidentă datorată prezenţei femeii care suferise o durere şi o umilire similare aducându-l pe el pe lume. Mama lui îşi dedicase, aşadar, viaţa încercării de a oferi un adăpost sigur celor care îi împărtăşiseră soarta.

Şi oricât de tare ar fi vrut să se împotrivească acestui sentiment, nu putea să nu fie supărat pe ea pentru că nu încercase niciodată să îl aducă şi pe el în acel adăpost.

Chloe îşi retrase o mână ca să-şi şteargă lacrimile, iar Dominic scoase o batistă din haină şi i-o dădu.

— Mulţumesc, zise ea şi îşi tamponă ochii.

În câteva momente, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Ce s-a întâmplat când ducele a revenit în Londra? întrebă Dominic.

— Era, fireşte, mâhnit – şi incapabil să-şi asume responsabilitatea unui copil. În acelaşi timp, era speriat de reacţia pe care ar fi avut-o mama lui la aflarea vestii că avea un copil născut dintr-o uniune legitimă, deşi încărcată de complicaţii legale. Trebuie să înţelegeţi că încă nu-i spusese mamei lui că Sophia era însărcinată şi cu certitudine nu avea de gând să mai spună ceva după moartea ei.

— Mi se pare că e cam idiot, comentă Griffin. De ce naiba nu s-a dus să o confrunte pur şi simplu?

— Nu toată lumea are tăria ta de caracter, Griffin, replică mama lui. Marco are o fire extrem de delicată, e de-a dreptul timid. E un soi de erudit, dar se pare că nu e un duce prea bun.

— Din ce ştiu eu, interveni Dominic, mama lui e de fapt cea care conduce din umbră. A muncit asiduu să recapete poziţia de drept avută în San Agosto de familia ei după căderea lui Bonaparte. Au trecut doar câteva luni de când s-a mutat cu toată curtea înapoi în Italia.

Chloe încuviinţă din cap.

— Corect. Ducele a părăsit Londra aproape

imediat, pentru a se întoarce în San Agosto, după ce a făcut toate aranjamentele ca fiul lui să rămână cu mine.

— Dar eu tot nu înţeleg ce-i cu tot misterul asta de doi bani, zise Griffin. De ce să nu-şi ia copilul acasă şi să vadă apoi care-i situaţia lui legală?

— Pentru că situaţia din San Agosto, ca în multe alte state din Italia, este încă într-o continuă schimbare după război, îi explică Dominic. Au loc multe frământări radicale şi tot felul de mişcări pentru a consolida Italia într-o republică. Sunt mulţi cei care detestă ideea restaurării vechilor regate şi ducate, cum e San Agosto, şi care luptă activ împotriva ei.

— Da, spuse Chloe. Ducele tocmai a fost repus pe tron. Dacă s-ar fi ştiut că se căsătorise cu o englezoaică dintr-o familie protestantă – fără să mai punem la socoteală că era şi fată de negustor – şi că mai avea şi un potenţial moştenitor, scandalul ar fi fost enorm. Puterea radicalilor s-ar fi consolidat fără doar şi poate dacă familia regală ar fi fost târâtă în scandal şi dacă s-ar fi cunoscut complicaţiile de ordin legal.

Griffin scutură din cap.

— Aşadar, Măria Sa, nenorocitul de duce, a decis că e mai bine să uite că are un fiu?

Chloe dădu aprobator din cap.

— I-a fost într-adevăr frica de ce i-ar fi putut face mama lui copilului, mai ales dacă îl lua cu el în Italia.

— Înţeleg că ducesa e un fel de Lucrezia Borgia a zilelor noastre, zise dezgustat Griffin. Am avut dreptate – toată situaţia asta este nebunie curată.

— Dar e cât se poate de reală, spuse Dominic. Nu am înţeles chiar foarte bine ce ar face ducesa dacă ar pune mâinile pe copil, dar poate e mai bine să nici nu încerc să aflu.

Chloe se uită la el cu speranţă.

— Atunci înseamnă că mă crezi?

Un zâmbet ciudat curbă colţurile gurii lui Dominic.

— Nu am făcut-o întotdeauna, prietena mea dragă?

Ea îşi plecă uşor capul, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Griffin se foi, jenat de starea ei. De fapt, era atât de jenat de toate emoţiile astea, că nici să mai gândească nu mai era în stare.

Încercă să-şi găsească refugiul în lucruri concrete.

— Bine, deci suntem toţi de acord că ducesa reprezintă un pericol. Dar dacă ducele a fost atât de hotărât să îl ţină ascuns pe Stephen, cum de a aflat ea de existenţa copilului?

Chloe îşi întinse mâinile într-un gest de neajutorare.

— Cred că la un moment dat a interceptat scrisorile Sophiei către duce, care era Viena la momentul respectiv. Sau scrisorile mele. Tot ce pot să vă spun este că acest conte Marzano, care este cel mai de încredere consilier al ducesei, nu a apărut la uşa mea decât după ce Marco a plecat în Italia. În lumina a ceea ce ştiam deja şi a instrucţiunilor primite de la duce, insistenţa lui Marzano de a lua copilul mi-a ridicat o grămadă de suspiciuni.

— Aşa că l-ai refuzat, spuse Dominic.

— Da, iar următorul pas a fost că m-am trezit cu casa şi biroul sparte, şi asupra mea au fost lansate imediat tot felul de acuzaţii. Din fericire, în ziua aceea nu eram acasă şi luasem şi copilul cu mine.

Lui Griffin i se strânse stomacul când se gândi la Justine, singură şi probabil în pericol chiar acum, în timp ce ei stăteau de vorbă.

— Aşa că ţi-ai zis că ai putea să-mi pasezi mie problema.

Mama lui oftă cu năduf.

— Mi s-a părut cel mai sigur loc în care puteam să-l las. La urma urmei, cine ar căuta un copil de viţa regală într-un tripou? zise ea cu amărăciune. Apoi m-am ascuns şi eu. A fost singura soluţie pe care am găsit-o pentru a proteja copilul.

— Dumnezeule, Chloe, zise Dominic. Ai fi putut veni la mine.

— N-am… n-am crezut că ar fi fost înţelept, se bâlbâi ea. Nu după…

Griffin spintecă autoritar aerul cu mâna.

— Ajunge! Puteţi să vă jucaţi dramoleta asta sinistră şi fără mine. Acum vreau un singur lucru – să ştiu unde e Justine.

Chloe se crispă.

— Numai după ce Dominic îmi promite că va avea grijă ca micuţul să nu cadă pe mâini greşite.

— Lasă asta în seama mea, zise Dominic pe un ton grav. Sunt sigur că pot purta o discuţie rezonabilă cu Marzano, de îndată ce situaţia îi va fi pe deplin explicată.

Chloe scoase un oftat tremurat de uşurare, iar Griffin se ridică iute.

— Mulţumesc, şopti Cloe, iar trăsăturile ei fine se luminară de recunoştinţă când se uită spre Dominic. Apoi îşi mută atenţia către Griffin. Justine şi copilul sunt la hanul Hedgerow, la est de Peckham. E cazată acolo sub numele de doamna Piper.

Griffin se încruntă.

— Ăsta este numele de fată al mamei tale.

— Şi l-am folosit şi eu mulţi ani, răspunse ea încet.

Dominic îşi acoperi ochii.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Ce idiot sunt!

— Asta-ţi spun şi eu de ani buni, comentă Griffin. Acum rezolvă tot ce e de rezolvat cu Marzano. Eu mă duc să-mi iau nevasta.

Mama lui se ridică şi ea, cu o mişcare bruscă şi graţioasă, şi îi puse palma pe braţ.

— Ia-mă şi pe mine cu tine. Pot fi de ajutor.

Atingerea fusese uşoară, dar impactul fusese mult mai mare. Furie, uimire şi un fel de bucurie năvalnică, toate la un loc. Nu avea timp de toate astea. Nu avea timp pentru ea. Doar Justine şi copilul contau. Până nu îi vedea în siguranţă, nu se putea gândi la altceva.

Îi luă mâna de pe mânecă.

— Mamă, singurul lucru pe care îl vreau acum de la tine e sa te dai din calea mea.

Forţându-se să ignore durerea din ochii ei, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Capitolul 25

— Mai doriţi şi altceva pentru dumneavoastră sau pentru copil, doamnă Piper? o chestionă nevasta hangiului în timp ce îi zâmbea lui Stephen, care se lăfăia în pătuţul împrumutat.

— Nu, dar vă mulţumesc, răspunse Justine după un moment de ezitare. Cred că avem tot ce ne trebuie.

Nu se obişnuise nici măcar cu adevăratul ei nume de femeie măritată, cu atât mai puţin cu născocitul Piper, o doamnă văduvă din Bath care călătorea pentru a-şi vizita rudele prin alianţă. Era limpede că nu moştenise talentele cele mai exotice ale tatălui ei, deoarece toată şarada cu nume şi identităţi false o termina psihic.

Cu toate astea, începea să creadă că, în ceea ce privea comportamentul nesăbuit, se asemăna cu tatăl ei. Faptul că răpise un copil şi fugise de la

soţul ei era exact genul de acţiune care exemplifica acest lucru.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, zise amabila doamnă Parks, ieşiţi şi strigaţi pe scară. Cineva va veni într-o clipită.

Justine îi mai mulţumi o dată, deşi n-avea de gând să strige nici pe scară, nici în altă parte. Chloe Steele îi spusese foarte clar că secretul care pentru micuţul Stephen însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte trebuia păstrat cu sfinţenie. Justine nu putea decât să spere că hanul acesta retras de lângă Peckham era pe atât de sigur şi de ferit pe cât părea.

Se aşeză pe scaunul tare cu spătar drept de lângă leagănul copilului. În cap i se învârteau toate evenimentele petrecute pe parcursul zilei – care începuse cu scularea din proverbiala moarte a soacrei ei. Justine nu fusese în stare să formuleze nici măcar un gând coerent cu privire la revelaţia aceasta. Iar când îşi recăpătase în sfârşit capacitatea de a vorbi, se împotmolise într-un teren mlăştinos plin de întrebări, urmate de o dorinţă sălbatică de a o duce pe sus pe mama lui Griffin în casa de pe Jermyn Street. Chloe preluase însă în mod decisiv controlul asupra situaţiei.

Îi promisese să-i răspundă la toate întrebările, dar doar după ce copilul era ascuns undeva în afara Londrei. La început, Justine se opusese cu vehemenţă acestui plan şi insistase să se ducă imediat la Dominic pentru a-i cere ajutorul. Argumentele stăruitoare ale lui Chloe reuşiseră în cele din urma să o convingă să fie de acord cu ea. Nu fusese nevoie ca soacra ei să ducă muncă de lămurire pentru a o convinge ca Stephen era în pericol. Singura întrebare în momentul acela fusese cum să răpească un copil chiar de sub nasul servitorilor vigilenţi şi al unui soţ cu o intuiţie extraordinară. Bine, mai avusese o întrebare, cea care le punea pe toate celelalte pe planul doi – cum să îl părăsească pe Griffin, bărbatul de care se îndrăgostise? Bărbatul pe care probabil nu avea să-l mai vadă niciodată.

Şi, chiar dacă l-ar mai fi văzut, oare Griffin ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea? Justine nu ştia dacă el era furios că fugise sau uşurat că scăpase de două responsabilităţi nedorite. Oricare ar fi fost răspunsul, bănuia că oricum nu ar mai fi vrui să mai aibă de-a face cu ea. Mariajul lor se încheiase şi, cu cât accepta mai repede, cu atât mai bine.

În cele din urmă, după ce copilul era în

siguranţă şi se stabilea şi ea undeva, viaţa ei avea să revină la normal. Totul avea să fie din nou bine, spera, deşi habar nu mai avea ce însemna bine fără ca Griffin Steele să mai facă parte din viaţa ei.

Simţind că era pe punctul de-a se lăsa doborâtă de un şuvoi nestăvilit de lacrimi, se concentră asupra copilului adormit pe care începu să-l legene. Doar Stephen conta acum. Îi promisese lui Chloe – şi ei înseşi – că nu avea să permită să i se întâmple ceva rău. Era pregătită să facă orice pentru îndeplinirea acest scop.

Scoase un oftat prelung şi-şi lăsă privirea să rătăcească prin cămăruţa confortabilă situată sub streaşina micuţului han până ajunse în dreptul patului. Probabil nici n-avea să-l folosească, cu tot aspectul lui confortabil, cu baldachin şi cuverturi moi, confecţionate manual. Chloe promisese să i se alăture înainte de căderea serii. Apoi aveau să pornească din nou la drum, călătorind spre nord ascunse într-un poştalion, ca să se îndepărteze cât mai mult de contele Marzano. Era cu siguranţă un plan care îi măcina nervii, dar până acum toate merseseră strună.

Lui Justine nu-i venea încă să creadă cu ce

uşurinţă reuşise să evadeze, mai ales cu un copil care se vânzolea întruna în braţe şi cu o geantă de voiaj după ea. Chloe îi dăduse asigurări ca urma să fie aşteptată de o trăsură privată după colţul casei de pe Jermyn Street gata să o ducă împreună cu Stephen departe de oraş. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă acasă, să ia copilul şi să se strecoare afară din casă.

Făcuse toate acestea cu inima cât un purice. Aşteptase ca Rose să iasă din casă şi ca servitorii să fie adânciţi în treburi prin spatele casei. Cea mai mare temere a ei fusese că avea să dea nas în nas cu Griffin. Justine nu se pricepuse niciodată să mintă şi ştia că n-ar fi avut nicio şansă să-l prostească pe soţul ei. Mai ales ca o parte din ea – o parte foarte mare – n-ar fi vrut decât să i se arunce în braţe şi să-l implore să o ajute.

Dar, după tot ce se întâmplase în ultimele zile, ştia cât de periculos ar fi fost să îşi dezvăluie slăbiciunea pentru el. Nu mai putea avea încredere nici în Griffin şi nici în Dominic. Acum se simţea mai singură ca oricând, chiar şi decât se simţise în zilele negre de după moartea tatălui ei.

Aşa că, în loc să ceară ajutorul unui soţ care nu-i arătase decât respect şi bunătate, îndesase

obiectele de primă necesitate şi nişte haine în geantă, înfăşurase copilul într-o pătură călduroasă şi o ştersese din casă. Şi iată cum reuşise să-şi mai schimbe încă o dată cursul vieţii într-un mod pe care nu şi l-ar fi imaginat vreodată. Nu avea nici o îndoială că mariajul cu Griffin Steele o schimbase – şi poate nu neapărat în bine. De-abia se mai recunoştea acum drept femeia calmă şi atentă care fusese odinioară.

Când orologiul bisericii din apropiere bătu ora fixă, se uita pe fereastră şi se încruntă când văzu că începea să se întunece. Dacă Chloe nu ajungea în scurt timp, era posibil să se facă prea târziu pentru a mai putea pleca la drum. Gândul ăsta o făcu să devină şi mai neliniştită. Tocmai încerca să se decidă dacă ar fi cazul să comande o masă frugala – nu mâncase nimic toată ziua, când auzi huruit de căruţă. Sări de la locul ei şi se duse direct la fereastră. Din nefericire camera era într-o laterală a clădirii, aşa că nu zări decât o părticică din trăsura trasă în dreptul intrării principale. Auzea ţopăitul cailor şi voci ţâfnoase de bărbaţi, dar nu vedea absolut nimic. Instinctele i se activară din nou, însă nu desluşi decât un murmur de voci ridicându-se din cârciuma de dedesubt. Ascultă încă un minut sau două şi trase

în sfârşit concluzia că nou-sosiţii erau nişte drumeţi obişnuiţi care voiau să mănânce sau să caute adăpost aici.

Vădit nemulţumită de starea lamentabilă a nervilor ei, dădu să se apropie de leagăn, când auzi o bufnitură puternică, urmată de o voce ridicată venind de la parter – întreruptă brusc de un ţipat – ce o făcu să înlemnească. Zgomotele acestea alarmante fură urmate de nişte paşi şi mai alarmanţi ce tropoteau chiar pe scara ce ducea la camera ei.

Într-o clipă, fu lângă pat şi deschise larg geanta, apoi începu să cotrobăiască prin amestecul de haine şi lucruşoare de copil după pistol. În uşa camerei se auzi o bătaie puternica în timp ce ea scotocea frenetic. Atinse în sfârşit cu vârful degetelor metalul rece şi ridica iute arma. Cea de-a doua izbitură grea în uşa reuşi să îl facă pe Stephen să se trezească şi să ţipe speriat.

Justine se roti pe călcâie când uşa se deschise în forţă şi aproape sări din balamale. Dădu să se apropie de pătuţ cu pistolul încurcat prin poalele fustei, dar se opri brusc când în cameră navali o brută masivă încotoşmănată în nişte haine urâte. Lângă el stătea însuşi contele Marzano, îmbrăcat

de drum lung, în cizme, pantaloni şi o mantie grea.

Rămase instinctiv pe poziţie, cu pistolul ascuns în faldurile fustei.

— Cum îndrăzneţi să daţi buzna în camera mea? ţipă ea ca să acopere plânsul copilului. Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi aici?

Marzano începu să rotească la întâmplare un bastonul cu vârf de argint în timp ce o privea cu un zâmbet îngâmfat.

— Aţi îndrăzneţi să-l răpiţi pe fiul ducelui de Sau Agosto, doamnă Steele? Acţiunea aceasta constituie o nelegiuire gravă, având în vedere că guvernul dumneavoastră este la curent cu faptul că ducele şi-a recunoscut fiul.

Justine aruncă o privire spre mardeiaşul care-i stătea alături. Bărbatul era imens, cu umeri masivi, pumni cărnoşi şi o mutră de boxer profesionist. Mai rău, ochii lui de un căprui murdar erau reci şi goi, aproape plictisiţi. Şi, judecând după rânjetul nemilos care îi curba buzele, Justine bănuia că n-avea nicio reţinere să execute orice comandă i-ar fi dat stăpânul lui, oricât de groaznică.

— Ce-aţi făcut cu hangiul şi cu soţia lui? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

Chloe ar fi trebuit să ajungă din clipă în clipă, şi trăgea nădejde că nu avea sa vină neînsoţită.

— Oamenii mei i-au închis în cârciumă, zise Marzano. El o privi cu ochii mijiţi sinistru. Nu vor păţi nimic şi nici dumneata nu vei păţi nimic, dacă ai înţelepciunea de a mi te da din cale.

Justine se apropie tiptil de leagăn şi îşi coborî privirea. Plânsetele lui Stephen se liniştiseră la nivelul unor scâncete cu sughiţuri, dar chipul lui brăzdat de lacrimi şi roşu îi sfâşie inima. Deşi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l ia în braţe, trebuia să rămână cu mâinile libere.

— Nu vă las să luaţi copilul, zise ea pe un ton sfidător. Secretul dumneavoastră a ieşit la iveală, domnule. Am vorbit cu apărătoarea acestui copil, şi-mi este clar că aţi minţit încă de la început. Dorinţa ducelui este ca acest copil să rămână în Anglia, în grija doamnei Piper.

— Ah, dar această dorinţă nu mai este de actualitate. Ducele s-a răzgândit, înţelegeţi dumneavoastră, răspunse Marzano. Îşi doreşte ca băiatul să vină în Italia, pentru întregirea familiei.

— Nu cred nicio clipă aşa ceva, i-o întoarse ea. Aţi venit la ordinul ducesei, Ştiu că scopul ei este de a elimina scandalul produs de naşterea copilului. De fapt, sunt sigură că Stephen nu va ajunge niciodată în Italia dacă începe pe mâinile dumneavoastră.

Aruncase ultima afirmaţie ca pe un reproş. Expresia surprinsă care se ivi pe chipul lui Marzano îi confirma absolut toate gândurile legate de planurile lui în ce-l privea pe Stephen.

— Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată, aproape sufocată de groază, vreţi să-l ucideţi, nu-i aşa?

El pufni plin de dispreţ.

— Sunteţi o femeie absurdă dacă vă gândiţi la asemenea lucruri fără sens. Să o acuzaţi pe ducesă că vrea să-şi omoare…

— N-aveţi decât să negaţi cât vreţi, zise ea cu sălbăticie în timp ce făcu un pas în spate şi rămase lângă leagăn. Nu o să vă las să vă atingeţi de acest copil.

Trăsăturile distincte ale contelui se preschimbară complet când acesta îşi arătă colţii.

— Chiar sunteţi absurdă, doamnă Steele.

Cu o singură răsucire abila a încheieturii, scoase o lamă îngustă şi letală din baston. Justine icni. Începu să asude din greu pe sub haine, pe şira spinării. Marzano îi făcu semn din priviri lacheului său.

— Ia copilul!

Matahala nu apucă să facă decât un pas, căci Justine ridică pistolul şi îl îndreptă spre pieptul lui. Într-un colţ îndepărtat al mintii, îşi auzea tatăl şoptindu-i vorbe de încurajare şi sfătuind-o să ţină arma cât mai drept şi mai nemişcată.

Bruta se opri şi aruncă o privire speriată spre Marzano.

Contele încremenise, dar din ochi îi săreau scântei de mânie. O studie bine, luând în calcul toate riscurile.

— Lăsaţi arma, doamnă Steele, înainte să mă văd obligat să vă rănesc.

Justine ridică din sprâncene.

— Şi totuşi, mi se pare că sunt singura persoana din cameră care are un pistol.

El îi zâmbi cu o răceala care-i îngheţă sângele în vine.

— Dar nu l-aţi folosit niciodată. Nici măcar dumneata nu poţi fi atât de nesăbuită să îţi închipui ca poţi ucide un reprezentant legal al ducatului San Agosto, aliat al Coroanei britanice. Beneficiez de sprijinul personal al regentului. Nimeni nu v-ar putea salva în aceste circumstanţe, nici măcar mult iubitul dumneavoastră Sir Dominic. Râse. Şi cu siguranţă nici soţul dumneavoastră.

Marzano mai aruncă o privire către omul lui. Matahala porni către leagăn.

— E posibil, zise Justine. Dar pot să îl împuşc *pe el.*

Apăsa pe trăgaci, iar pistolul sări cu recul în mâna ei. Urechile îi ţiuiră, dar apucă să vadă cum namila se prinde de umăr şi se clatină spre scaunul de lângă leagăn, se împiedică de el şi se prăbuşeşte la podea. Ţipetele stridente ale copilului repetară ca un ecou zgomotul asurzitor produs de armă. Preţ de o fracţiune de secunda, Justine şi Marzano încremeniră într-o scenă înfiorătoare. Apoi el îşi agită pumnalul, cu faţa

roşie de furie.

— Diavoliţă, şuieră el. Acum te voi ucide.

Îndoi genunchii pentru a se pregăti să sară la ea, dar nu mai apucă, pentru că cineva intră în mare grabă pe uşă şi îl dărâmă la podea. Bufnitura produsă de ciocnirea trupurilor lor cutremură podeaua.

„Griffin.”

Justine rămase cu gura căscată în timp ce soţul ei se lupta cu Marzano pentru a pune stăpânire pe pumnal, încă încleştat în mâna italianului. Îngrozită că lama lucitoare de oţel ar putea să îl atingă pe Griffin, porni spre ei.

— Stai locului! se răsti soţul ei cu o voce mai degrabă exasperată decât sugrumată. Am situaţia sub control.

Şi, cu un efort considerabil, chiar reuşi. În câteva secunde, îl apucase pe Marzano de încheietură şi i-o răsucise cu brutalitate la spate. Justine auzi zgomotul lugubru de oase rupte ce acoperi ţipătul contelui. Pumnalul ateriză într-un colţ al camerei, iar Griffin reuşi să se ridice ca o umbră fluidă. Se aplecă şi îl înhăţă pe Marzano de

haină cu o mână, ridicându-l puţin de la podea. Apoi, cu cealaltă mână îi trase un pumn devastator în falcă. Ochii lui Marzano se dădură peste cap, iar Griffin îi dădu drumul, lăsându-l pe conte să se prăvălească înapoi la podea. Griffin se îndreptă de spate şi-şi aranjă haina. În afară de părul lung care îi ieşise din coadă şi de obrajii îmbujoraţi – şi de julitura de pe pumnul drept, soţul ei arăta aproape întreg. Justine se holbă la el cu gura căscată, bulversată de repeziciunea şi eficacitatea cu care îşi anihilase adversarul.

Adversarul *înarmat.* Se părea că Griffin Steele îşi câştigase pe drept reputaţia de om letal.

Justine auzi un fel de geamăt-mârâit în spatele ei şi se suci pe călcâie. Uitase de celălalt individ, care izbutise să se ridice în genunchi. Griffin traversa deja camera. Îl apucă de păr şi îl izbi cu capul de perete. La fel ca în cazul stăpânului, ochii bărbatului se dădură peste cap, iar el se prăvăli înapoi pe podea.

Griffin se aplecă să studieze firicelul de sânge care curgea prin materialul gros al hainei bărbatului. Apoi îi aruncă o privire şireată lui Justine.

— Ei bine, doamnă Steele, în sfârşit ai împuşcat şi tu pe cineva.

Capitolul 26

Tonul sec al lui Griffin o smulse pe Justine din starea de şoc.

— În ciuda părerii tale, ambiţia vieţii mele nu era să împuşc pe cineva, zise ea şi se grăbi să ajungă la leagăn.

Îşi strecură mâinile pe sub copilul care plângea şi-l ridică în braţe, apoi îl mângâie şi îl alină cu şoapte nearticulate. Stephen îşi îngropă căpşorul în gâtul ei, iar Justine, a cărei inimă încă bătea nebuneşte, îşi găsi la rândul ei alinare în trupuşorul cald şi cât se poate de real.

— Dar, până la urmă, zise Griffin după ce veni lângă ea, ce poveste grozavă o s-avem de povestit nepoţilor, nu crezi?

Lui Justine nu-i veni în minte nimic care să se poată materializa într-un răspuns la o asemenea declaraţie neaşteptată. Nu putea decât să stea şi să se holbeze la el, confuză şi îngrozită, plina de speranţă.

Griffin se întinse şi îi mângâie obrazul, iar linia fermă a gurii lui se transformă într-un zâmbet tandru şi pişicher.

— Drăguţa mea caraghioasă, ce-a fost în capul tău de ai fugit de mine?

Justine îşi smulse cu greu cuvintele din gura încleştată.

— Am crezut că este singura cale pentru a-l apăra pe Stephen. Şi, în afară de asta, eram sigură că nu mai vrei să mai ai niciodată de-a face cu mine, după o asemenea trădare din partea mea. Ţi-am dat atâtea bătăi de cap.

El îşi îndoi genunchii pentru a o putea privi ochi în ochi. Căldura şi intimitatea din privirea lui o lăsară fără aer în plămâni.

— Eu am fost cel care a trădat, zise el calm. Tu voiai să salvezi viaţa unui copil. Îţi promit că nu o să mai fac aşa ceva niciodată, Justine. Nu o să te

mai părăsesc niciodată când o să ai nevoie de mine. Ai cuvântul meu.

Ea clipi des pentru a-şi reţine lacrimile.

— Este adevărat?

El încuviinţă din cap, dar imediat adoptă o expresie severă.

— Dar nici tu să nu mai fugi aşa. Să vii întotdeauna la mine dacă ai vreo problemă sau nevoie de ajutor. Ne-am înţeles?

Făcu o grimasă şi ridică bebeluşul fonfăit mai sus pe umăr. Lacrimile lui Stephen se opriseră din fericire iar acum îşi freca şi-şi împingea căpşorul de umărul ei.

— Am vrut să vin la tine, îi mărturisi ea. M-a durut sufletul că n-am putut. Dar, după tot ce mi-a spus mama ta, am considerat că nu am de ales.

Ceva se schimbă în expresia lui. Se îndreptă de spate; cu o mină sumbră.

— Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit să poţi avea încredere în mine, în loc să accepţi ajutorul unei străine.

— Zău, nu-i chiar o străină. La urma urmei,

este mama ta.

Un zâmbet vag îi înseninã expresia severă.

— Nu-mi aduce aminte. Dar, dincolo de detaliul acesta nesemnificativ, de acum încolo promit să fac tot ce-mi spune nevasta mea să fac.

Ea izbucni în ras.

— Da, parcă te şi vad, zise ea, încercând să vorbească degajat. Inima îi stătu însă puţin locului la gândul că Griffin chiar începuse să aibă sentimente serioase vizavi de mariajul lor, la fel ca ea.

— Iar tu, micuţule, murmură Griffin, mângâindu-l pe creştet, eşti sursa multor griji şi supărări. Ce ne facem noi cu tine?

Stephen scoase un chicot şi se răsuci în braţele lui Justine ca să-şi întindă palmele dolofane spre Griffin. Când bebeluşul o lovi cu picioarele în stomac, Justine îl prinse mai bine.

— Ia dă-mi-l mie, zise Griffin, până nu-l scapi. Şi aş vrea să te aşezi înainte să cazi.

Fără a protesta, Justine îi pasă copilul înainte de a trage scaunul de lângă leagăn şi a se prăbuşi

pe el. Inima i se predă într-o manieră sentimentală ruşinoasă în faţa priveliştii soţului ei puternic şi periculos, îmbrăcat în negru ca un pirat, care se ocupa acum de micuţul acela ud cuibărit la el în braţe. Dintr-odată, Justine nu-şi mai putu imagina ceva ce şi-ar dori mai mult decât să-şi petreacă viaţa alături de Griffin, să crească o familie cu el şi să-l iubească pentru tot restul zilelor ei. Nu-i păsa dacă ar fi trăit într-o vilă din Italia sau într-un cort în Egipt. Ştia doar că nu mai voia să-l părăsească niciodată.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el când îi surprinse privirea.

— Absolut nimic, zise ea. Mă întrebam doar ce se mai întâmpla acum. Sări brusc pe scaun. Am uitat complet de proprietarul hanului şi de soţia lui! Contele Marzano zicea că i-a încuiat.

— Deacon şi Joshua au situaţia sub control. De fapt…

Se întrerupse în momentul în care Joshua Lewis intră pe uşă.

— Mă iertaţi, domnule Griffin, zise Joshua, dar domnul Deacon se întreba ce să facă cu cei doi bărbaţi de jos. Aruncă o privire spre Marzano şi

spre lacheul lui, încă inconştienţi, apoi rânji spre stăpânul lui. Vad că aţi avut grijă de nătărăii ăştia doi. Cer scuze pentru limbaj, doamnă Steele, adăuga el după câteva momente de gândire.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, căci îţi împărtăşesc părerea, zise Justine. Mă întreb ce facem cu ei.

Griffin îşi înălţă capul şi ciuli urechile.

— Cred că ajutorul e pe drum.

Ca un făcut, exact în momentul acela Chloe intră în grabă în cameră, urmată o clipă mai târziu de Dominic.

— Unchiule Dominic! exclamă Justine şi i se aruncă în braţe. Naşul ei o strânse într-o îmbrăţişare puternică şi familiară, iar ea aproape izbucni în lacrimi.

— Eşti teafără, copila mea? O mai eliberă din strânsoare ca s-o studieze îngrijorat. Marzano nu ţi-a făcut nimic?

— Nu, sunt întreagă, zise ea şi-i zâmbi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Griffin i-a tăvălit bine de tot pe ticăloşii ăştia doi.

— Dar şi tu l-ai împuşcat pe unul din ei în umăr, dragostea mea, zise Griffin în timp ce transfera cu grijă copilul în braţele lui Chloe. Asta mi-a simplificat mult treaba.

Dominic îl inspectă pe bărbatul prăbuşit lângă perete.

— Bravo, draga mea. Ai ţintit la fel de sigur ca de obicei. Dar cred că ar fi bine să chem un doctor înainte să sângereze până moare aici.

— Am avut grijă să nu-l nimeresc în vreun organ vital, se scuză Justine. Dar şi eu sunt de părere că ar fi bine să-l vadă un doctor.

Chiar atunci Deacon îşi iţi capul pe uşă.

— I-am legat fedeleş pe indivizii de jos, Sir Dominic, zise el. Cu ăştia ce vreţi să fac?

Dominic se aplecă şi îl apucă pe Marzano, care începu să geamă.

— Hai să-i ducem jos în cârciumă. Îl îmbrânci pe conte în braţele de mărimea unor bucăţi de şunca ale lui Deacon. Trebuie să am o discuţie scurtă cu contele. După ce-şi vindecă toate rănile, o să-i trimitem pe toţi înapoi la Londra.

Justine şi Chloe schimbară o privire neliniştita când Joshua şi Deacon începură mai degrabă să-i târască decât să-i care în braţe pe conte şi pe celălalt bărbat.

— Crezi că-i bină să-i trimiţi aşa pur şi simplu? întrebă Chloe. Dacă Marzano n-o să vrea să te asculte?

— O să asculte, zise Dominic, personificarea întruchipată a unui spion serios şi puternic.

— Dar dacă… încercă Chloe să protesteze.

Dominic o atinse pe obraz, iar ea tăcu brusc.

— Nu ai de ce să te temi, te asigur, spuse el. Sunt complet stăpân pe situaţie.

Preţ de o clipă, el şi Chloe se uitară unul la celălalt, ea îngrijorată şi vulnerabilă, iar el extrem de calm. Justine nici nu îndrăznea să-şi imagineze ce fel de emoţii şi ce trecut comun le nuanţa relaţia, dar bănuia că viaţa naşului ei avea să se schimbe radical după ziua de azi. În cele din urmă Chloe îi oferi un zâmbet nesigur.

— Bine, Dominic. Îţi voi încredinţa ţie siguranţa lui Stephen.

Chloe se întoarse spre Griffin, iar inima lui Justine aproape se sfărâmă când văzu expresia de durere care transfigurase pentru o secundă trăsăturile impasabile ale lui Dominic. Nu putea decât să spere că viitorul lui cu Chloe – oricare avea să fie – urma să fie mult mai fericit trecutul lui.

Chloe îl ţinu pe copil cu o mână şi o întinse pe cealaltă spre Griffin.

— Îţi mulţumesc, băiatul meu.

Spre surprinderea lui Justine, acesta luă mâna mamei lui şi o strânse.

— Nu pentru tine am făcut-o, dar cu plăcere.

Era în continuare neprietenos cu ea şi se ţinea cu mare grijă la distanţă.

— Înţeleg. Surâsul lui Chloe era profund melancolic. Dar sper că într-o zi vei putea să mă ierţi. Îmi doresc foarte mult să se întâmple asta.

Se ţintuiră reciproc cu privirea în timp ce se cântăriră unul pe altul. Atât de diferiţi în multe privinţe, şi totuşi la fel de evident mamă şi fiu. Justine vedea lucrurile astea în forma maxilarului şi în trăsăturile bine definite şi elegante ale feţelor

lor. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând cu sufletul la gură ca soţul ei să-i răspundă şi rugându-se să o facă cu indulgenţă şi compasiune

Griffin îşi înclină capul, iar gura i se mai destinse puţin.

— Cred că ar trebui să aflu mai multe despre ceea ce ţi s-a întâmplat ca să pot face asta. Ceea ce, desigur, înseamnă că trebuie să purtăm o discuţie.

Pleoapele lui Chloe clipiră des, apoi buzele ei se curbară într-un zâmbet atât de cuceritor, încât păru a lumina toată încăperea. Până şi Griffin părea uşor vrăjit, ceea ce era de înţeles.

Justine avu nevoie de toate forţele pentru a nu începe să plângă de fericire.

— Cu siguranţă o vom avea, spuse Chloe. Dar mai întâi trebuie să-l duc pe micuţul acesta la el acasă.

Justine scoase probabil un sunet ciudat, pentru că cealaltă femeie se întoarse încet şi veni spre ea.

— Vei putea, sunt sigură, să îl vizitezi oricând pe Stephen, îi spuse ea cu toată seriozitatea. Apoi

aruncă o privire sfioasă spre Griffin. Şi sper că vom putea să venim şi noi în vizită la voi. Justine îi îmbrăţişă pe ea şi pe copil. Nu-i convenea că trebuia să-l lase să plece, dar înţelesese că locul lui era alături de Chloe, femeia care îi fusese mamă încă de la început.

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse ea, apoi îl sărută pe creştet pe Stephen. Ne vedem în curând, micuţule. Promit.

Copilul susură fericit în braţele lui Chloe. Justine râse printre lacrimi şi până şi Chloe începu să suspine uşor.

— Oh, Doamne, bombăni Griffin. Du-mă departe de femei şi de copii mici.

— Lasă că te obişnuieşti tu, replică Dominic cu ironie. Acum vă sugerez să ne pregătim de plecare. Mă duc până la Marzano, apoi o să-i conduc pe Chloe şi pe copil acasă.

— Ce idee genială, zise Griffin, ţinându-se după Dominic şi după Chloe în drum spre uşă. Nu-ţi face griji pentru noi. Vă prindem din urmă.

Justine se încruntă şi se opri din strânsul lucrurilor.

— Îi prindem?

— Un pic mai târziu, răspunse el ferm. De fapt, o să ne petrecem noaptea aici.

Dominic se opri în pragul uşii şi aruncă o ocheadă în camera sărăcuţ mobilată.

— Aici? De ce naiba nu vă duceţi acasă? întrebă el mirat din cale afară.

— Pentru că Justine are nevoie de odihnă, răspunse Griffin. Sunt sigur că are nervii zdruncinaţi.

— Nervii mei sunt foarte bine, protestă Justine.

Griffin îi aruncă o privire exasperată.

— Da, bine, atunci nervii *mei* sunt zdruncinaţi.

— Ba n-ai nimic, protestă Dominic, şi mi-ar prinde bine ajutorul…

Se întrerupse brusc când Chloe îl ciupi de mână şi îi şuieră ceva la ureche. Dominic tresări speriat, apoi oftă.

— Bine atunci, o să mă descurc singur.

Mai aruncă o privire îmbufnată spre Griffin, iar Chloe îl trase de mânecă.

— Să ai grijă de soţia ta, Griffin, că altfel o să-mi dai socoteală.

Griffin trânti uşa după ei.

— Ce pacoste şi baba asta de Dominic, bombăni el.

Justine se uită la el, încă debusolată.

— Nu vreau să par nesuferită, dar de ce n-ai vrut să mergem acasă?

El veni lângă ea, iar privirea îi scăpără scântei fierbinţi ce se răspândiră pe suprafaţa trupului ei.

— Oh, suspină ea. *Acum* înţeleg.

— Înţelegi? zise el în timp ce-şi scoase haina şi îi dădu drumul pe jos. În câteva secunde, îi urmă şi vesta, după care se ocupă de lavalieră. Ma bucur că cineva înţelege ceva, pentru că mie propria-mi viaţa mi se pare o enigmă afurisită. Dar, ce e şi mai important, am şansa nesperată de a fi singur cu soţia mea, ca să nu mai zic că suntem într-o cameră care are şi pat.

Apoi o cuprinse în braţe şi o strânse atât de tare, că Justine de-abia mai putea respira.

— Nu o să-ţi mai dau drumul niciodată, Justine, zise el cu vocea sugrumată de emoţie. Cred că o să înnebunesc dacă te mai pierd vreodată.

Justine nici nu mai ştia de câte ori fusese pe punctul de a plânge în acea zi. Declaraţia lui însă îi puse capac. Se cuiburi la pieptul lui musculos.

— De ce plângi, iubirea mea? Totul este bine.

Ea scoase un hohot de râs înecat, pentru că da, totul *era* bine. Chiar mai mult decât bine. Era minunat.

— Trebuie să recunoşti că a fost o zi foarte tulburătoare.

El îi ridică bărbia şi îi sărută tandru lacrimile de pe obraji.

— Ştiu. Nu glumeam deloc când am zis că am nervii zdruncinaţi. Trebuie să ne băgăm în pat să ne odihnim şi să ne refacem.

Fără să mai stea pe gânduri, Justine se repezi la dantela cămăşii lui.

— Nervii tai nu-s niciodată zdruncinaţi, şi mă îndoiesc că o să apucăm să ne odihnim vreun pic. Dar ce-i cu Deacon şi cu Joshua? N-o să stea să ne-aştepte?

El se încruntă şi se întinse să-i ia pălăria de dantela de pe cap, pe care o aruncă peste umăr. Degetele lui abile începură să-i desfacă rochia.

— O să se veselească vreo oră prin cârciumă. Dumnezeu mi-e martor că-i plătesc cu vârf şi îndesat oricum. Îi desfăcu spatele rochiei şi îşi strecură mâinile calde înăuntru.

Justine se înfioră când mâinile lui începură să-i descheie corsetul.

— Credeam că o să stăm peste noapte? şopti ea.

Râsul lui cu poftă îi făcu genunchii să se înmoaie.

— Ai dreptate, la fel ca întotdeauna, draga mea. Toată noaptea, atât stăm.

Apoi o roti atât de repede, încât ea scoase un icnet. O ridică în braţe şi se duse direct spre pat.

— Ţine-te de stâlp, zise el pe un ton aspru şi

impunător în timp ce o lăsă jos.

Cu mâinile tremurânde, ea se conformă în timp ce el se mişcă iute şi o lăsă în cămăşuţă şi ciorapi. Când ea îşi desprinse mâinile de pe stâlpul patului pentru a-l ajuta să scape şi de restul hainelor, el îşi prinse mâinile în jurul taliei ei şi o puse la loc.

— Nu da drumul la stâlp, Justine.

Ea înghiţi în sec şi de-abia fu în stare să încuviinţeze din cap. Apoi el îngenunche în faţa ei şi îşi strecură mâinile pe sub cămăşuţă, făcând-o să tresară. El bombăni ceva în barbă, dar atingerea mâinilor lui calde şi uşor aspre mişcându-se pe interiorul picioarelor ei o făcu să tremure. Când se împinse încet în coapsele ei, obligând-o să-şi depărteze picioarele, ea-şi simţi sexul înmuindu-se şi umezindu-i-se.

— Piele ca mătasea şi caimacul, şopti el absent în timp ce îi desfăcea jartierele.

O puse să-şi scoată picioarele din ciorapi, apoi îşi lipi din nou mâinile de coapsele ei. Le făcu să alunece în sus şi le strecură în cele mai moi cute ale ei, sondând mai întâi, apoi strecurându-le în umezeala strânsa acolo.

— Griffin, gemu Justine.

— Ţine-te bine, zise el.

Ordinul senzual o făcu să se cutremure de încântare. Auzi un geamăt prelung drept răspuns, apoi îl simţi cum se apleacă peste ea şi o strânge de fund.

— Griffin Steele, ce faci? scânci ea şi se întoarse să se uite la el.

Zâmbetul lui era sălbatic, iar trăsăturile încordate de pasiune. Căldura mocnită din ochii lui negri însă îi făcu fiecare nerv din corp sa vibreze. Arăta ca şi cum voia să o devoreze – încetul cu încetul.

— Oh, Dumnezeule, şopti ea.

Privirea lui căzu pe fundul ei, expus din clipa când îi ridicase cămăşuţa. Îşi plimba degetul de-a lungul despărţiturii.

— Ţi-am zis vreodată ce fund minunat ai, Justine?

— Ah…

Nu mai apucă să răspundă, ca el se lipi strâns de ea. O prinse bine de şolduri, îi arcui spatele şi o

determină să se deschidă sub atingerea lui. Poziţia o făcu să se simtă foarte vulnerabilă şi extraordinar de indecentă.

— N-am sta mai confortabil pe pat? întrebă ea, fără să reuşească să-şi reţină un chicot nervos. Precis treaba asta…

El îşi strecură mâna printre faldurile ei şi apoi apăsă un deget în interiorul canalului ei lunecos, iar ea icni.

— Hai mai bine să încercam asta, zise el, cu răsuflarea fierbinte pe gâtul ei.

Apoi mâna lui dispăru, şi el era în ea, gros, şi greu, şi tare. Justine scoase un ţipăt şi se ridică în vârful picioarelor.

— Oh, oh!

Se prinse de stâlp cât putu de bine.

Tot trupul lui Griffin era lipit de al ei, iar degetele îi erau răsfirate în partea de jos a şoldurilor. Lâna pantalonilor lui se freca de fundul şi de dosul picioarelor ei, înfiorând-o cu noi senzaţii. Îi putea simţi căldura dogoritoare a trupului prin cămaşa din pânză.

— E prea tare? o întrebă el, cu vocea aspră de pasiune.

Ea clatină din cap, dar nu putu răspunde. Tot ce putea să facă era să se împingă în spate ca să mărească presiunea, cerând tot mai mult.

El îi oferi ce voia, mai încet la început, apoi cu mişcări lungi şi în forţă. Justine începu să gâfâie pe măsură ce presiunea creştea, încercând să se contorsioneze, dar era prinsă fără mila între trupul lui şi stâlpul patului.

— Mai tare, icni ea. Vreau mai tare.

El îi fredonă la ureche:

— Eşti atât de lacomă, soţioara mea hapsână.

Justine i-ar fi zis vreo două dacă ar fi fost în stare. Dar, când mâna lui alunecă şi se scufundă în cârlionţii ei pentru a căuta nodul acela de carne ce zvâcnea, orice gând raţional i se spulberă. O mângâie, îi frecă mugurul tumefiat în timp ce o penetră adânc. Se cutremură cu tot corpul până ajunse în punctul culminant, când spatele i se curbă. Capul îi căzu pe umărul lui şi strigă când valuri de spasmuri glorioase se contractară în jurul mădularului lui rigid afundat adânc în ea.

— Dumnezeule, Justine, gemu el.

Se înfipse pentru ultima dată în ea, cât de adânc putu, apoi ajunse la punctul culminant.

Rămaseră suspendaţi într-o eternitate dulce. Apoi Griffin îi readuse pe amândoi la podea într-o cădere înceată şi controlată, cu Justine întinsă peste el, gâfâind şi încercând să-şi recapete suflul.

— Ai avut dreptate, reuşi într-un final Griffin să zică. Patul ar fi fost mult mai confortabil. Dar n-aş fi pierdut aşa ceva pentru nimic în lume.

Ea răsuflă cu nesaţ, suprasaturată de satisfacţie.

— A fost complet indecent, dar bănuiesc că nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea remarcabilului domn Steele.

El o saltă cu o uşurinţă impresionantă şi o aşeză peste el. O sărută pe vârful nasului.

— Aşa e, dar de acum încolo voi fi notoriu doar cu doamna Steele.

Ea îşi rezemă braţele pe pieptul lui, se uită la chipul lui frumos, apoi îşi lăsă privirea să plutească de-a lungul creaturii mitice desenate cu

cerneală pe pieptul lui, care se asemăna atât de tare cu el – feroce, protector şi incredibil de independent.

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet întrebător.

— Justine?

— Te iubesc, Griffin Steele, spuse ea. Ştiu că nu asta ţi-ai dorit, dar sper din suflet să nu te deranjeze.

Ea îşi plecă uşor capul, simţindu-se dintr-odată ruşinată. Ultimul lucru pe care şi-l dorise vreodată era să îl facă să se simtă mai puţin decât era – mai puţin decât luptase din greu să fie. Nu putea suporta ideea ca mariajul să fie vreo capcană sau ceva care să-i modifice felul lui de-a fi.

— Justine, uită-te la mine, zise el în timp ce o mângâia pe spate.

Se strădui să îşi ridice privirea.

— Tu, zise el. Privirea lui întunecată străluci de concentrare. Tu eşti *tot* ce îmi doresc. Nu vreau nimic altceva, acum şi pentru totdeauna.

Lacrimile o podidiră din nou, aşa că se văzu iar nevoită să clipească des.

— Vai de mine, zici ca m-am transformat în stropitoare azi, şopti ea.

Buzele lui se deschiseră într-un zâmbet la fel de uimitor ca acela pe care îl afişase mama lui nu cu mult timp în urmă. Cumva, părea indiciul unui nou început pentru toţi.

— Te iubesc, Justine Brightmore Steele. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Ea suspină uşor, ştiind că ar fi cea mai fericită să se scalde de-a pururi în căldura zâmbetului lui.

Dar imediat el se crispă şi începu să se foiască sub ea.

— Nu vreau să mă plâng, iubirea mea, zise el. Dar ziceai ceva de un pat confortabil…

Epilog

Justine lăsă deoparte lucrul de mână în momentul în care soţul ei intră în salon. Se ridică şi se duse la etajeră să ia o sticlă din care turnă un strop de coniac într-un pahar delicat de cristal.

— De unde ai ştiut? întrebă el şi-i luă paharul.

— Ai stat închis cu Dominic o oră şi tocmai ai condus-o pe mama ta la trăsură. Sigur cel puţin unul dintre evenimentele astea te-a dat peste cap.

Griffin oftă melodramatic şi o trase lângă el pe divan.

— Mă cunoşti atât de bine, iubire. Între predicile obişnuite ale lui Dominic şi şuvoiul nesfârşit de scuze al mamei mele, mai aveam puţin şi făceam o criza de isterie.

— Sărăcuţul de tine, răspunse Justine, încercând să nu râdă de exagerările lui teatrale. Să înţeleg că vizita lui Dominic n-a fost chiar plăcută.

— Oh, ba chiar ne-a făcut plăcere să discutăm despre evacuarea precipitată a contelui Marzano din Anglia. Acum nu mai reprezintă o ameninţare la adresa copilului sau a altcuiva din familia asta.

— Slavă Domnului! Chloe chiar îşi făcea griji.

Griffin zâmbi cu jumătate de gură.

— Şi tu nu?

— Oh, nu. Cu Dominic şi Aden lucrând împreuna, eram sigură că prinţul regent se va lăsa convins că avem dreptate. Cum ar fi putut să reziste eforturilor lor conjugate?

El râse.

— E adevărat. Oricât i-ar displăcea varului meu să-şi petreacă vremea cu dragul lui tata, a devenit expert în manevrarea lui Prinny. Aproape la fel de expert ca mine, de fapt.

— Asta doar pentru că Maiestatea Sa îţi datorează o suma atât de mare de bani, zise ea sec.

Singurul lui răspuns fu un alt rânjet pieziş.

— Să înţeleg că Dominic e mulţumit că nu vor exista repercusiuni de ordin politic?

— Poate unele minore, nimic pentru care să ne facem griji. Dar, la insistenţele lui Dominic, am fost de acord – fără tragere de inimă, aş putea să adaug – să mai rămânem în Anglia câteva luni,

până când se limpezesc lucrurile. O să plecăm în Italia şi în Grecia pe la sfârşitul lui mai.

— Oricum n-ar fi foarte plăcut să pornim la drum în momentul ăsta al anului. Pe Justine o îngrozea ideea de a călători iarna. Şi, în afară de asta, vei putea să petreci până atunci mai mult timp cu mama ta.

Miji ochii spre ea, dar nu spuse nimic, ci doar îşi termină de băut coniacul. Justine oftă în sinea ei. Deşi spera că soţul ei avea să se arate binevoitor cu mama lui, îşi dorea ca el să devină mai relaxat în prezenta acesteia. El se arăta însă precaut, iar Justine nu îl putea învinovăţi prea tare pentru asta.

— A menţionat cumva Dominic dacă lui Chloe i se va permite să rămână tutorele copilului? se interesă ea.

Griffin lăsă paharul pe masa din faţa lor şi îşi întinse mâna de-a lungul spătarului divanului, pentru a o prinde pe Justine pe după umeri. Ca de obicei, atingerea soţului ei o umplu de o căldură delicioasă şi de o senzaţie profundă de siguranţă.

— Da, deşi prinţul regent a insistat ca Dominic să se implice în supravegherea bunăstării

şi a siguranţei lui Stephen. Aşadar, se pare că mama şi Dominic îşi vor petrece destul de mult timp împreună.

— O să fie interesant, medită Justine cu voce tare. Pentru doi oameni care odinioară au fost apropiaţi, nu prea ştiu cum să se comporte unul cu celalalt.

Griffin încuviinţă absent din cap, în timp ce se juca absent cu volănaşul de la mâneca ei.

— Nu l-am mai văzut pe Dominic niciodată atât de bulversat. Trebuie să mărturisesc că pe mine, unul, mă distrează situaţia lor.

Justine se roti ca să se uite la el, hotărâtă să-l înfrunte chiar atunci şi acolo.

— Dar tu, dragostea mea? Tu ce simţi în privinţa lui Chloe, acum, că a trecut ceva timp?

El ridică din umeri, dar pe chipul lui frumos se vedea o expresie meditativă.

— Oricât m-aş strădui s-o dispreţuiesc, constat că nu pot. Mi se pare atât de… vulnerabilă. Oftă. Şi atât de al naibii de plină de regrete. De câte ori începe o nouă rundă de scuze am o acută senzaţie de vinovăţie, dacă poţi să

crezi aşa ceva. Îmi vine *mie* să-mi cer umil scuze.

Justine îşi puse liniştitor o mână pe pulpa lui, dorindu-şi să-l poată ajuta cumva să o ierte pe mama lui şi, spera ea, să înceapă să o iubească. Dacă aflase ceva în ultimele zile, asta era că Chloe merita din plin să fie iubită.

— Ea chiar a crezut că lucrul cel mai bun pentru tine era ca ea să dispară din viaţa ta, spuse Justine.

El pufni nemulţumit.

— Da, dar s-a înşelat.

— Acum îşi dă şi ea seama de asta.

Mai pufni o dată şi se întoarse spre ea. Justine se cuibări imediat în îmbrăţişarea lui.

— Mă rog, n-are niciun rost să fac pe supăratul, spuse Griffin. În definitiv, dacă m-ar fi găsit, probabil m-ar fi trimis înapoi la Yorkshire. Sau m-ar fi pus să lucrez la fundaţia aia de caritate, ceea ce ar fi fost şi mai rău. E la fel de insistentă ca o misionară când vine vorba despre treburile alea.

— Cine ştie? zise Justine şi îl bătu pe piept.

Până la urmă, poate ai fi ajuns preot.

El râse, apoi îi ridică bărbia să o facă să se uite la ea. Ea nu văzu nici urmă de regret în privirea lui întunecată – doar dragoste şi o sclipire vicleană de amuzament.

— Oricât de blasfemator ar suna, scumpa mea, zise el, în clipa de faţă aş venera o singură persoană, şi aceea eşti tu. Şi de preferat să fii şi dezbrăcată.

Ea îi cuprinse chipul în palme şi-şi puse în zâmbet toată dragostea ce-i umplea inima.

— E o mare obrăznicie ce zici tu acolo, dar bănuiesc ca ăsta e genul de compliment tipic unui soţ cu reputaţia ta, domnule Steele. Doar eu sunt de vina pentru antrenarea în genul acesta de comportament nesocotit.

Iar când el se aplecă să o sărute, Justine îi mulţumi lui Dumnezeu pentru viaţa cu care o binecuvântase.

Sfârşit

Numai o singură femeie merită să-i afle secretele...

Sunt oameni a căror naștere provoacă un adevărat scandal. Și sunt oameni care aleg să ducă o viață scandaloasă. Griffin Steele, fiul secret al ducelui de Cumberland, face parte din ambele categorii. Unul dintre cei mai cunoscuți oameni din Londra și proprietarul unui tripou, Griffin se pregătește să-și lase afacerile și să plece într-o călătorie în Orient, când găsește la ușa lui un bebeluș abandonat și un bilet prin care este avertizat de pericolul în care se află copilul. Dominic Hunter, mentorul lui, i-o trimite în ajutor pe Justine Brightmore, pentru a se ocupa de îngrijirea micuțului. Nepoată de viconte și totodată fiica unui spion, Justine se angajează să apere cu orice preț copilul abandonat, devenit o țintă din cauza unei presupuse descendențe regale. Cum s-ar putea însă apăra pe ea însăși de libertinul Griffin? Căsătoria cu el îi poate salva reputația, dar îi pune în mare pericol inima, cu atât mai mult cu cât mirele se dovedește a fi un seducător pasional.
Dacă mariajul le e impus de împrejurări, va fi de-ajuns doar pasiunea pentru a clădi împreună o relație bazată pe afecțiune... sau poate chiar pe dragoste?

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Află mai mult pe: